

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SON ŞANS

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 4

— T L S W A N —

Milyarder bir playboy hayatın gerçeklerinden saklanmak için kılık değiştirerek Avrupa'da sırt çantasıyla bir geziye çıkmaya karar verdi. Peki Christopher Miles aşktan ne kadar saklanabilecekti?

Zengindim, güçlüydüm ve istediğim her kadını elde edebilirdim. Peki neden içimde bu kadar boş hissediyordum?

Derinlerdeki beni aramak için ayrıcalıklı hayatımdan uzaklaşmaya karar verdim. Bir yıl boyunca hiçbir bağlantı ve ailemin parası olmadan dolaşacak, yeni bir kimlikle Avrupa'yı sırt çantamla gezecektim.

Bence kötü bir plan değildi. Ta ki oraya varana kadar...

Kaldığım kalabalık pansiyon odası, vücut kokusu ve çöpler... İçine düştüğüm cehennem anılacak kelimelerim yoktu.

Bu kaosun ortasında yeni oda arkadaşım Hayden Whitmore ile tanıştım. Karşımdaki yatakta uyuyan bu güzel kadına çoğunlukla uyuduğum süreden bile daha fazla baktığımı itiraf edebiliirdim. Güzeldi, masumdu ve akıllıydı. Her zamanki tipim değildi ama benim için mükemmeldi.

İlahi Bayan Hayden'la ilgili sadece küçük bir sorunum vardı. Benim çekiciliğim hiç umurunda değildi ve yaptığım hiçbir şey onu etkilemiyordu. Onun arkadaş bölgesinden dışarı çıkamıyordum.

Peki ne yapacaktım?

Hakkımda iyi olan tek bir şey varsa o da inanılmaz bir problem çözücü olduğumdu. Bu yüzden soruna şeytani bir çözüm buldum. *Bir plan.*

Onun arkadaşlık bölgesinin tam içine girecek, sahip olduğu en iyi arkadaş olacaktım. Elini tutacak, güldürecek ve kollarımda uyumasına izin verecektim.

Ancak zaman geçtikçe planla ilgili bir sorun olduğunu fark ettim.

Hayden tenimin altına işleyen tek kişiydi. Belki de arkadaşlık başından beri yeterli değildi.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

marti yayıncılık

ISBN 978 625 366 163 2

9 786253 661632

SON ŞANS

Özgün Adı: The Do- Over

T.L. Swan

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Öznur İlter
Kapak Tasarım : @blacksheep-uk.com
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Yetişkin Romantik

Kitap No: 2678

1. Baskı: Eylül 2024

ZM

ISBN: 978-625-366-163-2

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2022 by T. L. Swan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Amazon Publishing, www.apub.com & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı ve Cilt:

Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi

Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.

No 60/A Kadıköy / İST

Sertifika No: 66326

MİNNETTARLIK

Müteşekkîr olma özelliği; takdir göstermeye ve nezaketle karşılık vermeye hazır olma durumu.

*Bu kitabı, alfabeye ithaf etmek istiyorum,
Çünkü o yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
O yirmi altı harfin içinde kendimi buldum,
Ve şimdi hayalimi yaşıyorum.
Alfabeyi saydığınız gelecek sefere,
Onun gücünü hatırlayın.
Ben her gün hatırlıyorum.*

1. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Alarmın derinden gelen vızıltısı sessizliği bölünce uyanarak gerindim.

“Siktir, sanki üç dakika uyumuşum gibi geliyor,” diye mırıldandım.

“Sanırım o kadar uyuduk,” diye fısıldadı Heidi bacağına üzerime atarak.

Gözlerim kapalı uyuklamaya devam ederken boynumun diğer tarafında dudakların gezindiğini hissettim. “Günaydın, Nicki,” diye mırıldandım.

Biraz daha yaklaşarak boynuma doğru gülümsedi. “Günaydın, Christopher.”

Üçümüz birkaç dakika daha rahat bir sessizlik içinde uzandık ama bir hamle yapmam gerektiğini biliyordum. Saat dokuzda yönetim kurulu toplantım vardı. “Kalkın,” dedim içimi çekerek.

İki kız da homurdanarak direndi.

Doğrulup odaya baktım. Giysiler her yere saçılmıştı, bir şarap şişesi ve üç kadeh hâlâ banyomdaki gömme spanın yanında duruyordu. Eğilip Nicki’nin kalçasını öptüm. “Kalk bakalım, sürtük.”

“Git başımdan.” Yuvarlandı.

Gülümseyerek Heidi'nin poposuna şaplak attım. "Parti bitti."
"Ah," diye sızlandı.

Kalktım ve yatağın ucunda durup manzarayı seyrettim. Yatağımda iki güzel kadın görmek asla eskimeyecekti. "Hadi, kalkın." Battaniyeyi üzerlerinden aldım. "İşe gitmem gerek."

Onları buraya getirmek çok kolaydı ama gitmelerini sağlamak o kadar kolay değildi.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Nicki.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim çıplak bir şekilde dolaşıp kıyafetlerini toplarken. "Meşgulüm."

Dirseklerinin üzerine yaslanan Heidi, "Neyle?" diye sordu. Sarı saçları vahşi ve dağınıktı.

"Randevum var." Külotunu kafasına attım. "İyi bir kızla." Söylemek istediğimi vurgulamak için gözlerimi irileştirdim. "Siz iki şıllığın tam tersi."

İkisi de güldü. "Sen şıllıkları seversin," dedi Nicki.

Ellerimin üzerinde eğilip ikisini de öptüm; sonra Nicki'nin saçlarını avuçlayarak onu daha uzun süre öpebilmek için kendime doğru çektim. O, favorimdi. "Bu doğru, severim."

Ardından eğilip Heidi'nin göğsünü öptüm. Saçlarımı kavradığında bacaklarımın arasında bir zonklama hissettim. Saçlarımı tuttuklarında, işim biterdi.

Kes şunu. Bunun için zamanım yoktu. Tutuşundan sıyrıldım.

"O halde... sıkıcı randevundan eve dönerken bizi arayacaksın, değil mi?" diye sordu Heidi.

Kıyafetlerini toplamaya devam ederken sııttım. Beni iyi tanıyorlardı.

"Muhtemelen." Nicki'nin sutyenini bir sapan gibi geriye doğru çekip kafasına fırlattığımda sertçe ona çarptı.

"Ah, kes şunu," diyerek hızla sutyeni çekti.

Banyoya girerek duşu açtım. Dönüp baktım ve ikisinin de hâlâ

SON ŞANS

yatakta yattığını gördüğümde sert adımlarla oraya dönerek ellerimi kalçalarımaya koydum. “İkinize de ağza alınmayacak şeyler yapmadan önce kalkın.”

“Yeni olan ne ki?” Heidi bana oyuncu bir şekilde gülümsedi. Tamamen eğilmiş ve yeni becerilmişti.

Cezbedici...

“Dokuzda yönetim kurulu toplantım var.”

Duş aldıktan dakikalar sonra belimde beyaz bir havluyla dışarı çıktığımda onları yavaşça giyinirken buldum ve giyinme odama girdim. Lacivert bir takım elbise, beyaz bir gömlekle siyah ayakkabılar giydim ve Rolex saatimle kemerimi taktıktan sonra banyoya geri döndüm.

Her zamanki gibi, kızlar içeri girerek ben saçımı yaparken konuşmak için banyo dolabının üzerine oturdular.

Nicki kravatımı sıkarken, “Bugün neler var, patron?” diye sordu.

“İşle ilgili şeyler.”

“İşle ilgili şeylere bayılırım,” diye cevap verdi Heidi. “Bana patron tarzında bir şey söyle.”

“Kovuldun.”

İkisi de kıkırdadı.

“Bana da patron tarzında bir şey söyle,” dedi Nicki.

“Masamın üzerine eğil.” Onu çevirip elbisesini kışının üzerinden yukarı kaldırdım.

Yukarıda duran sıkı kışına bakarken içimde bir tahrik dalgası dolaştı... hazırdu ve bekliyordu.

Siktiğimin işine git!

Banyodan hızla çıkarak, “Gidelim,” diye çıktım.

Mutfaktan gelen bir ses duydum. “Günaydın, Bay Miles.”

Ofisimden evrak çantamı alırken, “Günaydın, Bayan Penelope,”

diye seslendim. Mutfağa girdiğimde bana seyahat kupası içindeki kahvemi uzattı.

“Şüphesiz sen tüm zamanların en iyi kâhyasısın,” diyerek yanğından öperken gülümsedim.

“Biliyorum, canım.”

Şaka yapmıyordum. Bayan Penelope gerçekten de tüm zamanların en iyi kâhyasıydı. Eğer elli altı yaşında... ve çoktan evli olmasaydı, onunla ben evlenirdim.

Kızlar köşeyi dönerek geldiler ve bir ağızdan, “Günaydın, Bayan Penelope,” dediler.

“Günaydın, kızlar.” Gülümsedi. Gözleri tekrar bana döndüğünde ona oyuncu bir şekilde göz kırptım.

Evet, evet, biliyorum.

Çok fenaydım.

Bunu daha önce milyonlarca kez tespit etmiştik.

“Gitme vakti. İyi bir gün geçirin, Bayan Penelope.”

“Geçiririm, canım. Sen de.”

Kapıya doğru ilerledik. Asansöre bindiğimiz sırada kızlar sohbet ediyordu. Zemin kata geldiğimizde, binamın önünden onlarla birlikte çıktım. Hans arabamla birlikte bekliyordu. “Günaydın, Hans,” dedim gülümseyerek.

“Günaydın, Bay Miles,” diye yanıt verirken başını eğdi.

“Kızları benim için eve götürebilir misin?”

Gülümseyerek, “Evet, efendim,” dedi. “Elbette.”

“Günaydın, Hans.” Hans limuzinin arka kapısını açarken kızlar gülümsedi. İkisini de yanaklarından öperek vedalaştığımda mutlu bir şekilde içeri girdiler. Limuzinin uzaklaşmasını izledikten sonra binama geri dönerek asansörle bodrum kata indim. Siyah *Porsche*’me bindim ve otoparktan çıkıp uzun araba kuyruğuna girdim.

Kahretsin... Londra trafiği. Daha kötü bir şey var mıydı?

SON ŞANS

Üç saat sonra

“Ve bu da tam burada.” Grafikteki bir çizgiyi işaret etti. “Takip ettiğimiz trend bu. Nüfusun nasıl arttığını görüyorsunuz...”

Esnedim, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

“Seni uyanık mı tutuyoruz, Christopher?” diye bağırdı Jameson.

Evet, aslında tutuyorsunuz.

Gözlerimi devirmemek için boğazımı temizledim.

“Üzgünüm,” diyerek özür diledim.

İki erkek kardeşim, Jameson’la Tristan üç aylık yönetim kurulu toplantımız için Elliot ve benimle buluşmak üzere Londra’ya gelmişlerdi. Konuşmamız gereken şeyler gerçekten çok sıkıcıydı. Jameson tekrar konuşmaya başlayarak bazı sarmal trendler hakkında ayrıntılı bilgi verirken yeniden esnedim.

Jameson bana ters ters baktı.

Sözünü tekrar kesmemek için dudaklarımı oynatarak, “Üzgünüm,” dedim.

Odaklan, lanet olası.

Gözlerimi zar zor açık tutuyordum. Saatiime göz attım. Bu toplantı daha ne kadar sürecekti?

Elliot konuşmaya başladı. “Bu konudaki sonuçları izliyordum ve bulduğum...”

Devam etti, etti ve etti... Yine esnedim.

“Kes artık şunu!” diye tersledi Tristan. “Bu odada siktiğimin yorgunu olan tek insan sen değilsin.”

Başımı kaldırdığımda üçünün de dikkatinin üzerimde olduğunu gördüm.

“Bahse girerim, Christopher’ın yorulma şekli seninkinden çok daha eğlenceliydi.” Elliot sırtıyordu.

“Yüzde yüz,” diye mırıldandı Tristan. “Çocuklar benim lanet olası yatağında uyurken ben yerde yattım.”

“Neden?” diye sordu Jameson kaşlarını çatarak.

“Kızlar evdeki yatak odalarında uyumak istemediklerine karar verdiler,” dedi sahte bir şekilde gülümseyerek. “Bugünlerde seyahat etmek çok eğlenceli.”

“Aptallığına doyma.” Başımı tiksintiyle iki yana salladım.

“Bu da ne demek şimdi?” diye çıkıştı Tristan.

“Sadece...” Kendimi durdurdum.

“Sadece ne?”

Suyumu yudumladıktan sonra, “Sadece ebeveyn olanın sen olduğunu sanıyordum,” diye cevap verdim. “Sen yerde uyurken çocuğunun yatakta uyumasına nasıl izin verirsin, aklım almıyor.”

Tristan, “Summer pek iyi değil, öksürüğü var,” diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

İrkilerek ondan uzaklaştım. “Üzerime nefes verme, seni mikrop lu pislik.”

“Kendi çocuğun olsaydı anlardın,” diye tersledi Tristan.

Elliot kıkırdadı. “Sanki böyle bir şey olacakmış gibi.”

Tristan güldü. “Değ il mi ama?”

“Siktiğimin konusuna odaklanabilir miyiz?” Jameson beyaz tahtaya vurdu.

Gözlerim ikisinin arasında gidip gelirken, “Bu da ne demek oluyor?” diye karşılık verdim. “Bir gün benim de çocuğum olacak.”

“Hayır,” dedi Jameson ve devam etmeden önce sanki bir sonraki konuyu hatırlamış gibi tahtaya bir şey yazdı. “Senin çocuk sahibi olma gibi bir şansın yok.”

“Ne?” diye bağırdım öfkeyle. “Bu saçmalık. Hiçbir fikrin yok.”

Tristan sanki benim hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi gözlerini devirdi. “Asıl hiçbir fikri olmayan sensin.”

“Bir karın ve çocukların olamayacak kadar bencilsin. Bu asla olmayacak.” Elliot sırtıttı.

SON ŞANS

Jameson beyaz tahtaya bir grafik çizerken, “Doksanına geldiğinde hâlâ piliçlerle grup seks yapıyor olacak,” diye cevap verdi umursamaz bir şekilde.

İkisi birden gülmeye başladı.

“Bilginiz olsun diye söylüyorum... Ben piliçlerle grup seks yapmam.” Kızgın bir şekilde kravatımı düzelttim. “Herkes eşit davranılan grup etkinliklerini teşvik ederim.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Arada büyük bir fark var.”

Üçü birden gülünce kan beynime sıçradı. “Üçünüz de çok yargılayıcısınız, eskiden siz de aynen benim gibiydiniz.”

“Hayır, değildik,” diye çıkıştı Elliot. “Yakınından bile geçmiyorduk. Sen bozüksun.”

“Bozuk falan değilim.” Öfkeyle soludum.

“Otuz bir yaşındasın ve hiç kız arkadaşın olmadı. Bir tane bile,” dedi Tristan.

“Güzel kızları göstermelik randevulara götürüp onları bir şansları olduğuna inandırarak kendini kandırıyorsun, hem de kadınları çiftler halinde beceriyorsun ki içlerinden birine âşık olma şansın olmasın,” diye cevap verdi Jameson kayıtsız bir şekilde.

Ağzım dehşet içinde açık kaldı. “Beni böyle mi görüyorsun?”

“Sen böylesin,” diye cevap verdi Jameson. Beyaz tahtaya vurmaya başladı. “Şimdi... takibe geri dönelim,” diye devam etti.

Bakışlarımı üzerlerinde gezdirirken öfkeli kalp atışlarım kulaqlarımda sertçe çınılıyordu. Buna inanamıyordum. “Ben bozuk değilim.”

“Şımarıksın,” diye ekledi Elliot.

“Nasıl şımarık olabilirim?” diye sorarken dehşet içinde nefesim kesildi.

Jameson yüzünü buruşturdu. “Ah, lütfen.”

“Ben şımarık falan *değilim*.”

“Evet, öylesin,” diye cevap verdi Elliot.

“Tek bir örnek ver,” diye tersledim.

“Hiç iş mülakatına girmedin ama hayalindeki işe sahipsin. New York’ta, Londra’da, Paris’te çatı katların, dünyanın dört bir yanında çalışanların var. On milyon dolar değerinde spor araba koleksiyonun var. Bir şekilde, insanlar senin aptalca yakışıklı olduğunu düşünüyor ve külotunu hemen indirmesi için bir kadına sadece bakman yetiyor... evli olsun ya da olmasın,” dedi Jameson sakince.

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

“Ve... ortalama bir kızla çıkmıyorsun çünkü onları kendinden aşağı görüyorsun,” diye ekledi Tristan.

“Kimse ortalama bir kızla çıkmak istemez,” diye haykırdım öfkeyle.

Jameson gözlerimin içine baktı. “En son ne zaman bir şey için çaba harcamak zorunda kaldığını söyle, Christopher.”

“Siktir git,” diye homurdandım.

“Hayır, ben ciddiylim. En son ne zaman kendine bir hedef koydun ve aynı gece o hedefe ulaşamadın?”

Elliot sandalyesinde geriye doğru sallanırken gülümsüyordu. Hepsi cevabımı beklerken gözlerimi üzerlerinde gezdirdim.

“Aklında hiçbir şey yok. Tek bir tane bile.” Tristan sırtıttı.

Utanarak, “Henüz ulaşamadığım hedeflerim var,” diye kekeleydim.

“Yalnız uyumak gibi mi?” diye sordu Elliot.

Sanki bu duydukları en komik şeymiş gibi başlarını arkaya atarak yüksek sesle güldüler.

İhanete uğradığımı hissediyordum.

Beni böyle mi görüyorlardı?

“Siktirin gidin.” Ayağa kalktım. “Aptal toplantınızı da sikeyim.

SON ŞANS

Burada kalıp bu saçmalığı dinlemeyeceğim.” Ofisten hışım la çıkarak kapıyı sertçe çarptım.

Jameson arkamdan, “Gel buraya, pısı rık,” diye seslendi.

Bir kez daha kahkaha attıklarını duydum... şerefsizler.

Danışmanın önünden hışım la geçerken sekreterler öfkeli tav rım karşısında başlarını kaldırıp baktılar.

Bu muhtemelen bir ilkti. Ben hiç sinirlenmezdim.

“Her şey yolunda mı, Christopher?” Victoria kaşlarını çatmıştı.

“Hayır. Değ il,” dedim burnumdan soluyarak. “Oradaki şeref sizler benim şımarık olduğumu düşünüyor.” Yanlarından geçerken ellerimi havaya kaldırdım. “Buna inanabiliyor musunuz?”

“Hayır. Hem de hiç.” Victoria gülümsemesini saklamak için dudaklarını kıvırdı.

Sessiz bir uyarıyla gözlerimi kısarak ofisime doğru yürümeye devam ettim. Danışmadaki sekreterlerin kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum.

Kan beynime sıçradı.

Dünya çıldırmış olmalıydı. Güç lükle evrak çantamı toplamaya başladım.

Ben.

Şımarık.

Değildim.

Bu suçlama ağı rıma gitmişti. Buna nasıl cüret ederlerdi? Şımarık olmanın ne demek olduğunu biliyorlar mıydı ki? Hiç sanmıyordum.

Asansöre doğru yürüdüğüm sırada kızların hepsi şaşırarak başlarını kaldırdı.

“Ben gidiyorum,” diye duyurdum.

“Nereye gidiyorsun?” Victoria kaşlarını çat tı.

“Nereye istersem oraya.” Bu kulağa kötü gelmişti. Elimle onu işaret ettim. “Kızgın olduğum için, şımarık değ il.”

Victoria konuyu vurgulamak için gözlerini irileştirdi.

“Kapa çeneni, Victoria,” diye söylendim.

“Peki, efendim,” diyerek gülümsedi.

“Ve bana ukalalık etme.”

“Buna cüret edemem.”

Biraz daha öfkelen dim.

Kızlar kıkırdamalarını gizlemek için başlarını öne eğdi.

“Gülmeyi kesin, yoksa hepinizi kovarım,” diye tehdit ettim.

Bu sefer hepsi birden kahkahayı patlattı. Genelde ofisin komik adamı bendim. Asla huysuz olan olmazdım.

“Bu kadar yeter!” diye patladım. Asansör kapıları açılınca içeri girip sertçe düğmeye bastım. “Size Noel ikramiyesi yok.”

Daha çok güldüler.

Cadılar... Asansörle zemin kata indim ve kapalı otoparka doğru yürüyüp etrafa bakındım. Arabam park ettiğim yerde değildi.

Hışım la park görevlisine doğru yürüdüm. “Arabam nerede?”

Gözleri dehşetle açıldı. “Ah, şey...” Gergin bir şekilde etrafına baktı. “Onu almaya geleceğinizi bilmiyorduk, efendim. Sizden önce ayrılacak diğer arabalara yer açmak için onu en alt kata koyduk.”

Ne?

Çileden çıkmış bir şekilde kaşımı kaldırdım.

“Arabamı özel bir park yerine park ettiğimde, o lanet olası arabanın koyduğum yerde bırakılmasını beklerim.”

Görevli konuşmak için ağzını açtı ama sonra hiçbir şey söylemeden kapattı.

“Ne?” diye bağırdım.

“Anahtarlarınız bu yüzden bizde, efendim. Böylece programa uygun olarak arabaların yerlerini değiştirebiliyoruz. Bunu her gün yapıyoruz.”

“Bu benim programıma uyuyor gibi mi görünüyor?” diye bağırdım. “Ne yapmam gerekiyor peki? Arabama ihtiyacım var. Şimdi!”

SON ŞANS

Birinin, “İşte burada,” diye mırıldandığını duydum. Döndüğümde Elliot’ın kenarda durmuş beni dinlediğini gördüm.

Burada ne halt ediyordu?

“Boşver gitsin,” diye tersleyerek asansöre doğru ilerledim. “Uber çağıracağım.” Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışırken kravatımı düzelttim. “Çünkü *esnek* biriyim.”

Park görevlisi kaşlarını çatarak Elliot’a baktı.

Elliot dudaklarını oynatarak, “Esnek,” dedi ses çıkarmadan.

Asansör kapılarını kapatmak için düğmeye sertçe basarken, “Uber şoförüm seni ezip geçmeden yukarı çık, Elliot,” diye çıkıştım.

Elliot koşarak asansörde yanıma geldi ve kapılar kapandı. “Sakinleş,” dedi. “Sadece biraz eğleniyoruz.”

Dümdüz karşıya bakarken çenemi sıktım.

“Şımarık değilsin.”

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

“Her şeye hakkın olduğunu sanıyorsun.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Hemen şimdi ağzını burnunu dağıtmaya hakkım var,” diye hırladım. Asansör kapıları açılınca fuayeden geçtim ve caddeye çıktım. Elliot peşimdeydi.

İkimiz de kaldırımda beklerken bana baktı. “Ne zaman geliyor?”

“Kim?”

“Uber.”

Kaşlarımı çattım.

“Çağırdın... değil mi?”

“Elbette çağırdım,” diye çıkıştım.

Lanet olsun, bunu nasıl yapacaktım ki?

Ayak parmaklarımın ucunda kalkıp caddeye bakarak, “Uber’e binmeyeceğim,” diye duyurdum. “Taksi tutacağım. Eski usulleri destekliyorum.”

“Ah...” dedi Elliot sırtarak. “Aferin sana.”

Kapı görevlilerinin hepsinin beni fark ettikleri dehşet anını gördüm. “Bay Miles.” Yanıma koştular. “Size nasıl yardımcı olabiliriz, efendim?”

“Ben...”

Elliot sözümü kesti. “O iyi, teşekkürler,” deyip onlara gülümse-di. “Yine de teşekkür ederiz.”

Kapı görevlileri yavaşça içeri dönerken beni izleyen Elliot’a baktım. “Hadi, o zaman,” dedi.

“Ne hadi?”

“Taksi tut.”

“Gerçekten tek başıma taksi tutamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bunu en son ne zaman yaptın?”

“Sen en son ne zaman dayak yediğin için hastaneye gittin?” Gözlerimi kıstım.

Elliot teslim olur gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Sadece sordum...” İçeri girip asansörde gözden kaybolmasını izledim.

Arkasından bakarken içim kararlılıkla doldu. Kendi lanet tak-simi tutacaktım. Caddeye çıktığımda yoldan bir taksinin geldiğini fark ederek kolumu kaldırdım.

Arka koltuktaki yolcusuyla hızla yanımdan geçti.

Hımm...

Başka bir taksi gelirken kolumu kaldırdım. Doğruca yanımdan geçtiğinde arkasından, “Siktiğimin şerefsizi,” diye seslendim.

Beş dakika boyunca yolun kenarında bekledim. Hiçbir taksi durmuyordu.

Bunların nesi vardı böyle? Gitmem gereken bir yer olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Bu, ayrımcılıktı.

Bir ses duydum. “Bay Miles.” Dönüp baktığımda Hans’ın limu-zini park ettiğini gördüm. “Her şey yolunda mı, efendim?”

SON ŞANS

“Hmm...” Etrafa göz gezdirdim. Hiçbir taksi durmuyordu ve sonsuza kadar burada kalabilirdim. Elliot’ın gittiğinden emin olmak için içeri göz attım. “Beni eve götür lütfen.”

Hans nazik bir şekilde gülümseyerek benim için arka kapıyı açtığında bindim ve trafiğe çıktı.

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Beni Elliot aradı.”

“Elliot mı aradı?” Sinirlenmişim.

“Evet, gelip sizi kurtarmam gerektiğini söyledi.”

Göt herif.

“Harika vakit geçirdim,” dedi genç kadın kendinden geçer gibi.

“Ben de.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Caddede vedalaşırken saatime bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu daha ne kadar sürecekti?

Tarihteki en kötü randevu olmuştu.

Sıkıcı...

Çok ama çok sıkıcıydı.

Carly güzel, zeki ve tatlıydı, üstelik uğruna ölünecek bir vücudu vardı. İstemem gereken her şeye sahipti ama yine de bir kızla teke tek çıktığımda her zaman olduğu gibi acayip sıkılmışım. Garsondan yemeğimi zehirlemesini istemeyi bile düşünmüştüm, böylece gitmek için geçerli bir sebebim olacaktı.

Tristan’la Jameson’ın bugün söyledikleri milyonuncu kez aklımdan geçti.

Otuz bir yaşındasın ve hiç kız arkadaşın olmadı. Güzel kızları göstermelik randevulara götürüp onları bir şansları olduğuna inandırarak kendini kandırıyorsun, hem de kadınları çiftler halinde beceriyorsun ki içlerinden birine âşık olma şansın olmasın.

Carly kaşlarını çatarak bana baktı. “Her şey yolunda mı?”

Bana öp-beni der gibi bakan kadına gözlerimi diktim. “Ben sadece... Başım ağrıyor. Üzgünüm, ben...” Ona daha fazla yalan söylemeden konuşmayı bıraktım.

“Sorun değil.” Gülümsedi. “Bazı insanlar uyuşmazlar, değil mi?”

İlginç... *Ben herkesle uyuşurum.*

“Sen çoğu insanla uyuşur musun?” diye sordum.

“Evet.”

“Sence biz neden uyuşmadık?”

Omzunu silkti. “Pek çok nedeni var.”

“Say bakalım.”

Güldü. “Söyleyeceklerimi duymak istediğini sanmıyorum.”

“Güven bana, istiyorum.”

“Ee, başlangıç olarak, fazla mükemmelsin.”

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

Yüzü asıldı. “Bak... gücendirmek istememiştim. Yanlış ifade ettim.”

“Hayır, lütfen...” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Bana bunu açıkla. Sorunumun ne olduğunu bilmezsem nasıl daha iyi olabilirim?”

“Daha iyi olmana gerek yok. Gereken sadece...” Kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi duraksadı. “Senin özün yok.”

“Ne?” Ellerimi göğsüme koydum. “Benim? Özüm mü yok?” Şoktan nefesim kesilmişti. “Benim kahrolası yüksek kaliteli bir özüm var!”

Carly güldü. “Sorun da bu zaten. Ne demek istediğimi asla anlamayacaksın, Christopher ve sorun değil, anlamana gerek yok. Bu senin hayatında anlam ifade etmiyor.”

Ona bakarken kaşlarımı çattım. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Hayatın o kadar mükemmel ki, gerçekte kim olduğunu bulmak için derinlere inmene hiç gerek kalmamış.”

SON ŞANS

Bugün bunu ikinci kez duyuyor olmanın verdiği rahatsızlıkla ağırlığımı arkadaki ayağımın üzerine verdim. “Katılmıyorum. Neden insanlar sadece zorlukların karakter oluşturduğunu düşünüyor? Kim olduğumu çoktan biliyorken neden bulmak için derinlere inmem gereksin ki?”

Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek yanağımı öptü. “Çünkü elmaslar baskı altında oluşur,” dedi ve arkasını dönerek caddede umursamazca yürümeye başladı.

“Bu da ne demek oluyor?” Ellerimi tiksintiyle kalçalarımın üzerine koydum. “Ben lanet olası bir elmasım, Carly.” Kollarımı iki yana açtım. “Kaç kadın benim gibi bir elmasa sahip olmak istiyor, biliyor musun?”

Yüksek sesle gülerek bana doğru döndü. “Birlikte vakit geçirdiğin kadınlar sadece zengin kömür istiyor. Elmasın ne olduğunu bile bilmiyorlar. Bu sadece kömürün kömürle buluşması.”

Ağzım dehşet içinde açık kaldı.

Bana bir öpücük gönderdikten sonra dönerek gecenin içine doğru yürüdü. Arkasından bakarken elimi gün içinde uzayan salkımın üzerinde gezdirdim.

Bu çok tuhaftı.

Hımm... ve itiraf etmekten nefret etsem de... ilginçti.

Caddeden aşağı yürüyüp bir bara girdim ve cam kenarındaki banka oturdum.

Bir garson, “Ne alırsınız?” diye sordu.

“Viski,” diye cevap verdim dikkatim dağınık bir şekilde.

Yağmur başladığında pencereden yağışını izledim. Garson içkimi önüme koyarken, “Buyurun,” dedi.

“Teşekkürler.” Oturup tek başıma içtim.

Boktan bir gün geçirmiştım ve kabul etmekten nefret etsem de görünüşe göre kişiliğimin başkalarının görebildiği ama benim göremediğim bir kısmı vardı.

Birlikte vakit geçirdiğin kadınlar sadece zengin kömür istiyor.

Elimi tiksintiyle yüzümden geçirdim. Bu doğru muydu? Başımı arkaya atarak kadehimi bitirdim.

Sen bozüksun.

Aydınlanmalarla dolu garip bir gün olmuştu. Haklılar mıydı? Sadece zengin bir kömür olursam, elmasımı nasıl bulacaktım?

Bir ses duydum. “O kadar da kötü olamaz.” Başımı kaldırdığımda yanımdaki masayı silen bir kadın garson gördüm.

“Neden öyle söyledin?”

“Şey, tamamen perişan görünerek üç saattir orada oturuyorsun.”

“Ne?” Saatile göz attım. Gece bir buçuktu... Kahretsin. Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkarırken, “Ü-üzgünüm,” diye kekeledim.

Borcumu hesapladı. “Terk mi edildin?” diye sordu.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. “Hayır, öyle bir şey değil.”

“Birini mi terk ettin?”

“Hayır.”

Kendi işine bak.

“Kovuldun mu?”

Konuşacak havamda değildim ve sadece çenesini kapatmasını istiyordum.

“Evet, kovuldum,” diyerek yalan söyledim.

“Bu harika,” deyip gülümsedi. “Dönüm noktalarını severim.”

Bu kadın cidden aptaldı.

“Kovulmanın nesi harika?”

“Çünkü yeniden başlayabilme şansın var. Olmak istediğin kişiyi tasarlayabilirsin.”

Ona bakarken kaşlarımı çattım.

SON ŞANS

Olmak istediğin kişiyi tasarla.

“Baştan başlamak gibi...” diye fısıldadım kendi kendime.

“Evet.” Tekrar tezgâhı silmeye başladı.

“Sen ne yapardın?” diye sordum. “Nasıl yeniden başlardın?”

Hülyalı hülyalı gülümsedi. “Ortadan kaybolur ve dünyayı gezdim. Onu yeni, lekelenmemiş gözlerle görürdüm.”

Zihnim dakikada bir milyon kilometre hızla çalışmaya başlar-ken ona baktım. Bunu ilk kez duymuyordum. Bu kavramı yıllar önce ben kendim de düşünmüştüm.

“Yani, kimsenin bunu gerçekçi olarak karşılayabileceğinden değil tabii,” dedi omzunu silkerek. “Ama bu da bir şey olurdu, değil mi?”

“Olurdu...” Ödemeyi yaptım ve derin düşüncelere dalarak köşeyi dönüp taksi durağına yürüdüm. Bekleyen bir taksi vardı, arka koltuğuna geçtim.

Şoför mutlulukla, “Nereye?” diye sordu.

Gülümsedim. Gördünüz mü... Kendi başıma taksi *tutabiliyordum*. Aslında, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğime emin-
dim. O şerefsizlere gerçekte neyden yapıldığımı gösterecektim.

Ama para olmadan?

Ah... bu çok zordu.

Sırtüstü uzanmış, karanlık odamın tavanına bakıyordum.

Karnımın derinlerinde beni rahat bırakmayan bir yumru var-
mış gibi hissediyordum.

Baştan başlama fikri aklıma geldiğinden beri bunu düşünme-
den edemiyordum.

Yani görülebilmek için gerçekten görünmez olmam mı gere-
kiyordu?

Aşırı tepki mi veriyordum?

Hayatımı paranın belirlemesi tuzağına düşmek istemiyordum, çoktan düşmediysem tabii.

Erkek kardeşlerimin beni nasıl gördüğünden nefret ediyordum. Carly'nin benim kömür olduğumu düşünmesinden nefret ediyordum. En kötüsü de onun haklı olduğunu biliyordum. Şu anki halimle yüzde yüz kömürdüm.

Özümü nasıl bulacağımı bile bilmiyordum ve bunun düşüncesinden de nefret ediyordum.

Bundan daha iyiydim, öyle olduğumu biliyordum.

Soyadımdan daha fazlasıydım... ama bunun ne olduğunu nasıl bulacaktım?

Bir yıl parasız yaşasaydım nasıl hissederdim?

Olasılıkları, riskleri ve sonunda bunu başardığımı bilmekten duyacağım gurur duygusunu hayal ettim.

Bu hafta dışarı çıkmamıştım; ilk defa sosyalleşme düşüncesi midemin kaldırabileceği bir şey değildi.

Dışarıda olmak istemiyordum... Ortadan kaybolmak istiyordum.

Pazartesi sabahı

Tarihin en uzun sekssiz geçen haftasından sonra bir kara varmıştım. Asansörden bir amaçla indim. "Günaydın, kızlar." Yanlarından geçtim.

"Günaydın, Christopher."

Koridorda ilerleyip Elliot'ın ofisine girdim. Jameson'la Tristan bu gece New York'a dönüyorlardı ve bunu şimdi, hepimiz birliktayken yapmam gerektiğini biliyordum.

SON ŞANS

“Seninle ofisimde bir dakika konuşabilir miyim?”

Elliot başını bilgisayarından kaldırırken kaşlarını çattı. “Ne hakkında?”

“Jay’le Tris’i de al ve gelip beni gör.”

“Tamam.”

Ofisime girip bilgisayarımı açtım. Yapacak çok işim vardı.

“N’aber?” diye sordu Jameson, içeri girer girmez kendini kanepeye attı.

Elliot ve Tristan da takip etti. “Neler oluyor?”

“Miles Medya’ya bir yıl ara veriyorum,” diye duyurdum.

“Ne?” Jameson kaşlarını çattı. “Ne için?”

“Her şeyden uzaklaşacağım.”

“Nasıl?”

“Sırt çantamla gezmeye gidiyorum.”

2. BÖLÜM

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır.” Masama geçerek oturdum.

“Ne kadar süre için?”

“On iki ay.”

Elliot yüzünü buruşturdu. “Siktir git. Senin bunu yapmana imkân yok. Neredeyse beni kandırıyordun. Gerçekte ne istiyorsun?”

“Çok ciddiylim.”

“Bırak on iki ayı, sırt çantasıyla bir saat bile dayanamazsın,” dedi Tristan homurdanarak. “Sen hepimizin toplamından daha narinsin.”

Böyle diyerek içimi kararlılık doldurdu. “İşe yaramaz değilim, biliyorsun değil mi?”

“Eğer konu geçen hafta sana takılmamızsaa, sadece şaka yapıyorduk.”

“Bu sizinle ilgili değil. Benimle ilgili.”

“Canına susamış olmanla mı?” diye cevap verdi Jameson kuru bir şekilde.

“Söyledikleriniz beni düşünmeye sevk etti. Eğer bu halimi değiştirmezsem, ben...” Yüksek sesle söylemek istemediğim için sustum.

“Ne?”

SON ŞANS

“Yıllardır aklımın bir köşesinde bu fikir vardı. Eğer şimdi gitmezsem, sonra çok yaşlı olacağımı biliyorum.”

“Zaten çok yaşlısın,” diye çıkıştı Jameson. “Hiç otuz bir yaşında sırt çantalı bir gezgin görmedim.”

“Tabii, *çok* gezgin tanıdığın için...” Gözlerimi irileştirdim.

“Bunu neden yapmak istiyorsun?”

“Çünkü buna ihtiyacım var. Kendimi toparlamam lazım. Bunu yapacağımı her zaman söyledim ve sanırım şimdi doğru zaman.”

Elliot volta atıyordu. “Yani, sanırım... Personeli yeniden ayarlayabilirim... Yurtdışındaki ofislerimizde çalışabilirsin.”

“Hayır, bağlantım olmayacak. Kendi yolumu bulmak ve paramı kazanmak istiyorum. Sadece iki bin dolar alacağım. Kabaca hesap yaparsam bu paranın bana bir ay yeteceğini tahmin ediyorum.”

Jameson kahkaha patlattı. “Sen... para olmadan?”

“Beni öldürüyorsun,” dedi Tristan gülerek. “Bir günde bundan daha fazla para harcıyorsun.”

“N-ne iş yapacaksın?” diye kekeledi Elliot. Cevabımı beklerken gözleri kocaman açılmıştı. Endişesinin arttığını neredeyse görebiliyordum.

“Şey...” Sanki bu şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şey değilmiş gibi umursamazca omuz silktim. “Henüz bilmiyorum. Bir şeyler çıkacaktır. İlerledikçe çözeceğim.”

“Hayır,” diye çıkıştı Elliot. “Hayatta olmaz. Bir plana ihtiyacın var. Mileslar ilerledikçe plan yapmazlar. Bir yerlerde ölü buluncaksın. Seni dünyada bir yerlerde tek başına bırakamam. Dışarıda gerçekten kötü pislikler var.”

“Başka seçeneğin yok.”

Jameson, “Bu aptalca,” diye uyardı. “Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Tüm hafta boyunca uzun uzadıya düşündüm ve bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyorum. Eğer şimdi geri adım

atarsam, pişman olacağımı da biliyorum.” Omuzlarımı silktilim.
“Yani... ne kadar kötü olabilir ki?”

“Kötü,” diye tersledi Elliot. “Gerçekten kötü. Eve-ceset-torba-sında-gelmek kadar kötü.”

Gözlerimi devirdim. “Neden bu kadar dramatiksın?”

“Dramatik olan bu,” diye çıkıştı Tristan. “Normal bir insan gibi kendine kahrolası bir kız arkadaş bulamaz mısınız?”

“Annemle babama söylemeyin,” diye ekledim.

“Ne?” diye bağırdı Tristan. “Bir yıl boyunca ortada olmadığını fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?”

“Fransa’da bir kursa gittiğimi söyleyeceğim. Onları sürekli arayacağım ve ziyaret etmeye karar verirlerse İspanya’dan Paris’e dönüp birkaç günlüğüne onlarla buluşacağım.”

“İspanya mı?”

“İspanya’dan başlıyorum.”

“Neden İspanya?”

“Bilmem.” Omzumu silktilim. “Sanırım paella’ seviyorum.”

“Of, sikeyim.” Jameson burun kemiğini sıktı. “Siktiğimin paellası için sırt çantasıyla geziye çıkılmaz, Christopher. Londra’da bir yerlerde harika bir İspanyol restoranı vardır, bundan eminim.”

“İsterseniz sizi her gün arayabilirim, tamam mı?” Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Ama ben gidiyorum. Beni durduramazsınız.”

Sessiz kaldılar.

“Ve işler kötüye giderse diye nereye gittiğimi size bildireceğim,” diye ekledim.

“Yanına güvenlik alacaksın,” diye çıkıştı Jameson.

“Lanet bir güvenlik görevlisi falan almayacağım.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu amacıma ters düşer.”

* İspanya’nın Valencia bölgesine ait; ana malzemeleri tavuk suyu, safran, sebzeler olan, deniz mahsulleriyle de yapılan bir pirinç yemeğidir. (ç.n.)

SON ŞANS

“Amaç kendini öldürtmek mi?” diye sordu Elliot nefesi kesilerek.

“Bak.” Onu sakinleştirmeye çalıştım. Bu konuda en çok zorlanacak olanın o olacağını biliyordum. “Sorun yok. Bu hafta bana yardım edebilirsin ve her şeye karşı hazırlıklı olmam için hazırlanabiliriz.”

Bana baktığında çılgına dönmüş beyninin tutukluk yaptığını neredeyse duyabiliyordum.

Jameson, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Önümüzdeki cumartesi.”

“O kadar çabuk mu?”

Bunu sindirirken hepsi sessizliğe gömüldü.

“Eh...” Tristan sırtıma vurdu. “Seni tanımak güzeldi, kardeşim.”

HAYDEN

Finger Lakes Bölgesi, Orange County

Harrington Angus Sığır Çiftliği

Traktörü otlığın üzerinden sürdüm. İki otlak arasındaki dere-nin üzerinden geçip eve dönerken büyük tekerlekler sarsılıyordu.

Öğleden sonra güneşine gülümseyerek Nev’in başını okşamak için eğildim. Bizim güvenilir çoban köpeklerimizden biriydi ve benim kişisel favorimdi. Çiftlikte son bir tur atarken yanımdaki çıkıntıda gururla oturuyordu.

Her zamanki gibi çılgın bir gündü. Üç düve buzağılamıştı ve hepimiz daireler çizerek koşturup durmuştuk. Çiftçi bir ailenin tek çocuğu olarak buradaki işlerin yürütülmesine yardımcı olmak için çok çalışıyordum, yürütülecek çok şey vardı. Beş yüzden fazla

Angus sığırının bulunduğu bin iki yüz hektarlık bir çiftliğe sahib-tik. Neyse ki personelimiz vardı ama iş yükü hiç azalmıyor gibi görünüyordu.

Eve giden köşeyi döndüğümde annemin bana el salladığını gördüm ve traktörü yanma çektim. “Selam.”

Saatine vurdu. “Ne yapıyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Yapacak çok işimiz var. Alışverişe gideceğimizi unuttun mu?”

Traktörden aşağı atlarken nefes verdim. “Anne...”

“Cidden, Hayden, iki gün sonra gidiyorsun. Lanet çiftlik hak-kında endişelenmeyi bırak.”

“Biliyor musun, düşünüyordum da. Artık gerçekten gitmeme gerek yok.”

“Hayden.” Omuzlarımdan tutup beni eve doğru çevirdi. “Bu geziyi iki yıl önce ayarlamıştın.” Beni nazikçe itti. “Gidiyorsun.”

“Evet ama rezervasyonu yaptığımda kalbim yeni kırılmıştı. Şimdi kırık değil. Seyahat acentesini arayıp paramı geri almaya çalışacağım. Zamanlama şu anda doğru değil.”

“Sadece gerginsin,” dedi. “Kendini vazgeçirmeye çalışma.”

Günlerdir midem bulanıyordu. İki yıldır evden neredeyse hiç çıkmamışken dünyanın öbür ucuna tek başıma seyahat etmek bana son derece saçma görünüyordu.

Gergin, hissettiğim şeyin yanına bile yaklaşamazdı.

Dehşete düşmüş haldeydim.

“Seni ve babamı zor durumda bırakmak istemiyorum. Burada bana ihtiyaç var. Ya ben yokken bir şey olursa?”

“Tatlım.” Annem bana bakarak gülümsedi. “Baban ve benim ihtiyacımız olan şey, senin mutlu olman.”

“Ben mutluyum.”

“Traktör sürerek mi? İnek doğurarak mı?” Gözleri benimki-leri araştırdı. “Arkadaşlarının çoğu kasabadan ayrıldı ve evlendi.”

SON ŞANS

“Ne olmuş yani? Umurumda değil.”

“Artık dışarı bile çıkmıyorsun.”

Boğazıma bir yumru oturdu çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Yine de bilmek, durumu kolaylaştırmıyordu.

“Hayden.” Gülümsedi. “Dışarıda seni bekleyen heyecan verici şeyler var.”

Başımı salladım.

“O yüzden cesur olacak, kocaman dünyaya açılacaksın, yeni arkadaşlar edinecek, güleceksin, yaşayacak ve kahrolası inekler için endişelenmeyeceksin.”

Gözlerim dolarken omuzlarımı silktim. “Ben sadece...”

“Biliyorum bebeğim, korkuyorsun.” Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Ama dışarıda neler olduğunu bilmeden gençliğini burada harcarsan senin için daha çok korkarım.” Beni kucakladı. “Bu çiftlik, her zaman burada seni bekliyor olacak, Hayden. Ama... o da seni bekliyor.”

“Kim?” Kaşlarımı çattım.

“Âşık olacağın adam. O, dışarıda bir yerlerde. Bunu biliyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Anne, hayatımın aşkıyla sırt çantalı gezginlerin kaldığı bir pansiyonda *tanışmayacağıma* seni temin ederim.”

“Asla bilemezsin. Dışarıda bir sürü iyi ve sağlıklı çiftlik çocuğu var.”

“Sanırım.” Sırıttım. “Aslında bir veterinere ihtiyacımız var.”

“İşte görmek istediğim ruh bu.” Kolunu benimkine dolayınca eve doğru yürümeye başladık. “Ya da bir tamirci işimize yarayabilir. Şu lanet traktörler çok bakım istiyor.”

Kıkırdadım. “Doğru.”

“Çitlerden anlayan biri harika olurdu,” diye ekledi.

Güldüm. Zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan bir adamı eve getirdiğimi, babamın ona günlerce çit yaptırdığını hayal ettim.

“Hadi gidip sana birkaç elbise alalım.”

“Kıyafetlerimin nesi varmış?” Alınmış gibi davrandım.

İkimiz de başımızı eğip dar kotuma, kareli gömleğime ve inek pisliğiyle kaplanmış çelik uçlu botlarıma baktık. “Ben yüksek modanın timsaliyim, anne.” Ellerimi kalçalarıma koyup hafifçe salındım.

Annem gözlerini kocaman açtı. “Ama pek de İspanyol tarzı değil, değil mi?”

CHRISTOPHER

“Ve işte bu da BlackWolf Nomad.” Satış görevlisi gururla gü-lümsedi. “Sırt çantalarının en mükemmeli.”

Büyük boy sırt çantasına baktım.

Elliot, “Teşekkürler, yardıma ihtiyacımız olursa size haber ver-ririz,” diye cevap verdi.

Görevli uzaklaşınca çantanın fermuarını açtım. “Fermuar iyi çalışıyor.”

“Bir insanın sırtında bu yükü nasıl dolaşabileceğini anlamı-yorum,” diye fısıldadı. “Doldurulduğunda ağırlığı ne olur? Yirmi kilo falan mı?”

“Muhtemelen.”

“Tekerlekli olanı var mı diye bakmak ister misin?”

“Herkes çantasını sırtında taşıırken, ben kendiminkini çekerek götürüp pısırik gibi görünmek istemiyorum.”

“Diğer herkes aptal.”

“Dikkat çekmek istemiyorum.”

Elliot çantaya bakarken kıkırdadı. “İnan bana, çanta dikkat çekme sorunlarının en küçüğü.”

Başka bir çantaya yönelip elime aldım ve tüm küçük bölmeleri incelemeye başladım. En altta küçük bir tepsi vardı. Onu çıkara-rak bakmak için havaya kaldırdım. “Bu ne için?”

SON ŞANS

“Hımm.” Elliot onu benden alıp bakarken ters çevirdi. “Bir tabak mı acaba?”

“Tabak için biraz sığ. Kahvaltı için pek uygun olmaz, değil mi?”
Satıcı geri döndü. “O, tuvalet.”

Beynim teklerken ona bakakaldım. “O ne?”

“Tuvalet kabı.” Omzunu silkti. “Bilirsiniz, ormanda sıçmanız gerektiğinde kullanmak için.”

Elliot sanki parmaklarını yakmış gibi kabı çantanın üzerine attı.

“Sırt çantasıyla geziye çıkıyor, yabanileşmeye değil.”

Görevli güldü. “Siz ikiniz daha önce sırt çantasıyla gezmediniz, değil mi?”

Elliot’la ben birbirimize baktık ama sessiz kaldık.

“Kalabalık bir yerde sıkışıp kalırsanız ve tuvalet bulamazsanız, bu kaba yapıyor ve mümkün olduğunda boşaltıyorsunuz. Bu kadar kolay.”

Bu vahşi havvana bakarken kaşlarımı çattım. “Bu, kulağa hiç de kolay gelmiyor.”

“Ne yani? O şeyi çantasına kirli bir şekilde koyacağını mı düşünüyorsunuz?” diye patladı Elliot dehşete kapılarak.

Satış görevlisi mutlulukla omuzlarını silkti. “Bu da bir seçenek.”

“Bu seçeneği kullanmayacağım,” diye mırıldandım bu hayvandan uzaklaşırken.

Tanrı aşkına, dünya ne hale gelmişti?

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kan basıncımın her saniye yükseldiğini hissedebiliyordum. “En popüler sırt çantanız hangisi?”

“Bu.” Görevli çantayı kaldırdı. “Hiç şüphesiz.”

“Bunu alacağım.”

“Siyah mı isterseniz, kırmızı mı?”

Kırmızı.

Gözlerimi kıstım. Bu herif gerçek miydi? Kimse lanet olası kırmızı bir sırt çantası istemezdi. “Siyah.”

“Başka neye ihtiyacı var?” diye sordu Elliot.

“Ne kadar süreliğine gidiyorsunuz?”

“On iki ay.”

Satış görevlisi ıslık çaldı. “Çok sert.”

Çok sert... Bu da ne demek oluyordu?

“Fikrini isteseydim sorardım,” diye çıkıştım.

Başparmağıyla Elliot’ı işaret etti. “O şimdi sordu.”

Gözlerimi devirdim; bu adam sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

“Temel ihtiyaçlar neler?”

“Rahat ayakkabılar, iyisinden mini havlular.”

“Mini havlu da ne?”

Bir deste iskambil kâğıdı büyüklüğünde küçük bir paketi yukarı kaldırdı. “Bunun içinde havlu var.”

“Ah.” Başımı salladım. “Etkileyici.”

“Başka hangi mini şeyleriniz var?” diye sordu Elliot.

“Bariz olan şey dışında,” diye mırıldandım sessizce.

“Kes şunu,” diye fısıldadı Elliot.

“Pusula.” Görevli pusulayı almak için ilerledi.

“Pusula mı?” diye seslendim. “Sırt çantamla gezmeye gidiyorum, Everest Dağı’na tırmanmaya değil.”

Bu adam tam bir mankafaydı.

Elliot, *hemen-kapa-çeneni* anlamında gözlerini irileştirdi.

Adam geri dönerek bana bir pusula uzatınca onu doğruca Elliot’a verdim.

Elliot, “Alacağız,” diye cevap verdi fazla hızlı bir şekilde.

Satıcı mağazanın diğer tarafına doğru yürürken, “Harika su şişelerimiz var,” diye devam etti.

“Pusulayı almıyoruz,” diye fısıldadım.

“Ya kaybolursan?”

“Siktiğimin yirmi birinci yüzyılında yaşayan biri gibi Google Haritalar’a bakarım.” Gözlerimi devirdim.

SON ŞANS

“Alacaksın,” diye fısıldadı öfkeyle.

“*Almayacağım,*” diye fısıldadım. Elinden kaptığım gibi rafın birine sıkıştırdım.

Satıcı elinde kafam kadar bir su şişesiyle geri döndü. “Buradaki harika bir model. Yirmi dört saat boyunca sıcak ya da soğuk kalabiliyor ve bu uzun kordon sayesinde boynunuza asabiliyorsunuz. Ve bakın, kamuflaj desenli.”

“Boynuma kamuflaj desenli bir su şişesi asacağımı düşünüyor-san, hastaneye gitmen gerek.”

Elliot burun kemiğini sıkarken kıkırdadı. “GoPro* satıyor musunuz?”

“Neden bir GoPro’ya ihtiyacım olsun ki?” Kaşlarımı çattım.

“Çünkü onu her zaman başına bağlamayı istiyorum, böylece biz de bu boktan saçmalığı canlı olarak izleyebileceğiz.”

Gözlerimi devirdim.

“Aslında bundan harika bir reality şov olurdu.” Sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Birini aramalıyım, kanallardan biri bunu kesin ister.”

“Kapa.Şu.Lanet.Çenenı.” Gözlerimi irileştirdim. “Kimseyi aramayacaksın.”

“Uyku tulumu,” dedi görevli o tarafa doğru ilerlerken. “Bu, *hayati* önem taşıyor.”

“Yatakta uyuyor olacağım.”

“Ama bir uyku tulumuna ihtiyacınız olacak. Kalacak yer bulamadığınız ve ilkel şartlar içinde yaşamak zorunda kalacağınız zamanlar olacak.”

Ona bakarken ikimiz de gözlerimizi kıstık. “*İlkel şartları* tanımlayın,” diye cevap verdi Elliot.

“Bilirsiniz, ormanda ya da bir tren istasyonunda uyumak zorunda kalmak gibi.”

* Dış mekân ve aksiyon sporları için tasarlanmış video çekebilen, dayanıklı bir kamera markası. (ç.n.)

Tren istasyonu... cidden mi?

“Havlu gibi katlanabilen mini şilteler de satıyor musunuz?” diye sordum.

Satıcı başını arkaya atarak kahkaha attı. “Çok komiksin, adamım.”
Bu, şaka değildi.

“Uyku tulumu alacağız. Şuradaki türden.” Elliot vitrine dokundu.

“Sarı mı siyah mı?”

“Renk körü müsün?” İfadesiz bir suratla ona baktım. “Derdin ne senin? Kimse sarı bir uyku tulumu istemez.”

Görevli seçtiklerimizi kasaya doğru götürdü ve tüm aldıklarını mızı tezgâhın üzerine yığıdı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

Hesaplamaya başladı.

Elliot tezgâhın üzerindeki yığına bakarken aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyordum.

“Ne var?”

“Bütün bunlar o uyduruk çantaya nasıl sığacak?”

Hımm, haklıydı.

“Yani, kıyafetlerin nereye girecek?”

“Bu çok iyi bir soru,” diye mırıldandım.

“Az eşyayla seyahat edeceksiniz,” dedi satıcı.

“Ne kadar az?” Kaşlarımı çattım.

“Sadece temel ihtiyaçlar, bir ya da iki pantolon, iki şort, üç tişört ve bir kazak gibi. Giydiğiniz ayakkabılar.”

Korku, beni kıcımdan sikmeye başlarken ona bakakaldım.
“Yapamam...”

“Yapabilirsiniz,” dedi.

Gözlerim Elliot’inkilerle buluştuğunda omzunu silkti. “Bilmem ki?”

Beş parça şeyle nasıl yaşayabilirdim ki?

SON ŞANS

Beş Saat Sonra

“Bu ne sikim saçmalık böyle?” diye bağırdım.

Elliot tamamen şaşkına dönmüş bir halde başını kaşıdı. “Onu kılıfından çıkarmamalıydık.”

“Ah, harika fikir, Einstein,” diye çıktım. “Çünkü bunu kalabalık bir pansiyonda fark etmek çok daha iyi olurdu.”

“Anlamıyorum.” Elliot talimatların yazdığı kâğıdı çevirerek okudu. “Burada bununla ilgili bir şey yazmıyor. Basmak için bir düğme ya da başka bir şey var mı?”

Aradım da aradım. “Düğme falan olmadığı gibi bunun gerçekleşme imkânı da kesinlikle yok.”

“Jameson kampa gitmişti. O bilir.” Ben biraz daha cebelleşirken Elliot çocukları aradı.

“Selam.” Jameson’ın sesini duydum.

“Merhaba,” dedi Tristan.

Elliot telefonunu bizi görebilecekleri şekilde ayarlarken, “Burada hapyutmuş durumdayız,” diye cevap verdi. “Sanırım mağazadaki herif bizi işletti.”

“Neler oluyor?” diye sordu Jameson.

“Bu, nasıl olacak da...” Devasa, kocaman uyku tulumunu kaldırdım. “Bunun içine sığacak?” Minnacık uyku tulumu kılıfını da kaldırdım. Tekrar içine sokmaya çalıştım.

Jameson kahkaha attı.

“Seni aptal. Rulo yapacaksın.”

“Bu imkânsız,” diye bağırdım. “Bir filin hamamböceğini becermeye çalışması gibi.” Biraz daha uğraştım. “Bunun buraya sığmasının imkânı yok.”

“Kayganlaştırıcı diye bir şey duydun mu?” Tristan güldü.

“Belli ki duymamış,” diye cevap verdi Jameson. “Hoşlandığı kadınları görmedin mi?”

“Siktirin gidin. Saçmalıklarınızı dinleyecek havamda değilim,” diye bağırdım hüsrarla. “Bu tam bir felaket. Tatilde olacağım. Her gün itaatsiz bir uyku tulumuyla savaştacak fazladan dokuz saatim olmayacak.”

“Düz olarak yere yay.”

“Ne?”

Jameson, “Düz olarak yere yay,” dedi ters bir şekilde.

Yere yaydım.

“Şimdi ikiye katla, sonra bir daha katla ve rulo yap.”

“Rulo mu?” Elliot kaşlarını çatı.

“Rulo... seni aptal.”

“Neden o yarım akıllı bize bunu mağazada söylemedi?” diyerek homurdandım.

Elliot’la birlikte ellerimiz ve dizlerimizin üzerine çöküp talimatları takip etmeye çalıştık. Oflayıp pufladık, inleyerek tüm gücümüzü kullandık. Jameson ve Tristan’ın arka plandaki yüksek sesli kahkahaları eşliğinde yirmi dakika sonra nihayet içine soktuk.

“Şimdi, siktir git.” Kılıfın içindeki uyku tulumunu alıp elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim. “Bu saçmalığı yaptıktan sonra benimle gelmiyorsun. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

“Yanma almak zorundasın,” diye çıkıştı Elliot.

“Hayatta olmaz. Bu dört kişilik bir iş ve ben de bir sihirbaz değilim. Seve seve soğuktan donarım.”

Dört Gün Sonra

Uçak piste indiğinde uzun, derin bir nefes verdim.

İşte buydu.

Birazdan, bir Uber bulmak ve parasız bir şekilde bilinmeyene doğru yolculuk etmek için konforlu birinci sınıf koltuğumdan ayrılacaktım.

SON ŞANS

Gecelik konaklama ücretimin on sekiz avro olduğu, yeterince kıyafetimin olmadığı ve uyku tulumumdan tutkuyla nefret ettiğim bilgisi dışında ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Kırk dakika sonra kendimi çok memnun hissederek taksi durağına doğru yürüyordum.

Valizimi sorunsuz bir şekilde almıştım ve dünyada her şey yolundaydı.

“Merhaba,” dedim şoföre.

“Merhaba.” Gülümsedi.

“Beni buraya götürebilir misiniz, lütfen?” Ona telefonumdaki adresi gösterdim.

“Sî.”

“Harika.”

Bagajı açınca sırt çantamı içine koydum ve arka koltuğa geçtim. Adam da binerek motoru çalıştırdığında, pencereden dışarı doğru mutlulukla gülümsedim.

Her şey tıkır tıkır işliyordu. Bu iş çocuk oyuncağıydı.

Şoför gaza bastığında beş saniye içinde sıfırdan saatte yüz altmış kilometreye çıktık. Bir arabanın önüne kırınca kornaya bastılar.

“Ah.” Önümdeki koltuğu kavradım. “Ne yapıyorsun sen?”

Şerit değiştirirken lastikler cayırdayınca gözlerim korkuyla irileşti.

“Yavaşla,” diye bağırdım.

Beş şeritli trafikte yüksek hızla ilerliyordu. “Sakin ol.” Kollarını sallarken gülüyordu. “Sorun yok. Sorun yok.”

“Araba sürmenle ilgili her şey sorun!”

Kırmızı ışıktan hızla geçerken önümdeki koltuğu ölümüne kavrayarak gözlerimi kapattım.

* (İsp.) Evet. (ç.n.)

“Yavaşla,” dedim yine.

Yoldaki bir kasisten o kadar hızlı geçti ki yukarı fırlayarak kafamı tavana çarptım.

“Ah!,” diye bağırdım. Ön camdan karşıdan gelen arabalara baktım.

Yoldan çekilin. Hepimiz öleceğiz!

Virajı o kadar hızlı aldı ki araba takla atacakmış gibi oldu. Arabadan atlamayı düşünmeye başladım.

Nihayet, hayatımın en dehşet verici yirmi dakikasından sonra arabayı durdurdu.

“İşte geldik.”

Dışarı çıkarak kapıyı çarptım. “Bir daha beni asla alma.”

“Tamam.” Gülümsedi.

Sik kafalı.

Sırt çantamı alarak pansiyonun merdivenlerinden yukarı çıktım. Büyüktü, ucuz ve pis bir otele benziyordu.

Ön kapıdan içeri girdiğimde tezahüratları duydum.

“İç, iç, iç.”

Çiftli kapılardan, açık avlu barına benzeyen bir yere baktım.

Büyük bir grup insan, dev bir bira hunisinin etrafına toplanmıştı.

Bir adam sırtüstü yatmış, herkes çılgık atıp gülerken boğulmak üzereydi.

Pis vücut kokuları midemi bulandırırken gözlerim dehşetle irileşti.

Nasıl bir cehennemdi bu böyle?

3. BÖLÜM

HAYDEN

“Bu nasıl?” Annem askıdaki bir bikiniyi havaya kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum. “Gerisi nerede?”

Kıkırdadı.

Annem ve en yakın arkadaşım Monica’yla birlikte seyahatim için alışveriş yapıyorduk.

“Peki bu?” Monica sarı bir bikini tutuyordu. Üzerinde beyaz noktalar vardı.

Annem, “Ufacık tefecik, mini minicik sarı puantiyeli bir bikiniydi,” diye şarkı söylemeye başladı.

Gözlerimi devirerek etrafta dolaşmaya devam ettim. “Burada ciddi beğendiğim hiçbir şey yok.”

“Çünkü alışverişten nefret ediyorsun,” diye cevap verdiler bir ağzdan.

“Bu nasıl?” Monica siyah G-string bir bikini altıyla neredeyse hiç olmayan bir üst tutuyordu.

“Hayır.” Nefesim kesildi. “O bikini yanlış mesaj veriyor.”

“Nasıl mesela? ‘Merhaba, Ben Hayden, ateşli bir vücudum var ve biraz eğlenmek için hazırım,’ gibi mi?”

* Orijinali ‘Itsy Bitsy Teenie Weenie Yellow Polka Dot Bikini’ olan 1960 tarihli Brian Hyland şarkısı. (ç.n.)

Annem kıkırdadı. “Doğru, bunu alıyoruz.” Monica’nın elinden kaparak kolunun üzerine attı.

“Dinleyin.” Mağazada dolaşmaya devam ediyordum. “Eğer açık kıyafetler giyerseniz, yanlış türden erkekleri çekersiniz.”

Annem ve Monica birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler. “Peki hangi türmüş bu?” Annem içini çekti.

“Zampara türünden,” diye cevap verdim. “Zamparalardan nefret ederim.”

“Onlar eğlenceli olanlar.” Monica gözlerini irileştirdi. “Yapabiliyorken eğlen derim.” Hamile karnını ovuşturdu. “Güven bana Haze, uzun zamandır evliyim.”

“Bilmez miyim?” Annem arka planda iç geçirdi.

Monica likralı beyaz bir elbiseyi yukarı kaldırdı.

“Hayır, bu tamamen transparan.” Nefesim kesilmişti.

Annem onu da elinden kaparak kolunun üzerine attı.

“Ne tür bir erkeği cezbetmeye çalışıyorsun?” diye sordu Monica. Dantelli bir iç çamaşırı takımını eline aldı. “Ah, bu çok seksi.”

Annem onu da kolunun üzerine attı.

“Ben erkek aramıyorum.”

“Bu kadar iffetli olmayı bırakır mısın?” diye çıkıştı annem.

“Regi geri gelmeyecek, Haze.”

“Bunu biliyorum,” dedim ters bir şekilde.

“O zaman neden onu bekliyorsun?”

“B-beklemiyorum,” diye kekeledim. “Sadece hoşlandığım biriyle tanışmadım, hepsi bu.”

“Tamam, yani Regi bu akşam şu kapıdan içeri girip sana evlenme teklif etse hayır mı dersin?” Monica ufacık kırmızı bir elbiseyi eline alıp yukarı kaldırdı.

“Tabii ki hayır derim.” Elbiseyi elinden çekerek çıktığı yere geri koydum.

SON ŞANS

Regi beş yıllık erkek arkadaşım, lise aşkımdı. Üniversiteye gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti.

“O zaman ne türden bir erkek?” diye annem ısrar etti.

“Hımm.” Bir an düşündüm. “Sarışın. Becerikli. Çalışkan. Hayvan sever.” Raflara bakmaya devam ettim. “Bakire olsa iyi olurdu.”

“Bakire mi?” Annemin dehşetle nefesi kesildi. “En azından ne yaptığını bilen birini istersin!”

“İstediğim şey beni tüm kalbiyle sevecek, sadık bir erkek.”

Monica, “Bir bakire bunu yapmayacak,” dedi sinirle. “Senin üzerinde pratik yapıp sonra dışarıda başka neler olduğunu merak edecek.”

“İkinci eller benim tarzım değil,” diye cevap verdim kayıtsızca. “Ayrıca siz ikiniz plan yapmayı bırakabilirsiniz. Bu iş bende. Onu gördüğümde anlayacağım.”

“Ah... çünkü İspanya’da sarışın, hayvan sever bir bakireyle karşılaşacaksın, öyle mi?” Annem gözlerini devirdi.

“Biliyorum.” Kocaman gülümsedim. “İçime doğuyor.”

CHRISTOPHER

“Yardımcı olabilir miyim?” diyen ses bankonun arkasından geldi.

“Şey...” Fırsatım varken kaçsam mı diye düşünerek etrafa baktım. “Rezervasyonum vardı.”

“Merhaba,” dedi adam. “Ben Nelson.”

“Merhaba, Nelson. Christo.” Oğlanlar, birileri tanır diye gerçek adımı kullanmamam gerektiğine karar vermişti. Gerçi Christo’yu nereden buldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kulağa bir kont gibi falan geliyordum.

“Bir bakayım.” Bilgisayarında oturum açarak ekranı okudu. “Ah, evet, işte buradasın. On günlük mü rezervasyon yaptırdın?”

Barda devam eden öğrenci birliği partisine göz atarken başımı sallayarak onayladım.

“Ödemeyi peşin mi yaptın?”

Tekrar başımı salladım. Bunu neden yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sana odanı göstereyim.” Tezgâhın arkasından çıktı. “Bu taraftan.”

Onu takip ettim.

“Fosil odasındasın.”

“Fosil odası mı?”

“İhtiyarları koyduğumuz yer.”

“Yaşlı bile sayılmam,” dedim öfkeyle.

“Burada yirmi beşin üzerindeki herkes yaşlı kabul edilir.”

“Ah...” Etrafıma biraz daha bakındım. Bu çok mantıklıydı: yirmi beş yaşından büyük hiç kimse bu bok çukuruna gelecek kadar aptal olmazdı.

“Ta-da.” Kapıyı açtığında yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Ranzalar. Üç sıra ranza vardı. Hepsi tek bir odadaydı.

“Bir yanlışlık olmuş olmalı. Ben tek kişilik oda istemiştim.”

“Evet, hepsi tutulmuş. Sadece müsaitlerse tek kişilik oda tutabilirsin.”

Bu şerefsizce bakarak gözlerimi kıstım. “O zaman... önceden rezervasyon yaptırmanın ne anlamı var?”

“Bilmem.” Omuzlarını silkerek odaya girdi. “Buradaki senin yatağın.” Alttaki bir yatağa vurdu.

“Benim birinin altında uyumamı mı bekliyorsun?”

“Evet.”

“Ya yatak kırılır ve üzerime düşüp beni öldürürse?”

SON ŞANS

“Bilmem.” Mutlu bir şekilde omzunu silkti.

“Pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Sadece burada çalışıyorum, adamım.” Odadan çıktı. “İşte dolabın.” Şifre klavyesine dokundu. “Açmak için buradan kendi şifreni belirle. Sırt çantanı yere bırak, içine koymak için geri geleceğiz. Her şeyini her zaman kilitli tut.”

Sırt çantanı yere bırakarak kilide baktım. Bana göstereceğini umuyordum çünkü bunun nasıl yapılacağına dair hiçbir sikik fikrim yoktu. Bana söylediklerine konsantre olmaya çalışırken onu takip etmeye devam ettim.

“Burası çamaşırhane.” Bir çamaşır makinesinin kapağını açtı. “Sana bir tüyo, burada hiçbir şey bırakma. *Çalınır.*”

“Peki.”

Beni geniş, açık bir avluya çıkardı. “Mutfak şu tarafta. Burada günde üç öğün yemek veriyoruz ama ne pişirilirse onu yersin. Seçenek yok.”

“Tamam.” Etrafıma bakındım. Her duvar farklı bir parlak renkteydi. Kendimi anaokulunda gibi hissediyordum.

Cehennemin anaokulunda.

“Diğer tarafta bir bar var. Ucuz ve pistir ama iş görür. Her gece on ikide kapanıyor, yani bütün gece süren bir şey değil.”

Barın ucuna doğru baktığımda öğrenci birliği partisini gördüm. Yabancı insanlar ebeveynlerinden ilk kez uzakta kalmış gibi içerken bira hunisi tam kapasite çalışıyordu.

“Anladım.”

“Gel, sana banyoyu göstereyim,” derken çoktan koridorda yürümeye başlamıştı. Ana koridorda bir kapıyı açtı. “Burası.”

Önümdeki dehşet karşısında derin bir nefes aldım. “Büyüleyici.” Kabin üstüne kabin, duş üstüne duş.

“Seks yok,” dedi kayıtsızca. “Yaparsan da kondomlar çöp kutusuna.”

İğrenerek kaşlarımı çattım. “Bunu bana neden söyleme ihtiyacı duydun?”

“Bilsen şaşırırdın.”

İğrenç.

“İşte gördün.” Gurur duyuyormuş gibi ellerini kalçalarına koydu. “Hepsi bu kadar.”

“Teşekkürler.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.” Aylak adımlarla uzaklaştı. Arkasından bakakaldım. *Beni burada tek başıma mı bırakacaksın?*

“Yut, yut, yut.” Sesler bar alanından yankılanıyordu. Kahkahalar ve çığlıklar duyulabiliyordu.

Ne yapacağımdan emin olamayarak etrafıma bakındım.

Koridora geri dönerek çantamı yerine koydum. Odama girdim... ama burası benim odam değildi ve hayatım boyunca hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

Oturmaya çalıştım ancak yatağa oturmayı bile başaramadığımı fark ettim; uzanmak zorundaydım.

Sikerler, yürüyüşe çıkacaktım.

Dehşet duygusuyla Barselona sokaklarına doğru yola çıktım. Şimdi... paranız olmadan bir şehirde ne halt ederdiniz?

Üç saat sonra pansiyona geri döndüm. Akşam yemeğini orada yemeyi midem kaldırmadığı için bir restoranda yemek yemiştim.

Artık 1800 dolarım kalmıştı. O yüz dolarlık bifteğin bütçemde olmadığına emindim.

Yarın bütçemi daha iyi ayarlayacaktım.

Koridorda bara doğru ilerlerken kızın biri kolumu tuttu.

“Ah, merhaba, odamızdaki yeni kişi sen misin?”

“Evet.”

SON ŞANS

“Ben Bernadette.”

“Selam, ben Christo...” Christopher demeden önce kendimi durdurdum.

Kahretsin, Christo isminden nefret ediyordum.

“Dışarı çıkmak ister misin?”

“Şey...” Tereddüt ettim. Nasıl, randevu gibi mi?

Bu kadına hissettiğim çekim sıfırdı.

“Bayağı kalabalığız. Bir bara gidiyoruz.” Ben cevap veremeden kolunu benimkine doladı. “Hadi, eğlenceli olacak. Hayır cevabını kabul etmiyorum.”

“Tamam.” Omzumu silktim. Sanırım her şey burada olmaktan daha iyiydi. “Duş alıp üzerimi değiştireyim.”

“Barda buluşuruz.”

Bir saat sonra caddeden yukarı doğru ilerledik.

Merdivenden çıkarken kapının üzerindeki tabelayı okudum.

SANTOS

Bernadette basamakları ikişer ikişer çıkarken, “Burası harika bir yer,” dedi soluk soluğa.

“Neden peki?”

“Sudan ucuz içki ve kilometrelerce sık yüzünden.”

“Peki.” Kaşımı kaldırdım. “Bunun peşinde olduğumdan emin değilim ama...” Kahretsin, yanlış ifade etmişim. “Aslında kesinlikle bunun peşinde değilim. Bunu söylediğimi hafızandan sil.”

“Denemelisin,” dedi kayıtsızca yürümeye devam ederken. “Sık, kıllı bisküviden çok daha iyidir.”

Ne?

Kıllı bisküvi... Hangi kadın *kıllı bisküvi* derdi?

Bu hatun çok tuhaftı.

Merdivenlerin başına geldiğimizde, “Bundan ciddi şüpheliyim,” diye mırıldandım.

Etrafımdaki gözümü kamaştıran manzaraya bakındım. Her yerde neon ışıklar vardı. Bir şeyler dönüyor, tabelalar yanıp sö-nüyordu.

Hayranlıkla gülümseyerek, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Harika, bir epilepsi hastasının kâbusuna göre,” diye mırıldan-dım. Gözlerim parlak flaş ışıklarında gezindi. Bir dart tahtası, bi-lardo masaları ve bir karaoke makinesi vardı. Mekânın tamamı ahşaptı ve bir tür kütük kulübe gibi görünecek şekilde yapılmıştı.

Kalabalık, benim yaşlarımdaydı. Kahkahalar mekânın her ye-rinde yankılanıyordu. Eğlenceli bir havası vardı.

Tamam... bu o kadar da kötü değildi. Dengemin biraz olsun geri geldiğini hissediyordum.

“İşte herkes burada.” El sallayıp kolumdan kavradı ve beni bü-yük insan kalabalığına doğru sürükledi.

Aşırı samimiydi ya da belki de gerçekten arkadaş canlısıydı. Bu aşamada ciddi ayırt edemiyordum. Tüm duyularım o kadar aşırı yüklenmişlerdi ki tamamen kapanmışlar gibiydi.

Grubun yanına vardık. “Geldin mi?” Bir adam gülümsedi. Ko-nuşması Avustralyalılarınkine benziyordu. “Geleceğini biliyordum.”

“Evet.”

“Bira?” diye sordu.

“Evet, lütfen.”

Tereddüt ettiğinde kaşlarımı çattım. “Beş avro tutuyor.” Sanki aptalmışım gibi gözlerini açtı.

Ah siktir, öyleydim.

“Üzgünüm.” Kotumun cebinde bir kâğıt para buldum ve ken-dimi aptal gibi hissederek uzattım. “Teşekkürler.”

Başını sallayarak bara doğru uzaklaştı.

SON ŞANS

“Sen de kimsin, dostum?” diye sordu bir adam. Uzun boyluydu, uzun siyah rasta örgüleri ve esmer bir teni vardı.

İrkildim. Siktir... çok kötü kokuyordu. Hayatımda kokladığım en kötü vücut kokusuydu.

“Duş alman gerekiyor,” diye çıkıştım.

“Ne?” Kaşlarını çattı. Kolunu kaldırıp kendini kokladı. “Hayır, gerekmiyor.”

“Evet. Gerekıyor.” İrkildim. “O kadar kötü kokuyorsun ki gözlerimi acıtıyor.”

Tanrım... benden uzak dur. Bu dayanılmazdı.

“Ah, kes şunu.” Gözlerini devirdi. “O kimyasalları vücuduma sürmeyeceğim.”

“*Kimyasallar* derken... deodorantı mı kastediyorsun?”

“Bu bir hükümet komplosu.” Tamamen ikna olmuş gibi başını salladı. “İnsanların böyle kokması gerekiyor. Sen zehir kokusunu sevmeye şartlandırılmışsın.”

Ona bakarak kaşlarımı çattım. Bu adamın sorunu neydi?

“Seyahatteki ilk günün mü?”

“Nereden bildin?”

“Çok kasıntı ve yargılayıcısın.”

“Yargılayıcı falan değilim,” diye karşılık verdim.

“Evet, öylesin. Bahse girerim, herkese ve her şeye bakıp onları güvenli küçük evinle karşılaştırıyorsundur.” Birasının içine doğru kıkırdadı. “Bunu aşman gerek. Hem de çabuk, yoksa ilk uçakla eve dönersin.”

Kaşlarımı çattım. Sanki aklımı okuyor gibiydi. Cevap vermek için ağzımı açtığımda ondan bir kez daha güçlü bir koku aldım ve tiksintiyle yüzümü buruşturdum. “Kahretsin. Çok kötü kokuyorsun.”

“Ne kadar da kasıntı bir pisliksin, değil mi?” Sanki bana inanmıyormuş gibi omuzlarını silkti. “Bunu bana başka hiç kimse söylemedi.”

“Buna inanmayı imkânsız buluyorum.”

“Doğru.” Sırıttı.

“Kadınlarla aranın berbat olduğunu tahmin ediyorum.”

Yüzü asıldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Kadınlar güzel kokan erkeklerden hoşlanır, çöplük gibi olanlardan değil.”

“Ben olduğum halimden memnunum,” diye duyurdu öfkeyle.

“Tamam.” Omuz silkerek iki elimi de yenilgiyle yukarı kaldırdım. “Madem öyle diyorsun. Ben sadece dürüst davranıyorum. Kötü bir niyetim yok.”

Bir süre tuhaf bir sessizlik içinde bekledik. “Peki benim için ne öneriyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında?”

“Şey olmayı aşmam gerektiğini söyledin...” Doğru kelimeyi ararken duraksadım. “Kasıntı.”

“Öyle,” diye cevap verdi.

“Bunu nasıl yapabilirim?”

“Hımm.” Sanki tavsiyesini istediğim için heyecanlanmış gibi gülümsedi. “Sadece işine bakmalısın.”

Kaşlarımı çattım.

“Sadece anı yaşa; düşünme. Başkaları ne yapıyor diye endişelenme. Geldiğin yerde seni ne mutlu ediyorsa, burada da onu yap... çünkü yer ve ortam farklı olsa da aynı şeyler sana mutluluk getirecektir. En derin benliğin, sahip oldukların olmadan da ortaya çıkacaktır.”

Ona bakarken kaşlarımı iyice çattım.

“Sana söylüyorum, dostum. Eğer ciddi bir seyahat deneyimi yaşamak istiyorsan, bunu yapmalısın.”

“Hımm...” Sözlerini değerlendirdim.

“Güven bana. Çok fazla gezgin gördüm. Rahatlayanlar ve her günü olduğu gibi kabul edenler bu deneyimi seviyorlar. Her şeyi

SON ŞANS

evlerindekiyle kıyaslayanlar dört ila altı hafta içinde evlerine dönüyorlar. Döndüklerinde de yalan söyleyip herkese hayatlarının en iyi zamanını geçirdiklerini anlatıyorlar ama gerçek şu ki yüzeyin üstünü bile çizmemiş oluyorlar. Bazıları altı hafta bile dayanamıyor, eve daha erken dönüyorlar.”

Derin bir nefes verdim. Bugün, altı saatten sonra eve dönmeyi düşündüğümü kabul edemezdim.

“Hımm... ilginç bir gözlem,” diye mırıldandım dikkatim dağınık bir halde.

İşine bak.

“Evde seni ne rahatlatır? Yapmayı en çok sevdiğin şey ne?” diye sordu.

“Seks,” diye yanıtladım tereddüt etmeden.

Yüksek sesle güldü. “Eh, doğru yere geldin.” Kolunu kalabalığa doğru uzattı. “Burası dünyanın seks başkenti.” Beni baştan aşağı süzdü. “Senin gibi yakışıklı bir adam... hatunları çekiyor olmalı.”

Hatta daha fazlasını.

“Kadınları yatağa atmamı sağlayan şey görünüşüm değil,” diye cevap verdim.

“Saçmalık.”

“Ciddiyim. Dünyadaki en çirkin adam bile nasıl yapacağımı bilirse çekici olabilir.”

“Nasıl?”

Gözlerimi irileştirdim. “Deodorantla.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye homurdandı.

“Pekâlâ.” Sırıttım. “Eminim sağ elin, sikilebilir büyük dudaklar gibi hissettiriyordur. Kendin halledersin.”

Bana ifadesiz bir şekilde bakarken ben de şakayla kaşımı kaldırdım.

“Siktir git.” İçini çekti.

“Gideceğim.” Etrafıma bakınırken kıkırdadım. Peki... kiminle olacaktı?

Avustralyalı adam elinde bir tepsi tekilayla bardan döndü. “Bingo.” Güldü. “Bulla barın arkasında çalışıyor.”

“Bulla mı?” Kaşlarımı çattım. “Bulla da ne?”

“Sikimden hoşlanan bir kız. Bütün gece bana bedava içki veriyor.”

Rastalı adam güldü. “Ben de sikinden hoşlanıyorum, tabii bizi sarhoş edecekse.” Bir *shot* alıp havaya kaldırdı. Biz de birer tane alıp onunkine doğru kaldırdık. “Yeni arkadaşlara.” Gülümsedi.

“Ve deodorantlara,” diye ekledim.

Avustralyalı adam gülerken içkisini tükürdü. “Buna içerim,” dedi ağzından içki saçılırken.

“Sen de mi kötü koktuğumu düşünüyorsun?” Rastalı adamın tamamen şok olmuş gibi nefesi kesilmişti.

“Çok kötü,” diye mırıldandı.

“İsimleriniz neydi?” diye sordum.

“Ben Bodie,” dedi Avustralyalı. Kum sarısı saçları vardı, uzun boylu ve yapılıydı.

“Hey, sana hiç Chris Hemsworth gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?” diye sordum.

“Aksan yüzünden.” Omzunu silkti. “Keşke herifin parası da bende olsaydı.”

“Ve karısı,” diye ekledim. “Çok ateşli.”

“Ben de Basil,” diye cevap verdi rastalı adam.

“Basil mi?” Kaşlarımı çattım.

Savunmaya geçerek, “Aynen öyle,” dedi tükürür gibi. “Adımla ilgili bir problemin mi var?”

“Sakin ol.” Bodie güldü. “Alışılmadık bir isim, hepsi bu.”

Tepsiden bir tekila daha alarak kafama diktim. Basil haklıydı:

SON ŞANS

Sadece işime bakmam gerekiyordu. Bu gece biriyle yatacaktım... ve yarın rahatlayıp yeni bir başlangıç yapacaktım.

Kalabalık barda etrafa bakındım. Kim olacaktı?

Dört Saat Sonra

Dişler kulağımı sıyırdı. “Hadi çıkalım buradan,” diye fısıldadı kadın karanlık köşede. “Evime gidelim.”

Bir evi vardı. O cehennem çukurunda uyumama gerek kalmıyacaktı.

İşte şimdi oldu.

Elimi kalçasından aşağı doğru kaydırarak onu sertleşmiş aletime doğru çektim.

Adı neydi? *Siktir*. Bu tür bokları hatırlamam lazımdı.

Son derece göz alıcıydı, uzun siyah saçlarıyla uğruna ölünecek, atletik ve şekilli bir vücudu vardı. Rahatlamak için ihtiyacım olan şey tam olarak o olabilirdi.

Karmaşa yoktu, sert ve hızlı olacaktı.

“Gidelim, Christo,” dedi seksi aksanıyla.

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Gidelim.”

Bu gece üzerimden atmam gereken çok stres vardı. *Umarım acı çekme havasındasındır, bebeğim*.

Elimi tutarak beni kapıya doğru götürdü. Çıkarken Basil ve Bodie’ye el salladığımda Basil tiksintiyle gözlerini devirirken Bodie güldü.

Size söylemiştim.

El ele sokağa çıktığımızda gözlerim vücudunda gezindi.

Üzerinde hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık siyah bir elbise vardı ve evet, çok seksiydi.

Adı neydi?

“Taksi?” diye sordum.

“Hayır, hemen köşede oturuyorum.”

“Tamam.” El ele yürümeye devam ettik.

“Biliyor musun, bu gece seni gördüğüm an, sana sahip olmam gerektiğini biliyordum,” diye mırıldandı.

Hayal gücü karşısında gülümsedim. “Gerçekten mi?” diyerek oyuna dahil oldum.

Köşeyi dönerek bir sokağa girdik. Arnavutkaldırım ve karanlıktı.

Üzerime bir tedirginlik çöktü. Bu hiç tekin değildi.

Kes şunu.

O konuşmaya devam ederken sessiz kaldım. Şikâyet ettiğimden değildi; aksam çok çekiciydi. Bir kapıya ulaştığımızda ben arkadan ona yaslanırken kapının kilidini açtı. Saçlarını boynunun kenarına çekip orayı yaladım. Kulakmemesini ısırınca boynundaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Aletim pantolonumun içinde zonklarken biraz daha kendim gibi hissetmeye başlamıştım.

Kapı açılarak ahşap bir döner merdiveni ortaya çıkardığında başımı kaldırıp yukarı baktım.

Ha?

“Bu taraftan,” diye mırılarak merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Önümde yürürken elimi kalçasında gezdirdim, sonra da tam olarak görebilmek için elbisesini kıcının üzerinden yukarı kaldırdım.

Her adımında kasları kasılıyordu. En üst kata ulaştığımızda dudaklarımız kenetlendi.

Öpüşmeye başladık. Onun gözleri kapalıydı, sadece bir lambanın aydınlattığı odada odaklanmaya çalışırken benim gözlerimse titreşerek açıldı.

Bu da neydi böyle?

SON ŞANS

Duvarların her yerinde tuhaf resimler, tavandan sarkan milyonlarca şey vardı. Sepetler ve sahte hayvan kafaları.

Bir dakika... bunlar gerçek miydi?

Öpüşmeyi bırakarak bir adım geri attım ve gözlerimi dairenin her yerinde dolaştırdım. Ortama alışmaya çalışırken cüzdanımı kapının yanındaki masaya bıraktım.

Duvarlar siyahtı. Bayraklar, hayvan iskeletleri, kaykaylar, sörf tahtaları vardı ve bir duvar grafitilerle kaplıydı. Sehpanın üzerinde kocaman nargile borusu gibi bir şey vardı.

Yüce Tanrım.

Uzaktan uyarı çanları çalmaya başlamıştı.

Mor tüylü bir halı ve köşede benden daha uzun görünen, tuhaf görünümlü dev bir sallanan at vardı.

Etrafıma bakınırken... boğazımdaki yumruyu gidermek için yutkundum.

Burası o kadar sıkıştı ki on daireyi döşemeye yetecek kadar mobilya vardı. Bu tanrının belası yer de neresiydi?

Korku evine adım atmıştım.

“Evimi beğendin mi?”

“Evet,” diye yalan attım.

Odaklan.

Sadece asıl meseleye dön, dedim kendi kendime. Evinin nasıl olduğu önemli değil.

Odaklan kahrolası.

Pekâlâ... Eğilip elbisesini tek bir hamlede başının üzerinden kaldırdım. Kollarını yukarı kaldırdığında koltuk altlarındaki kalın, siyah kıl yumaklarıyla karşılaştım. Uzun ve tel tellerdi, terden kollarına yapışmışlardı.

Ne?

Aşağı doğru baktığımda kasık kıllarının G-stringinden dışarı sarktığını gördüm. Dizlerinin yarısına kadar uzanıyorlardı.

T. L. SWAN

Hayır...

Terlemeye başladım... bu da ne sikim işti?

“Sana bir sürprizim var,” dedi kıkırdayarak.

“Çoktan şaşırdım,” diye mırıldandım şaşkına dönmüş bir halde.

Külotunu indirdi. Kollar kalın, siyah ve uzundu... Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tek bir kelime bile çıkmadı.

Görevi iptal et.

Siktiğimin görevini iptal et.

Beni yatak odasına çekti. Yerde bir şilte vardı ve üzerine uzanıp bacaklarını iki yana açtı.

Aletim anında büzüşürken gözlerim dehşetle açıldı. “Banyon var mı?” dedim aceleyle.

Parmağını emdi ve sonra yavaşça kadınlığının dudaklarının arasından geçirdi. “Buraya gel,” diye mırladı.

Şu anda bunun çok ateşli olması gerekiyordu... ve aletim jöle gibi miydi?

Odaklan.

“Banyo?” diye cıykladım.

“Merdivenden yukarıda, solda.”

Basamakları ikişer ikişer çıkararak hızla banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. Aynadaki yansıma baktım. Şu anda ne haltlar oluyordu?

Yüzüme su çarptım. *Kendine gel, adamım.*

Bunu yapabilirsin!

Aynanın arkasındaki banyo dolabını açıp içine baktım. Bir yığın krem tüpü vardı. Birini elime alarak etiketini okudum.

LAMISIL.

Bütün tüpleri inceledim. Hepsi aynıydı. Gözlerim irileşti. Ah hayır. Bu da neydi?

SON ŞANS

Onda bir şey mi vardı?

Çılgına dönmüş gibi telefonumu çıkarıp Google'a yazdım.

Lamisil ne için kullanılır?

Çok uzun sürüyordu... hadi.

Yenile simgesine bastım.

"Hadi, hadi," diye fısıldadım.

Sinyal kötüydü.

Bu siktiğimin şeyi ne için kullanılıyordu?

Elliot'ın numarasını çevirdim.

"Selam," diye cevap verdi mutlu bir şekilde. "Beni şimdiden özledin mi?"

Panikle, "Bana yardım et," diye fısıldadım. "Acil bir durum var."

"S-sorun ne?" diye kekeledi.

"Bir hatunun evindeyim. Külotunu çıkardım ve aşağısı sisteki goriller' gibi ve evi de Rocky Horror Picture Show"" dan fırlamış. Şimdi de banyo dolabında elli tüp Lamisil buldum," dedim aceleyle.

"Sisteki goriller mi?" diye tekrar etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kahrolası tam bir çalı, adamım. Daha önce böyle kasık kılı görmemişsindir. İçeri girmek için sıkık bir palaya ihtiyacım var."

"Lanet olsun." Nefesi kesilmişti.

"Lamisil'i araştır. Benim internetim kötü."

"Tamam."

Bekledim. Kalbim göğsümde sertçe atıyordu.

"Christo?" Kadının bağırıldığını duydum. "Acele et."

Siktir!

* Orijinali 'Gorillas in the Mist' olan, nadir bulunan dağ gorillerini inceleyen antropolog Dian Fossey'nin gerçek hikâyesine dayanan 1988 yapımı biyografik filme atıfta bulunmuştur. (ç.n.)

** 1975 yapımı bilimkurgu ve korku filmlerinin parodisi olan bir müzikal/komedi film. (ç.n.)

“Tanrım,” diye cevap verdi Elliot. “Bu hiç iyi değil.”

“Ne?”

“Mantar. Bu mantar kremi.”

Gözlerim dehşetle açıldı. “Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?” diye fısıldadım öfkeyle.

“Ne yapacaksın?”

“Kaçacağım!” Telefonu kapatıp basamaklardan ikişer ikişer indim. Ön kapıya doğru koşarken, “Gitmeliyim,” diye seslendim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kişisel bir şey değil,” diye bağırdım. Cüzdanımı kaptım. “Bu arada, çok seksisin.”

Bir gorile göre.

Ön kapıdan koşarak çıktım ve merdivenlerden indim. Sanki baltalı bir katil tarafından kovalanıyormuş gibi caddeye fırladım... ya da bu durumda, mantarlı bir goril.

Bir taksi geçiyordu, ben de kolumu kaldırdım. “Taksi.” Taksi yanaştığında hiç bu kadar rahatlamamıştım. Arka koltuğa atladım.

“Nereye?”

“BB Backpackers.”

“Elbette.”

On dakika sonra sırt çantalı gezginlerin pansiyonunun önünde durduğumuzda şoför bana doğru döndü. “On iki avro tuttu.”

Cüzdanımı çıkarıp ödeme yapmak için kartımı çıkarmaya girişmişim ki kaşlarımı çattım. Daha önce durduğu yerde değildi... ha? Gitmişti.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. “On iki avro.”

Cüzdanımdaki tüm gözleri ararken, “İlk seferinde seni duydum,” diye tersledim.

Siktir... Başka kartım yoktu. Ona nasıl ödeme yapacaktım?

Ya kaybettiysem? Hiç param yoktu... ne bok yiyecektim?

SON ŞANS

Tekrar terlemeye başladım... Buradaki her şerefsizin neden kötü koktuğunu anlamıştım. Burasıyla ilgili her şey stresliydi.

Hiçbir deodorant o kadar güçlü değildi.

“K-kartım gitmiş,” diye kekeledim panik içinde. “Nerede olabilir...”

Jeton düştüğünde şokla sessizleşerek koltukta arkama yaslandım.

O kılılı sürtük kartımı çalmıştı.

4. BÖLÜM

“Ç-çok üzgünüm, kartım çalınmış,” diye kekeledim. “Beni aldiğın yere götürebilir misin, böylece ben de kartımı geri alabilirim?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben para olmadan seni hiçbir yere götürmem,” diye cevap verdi yoğun aksanıyla.

“Ama kartım çalındı?” Cüzdanımı karıştırmaya devam ederken soluk soluğa kaldım. *Lütfen burada ol.* “Kartım çalındıysa elimden gelen bir şey yok.”

“Yarın gelip bana ödeme yapabilirsin.”

“Evet,” dedim nefesim kesilerek. “Bunu yapabilirim. İlk iş gelip ödeyeceğim.”

“Bana ehliyetini ver.”

“Ne?”

“Bana ehliyetini ver, ben de yarın ödemeye geldiğinde geri vereceğim.”

Bir anlığına düşündüm. Bu iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

“Ya da hemen şimdi polisi arayıp hakkında suç duyurusunda bulunabilirim.”

“L-lanet olsun!” diye kekeledim. “Bu, hayatımın en kötü günü.”

“Hapse girmek çok daha kötü olacak.”

SON ŞANS

Gözlerim irileşti. “Hapse girmek için fazla güzelim.”

Ehliyetimi almak için elini uzatınca çarparak eline tutuşturdum. “Hiçbir şey için sağ ol!”

“Rica ederim.” Bana bir kartvizit uzattı. “Sabah 10’a kadar bu adreste ol, yoksa polisi ararım.”

“Tamam.” Dışarı çıkarak kapıyı çarptım. Arabanın camına doğru eğildim. “Ehliyetime dikkat et.”

“Peki, peki.” Arabayı sürüp gitti.

Telefonumu çıkarıp hemen bankamı aradım.

“Merhaba, burası çevrimiçi bankacılık. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Merhaba, seyahattem ve çalınan bir kartımı iptal ettirmem gerekiyor, lütfen.” Pansiyonun önündeki kaldırımında volta atmaya başladım.

“Elbette, kart numarası nedir?”

“Kart önümde olsaydı, size söyleyebilirdim.”

Benimle uğraşma kadın, bu gece olmaz.

“Hesap numaralarını biliyor musunuz?”

“Online banka hesabıma giriş yapıp kontrol edeceğim. Bekleyin.” Onu hoparlöre alarak hızla giriş yaptım. Tek hesabıma bakarken gözlerimi kısıtım.

BAKİYE:0000

“Hmm.” Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

1800 dolarım neredeydi?

“Sorun nedir?” diye sordu.

“Sıfır bakiye diyor ama orada para olduğunu biliyorum.”

“Hesap numarası nedir?”

Ona söyledim, o da bilgisayarına girdi.

“Para çekilmiş... on dakika önce Barselona’da birkaç kez para çekme işlemi olmuş. Üzgünüm efendim, hesap tamamen boşaltılmış.”

“Orospu çocuğu!” diye bağırdım. Karanlıkta bir ileri bir geri yürüyordum.

“İtirazda bulunun, biz de sizin için geri almaya çalışalım.”

“Ah, Tanrıya şükür. Paranın geri gelmesi ne kadar sürer?”

“Yirmi sekiz gün.”

“Yirmi sekiz gün mü?” diye haykırdım. “İspanya’dayım. Hiç param yok. Ne yapacağım ben?”

“Biz size yeni bir kart gönderene kadar yedek kartınıza bir miktar para aktarmanız gerekecek.”

“Yedek kartla ne demek istiyorsunuz?”

“Seyahat ederken böyle bir şey olma ihtimaline karşı kullanmadığınız ikinci bir kartınız olması gerektiğini herkes bilir.”

Kahretsin, bunu özellikle yedek param olmasın diye yapmamıştım. Gizli bir fonum olsun istememiştim.

Seni salak.

“Benden başka herkes!” diye bağırdım. Bu gerçekten cehennemden çıkma bir gündü.

“Kartı iptal ettim ve size yeni bir kart sipariş ettim. Nereye gönderilmesini istersiniz?”

Gözlerimi pansiyona çevirdim. Adresi bile bilmiyordum. “Adres için sizi tekrar aramam gerekecek.” Moralim tamamen bitmiş olarak içimi çektim.

“Sorun değil.”

“Teşekkürler.”

“Bay Miles...”

“Evet.”

“Soygunda yaralanmamış olmanız iyi bir şey, efendim. Pek çok

SON ŞANS

yolcu bu kadar şanslı olmuyor. Sahip olunan şeylerin yeri her zaman doldurulabilir.”

Karanlığa doğru baktım. “Evet, haklısınız.”

“İyi geceler, efendim.”

“İyi geceler.” Telefonu kapatarak karanlığın içinde etrafıma baktım.

Ortalık sessiz ve durgundu. Uzaktan kahkaha sesleri duyulabiliyordu.

Kendimi aptal gibi ve çok yalnız hissediyordum.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Kardeşlerimi arayıp daha kahrolası ilk günümde beni kurtarmalarını mı isteyecektim?

Ve onlara haklı olduklarını, ailemin parası olmadan idare edemeyeceğimi mi söyleyecektim? Büyük bir başarısızlık örneği olduğumu?

Hayatta olmazdı!

Onlardan bir kuruş bile isteyeceğime, açlıktan ölürdüm daha iyiydi.

“Sen iyi misin?” diye sordu biri arkamdan. Döndüğümde bir erkek çocuk gördüm. Gençti ve çöp dolu iki büyük çöp kovasını taşımak için uğraşıyordu.

“Evet.” Derin bir nefes verdim.

Yürüyüp büyük bir çöp kutusunun kilidini açtı ve yukarı çıkarak çöpleri içine attıktan sonra endüstriyel çöp kutusunu yeniden kilitledi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Kapanış görevindeyim.”

“Kapanış mı?”

“Barda çalışıyorum.”

“Barda mı?” Yüzümü buruşturdum. “Sen on iki yaşında falan değil misin?”

“On dört.”

“Yarın okulun yok mu?”

“Okula gitmiyorum.”

Ona baktım. Siyah, kıvrıcık saçları vardı ve İspanyol kökenliydi. Çok genç görünüyordu ama yaşlı bir ruha sahip gibi bir havası vardı.

“Neden gitmiyorsun?”

“Evimi geçindiriyorum.”

“On dördünde mi?”

“Evet.” Omzunu silkerek gülümsedi. “İçeri geliyor musun?”

“Yok...” Basamakta oturmaya devam ettim.

Oyalanıyordu. “Neyin var senin?”

Derin bir nefes verdim. “Hiç kendini tamamen başarısız olmuş gibi hissettin mi?”

“Hayır.”

Şaşırarak ona baktım. “Bir kere bile mi?”

“Hayır.” Omuzlarını silktilti. “Nereye yol aldığımı biliyorum. Bu iş bende.”

İyimserliği bulaşıcıydı, ben de gülümsedim. “Eminim öyledir.” Tekrar caddeye doğru baktım. “Kartım çalındı, şu anda hiç param yok ve evi arayıp beni kurtarmalarını istemeyi gerçekten istemiyorum.”

“Ah,” dedi. “Kartını kim aldı?”

“Bir goril.”

“Bir ne?”

“Devasa miktarda kasık kılı olan bir kadın.”

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “İyy.”

Gözlerimi irileştirdim. “Kesinlikle.”

“O zaman evi arama,” dedi. “Kendin hallet.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Peki bunu nasıl yapacağım?”

“Bir iş bul.”

Kaşlarımı çattım. “İş mi?”

SON ŞANS

“Evet.”

“Nerede çalışabilirim ki?”

“Herhangi bir yerde.”

Hımm...

“Neyse, gidip fırını temizlemem lazım.”

Ona baktım; bu çocuk on dört yaşındaydı ve gecenin bir yarısı fırın temizliyordu.

“İyisin, evlat.” Gülümsedim. “Adın ne?”

“Eduardo.”

“Ben Christopher.” Ah kahretsin, ona gerçek adımı söylemiş-tim. “Herkes bana Christo der,” diyerek kendimi düzelttim.

“İyi geceler,” diyerek içeriye doğru gözden kayboldu.

“İyi geceler.”

Kendimi içeri sürükledikten sonra dolabımdan mini havlumu alıp duşa girdim.

Su basıncı bok gibiydi, su zar zor ısıniyordu ve bir bezle kurulanmanın bu kadar memnuniyetsizlik verici olacağını kim bilebilirdi?

Pansiyon neredeyse terk edilmiş gibiydi. Herkes geceyi dışarıda geçiriyordu.

Yatak odama girip alt taraftaki ranzama geçtim. Boyum 1.90'dı; başım ve ayaklarım iki uca değiyordu. Telefonumu şarja takarak karanlıkta tek başıma uzanmaya başladım. Oda arkadaşlarımın geri kalanı hâlâ dışarıda parti yapıyordu. Ne zaman döneceklerini merak ettim.

Uzaktan kapı kapanma seslerini ve insanların konuşmalarını duyabiliyordum. Garip kokular da vardı ve bu kahrolası yatak çok rahatsızdı. Hem bu çarşafı kaç iplikti? O kadar sertlerdi ki kemiklerime kadar pul pul dökülecektim.

Yuvarlanarak döndüm, rahat etmeye çalışarak pankek gibi yastığımı yumrukladım.

Gelmiş geçmiş en kötü yataktı.
Yenilmiş gibi içimi çektim.
Harika bir ilk gün değildi... aslına bakılırsa oldukça baktandı.
Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından yorgun bir uykuya
daldım.

Sabah saat 8'de taksi merkez ofisine girdiğimde kapının üzerinde-
ki zil çaldı. Sabahın köründe buraya kadar on kilometre yürümek
zorunda kaldığım için terden sıırıslıklam olmuş durumdaydım.

Danışma görevlisi, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, ehliyetimi almaya geldim. Dün gece kartımla ilgili bir
sorun çıkmıştı."

"Tamam." Bir çekmece açarak elastik bir bantla bir arada tutu-
lan bir sürü ehliyet çıkardı. "İsim neydi?"

"Christopher Miles."

Kimliklere hızla göz attı. "İşte burada." Tezgâhın üzerine koy-
du. "On iki avro tutuyor."

"Evet." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Acaba müdürle konuşa-
bilir miyim, lütfen?"

"Ne hakkında?"

"Onunla konuşma fırsatım olunca söyleyeceğim."

"Müdür *benim*." Umursamaz bir şekilde kaşını kaldırdı. "Ne
istiyorsun?"

"Ah." Sahte bir kahkaha attım. "Özür dilerim, çok gençsiniz de."

Bana ifadesiz bir suratla bakıyordu.

"Yani." Gülümsedim. Bu kadında tam bir soğuk nevale kişiliği
vardı. "Durum şu." Yeniden şapşalca tebessüm ettim. Buraya gele-
ne kadar bu konuşmayı kafamda prova etmişim ama nedense şu
anda planladığım gibi gitmiyordu.

SON ŞANS

“Kartım dün gece çalındı ve paramın hesabıma geçmesi birkaç gün sürecek.”

Gözlerini devirdi. “Polisi arıyorum.”

“Çalışarak halledebilirim.”

“Ne?”

“Uluslararası bir ehliyetim var.” Tezgâhın üzerinde duran ehliyeti işaret ettim. “İspanyolca konuşabiliyor ve Google Haritalar’ı okuyabiliyorum. Sizin için mükemmel bir çalışanım.”

“İspanyolca biliyor musun?”

“Hı-hı...” diyerek yalan söyledim. “Bütün gün sizin için araba sürebilirim ve sonra da kazandıklarım ile öğleden sonra size ödeme yapabilirim.”

Düşünüyormuş gibi gözlerini bana dikti.

“Çok güvenilir biriyimdir.” Ellerimi uzattım. “Bakın, buraya geldim ve hizmetlerimi sunuyorum. Gördüğüm en güvenilir şey bu.”

“Barselona’da yolunu bulabilir misin?”

“Hı-hı...” diye tekrar yalan söyledim. Yani, ne kadar zor olabilirdi ki? “Elbette bulabilirim.”

Ehliyetimi eline alarak inceledi. “Aslında bugün hasta olan birkaç şoförüm var.”

“Öyle mi?” Heyecanla gülümsedim. “Bu harika... yani... hasta olmaları harika değil tabii ki.”

Ayağa kalkıp anahtarlıktan bir anahtar seti aldı ve sonra beni işaret etti. “Bir çizik olursa ölürsün.”

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Taksimi bana kusursuz bir şekilde geri getir, yoksa...”

“Anlaştık.”

Anahtarları uzattı. “Arka tarafta park halinde. Gel de sana göstereyim.”

Bu planın gerçekten işe yaradığına inanamıyordum. Arka taraftan çıkıp bir taksiye doğru yürüdük. “Bu, fren. Standart otomatik.”

“Tamam.” Arabaya binerek motoru çalıştırdım. “Ne yapacağım?”

“Havaalanı rotasını alabilirsin.”

“Yani havaalanına gidip sırada mı bekleyeceğim?”

“Evet, öyle. İnsanları al, bırak ve doğruca havaalanına dön.” Satatine baktı. “Dörtte burada ol.”

“Tamam, sorun değil.” İçim heyecanla dolarken direksiyonu kavradım... bana bakın, tek başıma işe girmiştım falan.

“Ve unutma, müşteri daima haklıdır.”

“Anladım.”

“Hız yapmak yok ve kredi kartı cihazı yalnızca dokunmatik.”

“Tamam.” Taksinin içine bakınırken başımla onayladım. “Kulağa yeterince kolay geliyor.”

“İyi şanslar.”

Gülümsedim. “Çocuk oyuncağı.” Dışarı doğru sürerek trafiğe çıkmak için sinyal verdim. Kadının içeri geri dönmesini izledim ve ilk kavşağa gelirken kahkaha attım. Önce sola sonra sağa baktım... Peki bu siktiğimin havaalanı neredeydi?

Taksi sırası salyangoz hızıyla ilerliyordu. “Hadi,” diye mırıldandım alçak sesle. Bu kahrolası yeri bulmak elli dakikamı almıştı ve şimdi burada, müşteri bulmak için sırada beklemek zorundaydım.

Bu saçmalık için vaktim yoktu. Beklerken parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyonda gezdirdim. O sarkık memeli taksici sürtüğü için biraz para kazanmam gerekiyordu... hem de acilen.

Havaalanının çiftli kapıları açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Bal sarısı saçlarını yukarıdan bir atkuyruğu yapmıştı ve adımlarında bir canlılık vardı. Mutluluk saçıyordu. Onu izlerken gülümse dim... üstelik *ateşliydi*.

Sıra ilerledi ve kahretsin, benim sıram gelmişti. Yanaşarak arabadan indim. “Merhaba.”

SON ŞANS

Adam çantasını bana atarken, “Merhaba,” diye homurdandı.

Ergenlik çağının sonlarındaydı ve pejmürde kılıklıydı.

Çantasını havada yakalayıp ona ters ters baktım.

Beni kızdırma, sik kafalı.

Çantayı bagaja koymaya niyetlendim. Bir dakika, onu nasıl açacaktım? Gösterge paneline bakındığım sırada arkamdaki taksi kornaya bastı. “Acele et,” diye bağırdı camdan.

“Kapa çeneni,” diye ben de bağırdım. “Sıranı bekle.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Bagaj açma düğmesi ne cehennemde?”

Arka koltuktaki adam, “Hadi ama dostum,” diye inledi. “Ne yapıyorsun? Bu bok için hiç havamda değilim.”

Yüzümü ona döndüm. “Seni almak için yirmi dakikadır sırada bekliyorum. Beni zorlama, yavşak!” Arabadan inip arkaya doğru yürüdüm ve çantasını ön koltuğa attım. Çanta o kadar yukarıda duruyordu ki etrafından zar zor görebiliyordum.

“Çantam ön koltuktayken araba süremezsın,” diye bağırdı adam nefesi kesilerek.

“Bu kimin taksisi, puşt herif?”

Sessiz kaldı.

“Tam da düşündüğüm gibi.” Hızla trafiğe çıktım. “Nereye?”

Bir şeyler mırıldandı.

“Pardon?” Gözlerim dikiz aynasından ona kaydı.

“Dedim ki... Bulvar 123!”

Gözlerimi kıstım. “Benimle bir kere daha o tonda konuşursan, seni tam burada indiririm.”

“Üzgünüm...” diye mırıldandı.

Trafik ışıklarında durduğumuzda hızla adresi yazdım.

Kırk dakika uzaklıktaydı... Işıklar değişti. Bir kez daha yola çıktım. Harika bir keşif yaptığımda henüz birkaç dakikadır yoldaydık.

Bunu gerçekten yapabilirdim.

Yarım saat sonra bir dizi trafik ışığında durduk.

Adam arka koltukta inleyince gözlerim dikiz aynasında ona kaydı.

Terden sıırıslıklam olmuştı ve yüzü çarpılmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Ah hayır...” İnledi.

“Ah hayır da ne demek?” Daha hızlı sürmeye başladım. Bu şerefsizin taksimden bir an önce çıkmasını istiyordum.

“Sanırım kusacağım.”

Gözlerim dehşetle irileşti. “Aklından bile geçirme!”

HAYDEN

Havaalanından çıkar çıkmaz bir sıcaklık dalgasıyla karşılaştım. “Of, çok sıcak.”

İnsanlar aceleyle yanımdan geçip giderken ben büyük boy sırt çantamla boğuşuyordum. Kahretsin, bu şey çok ağırdı.

Taksi sırasını görünce telefonumu çıkarıp sırt çantalı gezginlerin kaldığı pansiyonun adresini açtım.

Midemdeki sinirler gerilmişti. *Sadece oraya kadar yürü ve bir taksi tut.*

Bu çok kolaydı.

Pekâlâ...

Kendimi toparlayıp sıranın en arkasına geçtim. Endişeden midem bulanıyordu. Lanet olsun, sadece bu ilk haftanın bir an önce bitmesini diliyordum.

Bilinmeyenin düşüncesi çok tedirgin ediciydi. Sıranın önüne geldiğimde taksi yanaşınca gülümsedim.

SON ŞANS

“Nereye?” diye sordu şoför.

“Barselona’daki BB Backpackers, lütfen?”

“Elbette.” Sırt çantamı alarak bagaja koydu. Arka koltuğa geçip kemerimi taktım. Nemli ellerimi şortuma sildim. Bu iyiydi... tamamen iyiydi.

Anneme mesaj attım:

Sağ salim indim.
Taksiyle yoldayım.

Hemen cevap geldi:

Bu çok heyecan verici,
sonra beni ara.

Böyle düşünmene sevindim. Benim için bu dehşet verici.

Telefonumu çantama geri koydum ve ellerimi sımsıkı birbirine kenetledim. Pencereden dışarı, hızla akıp giden manzaraya doğru baktım.

Yirmi dakika sonra taksi trafikte durdu. “Ay, ay, ay, ne yapıyorsunuz?” diye mırıldandı şoför alçak sesle.

Kafamı kaldırdığımda önümüzde bir taksinin yolun ortasında durduğunu gördüm. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

Öndeki taksinin şoförü arabadan atlayarak arka kapıyı açtı. Bir adamı tişörtünden tuttu ve kusarken taksiden dışarı fırlattığında, kusmuk arabanın yan tarafına çarparak her yere sıçradı.

“İyy,” dedik ikimiz bir ağızdan.

Şoför, “Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı adama. Sonra da kendini kaybederek yolcusuna bağırıp çağırmaya başladı.

“Aman Tanrım.” Gözlerim irileşti.

Şoför ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. Diğer adamlarla birlikte kusmaya başladı.

İlk kusan adam şoföre bir şeyler söyleyince şoför öfkelenip onu itti ve adam kusmaya devam ederken yere düştü.

Karşımızdaki manzara karşısında elimi ağzıma götürdüm. “Tanrım.”

Şoför, “Çok kötü kokuyor,” diye bağırmaya başladı. Kendini dik tutmak için taksinin yan tarafını tuttu. “Seni bayıltmadan önce kusmayı kes!” Ardından kontrolü tekrar kaybederek öğürdükten sonra kusmaya başladı. O kadar hızlıydı ki sanki yangın hortumundan çıkıyor gibiydi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı benim şoförüm. “Aptallar.” Park halindeki taksinin etrafından dolanarak hızla yanlarından geçti.

Biz uzaklaşırken döndüm ve kusan ikiliyi arka camdan izledim.

Eh... Bu, evde görme şansımın olmayacağı bir şeydi.

Yirmi dakika sonra taksim büyük bir binanın önünde durdu.

“İşte burası.” Gülümsedi.

“Teşekkürler.” Ödeme yaptığımda eşyalarımı bagajdan çıkardı.

“Dikkatli ol,” diyerek beni uyardı. “Kötü insanlar her yerde.”

“Teşekkürler.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Çantamı sürükleyerek merdivenden çıktım ve fuayeye girdim. “Merhaba, bugün giriş yapıyorum.”

“Merhaba.” Adam gülümsedi. “Adın ne?”

“Hayden Whitmore.”

“Ahh, Hayden. Amerika’dan.”

“Evet, doğru.”

“On gün boyunca bizimle mi kalacaksın?”

“Hı-hı.”

“Harika. Gel, sana etrafı gezdireyim.”

Onu koridorda takip ettim. Bana banyoyu, çamaşırhaneyi, barı ve restoranı gösterdi. “Fosil odasındasın.”

SON ŞANS

“Fosil odası.”

“Yirmi beş yaşından büyük herkes fosil odasında kalır.”

“Ben daha yirmi beşim.”

Odama doğru ilerlerken gülümsedi. “Dediğim gibi.”

Onu takip ettiğimde aceleyle bir kapıyı açtı. “Senin ranzan bunun altındaki.”

Hiç dost canlısı olmayan odaya göz gezdirdim: üç sıra ranza ve tamamı beyaz çarşafklar.

“Tamam.”

“Dinlen.” Gülümsedi. “Bu gece döndüklerinde herkesle tanışacaksın. Çoğu insan burada bütün gün gezer.”

“Tamam.” Güçlkle gülümsedim. Şimdiden evimi özlemiştim. “Teşekkürler.”

Beni yalnız bıraktığında ranzama geçtim. Korunma ihtiyacı hissederek çarşafın altına girdim.

On dakika boyunca uyukladım. Uzun bir hafta olmuştu: bir sürü gergin uykusuz gece ve ardından gelen uzun uçuş. Gerçekten biraz uyumaya çalışmalıyım. Herkes döndüğünde yorgun ve sıkıcı olmak istemiyordum.

Kapı pat diye açıldı ve biri içeri daldı. Sadece bacaklarını ve kafasına kadar olan vücudunu görebiliyordum.

“Bu da ne sikimdi?” diye mırıldandı adam. Amerikan aksanı vardı. Tişörtünü kafasından çekip çıkardı ve yere fırlattı, ardından kot pantolonunu hızla çıkarıp kenara attı. “Lanet olası iğrenç,” diye homurdandı. “O herifi bir elime geçireyim.”

İç çamaşırını da indirip yan tarafa doğru tekmeledi.

Tam bir ön cephe manzarası gördüm. Bronz ten, kaslar, sekizli karın ve bugüne dek gördüğüm en büyük penis... bu da neydi? Gözlerim kocaman oldu. Burada olduğumu bilmiyordu.

Ah, siktir.

Bir şey söylemeli miydim?

Döndü ve sırt çantasından bir şey çıkarmak için eğildi. Çıplak kıcını tam olarak görebiliyordum... ve daha fazlasını.

O anda kapı açıldı ve içeri bir kadın girdi.

Hayır, olamaz.

“Ah,” diye mırladı kadın. “Biri bana atıştırmalık getirmiş.”

“Siktir git, Bernadette,” diye homurdandı. “Hiç havamda değilim. Çık dışarı!”

“Yatak odamda atıştırmalık bulduğumda ne yapmamı bekliyorsun?”

İrkildim. Ah, lanet olsun... Bu çok kötüydü. Kimse burada olduğumu bilmiyordu. *Lütfen seks yapmayın; bin kez ölmeyi tercih ederim.*

“Ben lanet bir atıştırmalık değilim!” diye bağırdı adam. “Ben bir ana yemeğim. On çeşit lanet bir ziyafetim, bilgin olsun.”

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

Gerçekten de öyleydi.

Eğilip çantasından bir şey çıkardı. “Ve şimdi sanki gün yeterince kötü değilmiş gibi,” diye bağırdı kadına doğru bir şey gösterirken. “Duş almak ve kendimi bu boktan küçük havluyla kurulamak zorundayım.”

Çırılçıplak olarak odadan dışarı çıktı.

Bernadette kapıdan dışarı doğru uzandı. “Öylece çıplak dolaşamazsın, biliyorsun,” diye seslendi.

“İzle de gör,” diye karşılık verdi adam.

Bernadette ortadan kayboldu ve kapı çarparak kapandı. Şok içinde yatağımda uzanıyordum.

Yüce Tanrım... O adam kimdi... ve kim çıplakken bu kadar rahat olabilirdi?

5. BÖLÜM

Bir an şok içinde yattıktan sonra kafama dank etti.

Eşyalarını almak için geri dönecekti. Beni burada görürse, bunca zamandır burada olduğumu anlayacaktı.

Hay aksi.

Aceleyle yataktan fırladım, hızla yatağımı düzeltirken kapı açıldı.

Olamaz, geri dönmüştü.

“Selam.” Bir adam gülümsedi. Uzun rastaları ve nazik bir gülümsemesi vardı... ayrıca kötü kokuyordu.

Gelmiş geçmiş en kötü vücut kokusuydu.

Yüzümü buruşturmamak için tüm gücümü kullandım. “Merhaba.” Gülümsedim.

“Benim adım Basil.”

Elini sıktım. “Ben de Hayden.”

“Memnun oldum. Oda arkadaşınız.” Benimkinin üzerindeki yatağa vurdu. “Senin üstünde yatıyorum.”

“Harika.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Ah Tanrım... Sürekli onu koklamak zorunda kalacaktım. Siktir.

“Gerçi bu fosil olayından pek emin değilim,” diye ekledim.

“Ha ha, ben de. Bana söylediğinde neredeyse boğuluyordum ama dürüst olmak gerekirse şimdi memnunum. Diğer odalarda

genç ve aptal bazı gerçek sık kafalıları var. Sürekli körkütük sarhoşlar ve çok ama çok gürültü yapıyorlar.”

“Ah.” İçimi bir rahatlama kapladı. Ona bakarak karar verecek olursam, buradaki herkes iyi olacak demekti.

“Nerelisin?” diye sordu.

“Amerika, New York’un birkaç saat dışından. Ya sen?”

“Brezilya.”

“Ah.” Gülümsedim. “Hep Brezilya’ya gitmek istemişimdir.”

“Evet, harika bir yer. Bunu yapmalısın.”

“Uzun zamandır mı seyahat ediyorsun?” diye sordum.

“Yaklaşık bir aydır. Yeni insanlarla tanışıp onlarla bir yıl daha seyahat etmeyi umuyorum.”

“Ah,” diyerek tekrar gülümsedim. Ben de bunu umuyordum ama insanları sevip sevmediğime karar verene kadar niyetimi anlatmayı planlamıyordum. “Kulağa harika geliyor.”

Kapı çarparak açıldı ve o adam içeri girdi. Tamamen çıplaktı ve aletin üzerinde bir kurulama bezi tutuyordu. Sanki bunu her gün yapıyormuşçasına rahat bir şekilde, “Selam,” dedi. Eğilip sırt çantasından kıyafetlerini çıkarmaya başladı. İstifini bile bozmamıştı.

“Merhaba.” Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Yüzü, aletinden daha iyiydi... ve bana güvenin, aleti cidden iyiydi.

“Ben Hayden,” diyerek kendimi tanıttım.

Doğruldu, bir eliyle stratejik olarak aletini kapatırken diğer elini benimkini sıkamak için uzattı. “Selam, Hayden.” Bana nefes kesici bir şekilde gülümsedi. “Ben Christopher.”

Ah...

“Kıyafet eksikliğimin kusuruna bakma, az önce mankafanın biri üzerime kustu.”

Gözlerim irileşti. “Bugün kusma günü falan olmalı. Daha az önce yolda bir yolcunun taksi şoförünün üzerine kustuğunu gördüm.”

“Evet.” Çantasına doğru dönerek içini karıştırmaya başladı. “O

SON ŞANS

bendim ve şimdi o lanet taksiye dönüp bütün öğleden sonra sürmek zorundayım. Daha kötü bir şey düşünemiyorum.” Bir kutu deodorantı Basil’e uzattı. “Sık şunu,” dedi emreder gibi.

“Sana vücudumu zehirlemek konusunda ne demiştin?” diyerek homurdandı Basil.

“Dinle, şerefsiz. Benimle aynı odada uyuduğun sürece insan gibi kokacaksın. Şunu.Üzerine.Sık.”

Birden kendimi çok rahatsız hissetmeye başladım. Zavallı Basil, onun için ne kadar utanç vericiydi. Arkadaş olsa gereklerdi.

“Hayır.”

“Evet.”

Bu adam kim olduğunu sanıyordu? “Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordum.

“Yeni tanıştık.” Basil gözlerini devirdi.

Kan beynime sıçradı, Basil için çok kötü hissediyordum. “Birincisi,” diye çıkıştım. “Üzerine bir şeyler giy. İkincisi de bu kadar kahrolası şekilde kaba olmayı bırak.”

Seksi adamın gözleri kızgınlıkla bana doğru döndü. “Her gün bu kokuyu çekmek mi istiyorsun?”

“En azından üzerinde kıyafetleri var. Çıplak haline bakmak zorunda kalmaktansa bu kokuyu almayı tercih ederim,” diye karşılık verdim.

Pek sayılmaz... Yakınından bile geçmezdi.

“Öyle mi?” diye cevap verdi. Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. “Peki seni kim oda müdürü yaptı?”

“Hakaret etmeye başladığında sen yaptın.”

Çantasını karıştırmaya devam ederken, “Dinle,” diye cevap verdi. “Geldiğin yerde işler nasıl yürüyor bilmiyorum. Ama benim dünyamda insanlar vücut kokusu gibi kokmazlar. Ayrıca buna tahammül de etmezler. Kişisel hijyen insani bir tepkidir.” Deodorant şişesini Basil’e doğru itti. “Şunu.Üzerine.Sık.”

Gözlerimi kısıtım. Sanırım bu adamdan resmen nefret ediyordum.
“Bir şartla,” diye cevapladı Basil.

“Neymiş o?” Kaba adam bir külot giyerken bakmıyormuş gibi yaptım.

“Bana kadınları nasıl tavlayacağımı öğret.”

Ne?

“Ne?” Christopher kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturdu. Kafasından bir tişört geçirdi.

“Beni duydun. Bana kadınları nasıl tavlayacağımı öğretirsen daha sık duş alır ve deodorant kullanırım.”

“Aman Tanrım...” Gözlerimi devirdim. “Ciddi olamazsın!”

“Anlaştık.” Christopher başını salladı. “Bu kolay. Piliçler kolaydır. Fıçıdaki balığa ateş etmek gibi.”

“İyy.” Tamam, artık resmileşmişti. Ondan nefret ediyordum.
“Her zaman bu kadar kendinle mi dolusundur?” diye sordum.

Gülümsedi. “Hayır... Genellikle kadınları dolduruyor olurum ama seve seve kendimi de doldururdum. Kimse bunu benden daha iyi yapamaz.” Elini kaldırıp bana oyuncu bir şekilde göz kırptı.

İğrenç.

“Yok artık. Gidip konuşacak zeki birilerini bulacağım.” Kapıya doğru yürüdüm.

“Sıkıcıyı da unutma,” diye arkamdan seslendi.

Koridordan hızla geçtim. Bu bir kâbustu. Kokuşmuş ve Aygır’la aynı odada kalacaktım.

Azgın, atıştırmalık sever kadından bahsetmiyordum bile.
Bu harikaydı.

Saat öğleden sonra üçtü ve pansiyonun salonunda oturuyordum.

Çalışanların hepsi etrafta koşuşturuyordu. Görünüşe göre bu gece burada bir dolunay partisi vardı. Tema, beyazdı.

SON ŞANS

Giyebileceğim beyaz, askılı bir elbisem vardı, gerçi bu sabah çantamda gördüğümü hatırlamıyordum. Geride bırakmadığımı umuyordum.

Hımm...

Eşyalarımı kontrol etsem iyi olacaktı.

Dolabıma giderek çantamı çıkardım ve odama sürükledim. Fermuarını açtığımda kaşlarımı çattım.

Bunlar benim çantama koyduğum şeyler değildi. Bu benim sırt çantam mıydı ki? Etiketini kontrol ettim. Evet, benimdi.

Siyah, G-string bikini altını çıkarırken dehşete kapıldım. “Bu da ne böyle?”

Çantamı iki kat hızla karıştırdım. Dökümlü beyaz yazlık elbisem neredeydi?

Siktir... o sürtükler çantamı seksi kıyafetlerle doldurmuşlardı. Monica’ya mesaj attım.

Kıyafetlerim nerede?!

Mesajıma cevap verdi.

Ait oldukları yerde, çiftlikte.
Bana daha sonra teşekkür edebilirsin.
Seni seviyorum!

Sürtük!

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Ne giyecektim ben şimdi?

Burada şu aptal likralı elbiseden başka beyaz bir şey yoktu ve ben o sürtük kıyafetini giymeyecektim.

Tanrım, şimdi başka bir şey bulmak için alışverişe gitmek zorundaydım... Kahretsin.

Ayaklarımı vura vura odama döndüğümde Basil oradaydı. İtiraf etmekten nefret etsem de... artık iyi kokuyordu. Yanında başka bir adam vardı. "Selam, Hayden. Bu Bodie." Bizi tanıştırdı. "O da bizim odamızda."

"Selam." Gülümsedi. "Alışverişe gelmek ister misin? Görünüşe göre bu gece için beyaz bir şeyler bulmak zorundayız."

Bodie sıcakkanlı ve nazik görünümlüydü. Beni anında rahatlatmıştı ve o Avustralya aksanıyla sesi rüya gibi geliyordu. "Aslına bakarsan isterim," dedim gülümseyerek. "Teşekkürler."

Eşyalarımı alınca kapıdan çıktık.

Barselona, egzotik bir ülkenin renkleri ve kokularıyla cıvıl cıvıldı.

Erkekler alışveriş yaparken ben de etrafımdakilerden büyülenmiş bir şekilde arkalarından yürüyordum.

Burası tümüyle, tek kelimeyle güzeldi.

Basil cebinden telefonunu çıkardı. "Selam." Bir süre dinledi.

"Hey, dostum, n'aber?" Arkasını dönerek biraz daha dinlerken gülümsedi. "Evet, elbette, şimdi bir şeyler alıyoruz. Kaç beden?" Güldü. "Tamam, görüşürüz." Telefonu kapattı.

"Christo'ya giymesi için beyaz bir şeyler alacağız. Bana sonra ödeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Christo mu?"

"Evet, tanıyorsun. Bugün odamızdaki adam."

"Kimi kastettiğini anladım. Anlamadığım şey ondan neden hoşlandığın." Gözlerimi irileştirdim.

Omzunu silkti. "İyi bir adam."

"Hatun mıknatısı." Bodie gülümsedi. "Dün gece etrafını saran kadınları gördün mü?"

"Hı-hı." Basil gülümsedi. "Peki ya eve birlikte gittiği kadın?"

SON ŞANS

Bodie alçak sesle ıslık çaldı. “Adamım, o kadına çıkmak için sol taşağımı verirdim.”

Basil ellerini büyük memeler şeklinde tutarken gülümsedi. “Donanımlıydı.”

Yüzümü buruşturdum. “Siz erkekler iğrençsiniz. Hem bir kızı becermek için testisini verersen, hastaneye gitmen gerekir.”

İkisi de gülünce ben de güldüm. Bu adamlar gülünçtü.

“Siz ikiniz buraya ne zaman geldiniz?” diye sordum.

“Dün,” diye yanıt verdi ikisi de. “Christo da.”

Alışverişe devam ederken aklım o yaramaz erkeğe kaydı... Hımm, demek buradaki ilk gecesinde biriyle yatmıştı, ha?

Mantıklıydı, sanırım. Böyle bir aletin varken neden zaman kaybedecektin ki?

Göt herif.

Beni kızdıran neydi peki?

Bir kadını sonsuza dek sevecek olan iyi adamlar sonuncu oluyorlardı... her seferinde. Üstelik büyük egoları olan zampara pislikler büyük siklerle kutsanırlardı. Kalpleri asla kırılmazdı, asla terk edilmezlerdi ve asla yalnız kalmazlardı. Her zaman zirveye çıkarlardı.

Kahretsin...

Hiç adil görünmüyordu.

“Pekâlâ, bu gömlekler,” dedi Bodie. Eline üç tane kısa kollu gömlek aldı. Beyaz ve pamukluydular, temaya uyuyorlardı.

“Ya bu şortlar?” Basil askıdan üç beyaz şort aldı.

Etrafıma bakınırken derin bir nefes verdim. “Şimdi de bana.”

Baktık, baktık ve baktık... beyaz hiçbir şey yoktu.

Raflar arasında kayıtsızca gezinen Bodie, “Bernadette beyaz bir bikini giyecek,” dedi.

“Neyle?”

“Hiçbir şeyle, bu bir dolunay partisi.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Sanırım bir sürü ay’ göreceğiz.” Bodie omuzlarını silkti.

İrkildim. “İnsanların göt deliklerine bakmak istemiyorum.”

“Ben istiyorum.” Basil gülümsedi.

“Ben de,” diyerek ona katıldı Bodie. “Birkaçını becermek de istiyorum.”

“Siz aptallar ve şu sikleriniz.” Gözlerimi devirdim. “Bana beyaz bir şey bulun yeter.”

İki Saat Sonra

“Boşverin gitsin, çarşafımı yırtıp onu giyeceğim,” diye tiksintiyle homurdandım.

“İyi fikir,” diyerek ikisi de onayladı. “Şimdiye kadar orada olmamız gerekiyordu.”

“Aslında beyaz bir elbisem var.”

“Ne?” diye patladı Basil. “Yani iki saatimizi boşu boşuna mı harcadık?”

“Onu giyemem, haddinden fazla dar. Arkadaşım onu bavulu-
ma gizlice koymuş ve tüm kullanışlı giysilerimi çıkarmış. O kadar
kısa ki kemer gibi görünüyor.”

Bodie, “Arkadaşını sevdim,” diye cevap verdi. “Hadi.” Kapıya doğru yöneldi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Eve. Sürtük elbiseni giyeceksin.”

Bir odayı paylaşmanın en kötü yanı... bir odayı paylaşmaktı.

* Argoda ‘çıplak popo’ anlamında kullanılan ‘moon’ kelimesi, dolunay partisiyle ilişkilendiriliyor. (ç.n.)

SON ŞANS

Hazırlanıp ne giydiğin konusunda gizli saklı nasıl çıldıracaktın?

Banyoda, küçük duş kabininin içindeydim. Güzel çocuk haklıydı. Bu mini havlular cidden saçmalıktı. Kendimi kurularyp duruyordum ama yine de bir yere varamamıştım.

Kahkahalar her yerde yankılanıyordu ve pansiyon tamamen dolu görünüyordu ama sanırım bunun nedeni, herkesin bu akşamki dolunay partisi için burada kalmış olmasıydı.

Önce sutyenimi, sonra külotumu giyip beyaz elbiseyi elime aldım. Likralıydı ve çok küçük görünüyordu. Giyebilmek için esnetmem gerekiyordu... hem de çok. Kalçalarımın aşağı zar zor indirdim. Dizlerimin üzerine kadar geliyordu. Esnek ve dardı, geniş yuvarlak bir yakası vardı.

Kendime bakmaya çalıştım. Kahretsin, burada bir boy aynam bile yoktu.

Sanırım ne kadar gülünç görüldüğümü göremediğim için minnettar olmalıyım. Saçımı tarayıp makyaj çantamı hazırladım ve yavaşça kapıyı açtım.

Bu geceden ödüm kopuyordu. Kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

Dışarı çıkınca her yerde açık saçık giyinmiş kızlar gördüm. İçlerinden biri gülümsedi. "Elbisene bayıldım."

"Teşekkürler." Lavaboya doğru beceriksizce yürüyerek makyaj malzemelerimi çıkardım. Beyaz bir G-string giymiş ve göğüslerinde kalp şeklinde vücut boyası olan bir kıza baktım, meme uçlarındaki koyu pembe püsküllerle tamamlanmıştı. Hatta bir kulağının arkasına stratejik olarak illeştirilmiş beyaz kuş tüyleri bile vardı.

"Harika görünüyorsun," dedim.

Lanet olsun, gerçekten harika görünüyordu. Keşke ben de o özgüvene sahip olsaydım.

"Teşekkürler. Hey, yeni mi giriş yaptın?"

"Evet, ben Hayden." Gülümsedim.

“Kimberly,” dedi İngiliz aksanıyla. “Amerika’nın neresinden-sin?” diye sordu.

“New York’a birkaç saat uzaklıkta bir yer. Sen nerelisin?”

“Manchester.”

“Ah, oraya gitmeyi çok isterim.”

“New York da benim yapılacaklar listemde,” diye cevap verdi ve en parlak tonda canlı pembe rujunu sürüp dudaklarını büzdü.

Resmen üzerinden özgüven damlıyordu ve kahretsin, çok seksi görünüyordu.

Beni baştan aşağı süzerek nazik bir şekilde gülümsedi. “İyi görünüyorsun.” Sanki tam bir özgüven krizinin ortasında olduğumu biliyormuş gibiydi.

“Biraz...” Omzumu silktim. “Garip hissediyorum.”

“Bu senin ilk durağın, değil mi?”

Başımı salladım.

“Çılgınlığa alışacaksın. Yalnız mı seyahat ediyorsun?”

“Evet. Ya sen?”

“Yanımda üç arkadaşım vardı. Altı aydır seyahat ediyorduk. Dün eve dönmek için ayrıldılar. Şimdi sadece ben varım.” Mutlu bir şekilde omzunu silkti. “Bu pansiyonların güzelliği de bu. Herkes yalnız seyahat ediyor, böylece anında seksen tane arkadaşın oluyor. Birkaç ay daha rüzgâr beni nereye savurursa oraya gideceğim.”

“Kulağa harika geliyor.” Makyajıma odaklanmaya çalıştım.

“Dışarıda görüşür müyüz?” diye sordu.

“Elbette.”

“Görüşürüz, Hayden.” Dışarı çıkarken aynadan onu izledim.

“Görüşürüz.”

Yavaşça odama geri döndüm ve eşyalarımı dolabıma kilitledim. Kahretsin, keşke bir boy aynam olsaydı.

Dışarıdan gelen kahkaha ve müzik seslerini duyabiliyordum.

SON ŞANS

Her neyse... şu işi bir an önce halledeyim de bitsin.

Bar alanı beyaz bir deniz gibi canlıydı. Bir DJ ve dans pisti vardı.

Kenarda durup içeriye bakarken ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Bir ses duydum. “İşte buradasın.”

Bernadette elimi tutarak beni kalabalığın içine çekti. “Çok seksi görünüyorsun, arkadaşım.”

Utangaç bir şekilde gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Biz buradayız.” Beni Basil’le Bodie’nin yanına çekti. Üç güzel sarışın kızla konuşuyorlardı. “Bize içki alıyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Vay canına.” Basil güldü. “Şu haline bak.”

Beni şimdi öldürün. Bu çok acayıpti.

“Asıl size bakın.” Ben de güldüm. İkisi de birbirinin aynısı beyaz giysiler içindeydi.

“Bu gece bu yakanın her yerine ruj bulaşacak.” Basil gözlerini açtı. “Aynen öyle.”

Kıkırdadım. “Eminim bulaşacaktır.”

“İşte geliyor,” dedi Bodie. Hepimiz birden dönünce Christo’nun merdivenlerden indiğini gördük. Beyaz gömleğinin önü açıktı, biçimli kaslarını gözler önüne seriyordu. Şortu daha dar ve kısaydı, kalın bacak kaslarını ortaya çıkarmıştı. Diğer çocuklarla aynı kıyafeti giymesine rağmen bir şekilde farklı görünüyordu.

İyi anlamda farklı.

Öfkeyle gözlerimi kaçırdım. Kahretsin, onun muhteşem olmasından nefret ediyordum ve daha da ötesi, bunun farkında olmasından nefret ediyordum.

Çocuklar el sallayınca gülümseyerek yanımıza geldi. “Selam.” Elinde bir şişe Corona tutarken güldü. “Şu halimize bakın, hepimiz melek gibiyiz.” Kızlara doğru gülümsedi. “Kızlar.” Onlara tek

kaşını kaldırdı. Sonra da bana baktı. “Huysuz.” Selamlamak için başını öne eğdi.

Huysuz.

Sahte bir şekilde gülümsedim. *Tahmin bile edemezsin.*

Kendisini kızlara tanıttı. “Ben Christo. Sizler model olmalısınız, değil mi?”

Kızlar kıkırdarken ben de gözlerimi devirdim.

“Biraz modellik yaptım,” dedi kızlardan biri.

Bahse girerim OnlyFans’tedir.

“Biliyordum.” Christo gülümsedi. “Nerelisiniz?”

“Almanya,” diye cevap verdiler. Güzel, boğuk aksanları vardı.

Bernadette benim için getirdiği içkiyle gelerek bana uzattı.

“Teşekkürler.”

Sanki bir et parçasıymış gibi Christo’yu baştan aşağı süzdü, ki bu çok yerinde bir benzetmeydi çünkü Christo da öyle olduğunu düşünüyordu. “Christo,” dedi gülümseyerek. “Bir merhaba öpücüğü alabilir miyim?”

Burnunu kırıştırdı. “Şimdi olmaz, Bernadette.” Oyunbaz bir şekilde kızları işaret etti. “Buradaki modellerle benim için büyük bir fırsat bu.”

Alman kızlar işaret verilmişçesine güldü, Bernadette de öyle. Adam bunu nasıl yapıyordu? Söylediği her şey ağzından kolayca çıkıyordu.

Iyy...

Basil ve Bodie birbirlerine şapşalca gülümsüyordu. Sanırım Christo’yu, kızlardan daha çok seviyorlardı.

Kızlardan birinin ona, “Ne iş yapıyorsun?” diye sorduğunu duydum.

“Öğretmenim,” diye yanıtladı.

Öğretmen mi?

* 2016 yılında kurulan, içerik üreticilerin kendilerine üye olanlardan para kazanabildiği, kullanıcıların pornografik görüntü ve videolarını para karşılığı abonelerine sattığı bir sosyal medya platformu. (ç.n.)

SON ŞANS

“Çocukları severim, bilirsiniz,” diye devam etti.

Zırva kokusu alıyordum...

Kimberly'nin el sallayarak beni dans pistine doğru çağırdığını gördüm. Kalabalık bir grupta dans ediyordu. Bernadette'in kolunu tuttum. “Hadi, dans edeceğiz.”

Dört Saat Sonra

Kendimi çakırkeyif hissediyor, hayatımın en güzel zamanını yaşıyordum.

Dolunay partilerinin bu kadar eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi ki? Dans etmiş ve sohbetlere katılmışım. Ayrıca sinir bozucu belli bir kişiyi izlemeden nasıl duramadığımdan bahsetmek bile istemiyordum.

Adamın bir sürüsü vardı, şaka yapmıyordum, her daim etrafında olan bir kadın sürüsü.

Gittiği her yerde.

Üstelik bunun her saniyesinden zevk alıyordu: şovmen ve onun tutsağı olmuş seyircileri.

Gülüyor ve tüm ilgiyi üzerinde topluyordu. Arada sırada Basil ve Bodie'ye bir şeyler söylediğini görüyordum, onlar da dikkatle dinliyorlardı. Onlara kadınları nasıl tavlayacaklarını ve ne söyleyeceklerini öğretiyordu.

Dans pistinin yanında durmuş herkesi izliyordum. Arkamdan yumuşak bir ses duydum. “Huysuz.”

İçkimin içine doğru gülümsedim. Ona biraz olsun hak vermek zorundaydım; beni gerçekten huysuzlaştırıyordu. “Merhaba, Christopher.”

“Christo,” diyerek beni düzeltti.

“Öyle mi?” Tek kaşımı kaldırdım.

Eğlenerek dudaklarını kıvrırdı. “Aslında Christopher ama kimseye söyleme.”

“Christo’nun kulağa daha seksi geldiğini mi düşünüyorsun?”

“Sen düşünmüyor musun?”

“Kesinlikle hayır.”

Kıkırdadı ve birasından bir yudum aldı. “Eğleniyor musun?”

“Evet.”

Aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü. Benimleyken diğer herkesle olduğu gibi flörtöz ve oyuncu değildi.

“Bugün taksicilik nasıldı?”

“Cehennem gibiydi.” Yeniden birasını yudumladı.

“Buraya daha yeni gelmedin mi? Neden şimdiden çalışıyorsun?”

“İlk günümde kredi kartım çalındı ve banka hesabım boşaltıldı.”

Yüzümü buruşturdum. “Of.”

“Hımm. Hiç bahsetme.”

DJ mikrofonu eline alarak, “Kadınlar, doğruca solunuza dönün,” diye anons yaptı.

Kıkırdama sesleri eşliğinde tüm kızlar sola döndü.

“Size en yakın olan erkeğin kolunu tutun,” diye devam etti. Gü-lümsedim. Bütün gece böyle garip oyunlar oynatıp durmuştu.

Christopher’ın kolunu tuttum.

“Şimdi, üçten sonra... ellerini avuçlarınızın içine alın ve gözle-
lerinin içine bakın.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

Kıkırdayan Christopher birasını yere bıraktı. Herkes birbirleri-
nin elini tutarken gülüyor ve şakalaşıyordu.

DJ, “Dolunayın çıkmasını beklerken, iki şey yapacağız,” diye
duyurdu.

Christopher’la birlikte güldük. Bu çok saçmaydı.

“Geriye doğru sayacağız ve sonra karşınızdaki kişinin gözle-
rinin içine bakacaksınız. Kaç kişiyle yattığınızı söyledikten sonra
dilinizi de kullanarak onu öpeceksiniz.”

Bar kahkahaya boğuldu.

SON ŞANS

Ne?

“On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir.”

“Kaç kişiyle yattınız?” diye bağırdı DJ.

Christopher’ın gözleri benimkilere dikildi. “Bilmiyorum.”

“Bir,” diye fısıldadım.

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu öpmeye başladım. Dilim yavaşça kalın dudaklarının arasından kaydığında o da beni öpmeye başladı.

Yavaş ve nazikti, gözleri kırpışarak kapandı.

Ah...

Kolu belime dolandı, beni kendine daha da yaklaştırdığında öpücük derinleşti.

Arka plandaki tezahürat ve kahkahaları duyabiliyordum... öpüşmeye devam ettik.

Sadece doğru miktarda baskı ve biraz da emme vardı.

Christopher öpüşmeyi bırakarak bana baktı. Alnı kırmıştı. “Bu da neydi?” diye çıkıştı.

“Seni öptüm.”

“Bir mi?”

Ah, lanet olsun... bunca zamandır düşündüğü şey bu muydu?

Utanarak başımı salladım.

“Bir mi?” Nefesi kesilmişti.

“Hı-hı.”

Bir anlığına bana baktıktan sonra kolu tekrar etrafıma dolandı ve beni kendisine yaklaştırdı. “Buraya gel,” diye homurdandı.

Siktir.

“Hayır.” Kollarından çıktım. “Gitmem gerek.”

“Neden?”

“Çünkü senin fiçilerdeki o balıkları vurmaya devam etmen gerekiyor.” Omzumu silktim. “Benimse akıntıya karşı yüzmem lazım.”

6. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Kalabalığın içinde kaybolurken onu izledim.

Bir.

Bir... Nasıl bir olurdu? Kimsenin bir tane olamazdı.

Dilimi altdudağımın üzerinde gezdirdim. Hâlâ o ateşli öpücükten dolayı sızlıyordu.

Hımm...

Bu beklenmedik bir şeydi. Benim tipim bile değildi.

Birinin, “Christo,” diye seslendiğini duydum.

Döndüğümde Bernadette’i gördüm. Bana doğru koşarken kollarını iki yana açmıştı. “Beni henüz öpmedin, sevgilim.” Bana sarılıyormuş gibi yaparken kollarını sırtıma doladı. “Bugün dolunay var.”

Of, bu kadın sülük gibiydi.

“Yanımda değildin.” Kollarını sırtımdan indirirken sahte bir gülümseme takındım.

Git başımdan.

“Bunun bir önemi yok,” dedi, bir öpücük almak için eğilirken gülümsüyordu... Geriye doğru çekilirken Hayden’in bir adam tarafından dans pistine doğru götürüldüğünü gördüm.

Genç kadın gülüyor, adam da onu döndürüyordu.

Ne?

SON ŞANS

“Öp beni.” Bernadette bana hülyalı hülyalı gülümsüyordu.

Tanrı aşkına... şimdi olmaz, kadın.

“Hayır, hayır, hayır,” diye cevap verdim. “Biz oda arkadaşınız, oynamak yok.”

Hayden’in ne yaptığını görmek için başımı uzattım. Adam onunla konuşurken o da dikkatle dinliyor ve gülüyordu.

Hımm...

Bernadette parmak uçlarında yükselerek öpücük almak için eğildi. “Dur.” Sinirlenerek irkildim. Onu üzerimden itip dans pistine doğru yürüdüm. Adama yalandan gülümsedikten sonra Hayden’a doğru eğildim. “Biraz konuşabilir miyiz?”

“Ne hakkında?” dedi yüksek sesle, yani adam duymuştu.

Harika.

“Oda arkadaşımız Bernadette tamamen kafayı yedi ve aklını başına getirmek için bir dakikalığına şuraya gelmeni istiyorum.”

“Ah...” Yüzü asıldı.

“Seni burada bekleyeceğim,” dedi adam.

“Buna gerek yok,” diye cevap verdim. Hayden’i bara doğru sürükledim.

Etrafına bakınmaya başladı. “Ee, nerede o?”

“Ah, bak, şimdi daha iyi. Dinle,” dedim aceleyle. “Konuşmamız gereken başka şeyler var.”

Kaşlarını çattı.

“O öpücük... beklenmedik derecede ateşliydi ve durumu tam olarak ölçebilmem için tekrar yapmamız gerekiyor.”

“Yani Bernadette tamamen kafayı yemedi mi?” Kaşlarını çattı.

“Kimin umurunda? Dinle...” diyerek devam ettim. “Şu tek sevgili meselesi hakkında...”

“Ciddi misin sen?” diye tersledi.

“Ölüm kadar.” Kollarımı ona dolayarak kendime çektim.

“Kes şunu.” Beni itti. “Seni öpmek istemiyorum.”

“Ne?” Nefesim kesildi. “Neden?”

“Of... tipim değilsin.”

“Of mu?” Gözlerimi irileştirdim. Ne kadar kabaydı. “Sen neyden bahsediyorsun? Ben herkesin tipiyim.”

“Benim değil.”

“Daha tipini bile bilmiyorsun. Sadece bir kişiyle birlikte olmuşsun. Gel, sana göstereceğim,” dedim ve yeniden ona uzandım.

“Sarışın, ince ve hassas erkeklerden hoşlanırım.” Ukalalık yapmak için gözkapaklarını kırıştırdı.

Benim tam tersimden bahsediyordu.

Kendime engel olamadım. Misilleme yaptım. “Bazı ortak noktalarımız varmış. Ben de sarışın, ince ve azgın olanlardan hoşlanırım.”

Of... konuşmayı kes, aptal herif.

“Aferin sana.” Kollarını kalabalığa doğru uzattı. “Burada onlardan çok var. Git bir tane bul.”

Bu kadın ne yapıyordu? Daha önce hiç kimse beni geri çevirmemişti.

“Sence de bu öpücüğü biraz daha keşfetmemiz, biraz daha araştırma yapmamız gerekmiyor mu?” diye sordum.

“Hayır.”

“Neden?”

“Hoşuma gitmedi.”

“Ne?” Nefesim kesildi. “O öpücük acayip ateşliydi, Huysuz. Sen neyden bahsediyorsun?”

“Benim için değildi. Dürüst olmak gerekirse biraz özensizdi.”

Ona dehşetle baktım.

Ne demek istiyorsun?

“Eh... bu tamamen senin hatandı,” dedim öfkeyle. “Hemen öncesinde bir sayısını ortaya attın ve ben de şoka girdim, hepsi bu. Daha iyisini yapabilirim.” Onu tuttum. “Sana şimdi göstereceğim.”

SON ŞANS

“Hoşça kal, Christopher.” Dönerek dans pistindeki adama doğru yürüdü.

Öfkeli bir şekilde ellerimi kalçalarımaya koyarak kıpırdamadan durdum.

Hah... ne aptaldı ama. Ne kaçırdığının farkında değildi.

Dans pistinin kenarına doğru yürüyüp konuştuğu adamı süzdüm.

Sarışın ve inceydi... sıkıcı görünüyordu. Bir süre onları izledim. Hayden herifin söylediği her şeyle çok ilgili görünüyordu... Adamın hangi sıkıcı şeylerden bahsettiğini hayal bile edemiyordum.

Siktir et.

Bara doğru hızla ilerledim.

“Ah, Christo.” Bernadette arkamdan koştu.

Kahretsin, bu kadın beni öldürüyordu.

Biraz fare zehrine ihtiyacım vardı.

Bir saat sonra bir grup insanla konuştuğum sırada, burada çalışan çocuk gözüme ilişti. Etrafta dolaşarak bardakları topluyordu. Bir süre onu izledim: böyle bir ortamda bulunmak için çok gençti. Hiç etkilenmemiş görünüyor ve işine bakıyordu.

“Nerelisin, Christo?” diye sordu kadının biri.

“Aslen New Yorkluyum. Şu anda İngiltere’de yaşıyorum.”

“Ah, ben de İngiltere’de yaşıyorum. Neresindesin?” Gülümsedi.

Dans pistinin sol tarafında körkütük sarhoş, iğrenç davranan bir grup adam vardı. Onları izlerken biramı yudumladım. Nereli olduklarından emin değildim ama Fransızca konuşuyorlardı. İçlerinden biri geriye doğru adım atınca çocuğa çarptı. O da elindeki bardakları yere düşürdü.

“*Regardez ou vous marchez, putain l’idiot!*” diye bağırdı çocuğa. *Yürüdüğün yere dikkat et, seni lanet olası aptal.*

Çocuk düşen plastik bardakları toplamak için eğilmişti. Başını kaldırıp baktı ama dili anlamadığı belliydi.

Adam onun üzerinde dikilirken, “*M’as-tu entendu?*” diye bağırdı. *Beni duydun mu?*

Biramı yanımdaki kıza uzatarak o tarafa doğru ilerledim.

“*Responds-moi espee de putain de cochon grossier.*” Cevap ver, seni kahrolası kaba domuz.

İçimde adrenalin yükselirken çocuğun önünde durdum.

“*Recule la merde.*” Geri çekil, pislik.

HAYDEN

Müziğin sesi yüksekti ve kahkahaların sonu gelmiyordu. Bu, hayatımın en güzel gecesi idi. Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim. Dans pistinin diğer tarafında Christopher’ın bir grup adama doğru yürüdüğünü gördüm. Duruşu bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Dans etmeyi bırakarak onu izledim. Ne yapıyordu? Hiç düşünmeden ona doğru ilerlemeye başladım.

Christopher’ın, “*S’excuser,*” dediğini duydum. *Özür dile.*

“*Va au diable.*” Cehenneme git.

Yaklaşırken kaşlarımı çattım. Başka bir dil konuşuyorlardı. Şöyle ifade etmeliydim: başka bir dilde kavga ediyorlardı.

Christopher kızgındı. Genç bir çocuğu yoldan çekti.

O da kimdi?

Ha?

Burada neler oluyordu?

“Hayden.” Birisi güldü. “Yakaladım seni.” Beni havaya kaldırıp oyunbaz bir tavırla omzuna attı.

“Ahh, indir beni.”

“İndirtsene.” Şaka yaptığımı düşünerek güldü. Beni odanın diğer ucuna doğru götürmeye başladı, elinden kurtulmaya çalıştı.

SON ŞANS

şırken Christopher'm adamı göğsünden ittiğini gördüm. Adam sendeleyerek geri çekildi.

Ne oluyordu?

Bir sonraki an kıyamet koptu.

Topyekûn bir arbede başladı.

Erkeklerin tamamı kavga ediyordu. Herkes birbirine giriyordu ve kim kimin tarafındaydı, hiçbir fikrim yoktu ama Basil ve Bodie'nin de Christopher'm yanında dövüştüğünü görebiliyordum.

Neler oluyordu?

Müzik durdu ve ışıklar yandı. Güvenlik görevlileri sorun çıkarıcıları yakalayarak zorlukla dışarı çıkardılar. Christopher'ın kavga ettiği adam çok sarhoş görünüyordu ve bir şeyler bağııyordu. Onlar dışarı atılırken Christopher da başka bir dilde bağırarak cevap veriyordu.

Bernadette gelerek adamların dışarı atılmalarını izlerken yanımda durdu.

Ona baktığımda arkalarından şapşal gibi gülümsediğini gördüm.

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Fransızca konuşuyor.”

Gözlerimi devirdim. “Fransızca kavga ediyor demek istedin sanırım.”

“Bu daha da ateşli.”

Sırıttım çünkü haklıydı... bunu asla kabul edeceğimden değildi elbette.

Müzik başlayınca elimden tutup beni dans pistine çekti ve dönerek gülmeye başladık. Tüm drama unutulmuştu.

Hâlâ hayatımın en güzel gecesini yaşıyordum.

Histerik kahkahaların sesine uyandım, erkekler kapının kilidini açmaya çalışırken sırtlanlar gibi gülüyorlardı.

Yüzümü buruşturdum. *Tanrım, hayır... gidin başımdan.*

Dönerek alt ranzamdaki battaniyemin içine girdim. Bütün hafta boyunca uyuyabildiğim ilk gece buydu. Dolunay partisinde içtiğim üç yüz kadeh içkinin bunda etkisi olduğuna şüphe yoktu.

Kapılar çarparak açıldı ve birisi yoğun kahkahalar eşliğinde halının üzerine düştü. Kahkahalar sessiz koridorda yankılanıyordu. “Şşş.”

“Şşş.” Hepsi kıkırdadı. “Şşş, sizi gürültücü pislikler.”

Gözlerimi açmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Güneş, storların arasından içeri giriyordu. Sabahın erken saatleriydi.

Daha fazla histerik kahkaha geldi.

Bu kahrolası saatte bu kadar komik olan ne olabilirdi ki?

“Yap, yap,” dedi Bodie dili dolanarak.

Bizim çocuklardı. Nereye gittilerse oradan dönmüşlerdi.

Sıraya dizilerek anlamadığım sözler söylemeye başladılar. “Ah, Macarena.” Hepsi birden sola doğru zıplayıp Macarena dansı yapmaya başladılar.

“Hepsi beni istiyor. Hiçbiri bana sahip olamaz,” diye şarkı söylüyorlardı.

Ah Tanrım...

Christopher ve Basil’in üzerlerinde gömlek yoktu. Bodie’nin de şortu ortada yoktu ve iç çamaşırının üzerindeki gömleğin önü açıktı. Christopher’ın kafasında bir trafik konisi vardı.

“Ne oluyor?” İnledim. Lanet olsun... Başım patlayacak gibiydi.

“Oo, Macarena.” Hepsi sağa doğru zıplayıp dansa devam etti.

“Bu işte manyak iyiyiz,” dedi Christopher diğerleri şarkıyı söylerken. “Striptizci olmalıyız.”

* Los Del Rio’ya ait 1993 yapımı İspanyol pop şarkısı. 1995 yılında The Badside Boys tarafından İngilizce sözler eklenerek yapılan remiksi ve beraberindeki dansıyla dünyaca ün kazanmıştır. (ç.n.)

SON ŞANS

“Olmalıyız, değil mi?” diye katıldı Bodie.

Detone şarkıları eşliğinde dans etmeye devam ederlerken, ben de yastığıma doğru gülümsedim ve uyuklamaya devam ettim.

Sola doğru zıplarken, “Ah, Macarena,” diye bağırdılar.

“Kapatın çenenizi!” Onlara bir yastık fırlattım. Üst ranzaya baktığımda Bernadette’in kendinden geçmiş olduğunu gördüm. Bu gürültüde nasıl uyuyabiliyordu?

Christopher, “Ah... en sevdiğim bir numaralı huysuzum beni beklemiş,” dedi dili dolanarak. Bir parmağını kaldırıp kaşını kaldırdı. “Bir numaralı.” Ellerin ve dizlerinin üzerine inerek yüzüne sadece milimetreler kalana kadar bana doğru emekledi. “Ne yaptığımı gördün mü?”

Duygusuz bir ifadeyle ona baktım.

“Bir.” Sanki çok komik bir şaka yapıyormuş gibi gözlerini irileştirdi. “Anladın mı?”

“Anladım,” diye tersledim. “Ve eğer hemen uyumazsan sen de anlayacaksın.”

Kıkırdadı ve sonra yığıldı, yüzü şiltemde, vücudu yatağımın yanında yerdeydi. Gözleri yorgunluktan kapanmıştı. Trafik konisi yastığıma batınca onu kafasından çıkarıp hâlâ Macarena yapan diğer iki aptala doğru fırlattım. “Pantolonun nerede?” diye bağırdım Bodie’ye.

“Çite takıldı.”

“Çit mi?”

“Kebapçı beni kovalıyordu, ben de çitin üzerinden atlamak zorunda kaldım.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “Kebapçı neden seni kovaladı?”

“Sos şişesini çaldı,” diyerek hıçkırdı Basil. “Tarihteki en komik gece.”

Christopher kıpırdanınca başını sertçe geri ittim. “Uyumaya devam et sen.”

“Uyuyun artık,” dedim iki Macarena’cıya.

Daha fazla şarkı ve homurtuyla nihayet soyunup yataklarına girdiler ve on dakika sonra uykuya daldıklarında oda sessizliğe gömüldü.

Sabah ışığı artık içeri iyice sızıyordu ve filtrelenmiş ışıktaki kimsenin haberi olmadan ona gerçekten bakabiliyordum.

Bir tür gizli casusluk görevi gibiydi...

Yanımdaki yüze baktım; bedeni yerde, yüzü yastığımın üzerindeydi. Koyu renk dalgalı saçları ve neredeyse tam bir sakala dönüşmüş kirli sakalları vardı. Kalın, pembe dudaklar ve mükemmel bronz bir ten. Gözlerim, omuzlarında ve kaslı sırtında gezindi. Uzun, koyu renk kirpikleri aşağı doğru iniyordu. Ön kolları güçlüydü ve kalın damarlar ellerinin üzerine doğru uzanıyordu. Ellerinde, doğru yerlerde az miktarda koyu renk kıllar vardı. Sadece yakınlığı bile midemde bir şeylerin kıpırdanmasına neden oluyordu.

Çok güzel bir erkek örneği; bunu inkâr etmek mümkün değildi. İri, erkeksi ve oyuncu.

Onda ne bulduklarını anlıyordum.

Yedi yüz içki, bir trafik konisi ve kebab sosu hırsızlığından sonra bile hâlâ güzel kokuyordu. Nasıl, işte onu bilmiyordum.

Gözleri kapalı olarak, “Hımm,” diye mırıldandı. Onu izlerken gülümsedim.

Tam bir pislik olması ne yazıktı.

Yatağına geri götürmek için onu uyandıramayacak kadar yorgundum. Orada kendi halindeydi ve kimseye bir zararı yoktu.

Gözlerimi kapatarak rahatlamaya başladım.

“Ah hayır. Ah hayır... ah. Hayır.” Odada yumuşak bir inilti duyuldu. “Başım.”

SON ŞANS

“Hayatımı sikeyim,” diye fısıldadı Bernadette.

“Suuuuuuuuu,” diye fısıldadı biri boğuk ve kuru bir sesle. “Suya ihtiyacım var.”

Gözlerim hâlâ kapalıyken gülümsedim. Kahretsin. Ne geceydi ama.

Akşamdan kalma demek yanına bile yaklaşamazdı.

“Çok sıcak, fırın gibi. Birisi lanet olası pencereyi falan açsın,” diye fısıldadı Bodie. “Burada canlı canlı pişiyorum, adamım.”

Ağırlaşmış gözkapaklarımı yavaşça açtığımda ilk gördüğüm şey, dirseğine dayanmış, yattığı yerden beni izleyen Christopher oldu. Bana arsızca gülümsedi. “Günaydın, Huysuz.”

Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun?”

“Bilirsin.” Sırıttı. “Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum.”

Kim bilir neye benziyordum ama iyi bir şey olamazdı.

“Yüzmem lazım,” diye fısıldadım.

“Evet, ben de geliyorum.” Doğrulduktan sonra kaşlarını çattı. “Ben neden yerde uyudum?”

“Yatağına ulaşamadın.”

Odaya bakınırken kaşları yeniden çatıldı. “Yatağımda neden bir trafik konisi var peki?”

“Onu şapka olarak takıyordun.”

“Hımm.” Hasarı değerlendirirken etrafına bakındı. “İyi geceydi.” Ayağa kalkıp bana baktı. “Gidelim, Huysuz.”

“Bana Huysuz demeyi keser misin?”

“Bu bir sevgi ifadesi.”

Gözlerimi devirdim. “Üstümü değiştirmeliyim.” Ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı.

“Ben de geliyorum,” dedi Bernadette.

“Ben de,” diye ekledi Bodie. Ayağa kalkarak Basil’e vurdu. “Uyan, plaja gidiyoruz.”

“Ah, siktir.” Basil inleyerek kolunu yüzüne kapattı. “Bugün insanlarla uğraşamam.”

“Zor. Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin.”

Aniden kendimi açıkta hissederek tişörtümü şort iç çamaşırımın üzerinden aşağı çektim. “Dolabımdan eşyalarımı almam lazım.”

“Evet, benim de. Gel hadi.”

Eğilip kendime baktım. “Koridorda bu şekilde yürüyemem.”

“Bugün hiç kimsenin gözbebekleri odaklanamıyor bile. Güvendesin.”

“İyi noktaya değindin.”

Koridora çıkarak dolaplara doğru yürüdük. “Neden odamızda dolabımız yok?”

Kuru bir sesle, “Anlaşılan fosillerin kıyafete ihtiyacı yok,” diye mırıldanarak çantasını açtı ve karıştırmaya başladı. “Bugün büyük bir havlu satın alacağım. Bu gece çöpe atmak zorunda kalsam da umurumda değil, o boktan havluyu plaja götürmeyeceğim. O sıkık şeyden nefret ediyorum.”

Sırıttım. “Madem o lanet havludan bu kadar nefret ediyorsun, neden aldın?”

“Outdoor mağazasındaki şerefsiz bunun olmazsa olmaz olduğunu söyledi.”

“Bende de bir tane var ama seninki kadar beni rahatsız etmiyor,” diye cevap verdim.

“Evet, şey...” Çantasını karıştırmaya devam ediyordu. “Benim elemanlar seninkilerden daha büyük. Daha fazla malzemeye ihtiyacım var.”

Gülümsedim. *Elemanlar...* Bu lafları nereden buluyordu?

İki adam koridorda yürüyordu. Bir tanesi yanımdan geçerken tam bir daire çizerek yüzünü bana döndü.

Christopher kuru bir sesle, “Yürümeye devam et,” diye mırıldandı.

“Nazik ol,” diye fısıldadım. “Benim elemanların da ilgiye ihtiyaçları var, biliyorsun.”

SON ŞANS

Sahte bir şekilde gülümsedi, sonra tişörtünü çantasına geri atarken yüzü anında asıldı. “Giyin.”

Derin bir nefes alarak dolabıma yaslandım. “Çantamı çıkarcak enerjim bile yok gerçekten.”

“Tanrı aşkına kadın, çantan nerede?”

Dolabımı gösterdim.

“Aç.”

Şifremi girince, çantamı dışarı çıkarıp fermuarını açtı.

“Ne giyeceksin?” Eşyalarımı karıştırmaya başladı. “Bu çanta neden bu kadar dağınık?”

“Bilmem.” Eğilerek onu kenara ittim. “Ben sırt çantalı bir gezginim. Dağınık olması gerek zaten. Çekil.”

Ayağa kalkarak başını dolabıma yasladı. “Susuzluktan ölüyorum.” Damarlarına bakmak için kollarını öne uzattı. Tüm ihtisamlarıyla her yerden şişmişlerdi.

“Neden acaba?” Gözlerimi devirdim. “Mayom nerede?” Bakınmaya devam ettim.

“Ciddiyim,” diye fısıldadı öfkeyle. “Acele et artık.”

“Beni beklemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Aslına bakarsan zorundayım. Büyükanne pijamaları giyiyor-sun ve büyük ihtimalle seni buradan atacaklar.”

“Muhtemelen bu iyi bir şey,” diye hayıflandım. “Cidden, Monica’yı öldüreceğim.”

“Monica kim?”

“Evdeki en iyi arkadaşım. Bavulumdan bazı giysilerimi alıp yerlerine sürtük kıyafetleri koymuş.” Minik siyah bikiniyi kaldırdım. “Cidden, bu neyi örtecek ki?”

Omuzlarını silkti. “Bana uyar.”

Yüzümü buruşturdum. “Kapa çenenı.” Çantamı dolaba geri tı-kıp yanından geçerek banyoya girdim, bir dakika daha düzgün bir yüzme kıyafeti arayamayacak kadar yorgundum.

Bikiniyi giyerek kendime baktım.

Bu da neydi böyle?

Çok müstehcendi. Bunu insan içinde giyemezdim.

Biriyle konuşan Kimberly'nin sesini duydum. Ondan hoşlanmıştım; dün gece iyi anlaşmıştık. Kabinin kapısını açtım.

"Selam, Hazy." Gülümsedi.

"Bu çok mu gülünç görünüyor?" diye fısıldadım.

"Ne?"

Kollarımı iki yana açtım. "Bu bikini, bu..." Doğru kelimeyi ararken gözlerimi büyüttüm.

"Ateşli," deyip beni baştan aşağı süzdü. "Dön."

Kendi etrafımda tam tur döndüm.

"Mükemmel, kıcından peynir yiyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle bir deyim yok."

"Evet, var. Bilirsin kadının kıcından peynir yiyebilirsin, derler."

"Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım." Kaşlarımı çattım.

"Plaja gelmek ister misin?"

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet." Neredeyse dışarı fırlamak üzere olan memelerime baktım. Daha fazla örtmesi için kumaşı germeye çalıştım.

"Tamam. Bana beş dakika ver."

"Ön kapıda buluşalım mı?"

"Tamam."

Dışarı çıktığımda Christopher'ın da aynı anda banyodan çıktığını gördüm. Beni baştan aşağı süzerken kaşları şaşırması gibi yukarı kalktı. "Seksisin... Huysuz." Aletini düzeltti. "O bikiniyle yarı erekte oldum sayende."

Tiksintiyle dudağımı kıvırdım. Odamıza doğru yürümeye başladık. "Senin bu yarı durumuyla ilgili olayın ne?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı.

SON ŞANS

“Beni yarı öptün, yarı erekte oldun... Sende çok fazla yarı varmış gibi görünüyor.”

“Tamla başa çıkamazdın.”

“İstemem de zaten.” Gözlerimi irileştirdim.

“İyi.” Omuzlarını dikleştirdi. “Çünkü asla böyle bir şansın olmayacak.”

“İyi.” Odaya girdiğimizde herkes gitmeye hazırды.

“Gidelim.”

Kumsal sıcak, okyanus soğuktu.

Mükemmeldi.

Altımız birden havlularımızın üzerinde uzanıyorduk. Öğle yemeği yemiş ve neredeyse tüm günümüzü burada geçirmiştik. Bu insanları tanıımıyordum ama şimdiden kendimi çok rahat hissediyordum.

“Herkesin seyahat planı ne?” diye sordu Bernadette.

“Ec...” Omzumu silktim. “Benim planım her ülkede bir ay boyunca merkezi bir noktada kalmak. Bu şekilde haftada birkaç gün iş bulabilir ve geri kalan zamanda seyahat edebilirim. Eğer bir yerde haftada en az iki vardiya çalışmazsam, istediğim gibi on iki ay boyunca kalmak için yeterli param olmayacak.”

Christopher ilgisini çekmiş gibi doğruldu. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“İspanya’dan başladım,” dedim. “Sanırım sonra İtalya’ya gideceğim. Prag’a da gitmek istiyorum. Yunanistan. İsviçre. Almanya, belki?”

“Hımm.” Bir an düşündü. “İyi bir plana benziyor. Ben de geliyorum.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Bu gerçekten iyi bir plan,” dedi Kimberly. “Benim de haftada birkaç gün çalışmaya başlamam gerekiyor. Ben de gelsem sorun olur mu?”

Omzumu silktim. “Ben... hayır. Olmaz sanırım.”

“Evet, ben de varım,” dedi Basil.

Bernadette, “Geride kalmayacağım,” dedi.

Hepimiz Bodie’ye baktık. Omzunu silkti. “Portekiz’e de gidebilir miyiz?”

“Sanırım.” Omuzlarımı silktim. “Gideceğim yerler kesin değil. Sadece birkaç gün çalışmam gerekiyor. Bu yüzden merkezi yere ihtiyacım var. Nereye gideceğimiz konusunda tamamen esneğim.”

Christopher bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “On iki ay... on iki ülke?”

Aramızda garip bir heyecan oluşurken herkes gülümsedi.

“Anlaştık.”

7. BÖLÜM

Oda sessizdi; tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dün geceki çılgınlıktan sonra nihayet biraz dinlenmek iyi gelmişti. Diğerleri henüz yemekten dönmemişti. Sadece Christopher ve ben vardık.

Sayfayı çevirerek kitabıma odaklanmaya çalıştım ama beni izleyen gözleri hissedebiliyordum. Başımı kaldırıncı onu benimkinin karşısındaki yatağında, bir dirseğinin üzerine doğru uzanmış bana bakarken gördüm.

“Ne var?” diye sordum.

“Anlamıyorum.”

Gözlerim sayfada kaldı. “Neyi anlamıyorsun?”

“Nasıl olur da sadece bir kişiyle yatmış olursun?”

“Neden hâlâ bunu düşünüyorsun ki?” Omzumu silktim. “Bırak artık, lütfen.”

“Bana bunu açıkladıktan sonra, bir daha asla bu konudan bahsetmeyeceğim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sana inanmıyorum.”

Sırıttı. O da buna inanmıyordu. “Yani yalan mı söyledin?”

“Hayır.”

“O zaman bu mümkün değil.”

Sinirlenerek kitabımı indirdim. “Tamamen mümkün. Herkes tavşanlar gibi çiftleşmiyor, biliyorsun değil mi?”

“Evli miydin?”

“Hayır.”

“Dini inançlardan dolayı mı?”

“Hayır.”

Bir an düşündü ve kaşını kaldırdı. “Sadece sıkıcısın o zaman?”

Gülümsedim. “Belki.”

Düşünürken altındaki battaniyeyi büküyordu.

Of, daha fazla bilgi edinene kadar bu işin peşini bırakmayacaktı.

“Bak, yetişkin hayatımın çoğunda lise aşkımla birlikteydim ve ayrıldığımızda...” Omzumu silktim.

“Yani yakın zamanda mı bekâr kaldın?”

“Pek sayılmaz.”

“Ne zamandır?”

“Çok meraklısın, biliyor musun?”

“Ne zamandır?” diye tekrar etti.

“İki yıl önce ayrıldık.”

“İki yıldır seks yapmadın mı?” Dehşetten nefesi kesilmişti.

Yanaklarımın utançla ısındığını hissettim. Kahretsin, neden bunu yüksek sesle söylemişim ki? “Meşguldüm.”

“Mastürbasyonla mı?”

Tam isabet.

Sırıtarak kitabıma döndüm.

Bir süre sessizce oturduk. Beyninin dakikada bir milyon kilometre hızla çalıştığını neredeyse duyabiliyordum. “En son ne zaman seks yaptın?” diye ben ona sordum.

Düşünürken dudaklarını büktü. “Kendimle... yaklaşık bir saat önce.”

“Burada mı mastürbasyon yaptın?” Nefesim kesildi. “Nerede?”

SON ŞANS

“Duşta. Ne yapmam gerekiyordu yani? Beş gündür seks yapmadım; taşaklarım ağrıyordu.”

“İğrenç.” Ona baktım. “Sadece beş günden sonra otuzbir çekmek zorunda mısın?”

“Tabii ki.” Başını salladı. “Her gün boşalmak *zorundayım*, mümkünse birden fazla kez. En iyi senaryo, sabah ve gece.”

Kaşlarımı çattım. “Sen hastasın.”

“Bütün erkeklerin boşalması gerekir. Bu genetik.”

Bir an düşündüm. Daha önce hiçbir erkekle bu tür bir şey hakkında konuşmamıştım. “Peki... kiminle... yatıyorsun? Bir kız arkadaş ya da...”

“Kızlarla.”

“Hangi kızlar?”

Düşünürken derin bir nefes verdi. “Bilmem. Rastgele görüştüğüm birkaç kişi var.”

“Yani onlarla açık ilişkin mi var?”

“Hayır. İlişkim yok; onlarla seks yapıyorum.”

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. “Ne oluyor yani? Evine gelip soyunuyorlar, sen de onları beceriyorsun ve sonra gidiyorlar mı?”

Başıyla onayladı. “Hemen hemen.”

İğrenç... Yüzümü buruşturdum.

“Ne?” diye sordu.

“Daha kötü bir şey düşünemiyorum.”

“Ben çok iyi beceririm. Yanımdan memnun ayrılırlar.”

Tıksınç.

Kitabıma dönerken gözlerimi irileştirdim.

“Bu da ne demek oluyor?”

“İşte bu yüzden senin gibi bir zamparayla asla çıkamam. Tamamen farklı gezegenlerden geliyoruz.”

“Ben zampara değilim. Zamparalar insanları incitir. Benim gö-

rüştüğüm kadınlar nerede durduklarını çok iyi bilirler. Bu karşılıklı bir anlaşma.”

Kaşımı yukarı kaldırdım. “Ve bahse girerim ki her biri sonunda seni evcilleştirecek kadının kendisi olduğunu düşünüyordur.”

“Sakin ol, kimse kimseyi evcilleştirmiyor.” Gözlerini devirdi. Gülümsedim. “Ta ki evcilleştirene kadar.”

“Yani?”

“Yani ne?”

“Dışarıda başka neler olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“İstiyorum.” Kendimi düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışırken durakladım. “İstemediğimden değil.”

“O zaman neden?”

“Benim için bedenimi birine vermek kutsaldır. Bunu tanımadığım ve güvenmediğim biriyle yapmayı hayal edemiyorum.”

“Yani evlenmek için beklediğini mi söylüyorsun?”

“Öyle değil. Ben sadece... ilgimi uyandıran biriyle tanışmadım.” Düşünürken omuz silktim. “Belki de gerçekten sıkıcıyumdur?”

Sırtüstü uzandı. “Belki sadece bir beceriksizle yatmışsındır ve henüz orgazm bağımlısı değilsindir.”

“Olabilir.”

“Belki bu seyahat senin için bir izindir ve sen de en üst düzey seks düşkünü bir şıllığa dönüşeceksindir.”

Kıkırdadım. “Belki de.”

“Neden ayrıldınız?” diye sordu.

Bir an düşündüm. “Bilmiyorum.”

Cevabımı beklerken başını kaşıdı.

“Son kız arkadaşın kimdi?” diye sordum konuyu değiştirmek için.

Başını hafifçe iki yana salladı.

“Bu konuda konuşmak istemiyor musun?”

“Hiç kız arkadaşım olmadı.”

SON ŞANS

Yüzümü buruşturdum. “Ne... hiç. Neden?”

Omzunu silkti. “Bilmem. Sanırım hiçbir zaman bana göre bir şey olmadı. İhtiyacım olduğunu hissettiğim bir şey değil.”

“Bu çok garip. Kaç yaşındasın sen?”

“Eh, fosil odasındaım.”

Kıkırdadım. “Doğru.” Bir an düşündüm. “Belki de bir terapistle görünmen gerekiyordur,” diye cevap verdim.

“Anneme sor; o sana ne kadar çok gerektiğini söyleyecektir.”

İkimiz de güldük. Onunla bu şekilde konuşmak iyi hissettiriyordu. Aramızda sessiz bir anlayış dolandı. Ortada romantik bir şey yoktu, bu yüzden gerçekte ne olduğunu bozmanın bir anlamı da yoktu.

Bir şeyi komik buluyormuş gibi tavana doğru gülümsedi.

“Ne?”

“Sanırım Bodie sana karşı bir şeyler hissediyor.”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır, gerçekten mi?”

“Sanırım öyle.”

“Kimberly bana senin müsait olup olmadığını sordu.”

Sanki bu ihtimali değerlendiriyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Aslında oldukça seksi biri.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bir an düşündüm. “Harika memeleri var.”

O da buna katılarak başıyla onayladı. “Birlikte seyahat edeceksek muhtemelen iyi bir fikir değil. On iki ay tuhaf geçerdi.” Burununu kırıştırdı.

Onu hem Kimberly hem de Bernadette’ten kaçarken hayal edin-ce kıkırdadım. “Yine de benim için harika bir manzara olurdu.”

Bana bakarak gülümsedi. “Havalı piliçsin, Huysuz.”

“Biliyorum.”

“Vibratörün için yardıma ihtiyacın var mı?”

Nefesim kesilerek, “Çok iyi gidiyordun,” derken ona bir yastık fırlattım.

Kahkahalara boğulduğunda ben de güldüm.

Belki de o kadar kötü biri değildi.

CHRISTOPHER

Pansiyonun barında oturmuş, telefonda iş bulma bölümünde dolaşıyordum.

Bir iş bulmam gerekiyordu. Hem de hemen.

Taksi şirketindeki üç günlük mesaim bitmişti ve hafta sonları Barselona’da çalışıp hafta boyunca farklı yerlere seyahat etmeye karar vermiştik.

Pazartesi günü San Sebastian’a gidecektik.

Bu da büyük bir sorundu çünkü 300 dolarım vardı.

Aslında bu biradan sonra 297 dolardı.

İnsanlar parasız nasıl yaşıyorlardı? Çok boktan bir şeydi.

“Selam.” Sesi duyarak başımı kaldırdım. Çocuktu. Bu akşamki vardiyası için gelmişti. Barın arkasına geçerek önlüğünü giydi.

“Selam.” Gülümsedim.

Etrafta koşturup temizliğe başlarken, “Geçen gece için teşekkürler,” dedi.

“Sorun değil.”

Bir süre onu izledim. Bana bakmıyordu.

“Bil diye söylüyorum, dışarı çıktığımızda onun kışına tekmeyi bastım,” diye ekledim.

Bardakları üst üste sıralarken sırtıttı. “Dövüşmeyi nerede öğrendin?”

Omzumu silktim. “Her zaman haklı olduğunu düşünen üç ağabeyim var. Suratlarına yumruk atmak doğal geliyor.”

SON ŞANS

İşlerini yapmaya devam ederken gülümsedi.

“Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Çok uzakta değil.” Süpürgeyi eline alarak süpürmeye başladı.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

“Hımm... iki yıl kadar oldu.”

“On iki yaşındayken mi başladın?”

“Evet.” Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi omzunu silkti.

Kim bilir neler görmüştü?

Çalışırken onu izledim. Bu çocuk merakımı uyandırıyordu. Çok yetenekli ve bağımsızdı.

“Ailenle mi yaşıyorsun?”

“Büyükannemle.”

Anne babasının nerede olduğunu merak ettim.

“Kardeşin var mı?”

“Hayır.”

“Ah...” Sessizliğe gömüldüğümüzde çalışmaya devam etti.

“Londra’da yaşıyorum,” dedim ona.

Başını salladı ama cevap vermedi.

“Aslen New Yorklıyım.”

Gözleri hızla yukarı çıktı. “Nasıl bir yer?”

“New York mu?”

Başını salladı.

“Dünyanın en iyi şehri.”

Gülümsedi. “Bir gün oraya gideceğim.” Cebinden telefonunu çıkararak bana göstermek istediği fotoğrafa gelene kadar fotoğraflar arasında gezindi. New York’un ufuk çizgisinin alacakaranlıkta çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Ona bakarken gülümsedim. “Oraya bayılacaksın.” Telefonunu ona geri verdim, o da cebine koymaya çalışırken ıskalayınca telefon yere düştü.

Onu yakalamak için çabaladıktan sonra yüzü asıldı. “Ah hayır,” diye bağırdı. Ellerini havaya kaldırdı. “Ekranı kırdım.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Göster bana.”

Görmem için telefonu uzattı, ekran paramparça olmuştu.

Telefonu tezgâha çarparak çaresizlik içinde iki elini saçlarına götürdü.

Telefona baktım. Antika, çok eski bir modeldi. Çalışıyor olması bile bir mucizeydi.

“Sorun değil,” dedim. “Sadece bir telefon ekranı.”

“Bu telefon için iki yıl boyunca para biriktirdim,” diye bağırdı. Burun delikleri açılmıştı ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Ah...” Telefonu elime aldım. “Belki de ekranı tamir ettirebiliriz?” Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordum.

“Bu telefon için parça bulamazlar. Çok eski.” Elindeki kabı tezgâha vurdu. Gerçekten yıkılmıştı.

“Eddie,” diye seslendi bir adam ön taraftan.

Başını kaldırdı.

“Depodaki su şişelerini kaldır. Daha fazla stokla gelen bir kamyon var.”

Eddie başını salladı. “Tamam.”

“Acele et,” diye seslendi adam.

Soğuk emirleri dinlerken kaşlarımı çattım.

Çocuk depodakileri taşımak için ön tarafa koştu. Bense onun dünyasının ağırlığı göğsüme yoğun bir şekilde çökerken sessizce oturdum. Köpek gibi çalışıyordu ve boktan bir telefon için iki yıl boyunca para biriktirmek zorundaydı.

Zavallı çocuk.

Yanımdaki tabureye çöken Basil, “Bize iş buldum,” diye duyurdu.

“Ne? Nerede?”

“Bir İtalyan restoranında. Üç eleman arıyorlar. Pencerede bir

SON ŞANS

ilan görüp içeri girdim, adam da hemen bana teklif etti. Ona seni ve Hayden'ı sordum, ikinizi de getirmemi ve hep birlikte deneme yapabileceğimizi söyledi."

"Harika."

"Bu akşam başlıyoruz."

"Bu akşam mı?" Kaşlarını çattım. Bu akşam aç aletimle ilgili durumu çözmeyi planlamıştım. Etrafta sürekli bir ereksiyonla dolaşıyordum.

"Hı-hı."

"Tamam." İçimi çektim. "Teşekkürler."

Görünüşe göre duşla daha da fazla aşk yaşayacaktım. Düşüncesi bile iç karartıcıydı.

Aletimin emilmesine ihtiyacım vardı.

Yürürken tişörtümü tutup kokladım. "Bu lanet tişörtü bana ödünç vermeden önce yıkadı mı?"

"Dün yıkadığını söyledi," diye cevap verdi Hayden.

"Hangi deterjanı kullandı, ıslak köpek kokulu mu?"

"Muhtemelen deterjan almayacak kadar cimri," dedi Basil ön taraftan.

Dehşete kapılarak olduğum yerde durdum. "Ne yani... deterjan kullanmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bu geceki deneme sürecimiz için ihtiyacın olan düz siyah tişörtü sana ödünç verdi. Sana bir iyilik yaptı," diye homurdandı Hayden. "Prenses gibi davranmayı bırak."

"Prenses gibi davrandığım yok," diye tersledim. "Hijyenik davranıyorum. Burada bu kelimenin kahrolası anlamını bilen var mı?"

Basil ve Hayden birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler.

"Bunu gördüm," diye çıkışarak uzun yola baktım. "Nerede bu restoran? Bangkok'ta falan mı?"

Sessiz kalıp önden yürümeye devam ettiler.

Keşke.

Aletimi birine çakmak' kulağa gerçekten isteyebileceğim bir iş gibi geliyordu.

"Belki de bir jigolo olmalıyım?" dedim onlara. "Bir taşla iki kuş vurabilirim."

Hayden gözlerini devirdi. "Vücut kokusundan senin kadar nefret eden biri olarak, tüm o pis kokulu müşterileri seveceğini tahmin ediyorum."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Omzunu silkti. "Benden söylemesi."

"Tamam, söyleme o zaman. Şu anda gözümün önüne kötü bir görüntü geliyor."

"Nasıl yani, kötü kokan bir kızın ona bir saat boyunca oral yapmanı istemesi gibi mi?" Dönerek bana tatlı tatlı gülümsedi. "Kulağa mükemmel geliyor. Bunu kesinlikle değerlendirmelisin."

İrkildim. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Müşterilerimi kendim seçerdim," diye cevap verdim. "Tabii ki."

"Seksi kızlar da her zaman seks için para öderler zaten," diye cevap verdi Basil.

Yürümeye devam ettik, ettik, ettik.

"Nerede bu siktiğimin restoranı?" Ofladım. Telefonuma göz attım. "Beş dakika önce orada olmamız gerekmiyor muydu?"

"Hemen şurada. Beş dakika gecikmenin bir önemi yok."

"Önemi yok mu?" diye bağırdım. "Geç kalan insanlardan nefret ederim," dedim yürümeye devam ederken. "Daha önce beş dakika geç kaldıkları için uyarı mektubu vermişliğim var. Ya zamanında gelirsin ya da siktir olup gidersin."

* Karakter burada Bangkok şehrinin okunuşunu 'bang my cock' şeklinde kullanarak kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

SON ŞANS

Hayden dönüp bana baktı, şok olmuş gibi görünüyordu. “Bir öğrenciye mi?”

“Ah...” Siktir, doğru ya. Ben bir öğretmendir. “Çocuklarımdan saçmalık kabul etmem.”

“Onlara da deodorant kullandırtıyor musun?” diye sordu Basil.

“Hem de her zaman,” diye cevap verdim. Bu yalan değildi. Eğer öğretmen olsaydım, her bir piç kurusu deodoranta boğuluyor olurdu.

“Eminim sen kirli ayakkabılardan da nefret ediyorsundur,” dedi Basil.

“Kirli ayakkabılardan nefret ediyorum,” diyerek katıldım. “Birinin kendisine ne kadar saygı duyduğunu her zaman ayakkabılarının durumundan anlayabilirsiniz.”

İkisi de gözlerini devirdi.

“Sen tanıdığım en tuhaf insansın,” diye cevap verdi Hayden.

“Ben normalim,” diye duyurdum. “Neden, hem sen ne iş yapıyorsun?” diye sordum genç kadına.

Önden yürüyen Hayden, “Hayvan besiciliği,” diye yanıtladı.

Kaşlarımı çattım. “O da ne?”

“İnekler için IVF uzmanıyım.”

“Anlayacağım dilde konuş. O ne demek?”

“Boğalardan sperm toplayarak inekleri hamile bırakıyorum.”

Basil de ben de tamamen şok olmuş bir halde ona bakarken olduğumuz yerde kalakaldık.

“Boğalara otuzbir mi çekiyorsun?” dedim nefesim kesilerek.

“Hayır.” Yürümeye devam ediyordu. “Onları o işi yapmaya hazırlıyorum.”

“Nasıl? İnek pornosu mu izliyorlar?” Kaşlarımı çattım, şaşırıp kalmıştım.

Hayden güldü. “Hayır, onlara ateşli küçük bir düve ayarlıyorum.

Altmış üç santigrat dereceye kadar ısıtılmış ve K-Y Jelly* ile doldurulmuş sahte bir vajinamız var, boğalar işlerini oraya hallediyorlar. Büyük boy bir kondom spermi içinde tutuyor.”

Ağzım açık kalmıştı. “Boğalar için Fleshlight**’ın mı var?”

“Sanırım öyle de adlandırabilirsin.” Omzunu silkti.

“Sonra ne oluyor?” Nefesim kesilmişti. “Boğa dölüyle ne yapıyorsun?”

“Boğa dölü.” Basil güldü. “Bu çok komik. Bunu bir tişörte basmalısın.” Elini havaya kaldırıp gökkuşağı gibi bir yay çizdi. “Profesyonel boğa dölçüsü.”

“Laboratuvarıma götürüyorum ve bir dişiye hamile bırakacağında kullanmak üzere donduruyorum.”

“Onu nasıl yapıyorsun?” diye sordum. Bu şimdiye kadar duyduğum en acayip şeydi.

“Bir aletim var, onunla spermi ineğin rahmine enjekte ediyorum.”

“Bunun için ameliyat mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

“O zaman nasıl?”

Kolunu kaldırıp bir şeyin içine sokar gibi yaptı.

Gözlerim dehşetle irileşti. “Öyle yapmıyorsun...”

Başını sallayarak gülümsedi. “Öyle yapıyorum.”

“Elinin tamamı mı?”

Kolunun üst kısmıyla bir karate vuruşu yaptı. “Kolumun tamamını.”

Basil’in de benim de ağzımız şok içinde açık kaldı. Yaptığı işi anlatacak kelime yoktu.

“Bu ne sikim şey,” dedi Basil nefesini tutarak.

“Birini tanıdığını sanırsın,” diye mırıldandım sessizce.

* Cinsel ilişkide kullanılan bir kayganlaştırıcı markası. (ç.n.)

** Yapay vajina şeklinde bir seks oyuncuğu. (ç.n.)

SON ŞANS

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Hayden. “Ne iş yaptığımı düşünüyordun ki?”

“O iş olmadığı kesin,” diye hayıflandım. “Böyle bir iş olduğunu bile bilmiyordum.” Bir süre daha yürümeye devam ettik. “Seni hemşire sanmıştım.”

“Hemşire mi?” Kaşlarını çattı.

“Evet, sende şu sağduyu olayı var. O yüzden hemşire olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır.”

“Hımm...” Yürümeye devam ettik. “Boğalar ineği becermediklerini biliyorlar mı?”

“Hayır, gerçek olduğunu sanıyorlar.”

“Hımm... belki de kendime bir Fleshlight almalıyım mı?” diye sesli düşündüm. “Yani, eğer boğaların hoşuna gidiyorsa.”

“İnekleri becermeye devam et,” diye cevap verdi Hayden.

“Kesinlikle zamanında birkaç tane olmuştu,” diyerek katıldım.

Bir restorana vardığımızda Basil, “İşte burası,” dedi. “Umalım da işi alalım.” Kapıyı iterek açtığımda garson tarafından karşılandı. “Merhaba. Bu akşam işe başlamak için gelmiştik?”

Kız sahte bir gülümsemeyle Hayden’ın baştan aşağı süzdü. Hımm... Ondan şimdiden hoşlanmamıştım. “Merhaba.” Yeniden gülümsüyormuş gibi yaptı. “Arka taraftaki mutfağa geçin,” diye talimat verdi.

Büyük restoranın içinde yürürken etrafa bakındım. Burada iki yüz tane masa olmalıydı. Bu yer devasaydı. Çiftli kapılardan geçip şimdiye kadar gördüğüm en büyük mutfağa girdik. İnsanlar karnca gibi etrafta koşturuyorlardı.

“Buna saat kaç diyorsunuz siz?” diye bağırdı iri, şişman bir adam. Saatine vurdu. “Geç kaldınız!”

“Ü-üzgünüz,” diye kekeledi Basil. “Kaybolduk. Bir daha olmayacak.”

Yoğun bir İtalyan aksanıyla, “Bir daha vaktimi boşa harcamayın,” diye bağırdı. Eliyle birini yanına çağırdı. “Maria size ne yapacağınızı gösterecek.” Bize ters ters baktı. “Restoranımda işi berbat etmeyin. Beni duyuyor musunuz?”

Bu şerefsiz kim olduğunu sanıyor?

“Tamam.” Hayden başını salladı. Konuşmam gerektiğini hatırlamak için bacağıma vurdu.

“Elbette,” diye cevap verdim. Bu adamdan da hoşlanmamıştım.

Maria yanımıza geldi. “Merhaba, ben Maria. Daha önce konuk ağırlama işinde çalıştınız mı?”

Basil de Hayden da, “Evet,” diye cevap verdi.

Hayatım boyunca milyon tane restoranda yemek yemiştım. Ne kadar zor olabilirdi ki? “Evet,” diye yalan söyledim.

“Harika.” Gülümseyerek gözlerini üzerimizde gezdirdi. “Aranızda bar deneyimi olan var mı?”

“Benim var,” diye yanıtladı Basil.

“Tamam, sen bardasın,” dedi kadın ona. “Siz ikiniz de garsonluk yapacaksınız.”

“Elbette.”

“Bunları takın ve...” Bana bakarak, “Adın ne?” diye sordu.

“Christo.”

“Senin adın ne?” diye Hayden’a sordu.

“Hayden.”

“Tamam. Bunları takın.” İkimize de siyah beyaz çizgili önlükler uzattı.

“Cosmo, sen ön tarafı hallet, Helga sen de arka köşeyi.” Birkaç not defteri çıkarmak için arkasını döndü.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, “Helga,” dedim Hayden’a. Gözlerini irice açtı, gülmemeye çalışıyordu.

“Zil sesi duyduğunuzda siparişin hazır olduğunu anlayacak ve masaya götüreceksiniz.”

SON ŞANS

“Tamam.” İkimiz de başımızı salladık. Kulağa yeterince kolay gibi geliyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.” Uzaklaştı.

Mutfağa yürüdüğümüz sırada, “Helga,” diye fısıldadım.

Hayden bacağıma vurdu. “Kapa çeneni, Cosmo.”

Zil çaldı. “Sipariş hazır,” diye seslendi bir adam.

Yemekler yüksek bir tezgâhın üzerine dizilmişti, onları sıcak tutmak için üzerlerinde ısı lambaları vardı. Personel her tarafta vızır vızırdı.

“Selam.” Hayden şefe gülümsedi. “Ben yeniyim, o yüzden...”

Şef başını salladı, umursamayacak kadar meşguldü. “Bu, bu ve bu kırk numaralı masaya.” Üç tabak uzattı. Hayden ikisini aldı, ben de diğerini almaya yeltendim. “Bir kişi, üç tabak,” diye bağırdı.

“Sakin ol,” diye mırıldandım.

Hayden bir tür jonglörölük yaparak iki tabağı bir eline, diğerini de öteki eline aldı ve restoranın içine doğru yürümeye başladı.

Zil tekrar çaldı. “Zili neden çalıyorsun ki? Buradayım zaten,” dedim.

“Konuşmak yok,” dedi şef.

Yüzümü buruşturdum. “Sohbet etmiyordum.”

Üç tabak uzattı. “Masa kırk.”

Tabaklardan ikisini aldım.

“Her seferinde üç tane,” diye bağırdı.

“Ahtapot değilim,” diye tersledim. “Diğeri için geri geleceğim.”

“Yeterince iyi değil,” diye arkamdan bağırdı.

Kan beynime çıkmaya başlıyordu. *Ahmak herif.*

Restorana girip Hayden’a bakındım. Köşede durmuş, tabakları masadakilere dağıtıyordu. Hangi masanın kaç numara olduğunu nereden biliyordu? Oraya doğru yürüdüm. Masada on tane adam oturuyordu, hepsi de oldukça çakırkeyifti. Onlara bakınırken, “Makarna?” diye sordum.

“Hangi makarna o?”

Kâsenin içine baktım. Hımm... Hiçbir fikrim yoktu. “Spagetti.”

“Neyli spagetti?”

“Ne bileyim ben? Sen sipariş ettin.”

Hayden bana bakarak başını hafifçe iki yana salladı.

“Ne çeşit bir makarna bu?” diye bağırdı adam.

“Ne sipariş ettiysen o,” diye ben de bağırarak karşılık verdim.

“Şarabı bırak da odaklan biraz.”

Hayden kâseyi benden alarak içine baktı.

“Karidesli?”

“Benim,” dedi birisi. Hayden kâseyi bırakınca adam diğerleriyle konuşmaya devam etti.

“Teşekkür ederim,” diyerek onun adına konuştum.

Adam başını kaldırıp baktı.

“Görgü kuralları parayla değil,” dedim.

“Siktir git, dostum,” diye cevap verdi.

“Ne dedin sen?”

Hayden diğer tabağı elimden kapıp masaya bıraktı. Beni dirseğimden tutup çekerken, “Bu taraftan,” diye fısıldadı. “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldarken sahte bir şekilde gülümsüyordu.

“Bu boktan bir iş.”

“Sen neden bahsediyorsun? Bu iş harika.”

“Geçimini yumruğuyla inek becererek sağlayan biri olarak bunu söyleyebilecek nitelikte olduğumu düşünmüyorum,” diye fısıldadım öfkeyle.

Restoranda gözlerini gezdirdi. “Sadece etrafta dolaş ve masaları boşalt.”

“O da ne demek?”

“Bunu daha önce yaptığını söylemiştin.”

“Yalan söyledim.”

SON ŞANS

“Hay sikeyim,” diye fısıldadı. “Kirli tabakları topla ve onları mutfağa götür.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Bu iyi bir plan.”

Masanın birine doğru yürüdüm. Bir adamla kadın konuşuyorlardı, adamın tabağı düzgünce toplanmıştı. Tabağını aldım. “Daha bitirmedim.” Tabağı elimden çekip aldı.

“O zaman çatal ve bıçağın neden öyle bir arada duruyor?”

“Konuşuyordum.”

“Az konuş, çok ye. Bütün gece seni bekleyemem, biliyorsun değil mi?” Yürüyerek uzaklaştım.

Yanından geçtiğim sırada birisi, “Affedersiniz,” diye seslendi.

Döndüğümde bütün hafta boyunca karşılaştığım en seksi kadını gördüm. Gülümsedim. Nihayet... bu restoranla ilgili iyi bir şey çıkmıştı. “Evet?”

“Bana bir Orgazm verebilir misin?”

“Tahmin bile edemezsin,” diye cevap verirken onu masanın üzerinde domaltdığımı hayal ettim.

Gözlerini kırıştırdı. “Kokteyl olarak?”

“Ah... tabii ya?” Sahte bir şekilde gülümsedim. Bunu biliyordum. Kahretsin, biriyle yatmam gerekiyordu.

Bara doğru yürüyüp Basil’in yanına geldim. “Saat iki yönündeki Bayan Şehvetli için bir Orgazm hazırlar mısın, lütfen?”

Kadına doğru baktı. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Bu işi daha önce yaptığını söylemiştin?”

“Yalan söyledim.”

“Lanet olsun. Google’dan bak.”

“Çoktan denedim. Servis yok.”

“Bu devasa bir çuvallama,” diye fısıldadım öfkeyle. “Etkilemeye çalıştığım tek bir kişi var ve sen bunu benim için tamamen mahvediyorsun.”

“Gidip ona Orgazm’da ne olduğunu sorsan?”

“Sikim var, olan bu. Kadın çok ateşli.” İkimiz de ona baktık, dar siyah elbisesi ve uzun siyah saçlarıyla orada oturuyordu. Barın arkasında çalışmak için başka bir adam geldi. “Orgazm kokteylinin içinde ne var?” diye ona sordum.

Sanki dünya umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Nasıl bilmezsin? Sen barmen değil misin? Arka tarafta bir kitapçık falan yok mu?”

“Var ama İtalyanca yazılmış,” dedi adam. “Ne yaparsan yap. Kimse kötü kokteyllerden şikâyet etmez.”

“Evet, haklısın.” Başımı salladım. “Bunu aranızda halledin. Ama iyi olsun çünkü kadının masasına en az on kez gitmek istiyorum.”

“Cosmo,” diye seslendi Maria. “Tabaklar.”

“Tamam, tamam, geliyorum, cadı,” diye mırıldanarak tekrar ön tarafa doğru yürüdüm. “Bunlarla işiniz bitti mi?” diye sordum iki kişiye.

Adam, “Evet,” dedi ters bir şekilde.

Ona ters ters baktım. Neden insanlar bu yerde bu kadar ka-
baydı?

Domuzlar şehri gibiydi.

Tabakları mutfığa geri götürdüğümde Hayden’ın dışarı çıkarmak için yemek beklediğini gördüm. “Bunları ne yapacağım?” diye sordum.

“İçlerindeki çöp kutusuna sıyr, sonra durula ve bulaşıkçının yıkaması için kenara istifle.”

“Tamam.”

Tabakları sıyırdıktan sonra tavandaki büyük siyah bir borudan çıkan kocaman şeye doğru baktım. Ucunda içecek tabancasına benzeyen gümüş rengi büyük bir ağızlık vardı. Düğmeleri okumaya çalıştım.

SON ŞANS

Bu musluk muydu?

Etrafa bakındım. Bu nasıl musluk oluyordu?

Tabağı lavaboya tutup düğmeye bastığımda bir savaş sığınağını yıkabilecek güçte fişkıran su tabağa çarptı, üzerime ve tüm mutfağa su püskürtmeye başladı. Sıcak tabaklar su çarptıkça cızırdıyordu. “Ahh.” Kapatmaya çalıştığımda daha da çoğaldı. Hortum kontrolden çıkıp savrulurken her yere su fişkürtmeye başladığında, herkes çığlık atarak saklanmak için eğildi.

“Ne yapıyorsun sen? Musluğu kapat, seni kahrolası aptal!”

Çığırından çıkmış suyla savaşıırken, “Musluk olsaydı kapatırdım,” diye bağırdım. “Bu sikik bir yangın hortumu. Daha iyi ekipmanlar al, moron.”

Hayden koşup yanıma geldi ve kontrolden çıkarak havada savrulan hortumu yakalamaya çalıştı. İkimiz de sıırıslıklam olmuştuk. Bir garson mutfağa girdi ve suda kayarak elindeki tabakla dolu tepsiyi düşürdü. “Üzgünüm,” diye seslendim. “En kötü haliyle iş güvenliği.”

Hayden kahkahayı patlatınca ben de güldüm. Bu çok komikti.

“Mutfağımdan defolun,” diye bağırdı restoran sahibi. “Sizi aptallar!”

Önlüğümü çıkardığımda Hayden’in gözleri kocaman oldu. “Buradan gidiyoruz.”

“Ne?”

Onu döndürüp önlüğünü çözdüm ve elini tuttum. “Gidelim.” Restoranın içinde koşmaya başladık. Bizi gören Basil’in gözleri irileşti. Ne yapacağından emin değilmiş gibi etrafına bakındıktan sonra o da koşmaya başladı. Koşarak sokağa çıktığımızda tamamen sıırıslıklam, boğulmuş fareler gibi görünerek kahkahalara boğulduk.

Baştan aşağı bize bakan Basil, “Size ne oldu böyle?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Yangın hortumu.”

Gözleri irileşti. “Size yangın hortumuyla su mu sıktı?”

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Siktir,” diye bağırdı. “Onu birine ihbar etmeliyiz. Bu çok yanlış, adamım... talimatların İngilizce olması lazım.”

O kadar çok gülüyordum ki ayakta zor duruyordum, Hayden da aynı durumdaydı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Basil gözlerini kocaman açarak.

“Dışarı çıkıp parti yapacağız.”

Uykumdan uyanırken derin bir nefes aldım. Hımm... Odama geri dönmem lazımdı.

Her iki kolumun altında çıplak bir kadın vardı, bacaklarımız çarşafa dolanmıştı. Güzel bir gece olmuştu.

Buna ihtiyacım vardı.

Kıpırdandığımda ikisi de bana iyice yapıştı. “Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı biri.

“Eve.” Doğrularak yataktan çıktım ve ikisinin de tekrar uykuya dalmasını izlerken gülümsedim. Eğilip ikisini de yanaklarından öperken ellerimi çıplak kalçalarında gezdirdim.

Seksi.

Pansiyona geri dönerek duşa girdim; sıcak, buharlı su başımdan aşağı akarken kendimi sabunladım ve yıkayarak onları üzerimden temizledim.

Çok yorgundum. Çok uzun bir gün olmuştu.

Odaya sessizce girdiğimde yatağında Kimberly’yi buldum.

Ne?

Burada ne halt ediyordu? Burası onun odası değildi.

Kahretsin, buradaki yatağımın dolu olduğunu bilseydim ol-

SON ŞANS

duğum yerde kalırdım. Karanlık odada etrafa bakındım. Sikerler. Huysuz'un yanma kıvrılacaktım.

Arkasından yatağa çıkarak battaniyenin altına girdim. Hâlâ uyuyarak, yer açmak için sırtı bana dönük bir şekilde ileri kaydı. Yan döndüm ve kolumu arkasından ona doladım. Saçlarının tatlı kokusunu içime çekerken kolumun altında kıvrımlarını hissettim.

Ardından, İspanya'daki en sevdiğim insanla yataktayken kendimi nihayet rahatlamış hissettim.

8. BÖLÜM

HAYDEN

Koridorda çarpan bir kapı sesi beni uyandırınca gözlerimi ovuşturdum.

Yatakta benimle birlikte biri vardı, vücudu arkamdan benimkine sarılmıştı ve nefis kokusundan kim olduğunu çok iyi biliyordum. “Neden benim yatağımdasın?” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

“Şşş, az konuş, çok uyu,” diye mırıldandı gözleri kapalı olarak.

Kaşık pozisyonunda tekrar uykuya dalarken biriyle fiziksel temas kurmanın güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Bir hafta önce buraya geldiğimden beri hiç kimseye sarılmamıştım.

Bir hareket hissettim. “Ah olamaz,” dedi Bernadette nefesi kesilerek. “Oda arkadaşlarıyla oynamak yok demiştin.” Üst ranzadaki yerinden Christopher’la bana bakıyordu.

Of...

Christopher kıpırdandı. “Bu uyku, Bernadette. Oynaşma yok.”

“Ah,” dedi rahatlamış gibi. “Benimle de uyuyabilirdin.”

Christopher beni kollarının arasına çekerken, “Yardım et,” diye fısıldayınca sııttım.

“Yarın gece de seninle uyuyacak, Bernie,” diye cevap verdim.

Genç adam beni örtünün altından çimdikleyince kıkırdadım.

SON ŞANS

Birbirimizin kollarında yatmaya devam ederken bana daha da sokuldu. İri kolu belime dolanmıştı, vücutlarımız ve çıplak bacaklarımız birbirine değiyordu.

“Bakın kim doymuş ve yumuşacık olmuş,” diye fısıldadım. “Sarıyorum dün gece iyi geçti?”

“Şşş.” Bana biraz daha sarıldı. “Artık sinir bozucu olmaya başladın.”

Kıkırdadım.

Telefonundan bir mesaj sesi gelince kontrol etmek için sırtüstü döndü.

“Hımm.” Mesajı okurken mırıldandı. “Sonunda.”

“Ne oldu?”

Beni çevirerek göğsüne doğru çekti. Kolunu omuzlarıma doladı. “Yeni kartım bankadaymış.”

Hımm, hâlâ yarı uykuluydum.

“Gidip almak için benimle gelir misin?”

“Hayır.”

“Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız?” diye çıkıştı Bodie. “İnsanlar burada uyumaya çalışıyor.”

“Ben de onlardan biriyim.” Alnımı Christopher’inkiyle tokuşturunca üzerimde gülümsediğini hissettim.

Teklifini daha çekici hale getirmeye çalıştı. “Benimle gelersen sana öğle yemeği ısmarlarım.”

“Hımm.” Elimi göğsüne götürdüğümde üzerindeki koyu renk kılları fark ettim. “Senin bütçenle ne yiyeceğiz, 2 Dakikada Noodle mi?”

“O da ne?”

Yüzüne doğru bakarak kaşlarımı çattım. “2 Dakikada Noodle?”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

Bodie üstteki ranzadan, “Herkes 2 Dakikada Noodle’ın ne olduğunu bilir,” diye cevap verdi.

“Uyuduğunu sanıyordum,” dedi Christopher ona.

“Şerefsizin teki, beni 2 Dakikada Noodle hakkında aptalca sorularla uyandırdı.”

Kıkırdayan Christopher parmaklarını farkında olmadan kolumda gezdirdi.

“Hadi Huysuz, benimle gel.”

“Hımm, canım istemiyor,” dedim yüzümü buruşturarak. “Yorgunum ve akşamdan kalmayım.”

“Ben de.” Doğruldu. “Hadi.”

“Neden yalnız gidemiyorsun?”

“Kişisel korumam olarak sen varken neden yalnız gitmek isteyeyim ki?”

Gözlerim hâlâ kapalı bir halde, “Dün geceki hatunlarını çağır,” diye cevap verdim kuru bir sesle. “Onlar gelecektir.”

Sanki bu öneriden iğrenmiş gibi, “Onlarla takılmayacağım,” diyerek yataktan çıktı. “Döndüğümüzde Basil’le ben çamaşırlarımızı yıkayacağız. Değil mi, Baz?”

Basil yastığının altından, “Siktir git,” diye homurdandı. “Sabahın köründe kimin ilk düşündüğü şey bu olur ki? Sabun için bu kadar azan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Çamaşır falan yıkamayacağım; daha geçen hafta yıkadım.”

“Her giydiğinde kıyafetlerini yıkayacaksın.”

“Bunu kim yapar ki?” diyerek dudak büktü Basil.

“Birileriyle sevişen erkekler var ya, işte onlar.”

Gülümsememi saklayamadım. Bu adam nasıl bu kadar sevimli olabiliyordu? Onunla ilgili her şeyden nefret ediyor olmalıydım. “Sabundan bahsetmişken, duş almam lazım.”

Christopher kolunu kapıya doğru uzattı. “Beş yıldızlı spanız hazır ve sizi bekliyor.”

Güldüm. Yurt tarzı boktan banyo kesinlikle hazır ya da beni bekliyor değildi.

SON ŞANS

“Eşyalarımızı dolaplardan alayım,” diye teklif etti.

“Peki...” diyerek içimi çektim.

Koridorda gözden kaybolduğunda üstümdeki yatağa doğru şapşalca gülümsedim.

Bernadette, “Sabahları bu kadar neşeli olmasından nefret ediyorum,” dedi.

Kimberly, “Çünkü dün gece iki afetle birden birlikte oldu,” diye cevap verdi.

Onu o iki kızla çarşafların arasında yuvarlanırken gözümde canlandırınca yüzüm asıldı.

Midem kıskançlıkla burkuldu. Acaba onları yeniden görecekmidi?

Tabii ki görecekti... O böyle biriydi.

Kes şunu.

Aramızdaki öyle bir şey değil, diye kendime hatırlattım. Kime ne isterse yapabiliirdi.

Kapı tekrar açıldı ve Christopher kafasını içeri uzattı. “Kalktın mı diye bakıyordum.”

“Tanrım,” diye çıktım. “Çok sinir bozucusun.”

“Artık gitmemiz gerek.”

“Neden?”

“Çünkü yemeğe ihtiyacım var.”

“Öğle yemeğini birlikte yemeyecek miydik?”

“Kahvaltı da var. Sen ödüyorsun.” Kapı kapandı ve ben yine sııttım.

Göt herif.

İşlek bir yolun kenarında duruyorduk. Trafik hızla akıyordu.

Christopher önce sola, sonra sağa ve tekrar sola baktı. “Haydi.” Elimi tutarak beni yolun karşısına çekti.

“Banka nerede?” diye sordum.

“Hemen şurada.” Telefonunu kaldırıp haritayı takip etti.

“Kartını nasıl kaybetmiştin söylesene,” dedim.

“Ah...” Gözlerini devirdi. “Bilmek istemezsin.”

“Nasıl?”

Beni elimden tutarak çekti. “Buradaki ilk gecemde tatsız bir hayvanat bahçesi deneyimi yaşadım diyelim.”

Yürüdüğümüz sırada kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“Kızın biriyle eve gittim, soyunduğunda o kadar kıllıydı ki bir gorille birlikte olduğumu sandım. Kardeşimi aramak için banyoya gittim ve çıldırdım. Oradan ayrıldığımdaysa kızın kartımı çalıp banka hesabımı boşalttığını öğrendim,” dedi acele acele.

Dehşete kapılmış bir halde gözlerimi kırptırdım.

“Biliyorum,” diyerek başını iki yana salladı.

Beni sürüklemeye devam ederken, “Bir kadında kıl olmasının nesi problem?” diye sordum.

“Aman Tanrım...” Gözlerini devirdi. “Sen de yapma.”

“Ee?”

Omzunu silkti. “Bundan hoşlanmıyorum... ve kişisel olarak hoşlanmama hakkına sahibim.”

“Ne?” diye cıykladım. “Ne demek bundan hoşlanmıyorum?”

“Yani normal kıllar... tamam. Hiç kesilmemiş, hiç ağda yapılmamış... bacaklarından-aşağıya-sebze-tarlası-gibi-bir-şey-yetiştirmekse hayatta olmaz.”

Kıkırdadım... Tanrım, aklıma geldi de benim de biraz tıraş olmaya ihtiyacım vardı. Hımm, jilet alsam iyi olacaktı.

Belki de bir evde ağda seti?

Bankaya vardığımızda Christopher içeri girip tezgâha doğru yürüdü. “Otur sen.” Sandalyeyi işaret etti.

“Ben de geleceğim.” Veznedarla konuşurken yanında dikilme-ye başladım.

SON ŞANS

“Merhaba, kartımı kaybedince yeni bir tane sipariş vermiştim. Bu sabah kartın bu şubede, teslim alınmaya hazır olduğunu söyleyen bir mesaj aldım,” dedi.

“Tamam.” Kadın gülümsedi. “Kimlik, lütfen.”

Kimliği uzatınca kadın da bilgileri bilgisayarına girdi. Bekledi, ardından kaşları yukarı doğru kalktı. Bir şeye şaşırmış gibi gözleri Christopher’la ekran arasında gidip geldi. “Bay Miles?”

Christopher onu konuşturmadı. “Evet. Kart lütfen.”

“Bir dakika,” dedi kadın ve yürüyüp gitti.

“Hesabında ne gibi bir sorun var?” diye fısıldadım.

“İçinde para olmadığı için utanmıştır,” diye fısıltıyla cevap verdi.

Kıkırdadım. “Hepimiz öyle değil miyiz?”

Bana yan yan baktı.

“Ne de olsa kahvaltı parasını ben ödüyorum.” Ona bakarak gözlerimi irileştirdim.

Gülümsedi. “Bu doğru, sen ödüyorsun.” Dudaklarını kıvırdı. “Ve sonra ben de sana öğle yemeği için Beş dakikada Noodle ısmarlıyorum.”

Kadın geri gelerek tekrar bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı.

“İki dakikada,” diye fısıldadım.

“İki ne?”

“İki dakikada Noodle.”

“Ah...” Başını salladı. “Harika pazarlama tekniği.”

Kaşlarımı çattım. “Nedenmiş o?”

“Ee, ne olduğunu hemen anlıyorsun.”

“Hemen değil,” diye fısıldadım. “İki dakikada.”

Gülerek kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. Kadın yeni kartını uzatarak, “Şurayı imzalayın lütfen,” dedi. Christopher imza atınca kadın ona imzalaması için başka bir şey

daha verdi. “Burayı da imzalayın.” Ona kocaman gülümsedi. “İşte bu kadar. Siz iki aşk kuşu iyi bir gün geçirin.”

“Teşekkürler,” dedi Christopher gülümseyerek. “Öyle yapacağız.”

Bankadan çıktığımızda kolu hâlâ bana dolanmış haldeydi ve bu tuhaf değildi, saçma da değildi. Aslında bana dokunması çok doğal geliyordu. Bu da çok garipti çünkü normalde dokunulmayı seven biri değildim.

Belki de bunun sadece arkadaşça olduğunu ve daha fazlası olmadığını bildiğim içindi.

Devasa alışveriş bölgesinde dolaşıyorduk, Christopher’ın koluna girmiştim.

Tüm zamanların en güzel gününü geçirmiştik. Akşamüstü olmuştu ve bir şekilde Christopher’la ben saatlerdir boş boş geziyorduk. Kahvaltı etmiş, sonra alışverişe çıkarak ikimiz de birer kitap almıştık.

“Beş dakikada yapılan noodle’in tadının nasıl olduğunu bilmem ama bizim öğle yemeğimizin daha iyi olduğuna eminim,” dedi Christopher.

“Kesinlikle öyleydi.”

“Biliyor musun,” dedi bana bakarak. “İlk defa bir kadın bana öğle yemeği ısmarladı.”

“Hayır...”

“Doğru.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Öğle yemeği randevularına çıkmıyor musun?”

“Hep çıkıyorum.”

“Ve her zaman kadınlara yemeği sen ısmarlıyorsun?”

“Evet.”

“Neden?”

SON ŞANS

“Bilmem.” Omzunu silkti. “Öyle yapıyorum işte.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, aptallarla çıkıyor olmalısın.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Kendi masraflarını karşılamak, kendine saygı duymakla ilgilidir.”

Sözlerimi düşünürken kaşlarını çattı.

“Sokakta bir dilenci ya da milyoner olman fark etmez, eğer bir kadın kendi masrafını karşılamayı *hiç* teklif etmiyorsa o zaman seninle doğru nedenler için birlikte değildir.”

Sessiz kalarak yürümeye devam ederken kaşlarını kaldırdı.

“Aynı fikirde değil misin?” diye sordum.

Bir bahane sundu. “Ama ya birinin diğerinden daha fazla parası varsa...”

“Fark etmez, Christopher,” dedim homurdanarak. Bu kadınların ondan bu şekilde faydalanmasından nefret etmiştim. “Vücutlarını sana altın tepside sundukları için her şeyin parasını ödemen gerektiğini düşünüyorsan... o zaman onlarla çıkmıyorsun, onlara seks için para ödüyorsun demektir. Gün gibi ortada. Bunu nasıl görmüyorsun?”

Yürürken dudaklarını büktü, hâlâ bir şey söylememişti.

Merak ediyordum, onunla işler böyle mi yürüyordu? Nazik olduğu için ondan faydalanıyorlar mıydı?

“Ah, buraya bakmak istiyorum,” diyerek beni bir dükkânın içine çekti. “Çabuk olacağım.”

Kapının üzerindeki tabelaya bakmak için başımı kaldırdım.

TELEFON DÜNYASI

“Merhaba,” dedi satış görevlisine.

“Merhaba.”

“Ekran tamiri yapıyor musunuz? Şu...” Hızla telefonundaki

fotoğraflara baktıktan sonra göstermek için yukarı kaldırdı. “Telefon için?”

Adam fotoğrafı incelerken gözlerini kıstı, ardından yüzünü buruşturdu. “Hayır, hayır, çok eski. Parça bulamam,” dedi yoğun bir İspanyol aksanıyla.

“Of.” Christopher’ın yüzü asıldı.

“O kimin telefonu?” diye sordum.

“Eduardo’nun.”

“Kim?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bardaki çocuk.”

“Ah...” Bunu nereden biliyordu ki?

Christopher cam dolabın içindeki tüm yeni telefonlara bakmaya başladı.

“Şu ne kadar?”

Kaşlarımı çattım. Ne yapıyordu?

“Bin dokuz yüz avro.”

Christopher irkildi. “Of.”

Bacağını dürttüm. Bunun için parası yoktu. “Sen ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Telefonu için iki yıl para biriktirmiş,” diye fısıldadı. “Onu kırdım.”

“Nasıl?”

“Ona geri verdiğimde telefonu düşürdü.”

Onu daha iyi hissettirmeye çalışarak, “O zaman sen kırmamışsın,” dedim.

“Evet ama kendimi bok gibi hissediyorum. Bunu düşünmeden duramıyorum.” Camın arkasındaki telefonu işaret etti. “Bunu alacağım, lütfen.”

“Tamam.” Adam telefonu paketlemeye başladığında şok içinde Christopher’a baktım.

Beş parasızdı ve burada hiç tanımadığı bir çocuk için yeni bir telefon alıyordu.

SON ŞANS

“Chris,” diye fısıldadım. “Bunu karşılayamazsın.”

“Sorun yok, birikimlerimden aktarırım,” diye fısıldadı. “Bu hafta başka bir iş bulacağım, endişelenme.”

Endişeleniyordum çünkü tüm bu zampara saçmalığının altında insanların faydalandığı iyi, nazik bir adam olduğunu anlamıştım.

Satış görevlisiyle garanti ve talimatları gözden geçirmeye başladı.

“Dışarıda bekleyeceğim,” dedim.

“Tamam.”

Dışarı çıkınca birinin adımı söylediğini duydum. “Hayden.”

Döndüğümde dün gece tanıştığım adamı gördüm. Bizimkinin hemen aşağısındaki sırt çantalı gezginler pansiyonunda kalıyordu. “Selam, Zack.” Bir saatten fazla konuşmuştuk. Gerçekten iyi birine benziyordu.

“Bütün gün seni düşündüm,” dedi gülümseyerek.

“Gerçekten mi?” Midem ufak bir takla attı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Arkadaşımı bekliyorum, oda arkadaşımı. Telefon alıyor.”

“Ah, peki.” Bana bakarak gülümsedi.

Aramızdaki hava çatırdarken ben de ona gülümsedim.

Christopher elinde bir alışveriş poşetiyle kapıdan çıktı. Gözleri benimle Zack arasında gidip geldi.

Onları tanıştırdım. “Christopher, bu Zack.”

El sıkışırken, “Merhaba,” dedi.

“Demek onunla aynı odayı paylaşıyorsun?” dedi Zack yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Şanslı pislik.”

Christopher’ın çenesi sinirlenmiş gibi yukarı kalktı. “Nerede kalıyorsun?” diye sordu sert bir ses tonuyla.

“Rubens Backpackers’ta.” Zack dikkatini bana çevirdi. “Hayden, bu akşam dışarı çıkmak ister misin... randevu gibi?”

Ben daha cevap vermek için ağzımı açma şansı bulamadan, “Onun planları var,” diye cevap verdi.

“Ah.” Zack’in gözleri Christopher’la benim aramda gidip geldi.

“Ama istersen bizimle dışarıda buluşabilirsin?” diye önerdim.

Zack kocaman gülümsedi. “Kulağa harika geliyor,” dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. “Sana numaramı vereceğim. Nerede olduğunuzu bana mesaj atarsın.”

“Tamam.”

Christopher ona ters ters bakarken numaramı verdim. Sorunu *neydi* bunun?

“Bu akşam görüşüyor muyuz?” diye sordum.

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Zack gülümseyerek.

Christopher elimi tutarken, “Güle güle,” diye tersledi. “Gitmemiz lazım, Hayden.”

Kaşlarımı çattım. Adımı söylediği ilk zaman olabilirdi.

Uzaklaştığımız sırada, “Kim bu adam?” diye sordu keskin bir sesle.

“Onunla dün gece tanıştım. Saatlerce sohbet ettik.”

“Ne zaman?” Dudak büktü. “Onu daha önce hiç görmedim.”

“Sen haremini eğlendirirken.” Gülümsedim. Başımı çevirdiğimde Zack’in diğer yöne doğru uzaklaştığını gördüm. “Tatlı, ha?”

“Ondan hoşlanmadım,” dedi ters bir şekilde.

“Onu tanımıyorsun bile.”

“Peki ne iş yapıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum da ne demek? Bu bilinmesi gereken bir bilgi, Hayden.”

“Neden birdenbire bana Hayden demeye başladın? Şimdi Haysuz sen mi oldun?”

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı biz yürürken. “Nereliymiş peki?”

“Hawaii.”

SON ŞANS

“Hawaii,” diye tekrarladı alaycı bir sesle. “Neden buraya gelmiş ki? Bütün yıl boyunca tatilde değil mi?”

“Neyin var senin?” Kaşlarımı çattım.

“Hiç.” Açıkça sinirlenmiş bir halde ayaklarını vura vura yürüyordu. “Bana kimseyle çıkmadığını söylemiştin, hepsi bu.”

“Biriyle çıkmadığımı hiç söylemedim; tanımadığımı biriyle vücut sıvılarımı paylaşmakla ilgilenmediğimi söyledim.”

Gözlerini devirdi. “Kabalaşma.”

“Ne?” diye çıkıştım. “Tencere dibin kara, seninki benden kara. Söylediğin her iki şeyden biri cinsellik içeriyor. Senin adın Christopher Kaba.

“Şirinlik yapmaya çalışma,” diye tersledi önümde yürümeye başlayarak. “Bunu Zack’e sakla.”

“Tamam,” dedim yürümeye devam ederek. “Saklarım... ve ayrıca-”

Sözümü kesti. “Benimle konuşma.”

Ellerimi kalçalarımın koydum. “Kıskandın mı?”

“Hayır. Kıskandığım falan yok. Ben kıskanmam.”

“Her neyse.” Gözlerimi devirdim.

Tekrar arkasını döndü. “Seninle birlikte uyuduğumuzu ve yataktaki kaşık pozisyonunda yattığımızı biliyor mu?”

Kaşlarımı çattım. Burada ne boklar dönüyordu? “Hmm... bilgin olsun diye söylüyorum, âşık çocuk, iki kızla seks partisi yaptıktan sonra benim yatağında uyuyakaldın. Pek de romantik bir an sayılmazdı.”

“Seks partisi falan yoktu,” diye bağırdı yürümeye devam ederken. “Sadece iki kişiydiler.”

“Ah.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Senin şehirdeki her kadınla yatman sorun değil ama ben kulüpte bir adamla tanışınca yaygara koparıyorsun.”

“Ne yaptığın umurumda değil,” diye söylendi.

“İyi o zaman,” diye karşılık verdim aynı şekilde.

Sessizce pansiyona yürüdük. Böyle harika bir gün nasıl olmuştu da çocukça bir öfke kriziyle sonlanmıştı? Hulk gibi sert adımlarla yürüyordu.

“Biliyor musun, sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun,” diye takıldım.

“Kapa çeneni.” Şeytanın ta kendisi gibi bana döndü. “Daha hızlı yürü. Randevun için hazırlanman lazım.”

Alışveriş poşetimden tıraş bıçağımı çıkarıp yukarı kaldırdım. “Haklısın, hazırlanmalıyım.” Kaşlarımı oynatırken gülümsedim.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Onunla yatmayacaksın, Hayden. Bunu hemen kafandan çıkar. Lanet olası *birde* kalacaksın.”

“Senin derdin *ne*?” diye sordum.

“Hiçbir şey.” Yürümeye devam etti.

“Senin bir harem var, Christopher. Neden benim ne yaptığımı umursuyorsun ki?”

“Kendini bir şey sanma,” diye tersledi. “Umursamıyorum.”

“Peki, tamam.” Pansiyonumuza vararak merdivenden yukarı çıktık.

“İyi,” dedi. “Git de amcığınızı tıraş et.”

Öfkelenmeye başlıyordum. Ciddi miydi bu herif?

“Edeceğim.”

CHRISTOPHER

Pansiyonun barında oturuyordum. Hazırlanıp doğruca buraya gelmişim. O sinir bozucu kadının yakınlarında olmak istemiyordum. Birayı dudaklarıma götürüp başımı arkaya attım. Yani aptalca şeyler yapmak istiyorsa... o zaman kendi bileceği işti ama

SON ŞANS

beyaz atlı şövalyesinin bir sık kafalı olduğu ortaya çıktığında bana gelip ağlayamazdı.

Meşgul olacaktım.

Ön kapıdan küçük bir çocuğun girdiğini görünce gülümsedim. İşte geliyordu.

“Selam,” dedi mutlu bir şekilde.

“Selam.”

Önlüğünü taktı.

“Telefonunu tamir ettirme işi nasıl gitti?” diye sordum.

Bardakları toplayıp bulaşık makinesine yerleştirmeye başlarken omzunu silkti. “Henüz dükkâna gitmedim.”

“Ah...” Bir süre onu izledim. “Bugün bir tanesine girip tamir ettirmenin ne kadara mal olacağını sordum.”

“Ne dediler?”

Bir adam gelerek barda durdu. Eduardo bana, “Bir dakika,” diyerek adamın yanına gitti. “*Was wird es sein?*” Ne olacak?

“Pilsner.”

“*Drei Euro.*” Üç avro. Bir bira alıp açarak uzattı.

Adam parasını ödeyerek gitti. Eduardo tekrar yanıma gelip bardakları yerleştirmeye devam etti.

“Kaç dil konuşabiliyorsun?” diye sordum.

Omzunu silkti. “Birkaç tane. Sadece burada öğrendiklerimi.”

“Her neyse, telefonundan bahsediyorduk.”

Görünüşte ilgisiz olarak bardakları doldurmaya devam etti.

“Adam bana tamir edilemeyecek kadar eski olduğunu söyledi. Parça bulamıyorlarmış.”

Gözleri yukarı çevrildi. “Biliyordum.” Omuzları yenilgiyle çöktü.

Kutuyu ona doğru kaydardım. “Sana bir şey getirdim.”

Kaşlarını çattı. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. “Neden?”

“Sadece,” dedim omzumu silkerek. “Dikkatini dağıttığım ve telefonunu düşürdüğün için kötü hissettim.”

Bardakları yerleştirmeye devam etti. “Dikkatimi dağıtmadın.”

Kutuya dokundum. “Açsana.”

“Böyle iyiyim.”

“Aç şunu,” dedim.

Derin bir nefes vererek kutuyu açtı. Yepyeni bir iPhone ona bakıyordu.

Ağzı açık kalırken gözleri yukarı çevrildi.

Genişçe gülümsedim. “Sürpriz.”

Yüzü asıldı ve telefonu bana doğru çarptı. “Ben öyle biri değilim, tamam mı?”

“Nasıl biri?” Kaşlarımı çattım.

Neden bahsediyordu?

“Telefonunu kıcına sok.”

“Ne?” Ayağa kalktım, zoruma gitmişti.

Yanımdan hışımlla geçip mutfağa girdi.

Ben ne yaptım ki? Heyecanlanacağını düşünmüştüm... Ah. Sonra kafama dank etti.

Bunun için ondan beklentim olacağını düşünüyordu.

Üzerime üzüntü çöktü. Bu zavallı çocuk. Kim bilir burada neler görmüştü?

Tiksintiyle gözlerimi kapattım.

Tekrar dışarı çıkarak bardakları çarpmaya başladı.

“Karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Bu bir rüşvet değil. Sadece iyilik yapıyordum, hepsi bu. Ben de öyle biri değilim.”

Tezgâhı o kadar sert siliyordu ki ikiye bölmediğine şaşırdım. Masalar arasında dolaşarak bardak altlıklarını koyarken onu izledim.

Siktir.

Bunu nasıl düzeltebilirdim?

“Tamam, bu şekilde kabul etmeyeceksen çalışarak hak edebilirsin.”

Dikkat kesildi ama hâlâ bana bakmıyordu.

SON ŞANS

“Yardıma ihtiyacım olan işler var, sana saatlik ücret ödeyebilirim.”

“Nasıl işler?”

Siktir...

“İspanyol bir çevirmene ihtiyacım var.”

Kaşlarını çattı, ilgisi uyanmıştı.

“İş bulmam gerekiyor ve benim için... çeviri yapacak birine ihtiyacım var.”

İlgisini çektiğimi anlayabiliyordum. “Bütün oda arkadaşlarımda da yardıma ihtiyacı var. İş bulmamıza falan yardım edebilir misin?” Omzumu silktim. Şu anda tamamen körlemesine ilerliyordum.

“Kaç oda arkadaşın var?” diye sordu.

“Kız, erkek toplam altı kişiyiz.” Teslim olur gibi iki elimi havaya kaldırdım. “Yemin ederim bu düşündüğün gibi bir şey değil. Sadece bir çevirmene ihtiyacımız var, hepsi bu, başka bir şey yok. Saatlik bir ücret belirleyeceğiz, sen de çalışarak karşılığını ödeyeceksin. Tamamen profesyonelce.”

Dudaklarını büktüğünde teklifle ilgilendiğini görebiliyordum.

“Neyse, bunu bir düşün.” Telefonu tekrar kendime doğru çekerek kaldırdım. Ben poşete geri koyarken gözleriyle takip etti.

Almanların masasından alçak sesli bir ıslık duyunca başımı kaldırıp baktım.

Hayden az önce bara girmişti.

Her kıvrımını gösteren daracık, siyah bir elbise giymişti. Uzun, bal rengi saçları açık ve dolgundu. Çok leziz görünüyordu. Yanıma doğru yürürken aletim anında takdirle seğirdi.

“Bana öyle bakma,” diye fısıldadı.

“Nasıl?”

“Bir sonraki yemeğinmişim gibi.”

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Belki de öylesindir.”

9. BÖLÜM

HAYDEN

Birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki hava elektriklendiğinde cevap vermek için ağzımı açtım ama hayatımda ilk kez konuşamayacak kadar şok olmuştum.

Bunu söylemedi, değil mi?

“Hayden, Eduardo’yla tanış.” Barın arkasında çalıştığını fark etmediğim genç bir çocuğu işaret etti. Sanırım geçen gece uğruna kavga ettiği çocuktu.

Utanarak ona döndüm. “Merhaba,” dedim gülümseyerek.

“Eduardo yeni çevirmenimiz olacak.”

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. Bunu doğru mu duymuştum? “Pardon?”

“Telefonunu kırdım ve o yüzden yenisini aldım ama...” Etki için duraksadı. “Çalışarak hak etmesi gerekiyor,” diye yanıt verdi sertçe. “Yani... oda arkadaşlarımıza destek sağlayacak.”

Yaptığı anlaşma zihnimde şekillenirken gülümsedim. “Tamam, kulağa harika bir plan gibi geliyor. Yardım gerçekten işe yarayabilir,” dedim oyuna katılarak.

Eduardo ikimize baktı, heyecanlı görünüyordu. “Size iş bulaca-

SON ŞANS

ğım,” dedi yoğun bir İspanyol aksanıyla. “B-Barselona’da bir sürü insan tanıyorum.” Beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi kekeledi.

“Çok heyecan verici,” dedim gülümseyerek. Gözlerim Christopher’a kaydığında o da bana hafifçe göz kırptı.

Christopher, “Ama hepimiz iş sahibi olana ve sen de borcunu ödeyene kadar telefonu alamazsın,” diye hatırlattı.

“Tamam.” Eduardo başını salladı. “Bunu pozitif olarak kazanacağım.”

Christopher sırtıttı. “Kelime *kesin*. ‘Bunu kesin olarak kazanacağım.’”

Eduardo kendini düzeltti. “Kesin olarak kazanacağım.”

Müzik yüksek sesle çalıyordu, kulüp coşuyordu. “Ne kadar...” dedi Zack.

Onu duymak için konsantre olurken yüzümü buruşturdum. “Affedersin, ne dedin?”

Kulağıma doğru konuşabilmek için yaklaşarak elini belime koydu. “Ne kadar zamandır seyahat ediyorsun, dedim.”

“Ah, sadece iki haftadır. Bu işte çok yeniyim. Peki ya sen?”

“Bu sekizinci ayım.”

“Vay canına.” Gülümseyerek karşıya baktığımda Christopher’ı gördüm, bütün gece olduğu gibi bardan bana ters ters bakıyordu.

Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?

Ne zaman arkama dönsem, onun öfkeli yüzünü görüyordum. Bunu aşmıştım.

Ben de ona ters ters baktım. Dürüst olmak gerekirse onun çocukça öfke nöbetlerine ayıracak vaktim yoktu. Dün gece iki kadınla yatmıştı ve sonra bir erkekle konuştuğum için bana kızma cüretini göstermişti.

Ne şakaydı ama.

Bu şekilde manipüle edilmeyecektim. Lanet olası, büyümesi lazımdı.

Zack, "Lavaboya gidiyorum," dedi.

"Tamam."

O yürüyüp giderken ben de içkimi yudumladım.

"Konuşmak istiyorum," diye homurdandı Christopher.

"Hayır."

Yüzünü buruşturdu. "Ne demek, hayır?"

"HA-YIR." Onun için heceledim.

"Dinle," dedi tükürür gibi sıkılı dişlerinin arasından.

"Hayır. Sen dinle," diye bağırdım. "Benim peşimden koşmak gibi bir niyetin olmadığını ikimiz de biliyorken kıskanıyormuş gibi davranarak zekâma hakaret etme."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Dışarı. Hemen."

"Peki." Hışım la kapıya doğru yürüdüm. Çok kızgındım.

Bu ne cüretti?

Kulübün kapılarından geçerek caddeye çıktık.

"Senin derdin ne? Ne zaman arkama dönsem pis bakışlarına maruz kalıyorum."

"Ona güvenmiyorum."

"Onu tanı mıyorsun bile," dedim tükürür gibi.

"O tipleri biliyorum. Bütün gece onu analiz ettim."

"Hah." Patladım. "Peki bu nasıl bir tipmiş, Christopher? Kadınları sadece seks için isteyen bir adam mı? Sana bir haberim var, bayım. Kişi kendinden bilir işi." Bir adım öne çıkarak göğsünü sertçe dürttüm. "Eğer bir şeyi analiz etmek istiyorsan, neden beklentilerinin bu kadar düşük olduğunu anlamaya çalışmıyorsun?"

"Benim kadınlardan beklentilerim düşük değil," diye bağırarak karşılık verdi. "Senin erkeklerden beklentin fazla yüksek."

"Kadınlar hakkında kim bir şey söyledi?" diye bağırdım. "Senin kendinden beklentin düşük."

SON ŞANS

“Bu çok saçma!”

“Bu doğru.” Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırdım. “Bu yüzden vücudunu bu kadar kolay veriyorsun. Kendine değer vermiyorsun.”

“Siktir git.”

“Bunu nasıl göremiyorsun?”

“Neyi göremiyorum?”

“İçten içe kimsenin seni sen olduğun için sevemeyeceğini düşünüyorsun.”

Yüzü asıldı.

“Neden peki?” diye sordum yumuşak bir şekilde. “Çünkü bu bana hiç mantıklı gelmiyor.”

Gözleri benimkileri araştırırken bamteline bastığımı anladım.

“Neden hızlı ve sert olmanın güvenli olduğunu düşünüyorsun? Kendinden saklanmayı ne zaman bırakacaksın? Sen bir yetişkinsin. Büyü artık.”

Tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Bu konuda sana ben yardım edemem, Christopher. Önüne gelenle yatmak istiyorsan, bu harika. Git ve yap. Ama seni önemseyen insanlar değer verdikleri biriyle tanıştığında ‘zavallı ben’ diye ağlama.”

“Aman ne önemli. İyi vakit geçirmeyi seviyorum. Benim hiçbir sorunum yok,” dedi tükürür gibi.

“Kendine bunu söylemeye devam et.”

“Biliyor musun... sikerim böyle işi.” Dönerek karanlığa doğru yürümeye başladı.

“Sebebini bulmadan yaranı iyileştiremezsin, Christopher,” diye arkasından seslendim.

“Git de o herifi becer. Umurumda bile değil,” diye bağırdı.

Karanlığa doğru tek başına yürümesini izlerken omuzlarım çöktü. Uzun ve titrek bir nefes aldım. Kahretsin.

Bu, nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Kendimi içeri sürükleyerek Zack'e doğru yürüdüm. "Üzgünüm," diyerek özür diledim. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu."

"Önemli değil. Gece daha yeni başlıyor." Eğilerek yanağıma bir öpücük kondurunca ben de yalandan gülümsedim.

Christopher'ın eve yalnız yürüdüğünü hayal edince kendimi bok gibi hissettim.

Gerçek bir arkadaş onunla birlikte giderdi.

Odaya döndüğümde saat sabahın ikisiydi.

Christopher bütün gece aklımı kurcalarken Zack ile işler planladığım gibi gitmemişti. Pansiyon terk edilmiş gibiydi, herkes hâlâ dışarıda partideydi. Dolabımdan eşyalarımı alıp uzun ve sıcak bir duş aldım, pijamalarımı giyerek odama girdim.

Işığı açınca Christopher'ı sırtı bana dönük bir şekilde yataкта kıvrılmış yatarken gördüm. Işığı hızla kapatarak arkasından yatağa çıktım. Sırtına doğru sokuldum ve arkadan omzunu öptüm.

"Yapma," diye mırıldandı.

Sırtına doğru gülümsedim.

"Seninle konuşmuyorum," diye mırıldandı.

"İyi çünkü uyuyacağım."

"Duş mu aldın?"

"Almak istediğim için, seks yaptığım için değil."

Sessiz kalınca ona daha sıkı sarıldım.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Bana cevap vermedi.

"İyi geceler demeyecek misin?"

"Konuşmaya devam edersen seni yataktan atacağım."

Karanlığa doğru gülümsedim.

SON ŞANS

Onun sıcak bedeni ve nefis kokusu beni sararken harikalar diyarına sürüklendim.

Güm, pat, bom!

“Üzgünüm.” Bernadette güldü. Ayağı birinin ayakkabısına takılmıştı.

Basil kafasını ranzaya çarparak yere düştüğünde odadakiler gülme krizine girdi. Herkes yeni gelmişti ve körkütük sarhoştı.

Christopher’ın kolu arkamdan bana sarılmıştı, vücutlarımız kaşık pozisyonundaydı.

“Hey.” Bernadette yüksek sesle nefes aldı. “Oda arkadaşları arasında oynama yok, unuttun mu?”

Christopher sabırsızca, “Yatağına git, Bernadette,” diye çıkıştı.

Basil merdivene tırmanarak yatağına girmeye çalışırken herkesin histerik kahkahaları eşliğinde yere düştü.

Bodie herkesi susturmaya çalıştı. “Şşt.”

Uykulu gözlerimi açınca gündüz olduğunu gördüm. “Saat kaç?”

Christopher telefonunu kaldırdı. “Dokuz.”

“Bütün gece neredeydiniz?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Plaj partisinde.”

Bodie, “Okyanusta düzüştüm,” dedi dili dolanarak.

“Bir deniz canavarıyla,” diye ekledi Basil. Hepsi tekrar kahkahalara boğuldu.

Arkamda sert bir şey olduğunu fark edecek kadar kendime geldiğimde kaşlarımı çattım.

“Sikini.Arkamdan.Çek,” diye homurdandım. “Hemen.”

“Üzgünüm.” Christopher benden uzaklaştı. “Sabah olduğundan.”

Bir süre uzandık. “Acıktım,” dedim. “Eğer şimdi yemezsek, bedava kahvaltıyı kaçıracağız.”

“Hımm.” Christopher inledi.

“Hadi.” Yataktan çıkarak saçımı topladım. Dolabımdan kıyafetlerimi almak için kapıdan çıkınca Eduardo’nun koridorda sabırla beklediğini gördüm.

Gülümsedi. “Merhaba.”

“Merhaba.” Kaşlarımı çattım. “Ne...” Etrafıma bakındım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bay Christo’ya yardım etmek için buradayım.”

“Ah.” Gülümsedim. Tanrım, çok tatlıydı. “Onu getireceğim. Burada bekle.”

Odaya geri dönerek yatağın üzerine diz çöktüm. “Dışarıda seni bekleyen küçük bir arkadaşın var.”

Christopher kaşlarını çattı. “Ha?”

“Eduardo dışarıda, Bay Christo’ya yardım etmek için bekliyor.”
Yüzünü buruşturdu. “Beklemiyor.”

“Bekliyor. Kalk hadi.”

Christopher yataktan çıkarak koridora çıktı. Saçları darmadağınaktı ve üzerinde sadece şort iç çamaşırı vardı. “Hey, dostum.”
Kaşlarını çattı. “Neler oluyor?”

“Sana yardım etmek için buradayım,” diye hevesle cevap verdi.
“Bugün ne yapmamı istersin?”

İzlerken gülümsüyordum. Aşırı derecede şirindi.

Başını kaşıyan Christopher, “Ah,” diye cevap verdi. “Hmm... tamam.” Sanki ne diyeceğini şaşırmış gibi bana baktı.

“Neden bize hazırlanmamız için on dakika vermiyorsun, sonra konuşabiliriz?” diye cevap verdim.

“Tamam.”

“Restoranda buluşalım mı?” diye sordum.

Başını sallayarak mutlu bir şekilde uzaklaştı.

Christopher onun gidişini izliyordu. “Bu çocuğa yaptıracak hiçbir işim yok,” diye fısıldadı.

SON ŞANS

“O zaman birkaç tane uydursan iyi olur.”

Bir saat sonra kahve bulmak için caddede yürüyorduk.

Sadece üçümüzdük.

Christopher, Eduardo'ya, “Yarın perşembe gününe kadar San Sebastian'a gidiyoruz,” dedi. “Dönünce dört günlüğüne burada olacağız. Bize hafta sonları için bir iş bulmaya çalışırsan çok iyi olur. Tabii, baskı falan hissetme.”

“Tamam.” Yürürken dikkatle dinliyordu. “Garsonluk yapabilir misin?”

“Hayır,” diyerek araya girdim. “O berbat bir garson.”

Christopher gözlerini devirdi. “Kabul ediyorum, harika bir garson değilim.”

Çocuk gülümsedi.

“Ve Hayden,” dedi Christopher.

“Hayz...” Eduardo adımı söylemeye çalışırken kaşlarını çatı. “Hayzzz.”

“Bana Hazy de. Geldiğim yerde herkes öyle der,” dedim ona.

“Tembel Hazy,” diye cevap verdi Christopher. “Kulağa doğru geliyor.”

“Kapa çeneni.” İçimi çektim.

“Onun da bir işe ihtiyacı var, mesela... balık tutmak gibi bir şeyler,” diye devam etti Christopher.

Kıkırdadım. “Balık yok.”

Çocuk da gülümsüyordu. “Bana Eddie deyin.”

“Peki, böylesi daha kolay.”

Bir kafeye varınca Christopher ona biraz para uzattı. “Gidip iki kapuçino ve bir sıcak çikolata alabilir misin, lütfen?”

* Nat King Cole'un 1963 çıkışlı *Those Lazy, Hazy, Crazy Days of Summer* adlı şarkısına gönderme yapıyor. (ç.n.)

Başıyla onaylayan Eddie parayı alarak içeri girdi. Christopher onu izlerken sırtıyordu.

“Dün gece hakkında konuşacak mıyız?” diye sordum ona.

“Hayır,” diye yanıtlarken gözleri hâlâ Eddie’ye sabitlenmişti.

“Demek istediğim, çok haklı olduğum noktalar vardı.”

“Hakkında tartışmayacağımız noktalar. Konuyu kapat.”

“Onu öpmedim bile.”

“Umurumda değil.”

“Gerçekten... birazcık bile mi umursamıyorsun?”

“Kapa çeneni, Huysuz.”

Gülümsedim. Bana Huysuz demişti. Affedildiğimi biliyordum.

Eduardo bir tepsiyle geri dönerek bize uzattı. Christopher sıcak çikolatayı alıp ona geri uzattı. “Senin için.”

Eddie’nin yüzü asıldı ve Christopher’a sanki az önce ona bir spor araba vermiş gibi baktı.

Kalbim göğüs kafesimin içinde sıkıştı... *ah*.

“A-ama ben,” diye kekeledi çocuk. “Ben hiç...”

Christopher emreder gibi, “İç şunu,” dedi. “Dikkatli ol, çok sıcak.”

Dönerek pansiyona doğru yürüdüğümüz sırada, Eddie’nin yüzündeki ifade beni çok duygulandırdı. Sıcak çikolatasını içtiği için gururla doluydu.

Christopher’la göz teması kuramıyordum, yoksa gözyaşlarına boğulabilirdim.

Onun bir zampara olduğunu ve bana âşık olacak türden bir adam olmadığını ya da tam tersini biliyordum ama belki de yüze-yin altında ilk başta düşündüğümünden daha fazlası vardı.

Belki de gerçekten gevšememe yardımcı olabilecek türden bir insandı.

Hayır... O gerçekleşmeyi bekleyen bir kalp kırıklığıydı.

Unut bunu.

SON ŞANS

Christopher'ın, sıcak çikolatasıyla gururla gülümseyen Eddie'yi izlemesini seyrederken kalbim göğsümün içinde taklalar atmaya başladı.

Bu yolculukta, hatta belki de şimdiye kadar yaptığım her şeyin içinde, Eddie'nin ilk sıcak çikolatası için burada olmak listenin başında geliyordu.

Otobüsün tekerleri dönüyor ve dönüyordu. Bir tur otobüsüyle birlikte San Sebastian'a doğru yol alıyorduk.

“Burada diyor ki,” dedi Christopher, seyahat broşüründen okuyordu. “Baskça, Euskara olarak da bilinir, dünyanın en büyüleyici dillerinden biri ve bir yalıtık dildir.”

Otobüsün camından dışarı bakarken, “Yalıtık da ne?” diye cevap verdim. Bu adamın tuhaf bir bilgi açlığı vardı; her şeyi okuyordu.

“Yani var olan hiçbir dille ilişkisi yok.” Etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Ve kökeni bilinmese de çoğu bilim insanı, bunun Avrupa'daki son istila öncesi dil olduğuna inanıyor.” Bana doğru baktı. “Hımm... çok şaşırtıcı, değil mi?”

“Hı-hı.” Tekrar camdan dışarı baktım.

Sesli düşünmeye başladı. “Yani kelimenin tam anlamıyla tarih öncesinde konuşulan...”

Gözlerimi yeniden ona çevirdim.

“Ne?” diye sordu.

“Tuhafsın.”

“Sen bunu ilginç bulmuyor musun?”

“Buluyorum.”

“O zaman ben niye tuhaf oluyorum?”

“Kelimenin tam anlamıyla tarih öncesinde konuşulan...” Gözlerimi ona doğru açtım. “Bu da ne demek oluyor?”

Başını hafifçe iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. “Eğer bilmiyorsan, sana söyleyecek değilim.”

Aptal manzara izleme işime geri döndüm. “Akşam yemeğinde patates kızartması yiyebilir miyiz?”

Christopher bana baktı. “Ve tuhaf olan benim, öyle mi?”

“Canım çekti.” Bu akşamki lezzetli yemeğimi hayal ettim. “Bir hamburgerle birlikte.”

“Evet! Hamburger,” diye seslendi Basil arka koltuktan. “Ben varım.”

“San Sebastian’da kışın sıcaklığın beş santigrat dereceye kadar düştüğünü biliyor muydun?” diye cevap verdi Christopher.

Daha fazla bilgi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, uyumak için omzuna sokuldum. “Artık biliyorum.”

İnsanların İspanya’daki San Sebastian hakkında konuşmasının bir nedeni vardı.

Canlıydı, renkliydi ve şimdiye kadar gittiğim *en* güzel yerlerden biriydi.

Sahilde yer alıyordu ve her şeye sahipti. Bugün kasabaya göz atmış, Monte Urgull’daki dev İsa heykeli Kutsal Kalp’i ziyaret etmiştik. Öğleden sonra plajda yüzmeye gitmiştik, şimdiyse akşamüstü saatleriydi. Akşam yemeği için bir yer arıyorduk.

“Burası nasıl?” diye sordu Kimberly. Hepimiz tıklım tıklım dolu bara baktık.

“Popüler bir yere benziyor,” dedi Bodie omzunu silkerek. “Burası iş görür.” Hepsi içeri girerken Christopher’ın omuzlarının çöktüğünü fark ettim.

“Altı kişilik bir masa alabilir miyiz, lütfen?” diye sordu Kimberly.

SON ŞANS

“Elbette.” Garson gülümsedi. “Bu taraftan.” Kalabalık restoran boyunca onu takip ederek oturmak için avluya çıktık.

Kadının arkasından yürürken Christopher’a, “Neyin var?” diye fısıldadım.

“Yok bir şey.” Kolunu belime dolayarak beni takip etti.

“Bir sorun varmış gibi görünüyorsun.”

“Sadece boktan yemeklerden bıkip usandım,” diye fısıldadı masaya vardığımızda.

“Ah.” Kaşlarımı çattım. Bütçemize göre harika yemekler yediğimizi düşünüyordum.

Sandalyemi çekince oturdum. İçki siparişlerimizi vererek menüye göz atmaya başladık.

“Ne yiyorsunuz?” diye sordum herkese.

Herkes seçenekleri tartışıp sohbet ederken Christopher’ın ke-derli bir şekilde menüye baktığını gördüm.

“Bunların hiçbirini beğenmedin mi?” diye sordum.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Hepsi iyi. Merak etme,” dedi ve beni rahatlatmak istercesine iri eliyle kalçama hafifçe vurdu.

Her zaman akışına bırakırdı. Bir kere bile nereye gideceğimizi seçmemişti.

Diğerleri duymasın diye yumuşak bir sesle, “Dünyada her şeyi yiyebilecek olsan ne yerdin?” diye sordum.

Gözleri menüde sabit kaldı. “Başlangıç olarak Japon turplu ve zencefilli orkinos *sashimi*” yerdim. Istakoz ve adaçayı tereyağı soslu Beluga havyarıyla.”

Kaşlarımı çattım.

“Ardından bir kadeh Macallan viskisi ve Beyaz Çikolatalı Trüf.”

“Ah...” Menüye baktım. Bunlardan hiçbirini yememiştim. “Bunlar garip yiyecekler.”

*Çiğ balık etlerinin ince dilimlenmiş halde pirinçsiz olarak servis edildiği bir Japon mutfağı yemeği. (ç.n.)

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Öyle mi?”

“Hı-hı...” Menüü incelemeye devam ettim. “Egzotik hissetmek istiyorsan belki de pizzanın üzerine ançüez koydurmalısın?”

Bana geniş, güzel bir gülümsemeyle bakarak masanın üzerindeki elimi tuttu ve kendi elinin içinde sıktı. “Belki de.” Bir süre beni izledikten sonra, “Geldiğin yerde ne tür yemekler yersin?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Hiç dışarıda yemek yemem.”

“Neden?”

“Yalnız yaşıyorum.” Tekrar omzumu silktim. “Bilmiyorum. Sanırım yemek pişirmeyi seviyorum.”

“Ne çeşit şeyler pişiriyorsun?”

“Pek çok şey.” Beni dikkatle dinlerken ona gülümsedim. “Aslında oldukça iyiyimdir. Eve döndüğümüzde bir gün beni ziyarete gelmelisin, ben de sana yemek yaparım.”

Gözleri benimkilere dikildi. “Bu hoşuma gider.”

“Ne alırsınız, efendim?” diye sordu garson.

“Ançüezli sierra pizza alacağım,” diye cevap verdi ve bana bakarak seksi bir şekilde göz kırptı.

Dudaklarımı oynatıp sessizce, “Bay Egzotik,” dedim.

Kıkırdayarak garsonla konuştu. “Hangi viskiniz var?”

“Yerel viski.”

Yüzünü buruşturdu. “Tamam, ben bir kadeh kırmızı şarap alayım.”

Kendi etrafımda dönerken kahkaha attım. San Sebastian'daki son gecemizdi ve bunu şık bir şekilde kutluyorduk.

Hafta boyunca güneşlenmiş, yüzmüş ve gülmüştük.

Gün boyunca gezmiş, sabahın erken saatlerinde bilinçsiz bir uykuya dalana kadar geceler boyunca dans etmiştik. Eğer önü-

SON ŞANS

müzdeki on iki ay böyle geçecekse, ben vardım. Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Tanıştığım yeni arkadaşlar çok komikti ve tuhaf bir şekilde şimdiden küçük bir aile gibi olduğumuzu hissediyordum. Hepimiz kendi işimizi yapıyorduk ama her zaman birbirimizi kolluyor ve her gecenin sonunda güvenle aynı odaya geri dönüyorduk.

Rod Stewart'ın "*Da Ya Think I'm Sexy*" şarkısı hoparlörlerden yükselirken dans ediyorduk. Christopher beni döndürüyor, sonra bedenimi kendininkine doğru çekiyordu. Gülmekten karnım ağrıyordu.

Bu adam... bu güzel adam.

Komikti, zekiydi ve tuhaf bir şekilde gerçeklere dayalı edebiyatta takıntılıydı.

Bütün haftayı birlikte geçirmiştik... Her şey mükemmeldi.

Doğruyu söylemek gerekirse, ona abayı yakmıştım. Bunu asla kabul edeceğim yoktu tabii.

Âşık olabileceğim türde bir adam değildi. Bunun nasıl biteceğini zaten biliyordum.

Çok bağlandığım arkadaşımı kaybederdim.

Baktığı ve konuştuğu kadınları görüyordum. Hepsi benim tam zıddımdı. O, zayıflardan hoşlanıyordu, bense kıvrımlıyım. Süper model tarzı, bakımlı tipleri seviyordu, bense sessiz ve utangaçtım. O, önüne gelenle yatmayı seviyordu ve ben gerçekten çok uzun zamandır seks yapmamıştım.

Fazla uzun.

Nerede olursa olsun, ilgi odağı oluyordu. Herkes onunla birlikte olmak isterken, ben kalabalığın arasına karışmak, sıradan biri olmak istiyordum.

Aramızda dağlar kadar fark vardı.

Daha farklı olamazdık.

Bunun gerçekliği berbattı çünkü aramızda garip, açıkça söy-

lenmemiş bir bağ vardı. Birbirimize karşı hassastık ve kendimizi her zaman grubun arkasında kalıp birbirimizle konuşur halde buluyorduk.

Yatakta arkamdan bana sarılıyordu ve ben de ona olması gerekenden daha fazla güveniyordum.

Ama aramızda bir şey olacak olursa, tüm bunların sona ereceğini biliyordum. Anında onun değer verdiği arkadaşı değil, becerdiği hayranlarından biri olurum.

Christopher Miles gibi bir adamı elimde tutamazdım, en azından uzun süre.

Üstelik, içten içe onun gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etsem de... bu fikri aklımdan bile geçiremeyeceğimi biliyordum.

Son kalp kırıklığımı hâlâ atlamamıştım ve üzerinden iki yıl geçmişti. Bir daha olursa, ömür boyu evde kalmış bir kız olacağımı biliyordum. Bu seyahate kalp kırıklığını atlatmak için gelmiştim, yeni bir tane başlatmak için değil. Ancak Christopher benim arkadaşımdı. Bu konuda ona güvenebileceğimi biliyordum.

Beni tekrar döndürünce kahkaha attım.

“Hadi yüzmeye gidelim.” Gülümsüyordu.

“Şimdi mi?” dedim nefesim kesilerek. “Saat sabahın üçü.”

“Hı-hı.”

“Peki ya köpekbalıkları?”

Elimden tutup beni bardan çıkarırken, “Köpekbalıkları endişeleneceğin en son şey,” diye cevap verdi.

Beş dakika sonra plajdaydık. Tişörtünü başının üzerinden çıkarıp iç çamaşırına kadar soyundu.

Ah, kahretsin...

Karanlık suyun içinde yürüdü ve sonra bana döndü.

“Hadi, Huysuz.” Bana su sıçrattı. “Su çok güzel.”

“Mayom yok.”

SON ŞANS

“Yani?”

Plajda bir aşağı bir yukarı baktım. Her yerde insanlar vardı.

“Bu kadar tutucu olmayı bırak.”

Haklıydı. Fazla tutucuydum ve bu özelliğimi değiştirmek istiyordum. Böyle olmaktan hoşlanmıyordum.

Tanrım.

İçine dalmayı umutsuzca isteyerek suda ilerlemeye başladım.

“Hadi,” diye seslendi. “Benimle yüzmeni istiyorum, hepsi bu.”

Hepsi bu.

Pekâlâ... Bunu yapabilirdim.

Siktir...

“Arkam dön,” diye seslendim.

“Ne?” dedi gülerek. “Seni milyonlarca kez iç çamaşırınla gördüm.”

“Dön işte arkanı.”

Dönüp denize doğru bakınca elbisemin eteğinden tutup başımın üzerinden çıkardım ve kendime baktım. Üzerimde siyah bir sutyen ve külot takımı vardı.

Tanrıya şükür.

Etrafıma bakınarak suyun içinde ilerledim. “Eğer bir köpekbalığı tarafından yenirsem,” diye seslendim.

“Seni kurtaracağım.” Bana doğru yüzdü.

“Diğer tarafa bakıyor olman gerekiyordu,” diye seslendim.

“Da na... da na... da na...” Bana doğru yüzerken *Jaws* film müziğini söylemeye başladı.

“Kes şunu,” diye bağırdım.

Beni kaldırıp havaya fırlatınca suya düşerek derine daldım. Yukarı çıkarken, “Ahh,” diye haykırdım. “Seni aptal.” Panik içinde etrafıma bakındım. “Köpekbalıklarımı uyandırırıyorsun.”

Beni tekrar kucağına aldı ve kollarını sıkıca bana dolayarak ikimizi birden suya fırlattı.

Hâlâ kol kola bir halde yüzeye çıktık.

Aramızdaki hava değişirken bana doğru baktı. Çok yakındık ve karanlıkta yalnızdık.

Birbirimize bakarken kafası karışmış gibi kaşları çatıldı. Yavaş bir şekilde başparmağını kaldırıp altdudağımın üzerinde gezdirdi.

“Öp beni,” diye fısıldadı.

İstiyordum.

“Chris...”

“Ben sadece...” Bana bakarken yüzümü ellerinin arasına aldı. Bedenlerimiz o kadar yakındı ki karnıma doğru büyüyen ereksiyonunu hissedebiliyordum.

“Yapamayız,” diye mırıldandım.

“Neden?”

“Çünkü sahip olduğumuz şeye değer veriyorum.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Bu *her* şeyi değiştirecek.”

Bana bakarken karanlıkta göğsü inip kalkıyordu. “Neden?”

“Çünkü sonunda benim kalbim kırılacak ve sen de bu konuda kendini bok gibi hissedeceksin.”

Bana bakmaya devam ederken, haklı olduğumu bildiğini biliyordum.

“Sen kalıcı bir şey istemiyorsun, ben de sıradan bir şey istemiyorum.” Yüzünü avuçlarımın içine alırken ona gülümsedim. “Ama bu sorun değil...” Kucaklamak için onu kendime çektim. “Zaten sahip olduğumuz şeyi seviyorum.”

“Morarmış taşaklar mı?”

Kıkırdadım. “Git ve taşaklarınla ilgilenecek başka birini bul.”

“Ya da beni geri çevirdiğin için seni boğabilirim.” Beni yakaladığında ondan uzaklaşmaya çalışarak cıyıkladım. Beni kaldırıp tekrar havaya fırlattı. “Gelin ve onu alın, köpekbalıkları,” diye bağırdı. “Ona bir ders verin.”

SON ŞANS

Öksürüp su tükürürken kahkaha attım.

Bana doğru yüzdü ve karşılıklı dururken ellerimi ellerinin arasına aldı. “Bana bir söz ver,” dedi.

“Tamam.”

“On yıl sonra bugün, dünyanın neresinde olursak olalım, kimle evli olursak olalım, bu sahilde ve bu saatte buluşacağız, karanlıkta birlikte yüzeceğiz.”

Gözlerim yaşardı. Bu lanet olasıca bir veda için çok romantikti.

“Söz.”

Bana sarıldı ve suyun içinde birbirimizin kollarında durduk.

Pişmandık ama aramızdaki dürüstlük için minnettardık.

Aklıma bir düşünce gelince gülümsedim. “Kocam senden hoşlanmayacak ama.”

Kahkaha atarak beni yeniden havaya fırlattı. “Çünkü seni ondan çalacağım.”

10. BÖLÜM

Barselona'daki pansiyonumuzun merdivenlerinden yukarı çıkıyorduk. "Orayı cidden sevdim," diyerek içini çekti Bodie.

Herkes, "Ben de," diyerek katıldı. San Sebastian inanılmazdı. Hayatımızın en güzel zamanını geçirmiştik, şimdiyse gerçekliğe dönmüştük. Şey, pek sayılmazdı. Hâlâ İspanya'da sırt çantamızla geziyorduk ama demek istediğim, pazartesi günü tekrar yola çıkmadan önce hafta sonu boyunca çalışmak için dönmüştük.

Cuma akşamıydı ve bir kez daha dışarı çıkacaktık. Parti hiç bitmiyordu; her zaman gidilecek bir yer ve görülecek bir şey vardı.

Odamıza dönüp gece için hazırlandıktan sonra Eduardo'yu görmek için bara indik.

"Selam." Christopher gülümsedi.

"Selam," dedi Basil.

"Merhaba, Bay Basil, Bay Christo." Eddie heyecanla gülümsedi.

"İyi iş çıkardım."

Sandalyeye oturdum. "Merhaba."

"Merhaba, Hazen."

Adımı söyleyememesine gülümsedim. Çok şirindi.

"Hepinize iş ayarladım," dedi gururla gülümseyerek.

"Öyle mi?" Christopher güldü. "Ayarlayacağını biliyordum."

Birisi barın diğer ucunda durunca Eddie ona servis yapmak

SON ŞANS

için oraya gitti. Farklı insanlara servis yaparken dilden dile geçişini izledik.

Christopher onu izlerken, “O çok zeki,” dedi. “Mafya için muhasebeci falan olabilir.”

“Bundan hiç şüphem yok,” diye katıldı Basil.

Eduardo’nun mafya için muhasebeci olarak çalıştığını hayal edince kıkırdadım.

Sonunda bize geri döndü. “Bayan Hazen, siz bir otelde çalışacaksınız.” Bana üzerinde adres ve yarın işe başlayacağım saat yazan bir kart uzattı. Sabah ve akşam olmak üzere iki vardiyaydı.

“Eddie, gerçekten mi?” Karta bakarken gülümsedim. “Çok teşekkür ederim.”

“Bay Basil, siz bir teknede çalışacaksınız.”

Basil kartı Eddie’den alarak baktı. “Tekne mi?”

“Evet, evet. Çok iyi bir iş.”

Tezgâhın üzerinden Christopher’a bir broşür uzattığında hepimiz ona bakarak kaşlarımızı çattık. Üzerinde su kaydırakları ve sahte dağ fotoğrafları vardı. “Bu da ne?” diye sordu Christopher.

“Sen eğlence parkında çalışacaksın,” diye cevap verdi Eddie.

“Ne?”

“Bütün çocukların olduğu eğlence parkı.”

Christopher tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Çocuklardan nefret ediyorum, adamım... berbat.” Ürpermiş gibi yaptı.

Ona ifadesiz bir şekilde baktım. “Sen öğretmen değil misin?”

“Evet.” Dudaklarını kıvırdı. “Evet, öyleyim.”

Basil dikkatle broşürü inceledi. “Teknede olduğuma memnunum.”

Basil’in tüm gün güneşin altında bir teknede hayal ederek gülümsedim. “Yani bu saatte mi başlayacağım?” diye Eddie’ye sorarken kartın arkasında yazan saati işaret ettim.

“Evet.” Christopher’a döndü. “Senin yarın on iki saatlik vardiyan var. On birde başlayacaksın.”

“On iki saatlik mi?” Christopher’ın nefesi kesildi. “Bu yasadışı değil mi?”

Eddie barı silerken, “Tembelsin,” diye cevap verdi.

“Ben tembel *değilim*... sadece on iki saat çok uzun bir süre.”

Bara bir kişi daha geldiğinde Eddie ona servis yaptı ve bir kez daha dilden dile atlamaya devam etti.

Christopher önündeki broşüre baktı. “On iki saat boyunca burada ne halt edecek olabilirim ki?”

Omzumu silktim. “Bilmiyorum. Belki de hediyelik eşya dükânında falan çalışacaksınız?”

Bunu düşünürken başını salladı. “Bu iyi olurdu sanırım. On iki saat boyunca klimanın altında oturmak mı, bunu kesinlikle yapabilirim.”

Kimberly içeri daldı. “Hadi, Hazy.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bernadette bir adamla buluşacak, biz de onun ekürileri olacağız.” Beni sandalyeden çekti. “Sonra görüşürüz, çocuklar,” diyerek beni bardan dışarı çıkardı.

Çocuklar, “Görüşürüz,” diye seslendiler.

Kızlarla pansiyona doğru yürürken saat sabahın üçüydü. Bernadette’in İsveç’ten gelen yeni arkadaşlarının çok komik oldukları ortaya çıkmıştı. Harika bir geceydi.

Kimberly caddenin karşısında ters yöne doğru yürüyen bir grup erkeğe, “Hey, siz,” diye seslendi. Kafamı kaldırıp bakınca Basil ve Bodie’nin daha önce görmediğim bir grup erkekle gülüştüğünü gördüm.

Christopher grubun ortasındaydı. Yürürlerken omuzlarında bir kız oturuyordu.

SON ŞANS

Kız, açık mavi dar bir kot şortla küçük, siyah bir *bralette* gi-
yiyordu. Başında bir beyzbol şapkası vardı, saçları iki uzun siyah
örgü yapılmıştı. Göz alıcıydı ve bacaklarını adamın başının iki ya-
nında açmış bir şekilde, kahrolası *Saba Melikesi** gibi oturuyordu.
Christopher'ın onu sıkıca tutan iri elleri baldırlarında duruyordu.

Bu manzara karşısında midem burkuldu. Okyanusta neredey-
se öpüştüğümüzden beri bu hafta benden gözle görülür bir şekilde
uzak durmuştu... ve bundan nefret ediyordum.

Kendimi milyonlarca kez bu konuda tekmelemiştim. Keşke o
yola girseydim.

Onu öpmeliydim.

Keşke ihtiyatı elden bırakıp bunu yapsaydım. Zaten artık ben-
den uzaklaşmıştı, ne anlamı vardı ki?

Christopher başını kaldırınca beni gördü. Dünyayı umursa-
maz bir halde kocaman gülümseyerek el salladı.

Gülümseyerek ben de el salladım.

Nereye yürüyorlardıysa oraya doğru yürümeye devam etti.
Omuzlarındaki kız bir şey söyleyince hepsi tekrar yüksek sesli
kahkahalara boğuldu.

İçim kederle doldu.

Bu kadar komik olan ne söylemişti?

Yürüyerek köşede gözden kaybolmalarını izledim. Bu saatte
nereye gittiklerini merak ediyordum.

İşte buydu... *IMAX*** çözünürlüğünde çizilmiş kumdaki çiz-
gi. Artık Christopher'ın gerçekten umursamadığımdan emindim.
Ben sadece o sırada ona en yakın sıcak vücuttum.

Sadece tahrik olmuştu.

*Saba Melikesi Belkis, günümüz Habeşistan veya Yemen'in olduğu topraklarda hüküm
sürdüğü farz edilen tarih öncesi Saba Krallığı'nın hükümdarı olan kraliçedir. Birleşik
Krallık'ta, abartılı giyinmiş veya kendini beğenmiş biriyle dalga geçmek amacıyla söylenen,
"Kim olduğunu sanıyor, Saba Kraliçesi mi?" şeklinde bir halk deyişi vardır. (ç.n.)

** Yüksek boyutta ve netlikle görüntü kapasitesine sahip olan bir film gösterim sistemi. (ç.n.)

Bu yüzden, keşke o yola girseydik diye düşünsem de girmedimize memnundum.

Karanlıkta uzanmış, Christopher'ın odanın diğer tarafındaki boş yatağına bakıyordum.

Omuzlarında o kızla olan görüntüsü aklımda dolanıp duruyordu.

Ucuz atlatmıştım. Minnettar hissetmeliydim. Ne eksik ne fazla, o benim arkadaşımdı ve en ufak bir kızgınlık duymamalıyım.

Kim bilir neden kızgındım?

Yarın yeni bir gündü ve yeni insanlarla... özellikle erkeklerle tanışmak için daha fazla çaba gösterecektim.

Gözlerim boş yatağın üzerinde gezinirken midemde gergin bir girdap dönmeye başladı. Derin bir nefes verdim. Odaya döndüğü zaman kendimi daha iyi hissedecektim.

Saatime göz attım. Sabahın beşiydi.

Neredeydi?

CHRISTOPHER

Martıların kavga seslerine uyandım ve dirseklerimin üzerinde doğrularak kaşlarımı çattım.

Hangi cehennemdeydim ben?

Gözlerimi odaklamaya çalışarak etrafa bakındım. Sahil, sabah egzersizlerini yapan yürüyüşçülerle doluydu.

Sikeyim, saat kaçtı?

Ceplerimi karıştırarak telefonumu buldum. Sabah 7.22'ydi.

Lanet olsun.

Hayden'in sekizde işte olması gerekiyordu. Onunla işe kadar

SON ŞANS

yürüyecektim. Ayağa kalkarak etrafımda kumların üzerinde uyan insanlara baktım.

En az on kişi olmalıydı.

Ne çılgın bir geceydi.

Sonra hatırladım. Ah, hayır... Bugün hediyelik eşya dükkânında on iki saatlik bir vardiyada çalışmam gerekiyordu. Perişan hissediyordum. Dışarı çıkarken ne düşünüyordum ki?

Bir dakika önce zararsız tekila *shot*ları atıyorduk, bir dakika sonra bir plajda uyanıyordum.

Sahilde yürümeye başladım. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu kızın biri.

Gözlerimi kumların üzerinde uzanan kızın üzerinde gezdirdim. Omuzlarıma oturduğuna dair belli belirsiz bir anı zihnimde dolaştı. Hımm... böyle bir şey olmuş muydu?

“Eve. Görüşürüz.”

Yürümeye başlarken Hayden’ın numarasını çevirdim. Cevap yoktu.

“Sikeyim.”

Daha hızlı yürüdüm. Onu tekrar aradım.

Cevap yoktu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde pansiyona geri döndüm, yaklaştığım sırada Hayden ön merdivenlerden aşağı iniyordu.

“Huysuz,” diye seslendim.

Beni görünce yüzü asıldı. “Merhaba.” Dönüp caddeden yukarı yürümeye başladı, ben de ona yetişmek için koştum.

“Seninle işe kadar yürüyeceğim.”

“Gerek yok,” diye cevap verdi. “Ben iyiyim.”

“Geri geldim-”

Sözümü kesti. “İyiyim, Christopher.”

“Neyin var senin?” Kaşlarımı çattım.

“Yok bir şey,” diye kestirip atarak daha hızlı yürümeye başladı.

Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. “Bugün gerçekten de adının hakkını veriyorsun.”

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Odana git... ya da az önce sürünerek çıktığın kayanın altına geri dön.”

Kaşlarımı çattım. Ne?

Bana kızgındı.

Bir süre sessizce yürüdük, o acele ederken ben de ona yetişmek için neredeyse koşuyordum. “Bir şey mi oldu?” diye sordum. “Kızlardan biriyle kavga falan mı ettin?”

“Aman Tanrım...” Gözlerini devirdi. “Lütfen git başımdan. Bugün senin oyuncu saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.”

Olduğum yerde durdum. Ha?

Oyuncu saçmalığı...

Şimdi ne halttan bahsediyordu?

Bir otobüs yanaştı ve o da otobüse bindi. Kapılar yüzüme kapanınca aracın uzaklaşmasını izledim.

Bu çok garipti.

Bugün gerçekten çok huysuzdu. Dönüp pansiyona doğru yürüdüm ve odaya girdim. Herkes hâlâ yarı uykudaydı.

“Selam.” Yatağıma uzandım.

“Dün gece sana ne halt oldu?” diye sordu Bernadette.

“Çok fazla şey.” İçimi çekerek ona baktım. “Hayden iyi mi?”

“Evet, neden?”

“Tüm zamanların en kötü ruh halinde.”

“Hayır, değil.” Omzunu silkti. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Sadece bana kızgın görünüyordu, hepsi bu.”

“Ah.” Bir süre düşündü. “Muhtemelen dün gece birlikte olduğun kız yüzündendir.”

“Dün gece bir kızla birlikte değildim.”

“Evet, öyleydin. Seni gördük.”

Üzerime dehşet çöktü.

SON ŞANS

“Dün bir kızla mı birlikteydim... Hayden’in önünde?”

“Hı-hı. Omuzlarında kızla caddede yürüyordun.”

“Ah...” Bir an düşündüm. “Ama Hayden benden o şekilde hoşlanmıyor.”

Bernadette bir kaşını kaldırdı. “Bundan emin misin?”

“Yani...” Cevabı düşünürken kaşlarımı çattım. “Oldukça emimim.”

“Erkekler çok aptal.”

“Bu da ne demek?”

“Hiçbir şey.”

Basil gözleri hâlâ kapalı olarak, “Sürekli onun dibindesin, dostum,” dedi.

“Çünkü biz arkadaşız,” diyerek savunmaya geçtim. “Benimle o şekilde ilgilenmiyor.”

Bernadette gözlerini devirip yastığı başının üzerine çekti. “İşte bu yüzden oda arkadaşlarıyla oynaşılmaz, seni lanet olası aptal.”

“Oynaştığım falan yok,” diye tersledim.

“Kaşık pozisyonunda yatmak, oynaşmak demektir.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlayarak öfkeyle ayağa kalktım. Burada yatıp buna katlanmak zorunda değildim. “Hangi evrende kaşık pozisyonu oynaşmak anlamına geliyor?”

“Tüm evrenlerde,” diye çıkıştı Bernadette.

“Kadınlar kafayı yemiş.” Kapıdan çıkarken çok önemli bir bilgiyi hatırladım. Başımı tekrar köşeden uzattım. “Güven bana, benimle oynaşmak lanet olası kaşık pozisyonundan çok daha iyi hissettiriyor.” Hışımla banyoya girdim. Duş almadan uyuyamazdım, o yüzden bu bana çok iyi geliyordu.

Vücudumu sertçe yıkarken kendi kendime mırıldanmaya başladım.

“Beni öpmek istemeyen oydu... tam tersi değil. O yüzden beni başkasıyla gördüğünde ağlamayacak.”

Of, çileden çıkmıştım.

“Ne bok bekliyor ki?” Neredeyse yüzülene kadar cildimi ovaladım. “Benim sekse ihtiyacım var; onun yok. Ne istiyor yani... sikik bir rahip olmamı mı?” Ovalamaya devam ettim. “Hem zaten o kızla yatmadım bile, tanrı aşkına... ama yattıysam da kimin umurunda? Benim değil, orası kesin.” Saçlarımı yıkadım. “Sahile geri dönüp sırf bunu kanıtlamak için o kızı kumun üzerinde becermeliyim.”

Kendimi yıkamaya devam ettim.

“Siktiğimin Hayden Whitmore’u... Bayan Rahibe. Normal olduğum için bana kızmaya nasıl cüret eder?” Bunu düşündükçe daha da çileden çıkıyordum.

Duştan çıktım ve havlumu belime sararak tıraş olmaya başladım. Bugün on iki saat boyunca lanet olası bir eğlence parkı hediye eşya dükkânında olmak zorunda olduğuma inanamıyordum.

Diş macunu tüpünü sıkıtiğimde sıkıştı, daha da sıkınca fışkırıp her yere dağıldı.

“Hay sikeyim,” diye bağırdım. “Bugün bu saçmalık için vaktim yok.” Birkaç kâğıt havlu alıp ortalığı sildim. Kıyafetlerimi giyip banyodan çıktığımda Eduardo’nun yatak odamın kapısında dikildiğini gördüm.

Beni görünce yüzü aydınlandı. “Merhaba, Bay Christo.”

“Merhaba.” Sahte bir şekilde gülümsedim.

“Bugün benden ne istediğinizi öğrenmeye geldim.”

“Hiçbir şey, dostum.” Hafifçe omzuna vurdum. “Evine git.”

Yüzü asıldı. “Ben...” Durdu ve gerginmiş gibi parmaklarını birbirine geçirdi.

“Ne oldu?”

“Lütfen bir dakikalığına telefona bakabilir miyim? Sadece... hızlıca?”

“Ah...” Omzumu silktim. “Evet, tabii. İçeri gel.” Yatak odamın

SON ŞANS

kapısını açtığımda etrafta uyuyan herkese bakındı. Yatağımın altındaki çekmeceye gidip telefonu çıkardım. Hâlâ kutusunda duruyordu, ona uzattım.

Kutuyu inceleyerek ters çevirdi ve altına baktı.

“Otur, dostum,” dedim. “Kutusundan çıkar ve oyna. Ben biraz uyumaya çalışacağım. On bire kadar işim başlamıyor. Şuradaki Hazy’nin yatağı. İstersen ona yaslanarak otur.”

Gülümseyerek yere oturdu. Heyecanla kutuyu açtı ve her şeye ayrıntılı bir şekilde bakmaya başladı.

Yatakta uzanıp onu izlerken kendi kendime gülümsedim. Bu çocuk İspanya’daki en havalı şeydi.

Fısıltılı bir ses beni uyandırdı. “Bay Christo.”

Kaşlarımı çatarak kıpırdandım.

“Bay Christo,” diye tekrar fısıldadı. “İşe gitmeniz gerekiyor, efendim.”

“Ha?” Bir sıçrayışla uyandım. Eduardo üzerime eğilmişti.

“Saat kaç?” Aceleyle doğruldum.

“On.”

“Of.” Gözlerimi ovuşturdum. “Sanki gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapatmışım gibi.” Yavaşça ayağa kalkıp etrafıma bakınca kaşlarımı çattım. Herkes hâlâ uyuyordu.

Odaysa tertemizdi.

Çamaşırlar düzgün bir şekilde katlanmış, herkesin ayakkabıları dizilmiş ve Hayden’in yatağı düzeltilmişti. Su şişelerinin hepsi doldurulmuş ve lavabonun yanına düzgün bir sıra halinde yerleştirilmişti. Telefon, kutusuna geri konularak yatağımın ucuna bırakılmıştı.

Etrafıma bakınırken, “Bunları sen mi yaptın?” diye sordum.

Gururla gülümseyince ben de gülümsedim.

“İyi iş, dostum.”

İçimden ufak bir ses, ‘*muhtemelen bir şeyler çalmıştır*,’ dedi... Hayır, bu şekilde düşünmeyecektim. Sırf benden daha az şeye sahip olması benden daha kötü biri olduğu anlamına gelmezdi.

Onunla ilgili içgüdülerime güveniyordum. Bana onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyorlardı.

“Hazırlanmam lazım.” Dolabıma doğru yürürken beni takip etti. Sırt çantamı çıkarıp karıştırmaya başladım. “Ne giyeceğim?” diye ona sordum.

“Kıyafet.”

“Hadi canım, Sherlock,” diye mırıldandım. “Sen şimdi ne yapacaksın?”

“Dörtte işe başlayana kadar buralarda takılacağım.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Arada eve gitmeyecek misin?”

“Hayır.”

“Büyükannen bu kadar çok dışarıda olmana ne diyor?”

Omzunu silkti. “O meşgul.”

“Hımm, tamam.”

Zavallı çocuk...

“Sen çalışırken istersen çamaşırlarını yıkayabilirim?” diye bir teklifte bulundu.

Gülümsedim. Telefonunu elinden geldiğince çabuk almaya çalışıyordu. “Tamam, bu harika olur.” İçinde San Sebastian’den getirdiğim kirli çamaşırlarımın olduğu plastik poşeti çıkarıp ona uzattım. “Teşekkür ederim.”

“Bayan Hazen’in çamaşırı var mı? Onunkileri de yıkayabilirim.”

Bunu düşünürken irkildim. “Kadınların kirli çamaşırlarında tuhaf şeyler olur... en iyisi bunu yapmak için ondan izin istemek.”

Başını sallayarak onayladı.

Kıyafetlerimi giyerek saçlarımı taradım. “Bana şans dile,” dedim gülümseyerek.

SON ŞANS

“İyi şanslar.”

“Bana bu işi ayarladığın için teşekkürler.” Saçlarını karıştırdığımda elimi itti.

“Kovulmayın,” dedi kayıtsız bir şekilde.

“Hah... ben, kovulmak mı? Bana bayılacaklar.”

Yarım saat sonra eğlence parkının resepsiyon bölümüne girdim. “Merhaba, bugün burada işe başlıyorum. Saat on birde burada olmam söylendi.”

Resepsiyondaki sıkılmış görünen adam beni baştan aşağı süzdü. “Bir dakika.” Telsizi açarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Birisi de ona bir şeyler söyleyince gülüp telsizi kapattı. “Oturun. Hemen birisi gelecek.”

Bekleme salonuna oturarak etrafa bakındım. Burası aslında iyi görünüyordu.

Bir kadın içeri girdi. Daha yaşlıydı ve sert görünümlüydü. Kimsenin saçmalığını çekmeyecek türde bir kadındı. “Merhaba. Sen Christo olmalısın?”

“Evet.” Gülümseyerek ayağa kalktım. Elini sıkmak için elimi uzattığımda kaşlarını çatı.

Ah... Elimi indirdim. “Ben Christo.”

“Merhaba, Christo,” dedi alaycı bir sesle. “Bu taraftan.” Yürüyüp çift kanatlı bir kapıdan geçti.

Dudaklarımı büzdüm. Kadından şimdiden hoşlanmamıştım. Onu dışarıdaki parka kadar takip ettim. Su kaydıraklarından inen çocukların çığlık sesleri sağır ediciydi. Binilecek oyuncaklar, hız trenleri, hayvanlar ve milyon tane lanet olası insan vardı. Balonlar ve yiyecek tezgâhları. Yanıp sönen ışıklar ve zil sesleri.

Her şey IMAX'te büyütülmüş gibiydi.

Berbat... burası benim en kötü kâbusumdu. Umarım hediyelek eşya dükkânı ses geçirmezdi.

Bir binaya girdik ve soyunma odasına gelene kadar bir dizi koridordan geçtik.

"Tamam, Ayı Binkie olacaksın." Bir elbise askısını tavandan sarkan tel bir halat boyunca kaydırıldı. Üzerinden kocaman bir ayı kostümü sarkıyordu.

"Affedersin?" Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Bunu giyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarım hâlâ çatıktı.

Gözlerini iyice açarak kocaman ayı kafasına dokundu. "Ayı Binkie olacaksın. Kostümü giy ve dışarı çık."

"Çıkıp da ne yapayım? Ormana mı sıçayım?" dedim nefesim kesilerek. "Sikik ayların ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Etrafta dolaş ve çocuklarla oyna."

"Bunu yapacak nitelikte değilim," diyerek dudak büktüm.

"İşi istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersledi.

Hayır... hayır, istemiyorum.

"Lanet kostümü giy ve parkta dolaş."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra bir mola verecek ve ardından bunu giyeceksin." Tavan-
dan bir askı daha çekince kocaman, iğrenç bir kostüm ortaya çıktı.

"Kahverengi taytı giyip kahverengi çorabı da kafana geçirecek-
sin, kostümü de elbise gibi giyeceksin."

"Bir parça kustumuk gibi giyinmeyeceğim," diye bağırdım.

"Bu bir pizza," diyerek beni düzeltti.

"Ve kafama bir çorap geçirmeye gelince, bir sınır çiziyorum. Böyle bir şey olmayacak. Hayatta olmaz. Ben evleri soyan lanet olası bir hırsız değilim."

Kadın derin bir nefes verdi. "Pekâlâ, prenses."

Bu zorbaya bakarak gözlerimi kıstım. "Ben prenses *değilim*."

SON ŞANS

Devasa ayı kafasını kollarıma itiştirirken, “Aynen öyle,” diye cevap verdi. “Sen Ayı Binky ve Pizza Pete’sin.” Kapıya doğru yürüdü. “Acele et. Çık dışarı.” Çıkarak kapıyı arkasından çarptı.

Aptal kocaman kafaya baktım ve ona sertçe tekme atarak duvara gönderdim. “Bu geri zekâlı işten nefret ediyorum.” Eduardo’yu aradım.

“Alo?” diye cevap verdi.

“Eddie, hediyelik eşya dükkânında değilim. Siktiğimin bir ayısı gibi giyinmek zorundayım.”

“Ah...” Sustu. “Şey... ne yapacağım?”

Ne yapıyorum ben... bu onun suçu değildi.

“Hiçbir şey,” diye çıkıştım. “Sadece bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu bilmeni istedim ama her şey yoluna girecek. Görüşürüz.” Aceleyle telefonu kapattım.

Başımı kaşıdım ve bir süre kostüme bakarak oturdum. Kahretsin... Şimdi ne yapacaktım?

Bana bu işi Eddie ayarlamıştı. Berbat edemezdim.

Kostümün fermuarını açarak içine baktım. “İyy, bu hiç yıkandı mı?” İçime bir nefes çektiğimde yüzümü buruşturdum. “Ah hayır... göt gibi kokuyor bu.” Yüzümdeki kanın çekilmeye başladığını hissediyordum.

Bunu yapamazdım.

Kapılar pat diye açıldı ve zorba kadın geri geldi. “Aferin oğluma.”

Ona ters ters baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Kostümün içine girmene yardım etmeye geldim.”

Alt tarafına girerken, “Bu hiç hijyenik değil,” diye mırıldandım. “Kuduz aşısı olmam lazım.”

Derin bir nefes vererek beni döndürdü ve fermuarı çekti.

Kostüm kocamandı. Kollarımı büyük, aptal pençelerin içine soktum. “Bu ayı bok gibi çirkin,” diye homurdandım.

“Biliyorum.”

“Eğer çocuk olsaydım, bu beni travmatize ederdi.”

“Evet.” Kostümü omuzlarımdan yukarı çekerek üst kısmın fermuarını kapattı.

“Aslında bir yetişkin olarak da travmatize oldum,” diye devam ettim.

Kocaman kafayı kaldırıp başıma geçirdi. Görüşüm aniden bir tünele dönüştü ve nefes alamıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Duvarlar üstüme üstüme gelirken, “Burası çok sıcak,” diye bağırdım.

“Buna alışacaksın,” dedi sakın bir şekilde.

“Alışmak mı?” Nefesim kesildi. “Hiç kimse buna alışamaz.”

Elimden tutup beni dışarı çıkardı. “Kostüme alışana kadar bir süre yanında biri olacak.” Ayaklar kocamandı ve devasa kayaklarla ya da Ay Çizmeleriyle falan yürüyormuşum gibi hissediyordum.

“Burası leş gibi kokuyor,” diye bağırdım.

“Biliyorum.”

“Madem biliyorsun, neden şu lanet şeyi yıkamıyorsun?” diye seslendim. “Bu kadar tembel olmayı bırak.”

“Dinle,” diye homurdandı. “Sadece parkta dolaş ve dramatik hallerini minimumda tut.”

“Dramatik hallerimin haklı nedenleri var,” diye bağırdım.

Kızgın güneşin altına doğru yürüdüm ve terlemeye başladım.

Ah, olamaz...

Sıcaktı... sıcaktan da sıcaktı. Isıtıcıda-tereyağı-eritecek kadar sıcaktı.

Kadın beni zorlukla görebildiğim biriyle tanıştırdı. “Bu Diego.” Sanırım genç bir çocuktu.

Diego büyük, aptal patimden tuttu. “Bu taraftan,” diyerek beni yönlendirdi.

SON ŞANS

Çocuklar çığlık atmaya başladı. Dışarıda neler olup bittiğini zar zor görebiliyordum. Tökezleyerek el ve ayaklarımın üzerinde yere düştüm. “Sen ne bok yiyorsun, Diego?” diye bağırdım.

“Tüh, pardon,” diyerek kalkmama yardım etti.

Çocuklar çığlık atıyor, bağılıyor ve etrafımda yaygara koparıyorlardı. Anne babaları neredeydi bunların?

Bir telefon sesi duydum ve Diego elimi bırakarak, “Bir dakika,” dedi.

“Ne demek bir dakika?” Çocuklar etrafımda toplanmış bağıırıp bacaklarıma sarılmaya çalışıyorlardı. Onları hafifçe üzerimden ittirdim. “Yapmayın,” dedim. “Sakin olun.”

Tünel görüşümden Diego’nun tamamen dikkatini oraya vermiş şekilde telefonda konuştuğunu gördüm.

“Kapat şu telefonu,” diye çıkıştım.

Gözlerini devirerek bana arkasını döndü.

Şerefsiz göt.

Bacağında sert bir tekme hissedince aşağı doğru baktım ve bir oğlan çocuğu gördüm. Altı yaşlarındaydı. “Dikkat et,” diyerek onu uyardım.

Bana yeniden tekme atınca onu nazikçe ittirdim.

Milyonlarca çocuk etrafımı sararken bu giysinin şeytanın göt deliğinden daha sıcak olduğu sonucuna vardım.

Terden sıırıslıklam olmuşum. Bu şeyin içinde hava yoktu. Nefes alamıyordum.

Yardım edin.

Diego’ya doğru baktım. Ne yapıyordu bu herif?

Kıçıma bir şey sokuşturulduğunu hissettim. “Ahh.” Arkamı döndüğümde daha önce beni tekmeleyen aynı çocuğu gördüm. “Siktir git, çocuk,” diye haykırdım. Onu sertçe itince geriye doğru uçtu.

Çok kızgın bir şekilde ayağa kalktı ve sonra bana saldırdı. Onu geriye ittim.

“Diego,” diye bağırdım.

Diego hâlâ diğer tarafa bakıyordu, elini *geliyorum* anlamında yukarı kaldırdı.

Çocuk beni tekrar itince geriye doğru tökezledim ama kendimi tuttum. Tekrar üzerime gelip kıcıma tekme attığında en sonunda kendimi kaybettim. Pençelerimle onu boğazından yakalayarak, “Beni rahat bırak,” diye hırladım. “Diego,” diye bağırdım. “Bir sorunumuz var.”

Başka bir çocuk sırtıma atlayıp ayı kafasına yumruk atmaya başladı, sonra bir tane daha, bir tane daha ve iki bacağımda on çocukla birden ortalıkla sendelemeye başladım. Ellerim ilk çocuğun boynundayken, “İnin üstümden, sizi pislikler!” diye bağırdım. Elimden kaçıp taşaklarıma yumruk attığında bende film koptu.

Ayı kafasını koparır gibi çıkardım. “Diego. Bırak şu siktiğimin telefonunu!” diye bağırdım.

Çocukların hepsi çığlık atıp kaçışmaya başladı.

“Sen!” diye bağırdım şeytan çocuğa. “Annen nerede senin?”

Bir ses duydum. “Kovuldun.” Arkamı dönünce elleri kalçalarında, öfkeli görünen zorba kadını gördüm.

“Beni kovamazsın çünkü ben istifa ettim,” diye haykırdım. Ayı kafasına tekme atarak kalabalığın içine gönderdiğimde bütün çocuklar çığlık attı. “Ayrıca kostümünün içine işedim,” diye bağırdım.

Aslında işememiştim... ama geriye dönüp baktığımda öyle yapmalıydım.

Hışımle Diego’ya doğru giderek telefonu elinden kaptım. “Seni boğazlamadan önce beni bu kostümün içinden çıkar!”

“Bugün harika iş çıkardın, Hayden.” Yeni patronum Maria gülümsedi. “Yarın görüşüyor muyuz?”

“Teşekkürler.” Gülümsedim. “Harika bir ilk gün geçirdim.” Gerçekten de geçirmiştım. Bu iş rüya gibiydi.

Ön kapıdan geçip caddeye çıktığımda kaldırımında gölgeler içinde duran bir adam gördüm ve adımlarım bocaladı. Gece yarısıydı, insanların hiçbir şey yapmadan öylece duracağı bir zaman değildi.

Tanıdık bir ses duydum. “Benim, Huysuz.”

“Christopher.” Kaşlarımı çattım. “Burada ne işin var?”

“Sana eşlik etmeye geldim.”

“Buna gerek yoktu.”

Bana bir şey uzattı.

“Bu da ne?”

“Hırkanı getirdim. Hava serin.”

Ah.

11. BÖLÜM

“Yani...” dedi, ardından sanki kendini aptal gibi hissediyormuşçasına duraksadı. “Sadece düşündüm ki... eve yürürken üşüyebileceğimi düşündüm.”

Uzattığı elindeki hırkaya baktım.

Çok düşünceliydi. Kahretsin, bütün gün ondan nefret etmiştim ve şimdi gelip tatlı bir şey yapmıştı. “Teşekkürler.” Hırkayı alıp giydim. “Gelip beni almana gerek yoktu.”

Yanımda yürürken, “Buralar tekin değil,” diye cevap verdi. Sessiz kaldık ve aramızda normalde olmayan bir gariplik oluştu. Christopher ve ben pek çok şeydik; birbirimizin yanında rahatsız olmak hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı.

“Gidip bir şeyler içmek veya akşam yemeği yemek ister misin?” diye sordu.

Acıkmıştım. “Elbette.”

Küçük bir bar ve restoran bulana kadar yürüdük. “İki kişilik bir masa, lütfen?” diye sordu garsona.

Garson etrafına bakındı. “Sadece pencere kenarındaki bank koltukta yerimiz var.”

Eliyle işaret ettiği katlanır pencerelere baktım. Sokağa bakan yüksek bir tezgâh vardı. Christopher onay için bana baktı.

SON ŞANS

Başımı sallayarak onayladım. “Kulağa harika geliyor.” Oturduk. “Teşekkürler.”

“Size içecek bir şey getirebilir miyim?”

Hızla içki menüsünü elime aldım. Kahretsin. Birinin yüzüne karşı yalan söyleyeceksem, bunu yapmak için en azından iyi bir içkiye ihtiyacım vardı. “Bir margarita alayım, lütfen.”

“Patrón tekilanız var mı?” diye sordu Christopher.

“Evet.”

“O zaman margarita iki olsun.”

“Bu gece hava serin.” Hırkama iyice sarındım. “Hırkamı getirdiğin için teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Sorun değil.”

“İşin nasıl gitti?” diye sordum.

“Ah, o mu...” Gözlerini devirdi. “Ben buna iş demezdim. Daha çok bir işkence odası gibiydi.”

“Neden? Ne oldu ki?”

“Eh.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büktü. “Giymek zorunda kaldığım kostüm o kadar kötü kokuyordu ki insanlık dışıydı, şeytanın kıcından bile daha sıcak olduğundan bahsetmiyorum bile. Sonra aletime o kadar sert bir yumruk yedim ki, taşaklarımdan biri hâlâ yemek borumda duruyor.”

Gözlerim kocaman oldu. “Ciddi misin sen?”

“Hem de çok.” Omuzlarını silkti. “Ayı Binky olmak kesinlikle en iyi anlarımdan biri değildi.”

Bir kahkaha patlattım. “Ayı Binky mi oldun?”

“Sahip olduklarının en iyisi hem de.”

“Anlamıyorum. Seni kim yumrukladı?”

“Çocuğun teki. Merak etme, onun icabına baktım... ve sonra... bu yüzden kovuldum.”

“Nedenini hayal bile edemiyorum.” Dört yaşında bir çocuk ta-

rafından saldırıya uğradığını hayal edince kıkırdamaya başladım.
“Kovuldun mu?”

“Hı-hı.”

“Paraya ihtiyacın vardı. Peki ya zavallı Eddie? Sana işi o bulmuştu.”

“Geriye dönüp baktığımda kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Dayanmalıydın... onun için.”

Omuzları çöktü. “Biliyorum.”

“Paran olmadığına her iş kabulündür.”

“Biliyorum.” Nefesini dışarı verdi. “Bir dahaki sefere dayanacağım ama cidden bu bir iş değildi, bir saldırıydı.”

Bunu hayal ederken kıkırdadım. “Keşke orada olup görebilseydim.”

Sırıttı. Bana bakarken işaretparmağını alnına yaslamıştı ve bana bakış şeklinden bir gündemi olduğu çok açıktı.

“Ne?” diye sordum.

“Bu sabah hakkında konuşacak mıyız?”

Normal davranmaya karar verdim. “Ne olmuş bu sabah?”

“Bana kızgındın.”

“İçkileriniz,” diyerek garson önümüze iki içki koydu.

“Teşekkürler,” diye cevap verdik.

Havalı davran.

“Hayır, değildim,” diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı.

“Sadece yorgun ve huysuzdum.”

“Benimleyken huysuzlaşmazsın sen.”

“O zaman neden bana Huysuz diyorsun?”

Kaşlarını sanki etkilenmemiş gibi yukarı kaldırdı.

“Sordum sadece.”

Margaritasından bir yudum aldı. “Fena değil.” Tuzun tadına

SON ŞANS

bakmak için dudaklarını kıvırdı ve sessizliğe gömüldük. “Onunla yatmadım.”

Siktir... biliyordu.

Gözlerimi irice açtım. “Yatsaydın da umurumda olmazdı.”

“Gerçekten mi?” Seksi gözleri benimkilerle buluştu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye çıkıştım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanki beni bir şey için kışkırtıyor gibisin... ne istiyorsun?”

“Cevaplar.”

“Ne için?”

“Burada neler oluyorsa onun için,” dedi.

Salağa yattım. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Bernadette senin benden hoşlandığını söyledi.”

Siktiğimin Bernadette’i.

“Bunu nereden çıkardığını bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

“Yani benden hoşlanmıyorsun...?” Yüzünü eline yaslamış bir halde, sanki bu türden bir konuşmayı her gün yapıyormuş gibi cinsellik yayan bir rahatlıkla duruyordu.

“Senden hoşlanıyorum, Christopher ama birlikte olmak isteyeceğim türden bir erkek değilsin, eğer kastettiğin buysa.”

“Neden?”

Bir anlığına düşünerek ona baktım. “Tipim değilsin.”

“Ben herkesin tipiyim.”

Gülümsedim. “İşte bu.”

“Bu da ne demek?”

“Herkesin tipi olan birini aramıyorum.”

“Öyle demek istemedim.” Kendisine kızmış gibi dudaklarını büktü. “Yanlış kelime seçimi oldu. Yani, nasıl oluyor da senin tipin olmuyorum? Bana bunu açıkla.”

“Bak...” İfadelerimi doğru seçmeye çalışırken duraksadım. “Sen Bay Eğlenceli, Bay Herkesi Rahatlatan ve Bay İyi Zaman Ge-

çirmek İsteyen'sin. Bay Görünüşe ve Popüler Olmaya Düşkün'sün ve biz her ne kadar son derece iyi anlaşıyor olsak da..."

Sözümü kesti. "Sadede gel."

"Sen sadece..." Omzumu silktim.

"Sadede ne?"

"Sen aradığım duygusal zekâya sahip değilsin."

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu. *Devam et*, diye kendime talimat verdim.

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı sinirli bir şekilde.

Konuyu ona çevirdim. "Bunları bana neden soruyorsun? Benden hoşlandığını mı açıklıyorsun, yoksa kafamda ne olduğunu anlamak için bana olta mı atıyorsun?"

Sessiz kaldı.

"Çünkü duygusal açıdan zeki bir erkek bana nasıl hissettiğini söyler, seçeneklerini değerlendirmek için benim ne düşündüğümü öğrenmeye çalışmaz."

Hakarete uğramış gibi arkasına yaslandı.

"Ben senin normalde hoşlanacağın türden bir kız değilim, Christopher. Kabul et."

"Bunu rahatça kabul edebilirim. Değilsin."

"Ve başkalarıyla seks yapmayı bırakmaya hazır da değilsin. Belki hiç hazır olmayacaksın. Belki de tekeşlilik senin geleceğinde yoktur."

Dudaklarını büktüğünde haklı olduğumu biliyordum.

Kahretsin, haklı olmaktan nefret ediyorum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Deneyebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Neyi deneyebilirsin?"

"Başka birileriyle yatmamayı..." Omzunu silkti. "Nasıl gideceğine bakabiliriz."

Pek de romantik bir aşk ilanı sayılmazdı. Hüzünle gülümse dim. "Vay canına."

SON ŞANS

“Ne?”

“Bir erkeğin bana nasıl gideceğini görmek için önüne gelenle yatmamayı deneyebileceğini söylemesi... benim için bir arkadaşlığı mahvetmek için yeterli değil.”

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. “Peri masalını mı istiyorsun?”

“Peri masalını hak ediyorum.”

Gözleri içkisine inerken başını salladı. “Haklısın, hak ediyorsun.”

İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolurken sessizliğe gömüldük.

“Günün birinde bir kadınla tanışacak ve birlikte olmak istediğin kişinin o olduğundan emin olacaksın.”

Kederli gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. “Ya olamazsam? Ya tüm işaretleri kaçırarak kadar berbat durumdaysam?”

“O zaman bekârlar diyarında mutlu mesut yaşarsın. Muhtemelen birkaç farklı kadından birkaç çocuk sahibi olursun, sonra da her iki hafta sonunda bir gördüğün çocuklarla yaşlanırsın.”

Tahminlerim karşısında şok olmuş gibi kaşlarını çattı.

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadı.

Masanın üzerinden elini tuttum. “Sana bu konuda yardım edemem, bebeğim.”

“Ama çok iyi anlaşıyoruz,” diye fısıldadı.

“Evet, anlaşıyoruz,” diyerek elimin içindeki elini sıktım. “Ve sonuna kadar senin arkadaşın olacağım ama Beyaz Atlı Prens’i beklemek istiyorum.” Umutla gülümsedim. “Benim için geliyor, bunu biliyorum.”

Bana bakıyordu. “Nasıl bileceksin? Onunla tanıştığını nasıl anlayacaksın?”

Zaten biliyorum.

“Çünkü o, başkalarıyla yatmamayı denemek zorunda olmayacak... beni o kadar çok seviyor olacak ki başka biriyle yatma düşüncesi bile midesini bulandıracak. Çünkü aşk budur. Başka birini

her şeyin üzerinde tutmak. Kendini tamamen ona teslim etmek. Sevdiğin kadına kalbini emanet etmek.”

Gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Açıklamaya çalıştığım şeyi anlayamıyordu bile.

“Bunun bir gün senin için de olacağına inanıyorum.” Gülümseyerek içkimi yudumladım.

Derin bir nefes verdi. “Keşke ben de aynı iyimserliği paylaşabilseydim.”

“Ve gelecekteki girişimlerin için kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir kadına önüne gelenle yatmamayı *deneyebileceğini* söylemek, muhtemelen şimdiye dek duyduğum en romantik olmayan şey.”

Bana güzel, kocaman bir gülümsemeyle baktığında aramızın iyi olacağını anladım. “Aslında oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm.”

Güldüm. “Seni salak.”

“Beni reddettiğine inanamıyorum, Huysuz,” diyerek kaşlarını çattı. “Ben kaçırılmayacak biriyim, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum. Çılgınca, ha?”

“Peki bundan sonra ne yapacağız?” diye sordu.

“Arkadaş olmaya devam edeceğiz ve sen de birine nasıl âşık olacağın konusunda pratik yapacaksın.”

Yüzünden hoşnutsuz bir bakış geçti. “Bunu nasıl yapacağım?”

“Gardını indireceksin.”

“Ben...”

Sözünü kestim. “Biliyorum. Yapması kolay bir şey değil.”

Başını elinin üzerine yaslamış, dirseğini de masaya dayamış halde oturuyordu. “Erkek arkadaşından neden ayrıldın?”

“Başka biriyle yatmamayı denedi... ve başarısız oldu.”

Gözleri benimkileri yakaladı.

“Bu süreçte de lanet olası kalbimi kırdı.”

“Seninle ilgili değildi,” dedi usulca.

SON ŞANS

“Biliyorum.” Kalbimin ne kadar çok kırıldığını hatırlarken iç-kimi yudumladım.

Tekrar sessizliğe gömüldüğümüzde aklıma bir düşünce geldi. “Bu yolculuğa neden çıktın?”

Omzunu silkti. “Pek çok nedeni var.”

“En önemlisi neydi?”

“Kim olduğumu bulmaya çalışmak.”

“Peki ne keşfettin?”

Bardağının sapını tutarak masanın üzerinde durduğu yerde çevirirken gözlerini bardağa odakladı. “Olduğum kişiden her zaman hoşlanmıyorum.”

“Ne zaman olduğun kişi?”

“Şimdiki gibi.”

Kalbim sıkıştı. Biliyordu... benim ne istediğimi ve bunu bana veremeyeceğini biliyordu.

Hislerim *tek* taraflıydı, tıpkı düşündüğüm gibi.

Ah...

Nerede durduğumuza dair kesin bir cevap istemiş ve almıştım.

Hayatına devam et.

“Yorgunum,” dedim sahte bir gülümseme takınarak. “Hadi gidelim.”

CHRISTOPHER

Pansiyona dönüş yürüyüşü sessizlik içinde geçti. Hayden koluma girmişti ve her zaman yaptığımız gibi yürüyorduk... Tek fark, onunla normalde olduğu gibi rahat bir sessizlik içinde değildim. Kafamda ışık hızıyla dolaşan milyon tane soru vardı.

Sen aradığım duygusal zekâya sahip değilsin.

Herkes bana duygusal zekâmın olmadığını söyleyip duruyordu ama neden?

Açıkça kaçırdığım nokta neydi?

Duygusal olarak zeki bir adam ne halt yapardı? Çünkü burada neyi yanlış yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Pansiyona vardığımızda Hayden merdivenden yukarı çıkacaktı ki onu geri çekip kendime doğru çevirdim. “Hayden... bekle.”

“Ne?”

Boğazımdaki gergin yumruyu yutkundum. “İstediğin türden romantik bir erkek olmadığımı biliyorum.”

Gözleri benimkilere dikilmişti.

“Ama benim için bir şey yapabilir misin?”

“Ne?”

“Bana bir veda öpücüğü ver.”

“Chris...”

“Sadece bir kere.”

Bilmek zorundayım.

“Tek istediğim bu, sonra sadece arkadaş olacağız ve her şey normale dönecek.”

Bir şey söyleyecek oldu ama engel olarak onu usulca öptüm. Çok tatlıydı ve...

Lezzetliydi.

Kollarımı ona doladım ve bu defa düzgünce öpmeye başlayarak, dilimi aralanmış dudaklarının arasından kaydırdım. O da beni öpmeye başlayınca beklenmedik bir şekilde kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Aletim zonklamaya başladı.

Ah...

Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Tekrar öpüştük. Hayden, kendinden emin, yavaş ve baştan çıkarıcıydı... hiç de beklediğim gibi değildi. Gözlerim kırpışarak kapandı.

SON ŞANS

Bu da neydi böyle?

Öpüşmeyi bırakıp benden uzaklaştı. Gözlerini benimkilere çevirdi. “Hoşça kal, Christopher.”

Dönerek merdivenlerden yukarı çıktı ve binanın içinde gözden kayboldu. Hem şok hem tahrik olmuş, hem de kafam karışmış bir halde onu izledim.

Hımm... ilginçti.

Pantolonumda çadır kuran ereksiyonuma doğru baktım. “Neye bakıyorsun sen?” diye öfkeyle fısıldadım. Ellerimi tiksinti içinde saçlarımdan geçirdim. “Unut bunu. Ona sahip olamazsın.”

Dirseğime yaslanarak uzanmış, pembe pijamalarının içinde, yorganın altında rahat ve gevşemiş görünen baştan çıkarıcı kadına bakıyordum.

Tamamen becerilebilir görünüyordu.

Hayden Whitmore.

İnsanlık tarihinde bundan daha sinir bozucu, daha çileden çıkarıcı bir baştan çıkarma var mıydı?

Hiç sanmıyordum.

Beni öylesine öpmesinin üzerinden bir hafta geçmişti, onu domaltmayı hayal ettiğim, duşta neredeyse kan gelene kadar otuzbir çektiğim bir hafta. Onu bir köpek yavrusu gibi takip ettiğim çok uzun bir haftaydı.

Fark ettiğinden değildi. Tamamen kendisiyle meşguldü ve kesinlikle benimle ilgilenmiyordu.

Sanırım yanıyor olsaydım bile fark etmezdi, ki aletim gerçekten yanıyormuş gibi hissettiğim için bu da ironikti.

Herkes plaja gitmişti ve odamızda yalnızdık.

Bana doğru baktı. “Kitap nasıl gidiyor?”

Küçümsemeyle dudaklarımı kıvrıp kitabın başlığına baktım:

T. L. SWAN

DUYGUSAL ZEKÂ

“Fena değil, sanırım.”

Bu kitap saçmalığın daniskasıydı. Bunu yazan kişi duygusal olarak zeki değil, düpedüz aptaldı.

“Sana o kitabı aldırın neydi?” diye sordu.

Sahte bir şekilde gülümsedim. *Ne acaba?*

Bilmiş bir şekilde sırtarak kitabına geri döndü. “Onu okuyor olman hoşuma gitti.”

Kapa. Çeneni.

“Bu gece dışarı çıkacağım,” dedim ona.

“Tamam.” Bir sayfa çevirdi. Kitabı elinden bırakamıyormuş gibi biydi.

“Sen de gelecek misin?”

“Hımm.” Burnunu buruşturdu. “Muhtemelen gelmeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Ne yapacaksın?”

“Dün gece aşağıda birkaç kişiyle tanıştım. Onlarla yemeğe gitmemi istediler.”

Gözlerimi kısıtım. “Hangi kişiler?”

Tetikteydim. Romantik pisliğin teki gelip güzel sözler ve vaatlerle onu benden çalacaktı... bir de alyanslarla.

Ona sahip olduğumdan değildi... ama yine de.

“Biraz adam,” diye mırıldandı ilgisiz bir şekilde.

“Hangi adamlar?”

“Hollanda’dan gelenler.”

Sarışm piçler... İğrenç, kan beynime çıkmıştı. Sarışınılardan hoşlanıyordu.

“Sen bilirsin,” diye çıkıştım.

Hiç etkilenmemiş gibi başını sallayarak okumaya devam etti.

“Neden buraya gelmiyorsun? Sen okurken ben de arkandan sarılırım.”

SON ŞANS

“Böyle iyiyim.” Yuvarlanarak bana sırtını döndü.

İyi olduğunu biliyorum. Gösterip vermeyen bir pislik olmakta iyisin.

Hiç utanmadan ayağa kalkıp yatağına çıktım. Onunla kaşık pozisyonunda yatma iznim vardı; bu her zaman yaptığımız bir şeydi.

Ancak şimdi sonunun nasıl biteceğini biliyordum.

Kollarımda onunla uzanarak onu becerebileceğim milyonlarca yolu hayal edecektim; ben tahrik olurken o kitabını okumaya devam edecekti, içinde bu kadar ilginç ne olduğunu sadece tanrı bilirdi. Sonra da duşa gidip tek başıma mastürbasyon yapacaktım.

Kolumu arkasından dolayarak onu kendime çektim. Kokusunu içime çektiğimde dünya yok olurken saçlarına doğru gülümsedim.

Üzerimde sakinleştirici bir etkisi vardı. Kollarımda olduğu anda dünyada her şey yoluna giriyordu.

Okumaya devam etti... etti... ve etti.

Burada olduğumun farkında mıydı acaba?

“Bu aptal kitapta bu kadar ilginç ne olabilir ki?” dedim sinirle.

“Her şey,” diye mırıldandı dikkati dağınık bir şekilde. “İyi kısmına yeni geliyorum.”

“Ben...”

“Şşşt.”

“Sen bana şşşt mi dedin?”

“Dedim, bebeğim. Uyu artık.”

“Çileden çıkarıcısın, biliyor musun?”

“Şşşt.”

“Yani...”

“Christopher,” diye çıkıştı. “Kitap okuyorum. Eğer uyumayacaksan, kendi yatağıma dön.”

“Birçok kadın beni yatağında görmek için canını verirdi, biliyor musun?” dedim öfkeyle.

“O zaman neden gidip nerede olduklarına bakmıyorsun?” diye mırıldandı sayfayı çevirirken.

“Dışarı çıkıyorum,” diye uyardım.

“Tamam.”

Lanet kadın beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunu biliyordu.

“Kadınlarla tanışmak için dışarı çıkıyorum,” diyerek tekrar uyardım.

“Tamam.” Kolumu öptü. “İyi eğlenceler.”

Sikerim böyle işi... Kadınlarla tanışmak için dışarı çıkacak ve bu gece seks yapacaktım.

Daha fazla Hayden Whitmore için yavru köpek devriyesi yoktu.

Doğrulup oturdum.

“Eğer dolaba gideceksen beyaz elbisemi çıkarabilir misin?” dedi.

Gözlerimi kısıtım. O beyaz elbiseyi biliyordum... görür görmez beni kaya gibi sertleştiren elbiseydi.

“Hayır, ben olmadan onu giymiyorsun.”

“Nedenmiş o?”

“O piçleri tanımadığımız için olabilir mi?”

“Hangi piçleri?”

“Hollanda’dan gelenleri,” diye tersledim. “Ne tür sapık olduklarını kim bilir?”

“Ah...” Okumaya devam etti.

Yataktan çıktım. “Bernadette ya da Kimberly seninle geliyor mu?”

“Onlara sormadım.”

“Neden?”

“Korumaya ihtiyacım yok, Christopher.”

“O elbisenin içinde olduğunda, aynı fikirde değilim.”

Başını çevirdi. “Arkamdan sarılıp uyuyacak mısın, yoksa çene çalmaya devam mı edeceksin?”

“Sana ağzının payını vereceğim.” Onu arkadan agresif bir şekil-

SON ŞANS

de kollarıma doğru çektim. “Neden sikişmiyoruz?” diye bir öneride bulundum.

Okumaya devam ederken, “Kalbim dur, heyecanlanma,” diye fısıldadı. “Eğer azdıysan git ve oynaşacak bir kız bul. Sinir bozucu olmaya başladın.”

“Kitap okumayı tercih ediyorsun...” Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü şu anda söyleyecek söz bulamıyordum.

“Evet,” dedi ters bir şekilde. “Aslına bakarsan, ediyorum.”

“İhtiyaçlarım var, Huysuz.”

“O zaman git ve onları karşıla. Biz sikişmeyeceğiz, Christopher. Ne şimdi ne de başka zaman. Bunu önermeyi bırak. Beni kızdırmaya başlıyorsun.”

Peki. Artık bu kadardı. Burada kalıp bu kötü muameleye katlanmak zorunda değildim. Bir hışımla yataktan kalktım. “Ben dışarı çıkıyorum.”

“Tamam.”

“Beni aramaya gelme.”

“Gelmeyeceğim.”

Burnumdan solumaya başlarken ona baktım.

Beni gerçekten istemiyordu.

Nasıl?

Dışarı çıkarak öfkeyle dolabıma gittim. Bu gece giyeceğim kıyafetleri çıkardım.

Siktir et.

Bir daha ona asılmayacaktım... asla!

Onun yavru köpeği olmayı bırakmıştım.

Çantasını karıştırıp beyaz elbisesini çıkardım ve kendi çantamın dibine tıktırdım. Onu burada asla bulamazdı. Bu elbise sadece benim gözlerim içindi.

* Orijinali Be still, my heart olan ve genellikle bir durumun öne sürüldüğü kadar heyecan verici olmadığını ima etmek için kullanılan alaycı ifade. (ç.n.)

Hayden Whitmore’la işim bitmişti.

HAYDEN

İki Hafta Sonra

“Mutlu yıllar, bebeğim,” diye fısıldadı Christopher’ın yumuşak sesi.

Gözlerimi zorlukla açtığımda yastığımın üzerinde kırmızı kurdeleli, beyaz bir kutu gördüm. “Ha?” Kaşlarımı çattım. “Bana hediye mi aldın?”

Arkamdan yanağıma bir öpücük kondurdu. “Tabii ki sana bir hediye aldım. Bugün senin doğum günün.”

“Ama hiç paramız yok.” Yatakta doğrulurken kaşlarımı çattım.

“Senin için sol taşağımı bile satarım.”

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.” Kıkırdayarak değerli hedi-yemi alıp kulağıma doğru salladım. “Bir gün ihtiyacın olabilir.”

O da kıkırdadı. “Açsana.”

O izlerken hedi-yeyi yavaşça açtım. Bir kolyeydi. İnce bir zincirin ucunda gümüş bir disk vardı. Gülümsedim. “Mükemmel.”

Kutunun içinde kolyeyi ters çevirdi. “Yazı yazdırdım.”

Kelimeleri okudum:

HHW
DAİMA
C

Gözlerim ona kaydı. “HHW mi? Bu da ne?”

“Huysuz Hayden Whitmore.” Beni kendine doğru çekerek sıkıca sarıldı.

SON ŞANS

Kıkırdadım. “Ya da Harika Hayden Whitmore.”

“Hımbıl Hayden Whitmore.” Kaburgalarımı dürttü.

Kolyeyi kutusundan çıkarırken güldüm. “Bayıldım buna.” Uzattım. “Takabilir misin?” Doğrulduğumuzda saçlarımı dikkatlice boynumdan çekerek kolyeyi taktı. Göğsümde duran kolyeyi elimle tuttum. “Christopher, bu çok özel.” Gerçekten özeldi. Buna parasının yetmeyeceğini biliyordum.

Bana güzel, kocaman gülümsemesiyle baktı. “Benim kızım için sadece en iyisi.”

Onun kızı.

Aramızdaki hava girdap gibi dönerken birbirimize baktık.

“Paranı benim için harcamamalıydın.” Gülümsedim.

“Sorun değil.” Omzunu silkti. “O taşağa ihtiyacım yoktu.” Bana daha sıkı sarıldı. “Bizim için dolu dolu bir gün planladım, kahvaltıda doğum günü pastasıyla başlayacağız. Sonra yüzmeye gidip piknik yapacağız ve ardından da bu akşam şehirde dans edeceğiz.”

Heyecanlanarak gülümsedim. Birlikte her zaman çok eğleniyorduk. “Sabırsızlanıyorum.”

Yan sehpadaki telefonum çalmaya başlayınca ekran bir isimle aydınlandı.

Regi

Ne?

Eski erkek arkadaşımdı. Doğum günümde beni ne bok yemeye arıyordu ki?

“Açacak mısın?” diye sordu Christopher.

Bir süre düşündüm. Beni mutlu eden her şeye burada sahipken neden onunla konuşmak isteyecektim ki? Kendimi yetersiz, güvensiz ya da Regi’nin bana hissettirdiği herhangi bir şey gibi hissetmiyordum.

Yeni bir şeyin farkındalığıyla Christopher'a baktım.

Regi'yi aşmıştım. *Sonunda onu aştım.*

Bu ne zaman olmuştu?

"Hayır." Güzel, güvenilir arkadaşşıma, bana hiç yalan söylemeyen adama gülümsedim. Benimle her gün ilgilenen adama.

"Hayır, açmayacağım." Aceleyle doğruldum. "Hadi gidip şu doğum günü pastasını yiyelim."

Beni çevirince kahkahalarının sesi eşliğinde olduğum yerde döndüm, ardından beni yeniden vücuduna doğru çekti.

Christopher Miles'la dans etmek asla eskimeyecekti. Çılgınlar gibi dans ediyorduk.

Christopher dans etmeyi *gerçekten* seviyordu ve ben de onun sonsuza dek sadık dans partneriydim.

Beni tekrar döndürdükten sonra kuvvetle kendisine doğru çekti. Onun kollarındayken ve bana şarkı söylemesini dinlerken başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi geliyordu.

Herkesi dinlemek için sessizleşmişken DJ kabinden, "Bir istek geldi," diye seslendi. "Bu şarkı Huysuz Whitmore için."

Christopher ağzını açarak korkudan donakalmış gibi rol yaparken ben de ona şapşalca gülümsedim.

DJ çıkardığı kartın üzerindeki yazılı mesajı okudu. "Burada şarkının yaşayan en seksi adamdan geldiği yazıyor."

Kahkaha attım.

Christopher sahnedeymiş gibi ellerini havaya kaldırıp selam verince herkes onun olduğunu anlayıp güldü.

Beyoncé'nin "*Halo*" şarkısı çalmaya başlayınca beni kollarının arasına alan eşsiz dans partnerime gülümsedim. "Bu senin şarkın, Huysuz."

* (İng.) Hale. (ç.n.)

SON ŞANS

“Neden benim şarkım oluyormuş?”

“Çünkü senin bir halen var.” Beni kendine yakın tutarken şakağıma bir öpücük kondurdu. “Meleğim.”

“Halesi olan sensin, sevgilim,” diye fısıldadım.

“Haklısın, benim. Bu şarkı eşliğinde kesinlikle sikişmeliyiz.” Beni sertçe döndürdüğünde kahkaha attım.

“Havayı mahvediyorsun.”

Dans ederken bana gülümsediğinde içimi tuhaf bir his kapladı... sıcaklık, aidiyet ve hayatımda ilk kez duyduğum güven. Kelimeler etrafımızda uçuşurken birbirimize baktık.

Belki de gerçekten bu şarkı eşliğinde sikişmeliydik.

Altı Hafta Sonra

Saatime göz attım. Onu görmeme bir saat kalmıştı.

Hafta sonları çok yavaş geçiyordu.

Daha bu sabah gördüğün birini nasıl bu kadar özleyebilirdin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu, bana bile.

Christopher, Basil ve ben çalışabilmek için her hafta sonu Barselona'ya dönüyorduk.

Hepimizin burada harika işleri vardı ve sadece on iki saat süren iki günlük çalışma için neredeyse tam zamanlı bir ücret alıyorduk. Geri dönmeye değerd, ayrıca Christopher'ın gizliden gizliye Eddie'nin yakınında kalmak istediğı gerçeğı de vardı. Henüz ondan ayrılmaya dayanamıyordu. Ekibin geri kalanı Portekiz'deydi ve onlarla pazartesi günü tekrar buluşacaktık.

Bir sürü yere gitmiştik: Almanya, İtalya, İsviçre ve şimdi de Portekiz. Dünya çok güzel bir yerdi... o yanımdayken daha da güzeldi.

Christopher'la aramızda garip bir şey vardı. Okyanusta beni

ilk öpmeye çalıştığı zaman onu reddettiğimde geri çekilmişti. Bir hafta sonra tartışmıştık ve bana istediğim türden bir ilişkiyi bece-remeyeceğini söylemişti.

Sonra öpüşmüştük ve o anda daha fazlasını istediğimi anla-mıştım.

Bir hafta bile sürdürmeye çalışmamış ve ardından vazgeçmişti, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Birkaç ay boyunca arkadaşlık bölgesine gerilemiştik... ama sonra bana geri dönmüştü.

Ve bir şeyler değişmişti.

Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini tam olarak kes-tiremiyordum çünkü teknik olarak hâlâ arkadaşlık ve aramızda hiçbir şey olmamıştı.

Yine de artık farklıydı.

Tek bildiğim onunla birlikteyken başka hiçbir şeyin önemi ol-madığıydı.

Bu da şu anda hayatı oldukça güzel kılıyordu çünkü her zaman birlikteydik.

Vardiyamı bitirip sonunda paydos vakti gelene kadar temizlik yaptım. “Görüşürüz. Herkese iyi haftalar,” diye seslenerek çıktım.

Köşeye doğru yürüdüğümde orada gölgelerin içinde onu gör-düm, karanlıkta sessizce durmuş beni bekliyordu.

Elinde hırkamla.

Kalbim sıkıştı çünkü zihninde nasıl romantik olunacağını bil-mediğini sanıyordu.

Ah bir bilseydi...

Benim onda gördüklerimi o da kendinde görebilseydi.

Her şey orada, derinlerdeydi... sadece dışarı çıkmayı bekli-yordu.

“Merhaba.” Gülümsedim.

Büyük gözleri benimkilere dikildi. “Selam, bebeğim,” diye fısıl-dayarak kucaklamak için beni kendine çekti.

SON ŞANS

Sanki bir aydır birbirimizi görmemişiz gibi birbirimizin kollarında durmaya başladık. Bugün onu özlediğimi söylemek istiyordum ama... söylemeyecektim.

Çünkü oynadığımız oyun bu değildi.

Yürümeye başladığımızda, "Günün nasıldı?" diye sordu. Elimi tutarak parmak uçlarımı öptü.

"Uzun... cehennem gibi," dedim içimi çekerek.

"Karnın nasıl? Bu sabah hasta olduğun için endişelendim."

Kaburgalarını dürttüm. "Regl sancısı hakkında endişeleneceğini hiç düşünmüş müydün?" diye takıldım.

Kıkırdadı. "Kesinlikle hayır."

"Eczaneler hâlâ açık mıdır?" Ağrıyan karnımı tuttum. "Bir yerlerden ısı bandı bulmam lazım."

"Hâlâ ağrıyor mu?" Kaşlarını çattı.

"Biraz parasetamol aldım. Az sonra geçer."

Birkaç eczaneye gittik ama hepsi kapalıydı.

"İyi olacağım. Haplar işe yaramaya başladı bile. Hadi eve gidelim."

"Emin misin?" diye sordu.

Gülümsedim. Benim zampara arkadaşımın bu kadar şefkatli olacağını kim bilebilirdi ki? Tüm o popülerlik saçmalığının altında tamamen tatlı biriydi.

Pansiyona geri dönerek odamıza girdik. Basil bu gece çalışıyordu ve geç saatlere kadar dönmeyecekti.

"Dışarı çıkacak mısın?" diye sordum.

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Peki... sen çıkmak istiyor musun?"

"Hayır, duş alıp yatacağım."

"Bana uyar."

Banyoya girerek duş aldık. Pijamalarımı giyip odaya geçtim.

*Kas ağrıları veya kronik ağrıları hafifletmek, dokuları rahatlatmak veya sadece vücudun bir kısmını ısıtmak için kullanılan ısı pedleri. (ç.n.)

Christopher çoktan yatağıma girmişti ve midem ufak bir takla attı.

Son zamanlarda örtülerin altında birbirimize dolanarak birlikte uyuyorduk. Vücutlarımız birbirine yaslanıyordu.

Kendimi ona o kadar yakın hissediyordum ki... bunu açıklayamıyordum. Tuhaf bir durumdu.

Yanma girdiğimde o da yan döndü. "Bir ısı bandı buldum."

"Öyle mi? Nerede?"

İri elini karnımın alt kısmına koydu ve "Bu nasıl?" diye fısıldadı.

Karanlıkta birbirimize bakarken aramızda elektrik çatırdıyordu.

"Daha iyi," diye fısıldadım.

Odamızda ilk kez yalnızdık. Genellikle yanımızda dört kişi daha olur, sohbet eder ve gülerdi.

Bu geceyse farklıydı.

Havada bir şeyler vardı... daha fazlası.

Yüzü benimkinden sadece milimetreler ötedeydi, kocaman sıcak eli korumacı bir şekilde karnımın üzerindeydi ve o anda içimi bir aidiyet duygusu kapladı.

"Burada benimle ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Dışarıda kız peşinde koşuyor olmalıydın."

"Benim tek kızım sensin," diye fısıldadı.

Birbirimize baktık.

Umutsuzca ona inanmak istiyordum ama... kendime oraya gitmek için izin verecek kadar cesur muydum bilmiyordum. Fakat istiyordum...

"Chris..."

Eğilip beni öptü. Yumuşak bir şekilde... şefkatle.

Kusursuzca.

12. BÖLÜM

Geri çekildi ve gözleri onay bekler gibi benimkileri araştırdı. Dudakları yeniden dudaklarıma kapandığında bu defa kendime engel olamadım. Ben de onu öpmeye başladım. Dilim onunkinin etrafında hafifçe kıvrılırken ellerim güçlü omuzlarından yukarı doğru kaydı.

Tekrar tekrar öpüştük, sonra beni sırtüstü yatırıp bacaklarımı beline doladı. Vücudu benimkinin üzerine eğildiğinde iç çamaşırının içindeki büyük ereksiyonunun kalçama doğru büyüdüğünü hissettim.

Ah...

O kadar kaslı ve iriydi ki... ve kahretsin, daha önce hiç onun gibi bir adamla birlikte olmamıştım.

Öpücüklerimiz daha da derinleşip cehennem sıcaklığında alev alırken kontrolümüzü kaybettik.

Bacağımı sert bir şekilde yukarı kaldırdı ve dizim şimdi göğsüne yakınken dudakları boynuma indi.

Beni ısırıp dudaklarını tenimde gezdirirken ereksiyonu külotuma sürüyordu. Lanet olsun.

Dişleri altdudağımı çekiştirdiğinde bunu kadınlığımın derinliklerinde hissettim.

Evet.

Dönerek üzerime çıkınca vücudu bacaklarımın arasına yerleşti. Öpüşürken yavaşça hassas noktamin üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı.

Bacaklarım beline dolandığında aramızda durdurulamaz bir güç oluştu, patlamayı bekleyen bir atom bombası gibiydi. Buna ihtiyacım vardı.

Siktir, buna çok fena ihtiyacım vardı.

İç çamaşırının belini tutarak aşağı kaydırdım. Büyük aleti serbest kaldı ve o anda hatırladım.

Olamaz.

Aydın o zamanıydı... bu da neydi? Bu şimdiye kadarki en kötü zamanlama olsa gerekti!

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Beni öperek dudaklarıma doğru, “Her şey yolunda,” diye mırıldandı. O, hiç unutmamıştı.

Hiçbir şey yapamayacaksam çamaşırını neden çıkarmıştım ki?
Seni salak.

Pijama üstümü başımın üzerinden çekip çıkardı ve göğüslerime bakarak gülümsedi. Eğilip meme ucumu ağzına aldı. Kendinden geçmiş gibi gözleri kırpışarak kapandı ve “Evet,” diye fısıldadı. Sanki önce nereye dokunacağını bilemiyormuş gibi elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşırken, kalçalarını hafifçe ileri geri hareket ettiriyordu.

Onu izlerken kalbim boğazımda düğümlendi. Onu bu şekilde görmek heyecanın yeni bir seviyesiydi. Anın içinde o kadar kaybolmuş, o kadar tahrik olmuştu ki sadece onu izleyerek bile boşalabileceğime yemin edebilirdim. Ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmiyordum bile.

Pijamamın bel kısmını tutarak indirmeye yeltendi.

“Chris,” diye fısıldadım. “Yapmıyoruz.”

SON ŞANS

“Rahatla, bebeğim. Sadece oynaşıyoruz,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Çamaşırımı aşağı doğru indirip çıkardı.

Tamam... ne halt oluyordu?

İkimiz de çıplaktık. Bu tehlikeli bir oynaşma türüydü.

Oralara girme.

Öpüşürken parmak uçlarını kasık kıllarımda gezdirdi. “Hımm,” diye fısıldadı usulca. “Sana bu şekilde dokunmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin.” Öpüşmeye devam ederken parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde tüyletim diken diken oldu.

Ah, hayır.

“Aylardır tek düşündüğüm şey seni boşaltmak,” diye fısıldadı. “Vücudunun beni ne kadar tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrin yok.”

İçimin derinliklerindeki arzum anında arttı.

Parmakları tam doğru basınçla hareket ederken ağzım açık kaldı.

Ah... ah... doğru yeri nasıl biliyordu? Sanki elinde bir harita vardı. Başım arkaya düştü. Bu işte fazla iyiydi.

Lanet olsun ona ve çapkınlık deneyimlerine. Havalı davranma şansım hiç yoktu.

Nefesi boynumdaydı, parmak uçları hafifçe daireler çiziyor, ereksiyonu bana sürtünüyordu.

Bacaklarımı kapalı tutmak neredeyse imkânsızdı.

Ürpererek titrediğimde boynuma doğru kıkırdadı, bana daha doğru dürüst dokunmadığını ve patlamak üzere olduğumu biliyordu.

Hayır.

Bu çok utanç vericiydi.

Durumu tersine çevirmem lazımdı. Tutuşundan kurtulmaya

çalıştım ama beni tekrar geri itti. Beni sabit tutarak, “Kıpırdama,” dedi talepkâr bir şekilde.

Hükmediciliği bir sonraki seviyeydi ve arzumu doruk noktasına çıkardı.

Bu gece boşalacaktım... istesem de istemesem de.

Uzanıp sert uzunluğunu elime aldım, bu da neydi?

Büyüktü.

Elimi etrafına zar zor sarabiliyordum. Boğazımdaki gergin yumruyu geçirmek için yutkundum.

Bacaklarımı geriye ittiğinde dizlerim göğsüme yaslandı, o da üzerime çıktı.

“Christopher,” diyerek uyardım.

“Oynuyoruz,” diye tersledi.

Bu oyun gibi hissettirmiyordu. Bu sanki beni yatağa çivilemek üzereymiş gibi hissettiriyordu. “Ama...

“Kapa çeneni, Huysuz,” diye fısıldadı.

Kıkırdadım. O anın ateşiyle duymayı hiç beklemediğim bir sest.

Aletini, içime girmeden kadınlığımın dudaklarına sürtünecek şekilde ayarladı. Yavaşça öne ittiğinde tam olarak klitorisimin üzerinden geçti.

Bu... iyi hissettiriyordu.

Ah siktir...

Koyulaşmış gözlerini benimkilere dikti ve başını çevirip baldırımı yaladı. Dili, kalm ve güçlüydü. Yıldızları gördüm ve kendimi tutamayarak titredim.

Ah, dehşet.

İki vuruşta, işim şipşak bitmişti.

“İçine girmek çok eğlenceli olacak, Huysuz,” diye mırıldandı. Yüzümü ellerinin arasına alarak beni yoğun bir şekilde öptü. “Şimdi.Sikimi.Em.”

SON ŞANS

Gözlerim irileşti... Tanrım.

Pis konuşuyordu.

Birden kendimden emin hissetmemeye başladım. Küçük bir kız gibi hissediyordum, deneyimsiz ve toydum.

Hemen boşalmaya meyilliydim.

Beni yoğun bir şekilde öptükten sonra saçlarımdan bir tutamı avuçlayıp beni vücudunda aşağı doğru yönlendirdi.

Eh... hadi bakalım. Daha önce oral yapmıştım ama bir uzman karşı hiç deneyimim yoktu.

Aletinin ucunu yalayarak dilimi gezdirdim. Arkasına yaslandı ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde derin bir nefes aldı.

Bundan hoşlandı.

Tepkisi beni teşvik edince onu yavaşça ağzıma aldım. Nefesi titrediğinde onun da sona yakın olduğunu anladım. Aletini elime alarak emerken sıvazladım. Gözlerimiz kilitlendi ve bacaklarını daha geniş açtı.

Beni davet ediyordu.

Onu daha sert emmeye başladığımda inledi ve gözleri titreşerek kapandı.

“İşte bu.”

Onun için daha fazlası olmak istiyordum. Beklenmedik bir şey söylemek istiyordum... edepsiz bir şey.

“Ağzımı becer,” diye fısıldadım ağzım aletinin etrafındayken.

Gözleri karardı ve saçlarımdan iki avuç tutup boğazımın iyice derinlerine kayd.

Ah, hayır... fazla derindi.

Büyüklüğü karşısında öğürdüğümde saçlarımı yüzümden iterek bana gülümsedi. “Muhtemelen bana bunu yapmamı söylemeliydin, Huysuz.”

Piç kurusu.

Daha iyisini yapmaya kararlı bir şekilde onu tekrar ağzıma aldım.

Bir ritim tutturduğumda inleyerek başını arkaya attı ve lanet olsun, keşke ona tam anlamıyla binebilseydim.

Bu gece, jokeylerin jokeyi olurum.

Saçımdaki tutuşu sıkılaştı, bedeni titrediğinde kendimi hazırladım.

“Boşalacağım,” dedi inleyerek. “Huysuz.” Yutmak istemiyorsam diye bana bir çıkış yolu veriyordu.

Kuralların canı cehennemeydi. Bir seks tanrısıyla yataktaydım. Kuralların olduğu yerde kural olmazdı.

“Yap şunu,” diyerek meydan okudum.

Gözlerinde ateş parlarken bacaklarını daha geniş açtı ve kendini derinlerde sabit tuttu. Boğazımdan aşağı hızla boşaldı.

Tanrım... bu kısmı unutmuştum... Aah.

Ah...

Kes şunu.

Kendimi bıraktım ve acele etmeden ağızımdakileri yuttum. Onu yaladım. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, üzerinde hâlâ menisi olan kendi parmaklarımı yaladım.

Bana bakıyordu. Alnı kırışmış, göğsü inip kalkarak nefes almaya çalışırken etkilenmiş miydi, yoksa dehşete mi kapılmıştı emin değildim.

Belki ikisinden de birazdı.

Aletini öperek vücudundan yukarı çıktım ve göğsüne sokuldum.

Hareketsiz yatıyordu, o kadar hareketsizdi ki başımı kaldırıp ona baktım. “Ne oldu?”

Şaşırmış gibi yanaklarını havayla şişirdi. “Bu... cidden çok iyiydi.”

Altımda kalan göğsünü öptüm.

Öyleydi.

Kollarında, sıcaklığına sarılmış bir şekilde uykulu uykulu gülümserken kapıdan anahtar sesi geldi.

SON ŞANS

Ah kahretsin, bu Basil'di.

“Siktir,” diye fısıldadı Christopher. “Bu kadar erken saatte odada ne işi var?”

Doğrudum ve yerden ikimizin de pijamalarını aldım, tam kapı açılırken örtünün altına geri girdim.

Basil içeri girerken kayıtsızca, “Selam,” dedi. Bize doğru bakmamıştı bile.

İkimiz de, “Merhaba,” diye cevap verdik. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

“Bugün ne olduğuna inanamazsınız.” Konuşmaya başladı ve biz de uzanıp dinledik ama söylediği her kelimeyle birlikte Christopher'ın uzaklaştığını hissediyordum. Gerçi kaçmaya çalıştığı şeyin ben mi, yoksa Basil mi olduğundan emin değildim.

Basil sonunda, “Duş alacağım,” dedi.

Kapı kapanır kapanmaz, Christopher yataktan fırlayarak iç çamaşırını giydi. Pijamalarımı bana doğru atarak, “Giyin,” diye fısıldadı. “Çabuk ol. O bilmemeli.”

Kaşlarımı çattım. Ne?

Neden bilmemeliydi?

“Ben hızlıca bir duş alacağım.” Aceleyle odadan çıktığında şaşkınlıkla kapının arkasına bakakaldım.

Aylardır bunun etrafında dans edip duruyorduk. Basil neden bilmemeliydi ki? Bunun tüm dünyaya haykırmaya değer bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Belki de değildi.

Giyinip banyoya gittim, geçen her dakikayla birlikte içimi bir korku kapladı. Pişman mıydı? Beklediğim gibi davranmıyordu.

Bu büyük bir felaket olabilirdi.

Odaya döndüğümde Christopher'ı yatağında buldum. Bana yumuşak bir gülümseme göndererek örtüyü açtı.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Tamam, her şey yolundaydı. Olmayan şeyler hayal ediyordum.

Örtünün altına girdiğimde kolunu bana doladı, ben de başımı göğsüne koydum. Beni kendine yakın tutarken şakağıma bir öpücük kondurdu. “İyi geceler, seksi Huysuzum.”

Parmaklarımı koyu renk göğüs kıllarının arasında gezdirdim. En sonunda ona bu şekilde dokunabilmek çok iyi hissettiriyordu. “İyi geceler.”

Ağzını kulağıma dayayıp fısıldadı. “Harika oral yapıyorsun.”

Karanlığa doğru gülümsedim. Kriz önlenmişti. Aramızdaki yakınlık geri gelmişti.

Basil odaya geri gelerek konuşmaya başladı. Her gece yaptığı gibi gününü en küçük ayrıntısına kadar anlatmaya devam etti, etti ve etti.

Sessizce uzanmış dinliyorduk. “Sana hiç sözel ishal olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordu Christopher ona.

Christopher’ın kaburgalarını dürterek, “Yapma,” diye fısıldadım.

“Sadece etrafta dolaşan bir virüs,” diye yalan söyledi Christopher.

Basil, “Umarım bana bulaşmaz,” diye cevap verdi. “Kulağa hiç de iyi gelmiyor.”

“Çeneni kapalı tutarsan bulaşmayacağını garanti ederim,” diye mırıldandı Christopher kuru bir sesle.

Basil yatağa tırmanırken, “İyi fikir,” diye yanıtladı.

Kıkırdadım. “İyi geceler, Baz.”

“Huysuz,” diye fısıldadı bir ses.

Gözlerimi açınca Christopher’ın tamamen giyinmiş ve yatağımın üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. “Sorun ne?” Kaşlarımı çattım.

“Gitmem gerek.”

“Nereye?”

SON ŞANS

“Eve.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ne?”

“Erkek kardeşlerimle bazı evrakları imzalamam lazım.”

Neler oluyordu?

Doğrularak gözlerimi ovuşturdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Ailemin mülküyle ilgili birkaç evrak var ve kardeşlerimle birlikte aynı gün imzalamak zorundayım.”

Gözlerimi kırptırdım.

Dün bundan hiç bahsetmemişti.

“Ne zaman döneceksin?” Kaşlarımı çattım.

“Birkaç gün sonra.”

“Gelmemi ister misin?”

Çok hızlı bir şekilde, “Hayır,” diye cevap verdi. Beni dudaklarımdan hızla öptü. “Sen burada eğlen. Diğerleriyle birlikte Portekiz’e git.”

Bir an düşündüm. “Aslında burada kalıp hafta boyunca çalışacağım. Maria hasta olduğu için bana onun vardiyalarını önerdiler.” Etrafa göz gezdirdiğimde dolu sırt çantasının kapının yanında durduğunu gördüm. “Sırt çantayı burada, bana bırak.”

“Sorun değil.”

Gözlerim onunkileri araştırdı. *Geri dönmeyecek.*

“Ben iyiyim,” dedi ters bir şekilde.

Ona hiçbir şey sormamıştım ki... İyi değildi, kafayı yiyordu.

“Tamam mı?” Gülümsedi. “İyi miyiz?” Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. “Tamam mı? Her şey yolunda.” Kelimeleri ağzında geveleyerek aceleyle ayağa kalktı.

Yataktan kalkıp onu izledim. Etrafta telaşla dolaşıyor ve benden başka her yere bakıyordu.

“Christopher.”

Çantasına bir şeyler koymaya ve fermuarıyla oynamaya devam etti.

“Christopher,” dedim daha sert bir şekilde. “Bana bak.”

Gözleri benimkilere doğru çıktı.

“Sorun yok.”

“Evet, çok tatlı.” Kendini ikna edercesine başını salladı. “Biliyorum. Tamamen tatlı.”

Tatlı, onun kullandığını duyduğum bir kelime değildi. Bana daha önce hiç yalan söylememişti.

“Hoşça kal.” Beni çabucak öptü ve sırt çantasını alarak arkasına bakmadan kapıdan dışarı fırladı.

Arkasından bakakaldım, şoktan konuşamıyordum.

Az önce ne halt olmuştu öyle?

“Yattınız, değil mi?” dedi Basil kuru bir sesle.

Derin bir nefes verdim.

“Hayden, hiçbir şey öğrenmedin mi?” İçini çekti. “Oda arkadaşlarınla oynaşılmaz.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Eğer sadece oda arkadaşı olduğumuzu düşünseydim, bunu yapmazdım.

Daha fazlası olduğumuzu sanmıştım.

CHRISTOPHER

Çantamı bagaja atarak taksinin arkasına bindim. “Havaalanı, lütfen.”

“Tamam.” Şoför arabayı sakince yola çıkardı.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, dönüp arka camdan pansiyona baktım.

Elimi yüzümden aşağı geçirdim. Siktir.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

Telefonumu çıkarıp Eddie’yi aradım. İlk çalışta cevap verdi.

“Merhaba, Bay Christo.”

“Selam, dostum. Dinle, bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor. Benim için Bayan Hazen’a göz kulak olur musun, lütfen?”

SON ŞANS

“Nereye gidiyorsun?”

“Evde bazı evrakları imzalamam gerekiyor.” Yalan söylemiyordum. Bazı evrakları imzalamam lazımdı ama bunu gelecek haftaya kadar yapmama gerek yoktu fakat çocukların tamamının bu hafta New York’ta olduğunu biliyordum. Eve gitmem lazımdı.

“Geri dönecek misin?” diye sordu usulca.

Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum, gözlerimi kapattım.

Kahretsin. “Tabii ki döneceğim.”

“Ne zaman?”

“Birkaç gün sonra.”

“Hangi gün?”

“Henüz bilmiyorum,” diye çıktım. “Benim için ona göz kulak olabilir misin, olamaz mısın?”

“Tamam.”

“İyi. O herkese güveniyor, ben sadece...”

Sözümü kesti. “Halledeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Ben başka bir şey söyleyemedi telefon kapattığında derin bir nefes aldım. En çok güvendiğim kişinin geceleri bir barda çalışan on dört yaşında bir çocuk olduğu tuhaf bir dünyaydı.

Terleyen alnımı sildim. Lanet olsun, o kadınla yatmak -ya da neredeyse yatmak- beni tam bir çöküşün eşiğine getirmişti. Daha önce hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim.

Pencereden dışarı bakarken derin bir nefes aldım. Gitmeme-liydim.

Kalamazdım da.

Duvarlar üstüme üstüme geliyordu, bütün gece uyumamıştım.

Bunun peşinden koşmuştum... bunu istemiştim.

Ya şimdi?

Siktir... *ne yaptım ben?*

Sadece kardeşlerimle biraz zamana ihtiyacım vardı.

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken parmaklarımı uzayan sakalımda gezdirdim.

Geri dön.

Bunu mahvetme. O, senin başına gelen en iyi şey.

Geri dön.

“Acaba siz...”

Şoförün gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

“Boşverin.” Devam ettim. “Beni dış hatlar terminaline bırakın, lütfen.”

Akşam yedide JFK Havaalanından çıktım. Siyah limuzin kaldırım kenarında beni bekliyordu.

Şoförüm Brandon başını sallayarak sıcak bir şekilde gülümse-di. “İyi akşamlar, Bay Miles.”

Gülümseyerek elini sıktım. “Merhaba, Brandon. Seni görmek güzel.”

Bagajı açınca sırt çantamı içine koydum ve arka koltuğa geçtim.

Yola çıktığımızda hayranlıkla memleketime baktım. Sanki ilk kez görüyormuşum gibiydi.

Çok hareketliydi.

Sarı taksiler her yerdeydi, dengemin yerine geldiğini hissederken gülümsedim.

“Birini alacak mıyız, efendim?” diye sordu Brandon.

Kaşlarımı çattım. Normalde birilerini mi alıyorduk? Sanırım öyle yapıyorduk.

“Hayır, bu akşam değil.”

New York’un içinden geçerken arkada sessizce oturdum. Telefonumdaki saate göz attım. İspanya’da saat gece birdi.

Hayden’ı aramalı ve ona sağ salim indiğimi söylemeliydim... sonra ne diyecektim?

SON ŞANS

Konuşmanın nasıl gideceğini hayal ederken derin bir nefes verdim.

Soru yağmuruna tutulma havamda değildim. Telefonumu cebime geri koydum.

On beş dakika sonra binamın önünde durduk. “Evim, güzel evim.” Brandon gülümsedi.

“Evet.” Ben de gülümsedim. “Burayı özlemişim.”

“Çantanızı sizin için yukarı taşıyayım, efendim,” diye teklifte bulundu.

“Hayır. Ben hallederim, teşekkürler.” Kocaman sırt çantamı omzuma attım.

“Dışarı ne zaman çıkacaksınız, Bay Miles?”

Kaşlarımı çattım. Bu doğrudu... Buradayken her gece dışarı çıkardım.

“Bu akşam evde kalacağım. Evine git. Bu gece izinlisin.”

Brandon’ın kaşları şaşırmış gibi yukarı kalktı.

“Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim.”

Kaşlarını çattı.

Gülümseyerek fuayeye doğru ilerledim.

Elimde ağır çantamla beni gören kapı görevlilerinin hepsi koşarak geldi.

“Bay Miles, sizi gördüğüme sevindim, efendim. Şunu alalım.”

“Hallederim,” diye cevap verdim. Neden hepsi koşuyordu?

Etrafıma bakındım. Her şey mermerdi ve aşırı lükstü. Taze çiçek buketleri her yerdeydi ve personelin tamamı siyah takım elbise içindeydi. Zemin o kadar cilalanmıştı ki ayna gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Burası her zaman bu kadar lüks müydü? Daha önce hiç fark etmemiş miydim?

Hımm...

Asansöre bindiğimde görevli Harold sessizce dikiliyordu.

“Merhaba, Bay Miles,” dedi gülümseyerek.

“Merhaba, Harold.” Ön tarafa doğru döndüm. “Günün iyi geçti mi?” diye sordum.

“Evet, efendim.” Yeniden gülümsedi. “Sizin?”

Omzumu silktim. “İyiydi,” diye yalan söyledim. Tüm zamanların en boktan gününü geçirmiştım.

Çatı katıma çıkmaya devam ederken aklımdan bir düşünce geçti. Bütün akşam asansörde dikilip insanları katlarına çıkarmak için mi bekliyordu?

“Ne kadar zamandır asansörde çalışıyorsun, Harold?”

“On yedi yıldır, efendim.”

Ona bakakaldım.

Genişçe gülümsedi. “Ve bu akşam bana ilk kez adımla seslendiniz.”

Gözlerimi kırptırdım. *Ne?*

Benim katıma geldiğimizde kapılar çınlayarak açıldığında dehşet içinde ona bakıyordum.

“Harika bir akşam geçirin, efendim.”

Usulca, “Sen de,” diye cevap verdim, şaşkına dönmüştüm. Bu elbette doğru olamazdı, gerçi içten içe olduğunu biliyordum.

Ben şerefsizin tekiyim.

Asansörden inerek özel fuayeme girdim. Parmak izimi okuttuğumda çiftli kapılar açıldı. Kapıları iterek açıp yerden tavana kadar yükselen pencerelerden görünen muhteşem New York manzarasına adım attım.

İçim burkularak sırt çantamı bıraktım ve pencereye doğru yürüyüp şehre baktım. Aşağıda New York vızır vızırdı, hayatım boyunca gördüğüm hatta kanıksadığım bir manzaraydı.

Bu akşamsa, yabancı geliyordu.

Çok yabancı.

Dönüp büyük daireme baktım. Kocamandı ve iki kata yayılı-

SON ŞANS

yordu. Rahat deri koltuklar, cilalı beton zemin ve duvarlarda asılı parlak soyut tablolar.

Mutfağa girerek etrafa bakındım. Sanki her ayrıntıyı ilk kez görüyormuşum gibiydi. Şık mutfak aletleri ve geniş mermer tezgâhlar. Bir kapıyı açıp içeri baktım. Şerit aydınlatma, çoğu insanın oturma odasından daha büyük olan soğutulmuş odaya inen bir merdiveni aydınlattı. Şarap mahzenim, yüz binlerce dolarlık egzotik şarabı barındırdığım yerd.

Kafam karışarak kaşlarımı çattım.

Kapıyı kapattım ve iç asansörün yanındaki büyük çiftli merdivenden yukarı çıktım.

Koridorda ağır ağır ilerledim. Ben yürüdükçe zemindeki sensörlü aydınlatmalar yanıyordu.

Hımm, buna neden ihtiyacım vardı ki? Bir düğmeyi açmak ne zamandan beri bu kadar zordu?

Yatak odama vardım ve kapıda durup büyük boy kral yatağa baktım.

Burada birlikte olduğum kadınlar, partiler, seks partileri... hem yaşadığım hem yaşattığım orgazmlar aklımdan geçti.

Hüzünlü bir şekilde banyoma girerek duşu açtım. Tavana doğru baktım. Süslü pirinç armatürleri olan üçlü bir duş vardı. Eski-den bunu her gün görmeme rağmen, daha önce hiç fark etmemiştim. Bu da kanıksadığım şeylerden biriydi. Neden üçlü bir duşum vardı ki?

Nedenini biliyorsun...

İçinde genellikle üç kişi olurdu.

Etrafıma farklı bir gözle baktım. Mermer beyazdı, armatürler pirinçti. Bir duvar boyunca mermer bir oturma yeri ve zeminde gömme bir spa küveti vardı. Kabarık lacivert havlular raflarda mükemmel şekilde katlanmıştı, dört lacivert bornoz duvardaki pirinç kancalara kusursuzca asılmıştı.

Dört bornoz.

Bu dairede her şeyin en iyisinin en iyisi vardı, ağzına kadar lüksle doluydu ama bir şekilde... boştu.

Bomboştu.

Kederli bir şekilde duşa girdim ve sıcak suyun altında durdum. Kalbim hızla atarken bugün onuncu kez duvarların üzerime geldiğini hissediyordum. Tanrı şahidim olsun ki kendimi kaybediyordum.

Evimdeymişim gibi hissetmiyordum ve tüm bunlar bana yabancı geliyordu... ki bu da sıkık bir durumdu çünkü *evimdeydim*.

New York her zaman ait olduğum tek yer olmuştu.

Burası evim gibi hissettirmiyorsa, o zaman neresi hissettirecekti?

Londra.

Londra'daki çatı katımda olsaydım, o zaman farklı hissederdim. Bundan emindim.

Evet, işte buydu... Londra.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Tabii ki huzursuz ve kötü hissedecektim. Dün gece gözümü bile kırpmamıştım ve bitap düşmüştüm. Hatta *jet lag* olmuştum. Bu gece buluşmak için kardeşlerimi aramayacaktım. Dengem tamamen bozulmuş gibi hissediyordum.

Duştan çıkıp kurulandım, akşam yemeği yiyemeyecek kadar yorgun hissederek yatağa resmen sürünerek girdim.

Karanlık sessizlikte tavana bakmaya başladım.

Yatak kocamandı, çarşaf lar yepyeni ydi, her şey çok temiz ve steril hissettiriyordu.

Yalnız hissettiriyordu.

Hayatımsa darmadağındı.

13. BÖLÜM

Miles High Binası'nda en üst kattaydım. Asansör kapıları açılınca uzun adımlarla dışarı çıktım.

“Günaydın, Sammia.” Gülümsedim. Tanıdık bir yüz görmek güzeldi.

“Christopher.” Nefesi kesildi. “Tanrım.” Ayağa kalktı, ben de masanın üzerinden eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “Beni özledin mi?” diye sordum.

“Kesinlikle özlemedim,” dedi sırtarak.

Sammia'yla güçlü bir arkadaşlığımız vardı. Yıllardır flörtleşiyor gibi oyun oynuyorduk. “Hâlâ evli misin?”

“Evet, Christopher.” Gözlerini devirdi.

Yanından geçtiğim sırada, “Çok yazık,” diye cevap verdim. Uzaklaşırken, “Bir gün,” diye seslendim.

Kıkırdadığını duydum ve koridordan Jameson'ın ofisine doğru ilerledim. İçeri girdiğimde telefonda konuşuyordu. Kafasını kaldırıp baktı ve cümlenin ortasında durdu.

“Seni sonra ararım.” Cevap beklemeden telefonu kapatarak hemen ayağa kalktı.

Kıkırdayıp kollarımı uzattığımda bana doğru koşarak sarıldı. Bir duygu seline kapıldım. Tam olarak bu ana kadar onu ne kadar

özlediğimi fark etmemiştim. “Cuma gününe kadar gelmeyeceğini sanıyordum?”

“Planlar değişti.”

Beni baştan aşağı inceleyerek etrafımda daire çizdi. “Siktir... şu haline bak.”

“Ne olmuş halime?” Gülümsedim.

“Bronzlaşmışsın.”

Ellerimi gururla kalçalarımaya koydum.

“Kilo almışsın.”

“Siktir git, almadım.”

Masasına geri oturdu, gözleri bir an bile benden ayrılmadan ofis telefonunu eline aldı. “Buraya gelin. Size bir sürprizim var.”

Üç kardeşimin de New York’ta olduğunu biliyordum. Saat dokuzda yönetim kurulu toplantısı vardı ve herkesin katılımı zorunluydu.

Bara doğru yürüyerek son zamanlarda bir türlü paramın yetmediği alkol çeşitlerine göz attım. “Çok mu erken?” diye sordum.

“Bir yerlerde saat beş,” diye cevap verdi kayıtsızca.

Kendime bir viski doldurduktan sonra şişeyi yukarı kaldırdım. Başını hafifçe iki yana sallayarak sırtıttı. “Ben saat burada beş olana kadar bekleyeceğim.”

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ sıkıcısın.” İçkimi yudumladım ve boğazımdan aşağı inerken yandığında gülümsedim. “Ahh.” Bardağı kaldırarak kehribar rengi sıvıya baktım. “İşte budur.”

Kapılar hızla açıldığında Tristan ve Elliot göründü. İkisi de yüksek sesle gülererek bana sarıldı. Elliot beni olması gerekenden biraz daha uzun süre tuttu. “Bırak beni, seni tuhaf pislik.” Kollarından çekilirken gülümsüyordum.

Bana sert bir yumruk attı. “Tanrıya şükür bitti.”

“Beni özledin mi?”

“Hayır. Sadece tüm işlerini yapmaktan bıktım.”

SON ŞANS

Gözleri şefkatle yüzümde gezinince onu bir kez daha kucakladım. “Seni özledim.”

“Londra sensiz boktan bir yer.”

Tristan, üç kadeh viski doldururken, “Bana her şeyi anlat,” dedi.

Jameson yüzünü buruşturdu. “Saat sabahın sekiz buçuğu.”

Kadehlerini dağıtan Tristan, “Sıkıcı olmayı kes artık,” diye homurdandı. Şerefine içmek için kadehini yukarı kaldırıncı biz de kendimizinkileri kaldırdık. “Birlikte.”

Gözlerim yaşardı. Siktir. *Onları gerçekten özledim.*

Ait olduğum yer burası, kardeşlerimin yanıydı, şirketimizi yönetirken.

“Birlikte,” diyerek hepimiz tekrar ettik.

“Yani...” Tristan gülümsedi. “Bize her şeyi anlat. Sisteki gorillerle neler oldu?”

Bir kahkaha patlattım. “Lanet olsun, cehennem gibi bir geceydi, üstüne üstlük o cadı kredi kartımı çaldı.”

Hepsi kıkırdadı.

“Taksi şoförü.” Jameson sırtıttı. “Sen. Bir taksi şoförü. Bu bana yeter... hayatımda duyduğum en iyi hikâye bu. Ve o herif arabaya kusunca sen de kustun.”

“Ah, olamaz.” Hepsi inledi.

“Hatırlatmayın bana.” İrkildim.

“Ayı olduğun ve taşaklarına yumruk yediğin zaman.”

Bunu hayal ettiklerinde üçü de kahkahayı bastı.

“Evet, evet. İstedığınız kadar gülün.” Gözlerimi devirdim. “Kanın tadını hâlâ alabiliyorum.”

Onlar daha çok gülerken ben de kadehimi bitirdim. “Gitmemiz gerek. Toplantı on dakika sonra. Mülkiyet belgelerini yarın imzalayabilir miyiz? Bu defa ne satın alıyoruz?”

“Beşinci Caddede bir gökdelen. Avukatı arayıp randevu alacağım. Yarın hepiniz buralarda mısınız?”

“Evet, evet, kulağa iyi geliyor,” diye cevap verdiler.

“Bu akşam yemek ve içkiye ne dersiniz?” diye sordum.

“Varım.” Tristan sırtıma vurdu, Elliot saçlarımı karıştırdı ve Jameson bana bilmiş bir gülümseme gönderdi. “Evde olduğun için mutluyum. Artık saçma sapan fikirler yok.”

“Biliyorum.” Gülümsedim. “Evde olmak güzel.” Toplantı odasına doğru yürümeye başladık.

Ancak aslında saçma sapan değildi; harikaydı. Muhtemelen hayatımın en harika zamanlarıydı.

Farklı bir yaşam biçimi görmüştüm, kim olursam olayım sorun olmayacağı bir yaşam biçimi.

Beklenti yoktu, teslim tarihi yoktu... sadece ben... ve o.

İçim hüznle sızladığında yüzüm asıldı. Elliot bunu fark ederek kaşlarını çatı. Yürürken, “Sorun ne?” diye fısıldadı.

“Hiçbir şey.”

Gözleri benimkilere dikildi.

“Uzatma.” Yanından geçip gittim.

Onun psikolojik zırvalıklarını dinleyecek havada değildim.

HAYDEN

“Onunla yattın mı?” diye çığlık attı Bernadette.

“Hayır.” Yanından geçerek duşa girdim. Kızlar Portekiz’den beklenmedik bir şekilde dönmüşlerdi. Arıza nedeniyle elektrikler kesilince sırt çantalı gezginlerin kaldığı pansiyonları kapanmıştı. Hiçbir yere giremedikleri için de buraya geri dönmüşlerdi.

“O zaman neden gitti?” Beni takip etmişti.

SON ŞANS

“Geldiği yerde bir şeyler imzalaması gerekiyordu,” diye cevap verdim.

“Onu öptün mü?”

Tereddüt ettim.

“Öptün.” Nefesi kesildi. “Biliyordum.”

Kimberly kabindeki duşu açarken, “Geri dönmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Başımı suyun altına sokarak, “Geri dönecek,” diye çıkıştım.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye seslendi Bernadette.

“Çünkü... onu tanıyorum.”

“Onu öpmeden önce gideceğini biliyor muydun?”

“Kafayı yiyeceğini biliyordum, eğer kastettiğin buysa.”

“O zaman onu neden öptün?” diye ısrar etti. Öpüştüğümüz için kızgındı. Christopher’a bayılıyordu. Ona göre, onu kendimden ben uzaklaştırmıştım.

“Çünkü bunun başka bir yolu yok. Bunu atlatmalı ve kendi özgür iradesiyle geri dönmeli.”

“Ya dönmezse?”

“Dönecek.”

“Ben o kadar emin değilim.”

“Onu benim kadar tanı mıyorsun.”

“Aptal olma. Her şeyini topladı ve gitti. Şu anda ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama aramızda bir şey var. Gerçek bir şey... ve buna güveniyorum,” diye seslendim.

“Haklısın, kulağa gerçekten aptalca geliyor. Bir erkek bir kadınla yattığında kaçmaz, onu bir daha görmek istemedikçe tabii. İstedliğini aldı ve artık buradan gitti.”

Aptallık mı ediyorum?

Hayır.

Ona güveniyordum. Bize güveniyordum.

“Biz yatmadık ve onun halletmesi gereken bazı sorunları var, hepsi bu.”

“Seni aradı mı?”

“Hayır.”

Neden beni aramamıştı?

“Ya gittiği yerde başka biriyle yatarsa?” diye sordu Bernadette.

Kalbim sıkıştı çünkü bunun gerçek bir olasılık olduğunu biliyordum. Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapardı. “O zaman aramızdaki her şey biter.” İçimi çektim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. “Yatarsa bana söyleyecektir. Christopher pek çok şeydir ama yalancı bunlardan biri değil. Sıçıp batırdığım anlayacak ve bana söyleyecektir. O adi bir şerefsiz değil.”

“Tabii onu bir daha görürsen.”

“Geri döneceğini biliyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Eddie burada.”

“Yani?”

“Veda etmeden onu asla bırakmaz.”

“Ama... *seni* bırakır...”

Sabırımın son kırıntılarını da kaybederek, “Bırak artık, Bernadette,” diye çıkıştım. “Bunu daha fazla tartışmayacağım.”

“Kırık kalp hemen geliyor,” diye mırıldandı Kimberly.

Bernadette, “Kesinlikle,” diye onayladı.

Derin bir nefes verdim. Umarım yanılıyorlardı.

Tanrım, umarım yanılıyorlardı.

Duş almak için yatak odasından çıktım. “Günaydın, Bayan Hazen.”

Döndüğümde Eduardo’nun sabırla kapımın önünde beklediğini gördüm. “Günaydın, Eddie.” Gülümsedim. Kahretsin, bu çocuk

SON ŞANS

gelmiş geçmiş en sevimli insandı. “Ne yapıyorsun?” diye sordum dolabıma doğru yürürken.

“Bugün sana yardım etmek için buradayım.”

“Buna gerek yok, tatlım. Git ve rahatına bak. Yardıma ihtiyacım yok.”

Yüzü hayal kırıklığına uğramış gibi asılırken parmaklarını gergin bir şekilde önünde çevirmeye başladı.

Kendimi düzelttim. “Yapacak başka bir işin varsa tabii. Ben markete gideceğim. İstersen gelip bana yardım edebilirsin?”

Yüzü aydınlandı. “Tamam, bunu yapabilirim.”

“Duş almam için bana on dakika ver, sonra gideriz.”

“Seni nerede bekleyeceğim?” diye sordu heyecanla.

“Nerede istersen.”

Bana kocaman, güzel bir gülümsemeyle baktığında kalbim tekledi. Christopher’ın bu çocuğa neden bu kadar vurulduğunu biliyordum. Ben kendim de oldukça vurgundum.

Duş alıp giyinerek dışarı çıktığımda Eddie’yi kapımın önünde yerde otururken buldum. “Yerde oturmak zorunda değilsin, tatlım,” dedim. “Salonda bekleyebilirdin.”

Ayağa kalkarken omzunu silkti. “Yerde olmaya aldır mıyorum.”

Doğru söylüyordu. Hiçbir şeyi dert etmiyor ve asla şikâyet etmiyordu. Şimdiye kadar tanıdığım en çalışkan, en zeki ufak çocuktuktu. Büyükannesi onunla gurur duyuyor olmalıydı.

O kadar da ufak değildi ama ne demek istediğimi anladınız.

Pansiyondan çıkıp caddeye doğru ilerledik. Güneş parlıyordu, hava ılık ve yumuşaktı. “Güzel bir gün, değil mi?”

“Hı-hı.” Etrafına bakınarak gülümsedi.

Bir süre sessizlik içinde yürüdük. “Bugün biraz taze meyve, domates ve marul almak istiyorum.”

“Onları ben taşıyabilirim,” diye önerdi.

“Tamam,” diye cevap verdim. “Bu harika olur.” İçten içe gü-

lüksedim; onunla geçirdiğim her dakika beni daha da büyüsü altına alıyordu.

“Muhtemelen biraz elma ve muz da almalısın,” dedi.

“Sanırım alacağım.” Gülüksedim.

Telefonu çaldığında cebinden çıkardı. “Bay Christo arıyor,” dedi.

“B-ben burada yokum,” diye kekeledim. “Benimle değilmışsin gibi davran.”

“Yalan söyleyemem.”

“Evet, söyleyebilirsin,” diye çıkıştım. “Yap şunu.”

“Alo,” diye cevap verdi. Dinledikten sonra kocaman gülüksedi.

Orada durup yeni ve şık iPhone’uyla onu izledim.

“Evet, iyiyim.” Eddie gülüksedi. Ben şahin gibi izlerken tekrar yürümeye başladık.

“Bayan Hazen mı?” Eddie’nin gözleri bana kaydı. “O iyi.” Yeniden dinledi. “Hayır, Portekiz’e gitmedi. Diğerleri de buraya döndü. Pansiyonları kapanmış.”

Eddie tekrar dinlerken kaşları çatıldı. “Dün gece mi? Dün gece ne yaptığını bilmiyorum.”

Ses çıkarmadan dudaklarımı kıpırdatarak, “Dışarı çıktım,” dedim.

“Dışarı çıktı,” diye yalan söyledi benim için. Gözleri tekrar bana kaydı. “Kiminle?” diyerek Christopher’ın sorusunu tekrar etti.

“Adamlarla,” dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Eddie elini kaldırırken kaşlarını çatı. “Hangi adamlarla?” dedi o da sadece dudaklarını kıpırdatıp.

“Bütün adamlarla,” diye cevap verdim aynı şekilde.

Sonunda oyunu anlayan Eddie başını salladı. “Büyük bir erkek grubuyla. Hem de yakışıklı adamlardı.”

Dinlerken şapşalca gülüksedim.

Umursuyor.

SON ŞANS

“Ne giyyordu?” Eddie soruyu tekrar ederken kaşlarını çatı. Gözleri benimkilerle buluşurken yüzünü buruşturdu.

Dudaklarımı kıpırdatıp, “Beyaz elbise,” dedim.

Eddie yine benim için yalan söyledi. “Bilmem, beyaz bir elbise.” Dinledikten sonra gözlerini devirdi. “Onun elbisesini kesmeyeceğim.”

Gülmek için elimle ağzımı kapattım.

“Emin değilim,” diye cevap verdi Eddie. Bir süre dinledi. “Tamam, denerim.”

“Ne?” dedim sessizce.

Elini *endişelenme* anlamında salladı.

“Ben iyiyim.” Gülümsedi. “Hayır, güneşli.” Tekrar dinledi. “Saat üçte başlıyorum. Bu sabah meyve almak için Bayan Hazen’la markete gideceğim.”

Kaşlarını çatı ve gözleri benimkilerle buluştu. “Aradığını ona söylemeyeyim mi? Neden?”

Cevabı beklerken kalbim sıkıştı.

“Ah... anladım.” Dinledikten sonra nihayet gülümsedi. “Tamam, görüşürüz.” Telefonu kapattı.

“Ne söyledi?” dedim hemen.

“Aradığını sana söylemememi.”

“Neden?”

“Bilmem... unuttum,” diye yalan söyledi.

“Onu idare mi ediyorsun?” Nefesim kesildi.

“Seni arayacak, merak etme.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum.”

“Peki seni yeniden arayacak mı?”

“Yarın arayacağını söyledi.”

“Ah...” Umutsuzca tüm bunların ne anlama geldiğini çözmeye

çalışırken yaptıkları konuşmayı aklımdan geçirdim. Bir süre sessizce yürüdük.

“Senden hoşlanıyor,” dedi.

Gözlerim yukarı kalktı. “Bunu sana o mu söyledi?”

“Söylemesine gerek yoktu.”

“Peki o zaman nereden biliyorsun?”

“Erkekler böyle şeyleri bilir... hem ayrıca nasıl hoşlanmaz ki?”

Gülümsedim. Bu sevimli genç adam her şey ve daha fazlasıydı. Arkadaşlığı için minnettar olarak kolumu onun kine doladım.

“Eve dönerken bir de dondurma alalım.”

Eddie kocaman gülümsedi. “Tamam.”

CHRISTOPHER

Restoran kalabalık ve hareketliydi, yüksek sesli bir müzik çalıyordu ve tipik New York tarzında, bir pazartesi akşamı herkes dışarıdaydı.

Asla uyumayan şehir.

Kardeşlerim gülüp sohbet ediyordu ve onlarla geçirdiğim her an biraz daha kendim gibi hissediyordum.

Jameson elini tutarak yumruk yaptı. Bugün birkaç kez bunu yaptığını görmüştüm.

“Eline ne oldu?” diye sordum.

“Kim bilir.” Elini açtıktan sonra tekrar yumruk yaptı. “Ortadaki iki parmağım ağrıyor, sızlama gibi.”

Viskimi yudumladım. “İncittin mi?”

“Hayır.” Elini tekrar açtı. “Parmak boğumumda, parmaklarımdan yukarıda ve avucumun içinde.”

Elliot yüzünü buruşturdu. “Bu iyi bir şey olamaz.”

“TPY,” diye cevapladı Tristan kadehinin içine doğru.

SON ŞANS

“TPY de ne?” diye sordum.

“Tekrarlayan parmaklama yaralanması.”

İçkimi burnuma çektim. “Ne?” dedim öksürürken.

“Ciddiyim,” dedi Tristan tüm ciddiyetiyle. “Bu kadınları tatmin etmek zor iş.”

“Doğru,” diyerek kabul etti Jameson. Yumruğunu açtı ve sonra tekrar kapattı.

Tristan ortadaki iki parmağını uzatıp parmaklama hareketini taklit ederek kıvırdı. “Böyle yapmca acıyor mu?”

Jameson hareketi yaptı ve yüzünü buruşturdu. “Evet. Acıyor.” Gözleri masadakilerde gezindi. “Bu siktiğimin şeyi bende var,” diye söylendi dehşete düşmüş bir halde.

“Bundan sonrası yokuş aşağı,” dedi Elliot. “Isınma kısmında bir kusur olursa bir daha asla sevişemezsin.”

Jameson, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Isınma kısmı, evimde kira ödemeden yaşayan üç sevişme düşmanı tarafından zaten çoktan berbat edilmiş durumda.”

“Çocuklarını mı kastediyorsun?” diye mırıldandı Elliot kuru bir sesle.

Jameson ağzında bir parça buzu kırarken gözlerini kısıtı.

Eğlenerek sııttım.

“Seni anlıyorum, dostum. Kocaman bir kilit taktım... şimdi içeri dalmak yerine, dışarıda dikilip ‘Kapıyı açın,’ diye bağıryorlar.” Tristan tiksintiyle dudağını kıvırdı. “Şimdi sırada ısınma kısmındaki TPY kusuru varsa... resmen sikildim.”

“Hem de doğru şekilde değil.” Elliot gülümsedi.

Jameson gözlerini devirip kadehini bitirdi. “Bu, broşürde yoktu.”

Masadakiler kahkahalara boğulduğunda mutlu evlilikleri olan üç kardeşime baktım. “Broşürde ne *vardı* peki?” diye sordum onlara.

Tristan, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Tanıştığınız kişinin... şey olduğunu nasıl anladınız?” Duraksadım.

“Aradığımız kadın mı?” diye sordu Elliot.

“Evet.” Omzumu silktim. “Merak ettim sadece.”

“Hımm.” Jameson geçmişi düşünürken parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdirdi. “O zamanlar gerçekten bilmiyordum. Yani, anladığımda bir şimşek çakması falan olmadı.”

“Evet, benim de,” diye katıldı Tristan. “Ama onda farklı bir şeyler vardı.”

“Nasıl farklı?” diye sordum ilgim uyanarak.

“Sanırım...” Tristan duraksadı. “Benden çok daha havalı olan ve umutsuzca becermek istediğim bir arkadaş gibiydi.”

Kıkırdadım.

“Benim için durum farklıydı. Ben...” Jameson düşünürken dudaklarını büzdü. “Her zaman onun yanında olmak istiyordum. Yani ona takıntılıydım ama farklı bir takıntıydı.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“O yokken eve gitmekten nefret ederdim ve ne pahasına olursa olsun, eve gitmekten kaçınırdım.”

Dikkatle dinliyordum. Bunların hepsi benim için yeni bilgilerdi. Daha kadınlarıyla tanıştıkları ilk gün evlenmek için ilkel bir dürtü hissettiklerini sanıyordum.

Jameson, “Kendimi onun küçük dairesinde, çatı katında hissettiğimden daha çok evimde hissediyordum,” diye ekledi.

Ne?

“Ben de,” diye katıldı Tristan. “Onu özlüyordum. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu özlüyordum. Kendimi eve gidip ona yemek pişirmek ve kanepesinde televizyon izlemek için acele ederken buluyordum... ve aniden, bir şekilde artık olay seksle ilgili değildi.”

SON ŞANS

“Artık TPY ve kapıda işe yaramaz bir kilit olduğu için bu çok yardımcı oluyor.” Elliot bardağını Tristan’a doğru kaldırdı.

Tristan kıkırdadı. “Gerçekler.”

“Yani seks hayatının boktan olduğunu söylüyorsun.” Kaşlarımı çattım.

“Hiç de değil,” diye cevap verdi. “Seks gülünç derecede iyi ama bundan daha fazlası, onunla konuşmak istiyordum çünkü beni gerçekten dinleyen ilk kişi oydu. Hayatım, o içinde olduğu için daha iyi oldu.”

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Tanıdık geliyor.

“Sanırım benim için en büyük şey,” diyerek araya girdi Elliot. “Başka kimseyle yatmak istemememdi. Bir gecede diğer kadınları çekici bulmayı bıraktım.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. İki aydır seks yapmamıştım. Sanki dürtü bedenimi tamamen terk etmiş gibiydi. Başka bir kadınla seks yapmaktansa yatağıma uzanıp Hayden’in kitap okumasını izlemeyi tercih etmiştim. Çoğu günü duşta otuzbir çektikten sonra mutlu bir şekilde ona sarılarak bitirmiştim.

Siktir.

“Neyin var? Hayalet görmüş gibisin,” dedi Tristan.

“Her şey yolunda.” Sahte bir şekilde gülümsedim.

Sohbetin konusu değiştiğinde, onların bilgece sözleri kafamda dönüp dururken kıpırdamadan oturdum.

Hayatım, o içinde olduğu için daha iyi oldu.

Başımı çevirdiğimde Elliot’ın bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. Tek kaşını kaldırdığında gözlerimi kaçırdım.

Sakın.

“Christopher?” diyen bir kadm sesi duydum. Döndüğümde masamıza yaklaşan Heidi’yi gördüm. Nicki de onunla birlikteydi.

En sevdiğim iki kız.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken ayağa kalktım. "Heidi." Yanağından öptüm ve dönüp Nicki'yi de öptüm. "Merhaba."

"Döndün mü? Bizi neden aramadın?" Heidi seksi bir şekilde gülümseyerek beni baştan aşağı süzdü.

Kızlarla aramızda bir şey vardı, çok iyi bir şey. *Eskiden vardı*, diye kendimi düzelttim.

"Daha yeni geldim." Onlara şapşal şapsal gülümseyen kardeşlerime baktım. Evet, evet. Anladım: ikisi de göz alıcıydı. "Bunlar erkek kardeşlerim, Jameson, Elliot ve Tristan."

Heidi oyuncu tavrıyla seksi bir şekilde el salladı. "Beyler, hakkınızda çok şey duydum."

"Merhaba." Sanki Afrodit'in ta kendisiymiş gibi üçü de ona gülümsüyordu.

"Sonra ne yapacaksın?" diye sordu. "Arayı kapatalım mı?"

"Ah..." Beni zor durumda bırakınca kaşlarımı çattım. "Bu gece olmaz." Kardeşlerimi işaret ettim. "Sizi arayacağım?"

"Söz mü?" Gülümsedi ve uzanıp dudaklarıma bir öpücük konurdu.

Ondan bir adım uzaklaştım. "Elbette."

Dönüp kalabalığın arasında yürüdüklerinde arkalarından bakakaldık. Heidi parlak pembe, dar elbisesi ve ölmeye değer fiziğiyle hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Nicki ise yürüyen ıslak bir rüya, her erkeğin fantezisiydi.

Sönmüş bir halde koltuğuma geri çöktüm.

"Ne bok yiyorsun sen?" diye fısıldadı Tristan. "Git ve onları barın üzerine domalt, hemen şimdi."

"Kesinlikle," diye onayladı Jameson.

Bocalamış bir halde başımı kaşıdım. İçkimi elime alarak bardağın tamamını içtim.

İyi görünüyorlardı...

Siktir.

Duzenleme
Ny.Ozlem

SON ŞANS

Göz ucuyla baktığımda Elliot tekrar kaşını kaldırdı.

“Ne?” diye çıktım öfkeyle.

Teslim olur gibi iki elini havaya kaldırdı. “Hiçbir şey.”

“Havamda değilim, tamam mı?”

Gözlerini açtı, hassas bir noktaya temas ettiğini fark etmişti.

Tristan'ın masanın üzerindeki telefonu çalmaya başlayınca cevap verdi. “Selam, dostum. Evet, hazırım.” Saatine göz attı. “Geçerken beni al.” Dinledi. “Tamam, görüşürüz.” Telefonu kapattı. “Harrison işten çıkmış. Eve dönerken beni alacak.”

“Evet, benim de gitmem gerek,” diye Jameson hesabı ödemek için elini kaldırdı.

“Bir tane daha içelim,” dedi Elliot.

Kendimi her zamankinden daha dengesiz hissederek başımı salladım. “Lanet olası bütün şişeyi al.”

Jameson'ın gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktığında kaşlarını çatı. “Neyin var senin? Tuhaf davranıyorsun?”

“Evet,” dedi Tristan. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Hiçbir şey,” dedim ters bir şekilde.

Elliot sandalyesinde arkasına yaslandı. Bilmiş gözlerini benimkilerden ayırmadan garsona işaret verdi. Garson geldiğinde, “İki viski daha alalım, lütfen,” dedi.

Hayden olsa margarita içerdi.

“Aslında,” dedim sözünü keserek. “Ben bir margarita alacağım... iki olsun.”

“Margarita.” Elliot yüzünü buruşturdu. “Ne sikim var senin?”

Garsona, “Dört,” dedim.

“Viski değil mi?” diye sordu Elliot'a.

Onun yerine, “Hayır,” diye cevap verdim.

Jameson kıkırdadı ve ayağa kalkarken Elliot'ın sırtına vurdu. “Bununla sana iyi şanslar. Christopher damak tadını İspanya'da bırakmış.”

Tristan da ayağa kalktı. “Şükürler olsun ki kalmıyorum. Bu saçmalıkla başa çıkamam.” Ceketini giydi. “Sözleşmeleri yarın kaçta imzalıyoruz?”

Jameson, “Dokuzda,” diye cevap verdi.

“Görüşürüz o zaman.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Onlar restoranın içinden yavaş adımlarla giderken, gözlerim Elliot’a geri döndü. Şimdi yanağını eline dayamış ve parmağını şakağına doğru uzatmış bir şekilde bakışlarını bana sabitlemişti.

“Kim o kadın?”

“Hiç kimse,” diye yalan söyledim.

“Kes saçmalamayı. Kim o kadın dedim?”

“Konuyu kapat.”

“Benimle konuşmazsan sana yardım edemem.”

Sessiz kaldım.

“Dinle, sık kafalı... bana yalan söyleme. Sana bir şeyler olduğumu biliyorum ve ne olduğumu bilmek istiyorum.”

“Dört margarita.” Garson onları önümüzdeki masaya koydu.

“Teşekkürler.” Elliot kendininkini alarak bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. “İlki her zaman çok serttir.” Dudaklarındaki tuzu yaladı. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı alçak sesle. “Tadı bok gibi.”

Derin bir nefes verdim. “Adı Hayden Whitmore.”

“Güzel isim.” Sırtarak bir yudum daha aldı. “Kulağa Jane Austen kitaplarından bir karakter gibi geliyor.”

Sırtıp ben de bir yudum aldım. “Öyle zaten.”

Beni izleyerek detaylandırmam için bekledi.

“Nazik, sevgi dolu, masum ve...” Duraksadım. “Tanıdığım kadınlardan farklı. Kıvrımlı, tatlı, zeki ve esprili. O mükemmel biri.”

“O zaman sorun ne?”

“Bilmiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Bilmiyorum da ne demek?”

SON ŞANS

“Gerçekten bilmiyorum.” Başımı arkaya eğip kadehimdeki margaritayı bitirdim.

Elliot bir yudum daha aldı ve içkisini kaldırıp inceledi. “Tadı şimdi daha iyi. O ilk birkaç yudum...” Titriyormuş gibi yaptı.

“Öyle.”

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Pansiyondaki oda arkadaşlarımdan biri. Üç aydır birlikte seyahat ediyoruz.”

Başını salladı. “Peki onunla ne zamandır yatıyorsun?”

“Onunla yatmadım.”

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. “Ne?”

Omuzlarımı silkerek diğer kadehimi de bitirdim. “Biliyorum.”

“Yani... şunu açıklığa kavuşturalım. Bu kadınla hiç yatmadın mı?”

Kafamı iki yana salladım.

“Yani onunla birlikte bile değilsin?”

“Şey... teknik olarak, hayır.”

“Bu cümlede nasıl oluyor da bir *teknik olarak* bulunuyor?”

“Çünkü onunla *birlikteyim*. Her günün her dakikasını bu kızla geçirdim, onu bir köpek yavrusu gibi takip ettim, o da kimseyle yatıp kalkmadı ve benimle de hiç ilgilenmiyordu. Sonra öpüştük ve biraz oynastık. Ben de kafayı yiyerek eve geldim.”

Bana bakıyordu. “*Oynaşmayı* tanımla.”

Yanaklarımı havayla şişirdim. “İşin içinde oral seks vardı.”

Gözleri dehşetle açıldı. “Kendine oral seks yaptırdın ve sonra da tabanları yağlayıp kaçtın mı?”

“H-hayır,” diye kekeledim. “Onun için iyi bir zaman değildi ve...” Burun kemiğimi sıktım. “Evet.”

Bana bakakalmıştı.

“Biz arkadaşız, en iyi arkadaş gibiyiz ve düşünebildiğim tek şey o. Sonra gidip her şeyin içine sıçtım,” dedim tek nefeste.

“Neden içine sıçmış oluyorsun?”

“Çünkü ben...” Doğru terminolojiyi bulmaya çalıştım. “Benim.”

O da kadehini bitirdi ve daha fazla içki istediğini belli etmek için elini kaldırdı. “Bu konuşma için daha fazla tekilaya ihtiyacım var.”

Bir süre sessizce oturduk.

“Yani... onu istemiyor musun?”

“Sorun da bu zaten. İstiyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “O zaman neden bu işin peşinden koşmuyorsun?”

“Çünkü her şeyi sikip atacağımı biliyorum ve o da incitemeyeceğim tek kişi.”

“Neden böyle söylüyorsun?” Kaşlarını çattı.

“Onun için yeterince iyi değilim.”

“Bu sıkık bir saçmalık,” diyerek homurdandı.

“Öyle mi?” diye cevap verdim. “Bu konuyu uzun uzun düşündüm ve gerçek şu ki Elliot -ve ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz- bir ilişkiyi bir hafta bile sürdüremiyorum. Sıkılıyorum. Gözüm hep dışarıda. Hiçbir zaman bir şeyi sonraki aşamaya taşıyamadım.” Kendimi daha iyi ifade etmeye çalıştım. “Ben tek bir kadınla birlikte olmak için yaratılmamışım. Kimsenin bana bağlı olmasını istemiyorum.”

“Çünkü daha önce hiç âşık olmadın,” diye çıkıştı.

Ne?

Yüzüm asıldı.

“Korkuyorsun.”

“Korktuğum falan yok,” diye karşılık verdim.

“Saçmalık. Bu kıza âşık oldun ve şimdi de çok korkuyorsun.”

“Ona âşık değilim,” dedim öfkeyle. “Olmuş olamam. Yatmıyoruz bile.”

Diğer margaritamı da bitirdim.

“Ve yine de...” Elini bana doğru uzattı. “Şu haline bak.”

Elimi tiksintiyle yüzümde gezdirdim.

SON ŞANS

“Bak, her zaman bana evlenme zamanının geldiğinde birini seçip bunu yapacağını söyledin. Ama sana bir sır vereyim, küçük kardeşim... o şekilde olmuyor. Bu bilinçli olarak verdiğin bir karar değil. Bir gün kadının biri seni öyle derinden etkileyecek ki kalbinin sesini dinlemekten başka çaren kalmayacak.”

Zihnimi arapsaçına dönmüş halde ona baktım. “Boşanamam, Elliot.”

Yüzü asıldı. “Bunu neden söyledin ki?”

“Çünkü boşanamam.” Göğsüm endişeyle sıkıştı. “Boşanmak-tansa ölmeyi tercih ederim. Başarısız bir evlilik kendimi affedemeyeceğim tek şey. Eğer bunu doğru yapamayacaksam, hiç yapmak istemiyorum.”

“Bu çok saçma.” Yüzünü buruşturdu. “Ne halattan bahsediyorsun sen?”

Garson önümüze dört margarita daha koydu.

“Teşekkürler.” Elliot başını salladı. İkimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde sessizliğe gömüldük.

“Ne olacağını düşünüyorsun?” diye sordu. “Eğer bu işin peşini bırakmazsan, sence ne olacak?”

“Ne olacağını *biliyorum*.”

“Ne?”

“Her şeyi berbat edeceğim... ve beni terk edecek. Kalbim kırılacak ve çocuklarımı her iki hafta sonunda bir göreceğim. Bunlar onun sözleriydi, benim değil.”

“Ama...”

“Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” diye tersledim. “Hayden’la o yola girmeyeceğim. O benim sahip olamadığım hayaldi. Londra’ya geri dönüyorum. Sırt çantalı günlerim sona erdi. Güven bana, o bensiz daha iyi.”

“Sen sikik bir aptalsın,” dedi ters bir şekilde.

Bir kadehi daha bitirerek masaya çarptım. Sarhoş olmaya baş-

ladığımı hissediyordum. “Daha az konuşma.” Bir tur daha için elimi yukarı kaldırdım. “Daha çok içki.”

Dört saat sonra Elliot’la bardan tökezleyerek çıktık ve bizi bekleyen arabanın arkasına yuvarlandık.

Elliot şoförümüze, “Ben margaritalandım,” dedi dili dolaşarak.

Kahkaha attım. “Bu doğru, öyle oldu.” Arka koltukta gülmeye devam ettik ve sonunda araba Elliot’ın dairesinin önünde durdu.

Elliot kapıyı açınca ayağımı kışına koyup onu arabadan ittirdim. Kaldırımında sendelediğinde güldüm ve şoföre, “Sür,” dedim.

Yola çıktıktan on dakika sonra binamın önünde durduk. Arabadan inip tökezleyerek içeri girdim. Fuayeden geçerken kapı görevlisi gülümsedi. “İyi akşamlar, Bay Miles.”

“Merhaba.” Tebessüm ettim.

“Misafirleriniz barda bekliyor, efendim.”

“Ha?”

Özel salon bölümünü işaret etti. Oraya girdiğimde Heidi ve Nicki’nin beklediğini gördüm. Beni gördüklerinde gözleri parlar-ken, bense olduğum yerde durdum.

İkisi de bana doğru koşarak kollarını bana doladı. Heidi ayak parmaklarının üzerinde yükselerek boynumu öptü. “Seni özledik, sevgilim.”

Gözlerimi iki güzel kadın arasında gezdirirken aletim seğirdi.

Uzun zaman olmuştu.

“Buna üst katta devam edelim mi?” Karanlık bir şekilde gülümsedi.

Gözlerim dudaklarına indi. “Evet, edelim.”

14. BÖLÜM

Görevliler bizi fark etmemiş gibi davranırken fuayeden geçip asansöre bindik. Yüzümü kapıya dönerek kendi katımın düğmesine bastım.

“Tanrım, Londra’da sensiz olmak çok sıkıcıydı.” Kızlar modeldi ve benim gibi Londra’da yaşıyorlardı ama sık sık New York’a geliyorlardı.

Eğlenmiş bir şekilde gülümsedim. Onların oyuncu doğalarını da özlediğimi söylemeliydim, tamamen anı yaşıyorlardı ve bu çok ferahlatıcıydı. “Eminim size eşlik edecek zavallı, masum piç kuruları bulmuşsunuzdur.”

Heidi elini kıcımda gezdirdikten sonra sıktı. “Ama hiçbirisi senin gibi değil, patron.”

“Sen kendi başına bir ligdesin.” Nicki gülümsedi. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip öpmek için yaklaştığında başımı çevirdim. “Yavaş ol,” diyerek onu uyardım. “Daireme gelene kadar bekle.”

Surat asar gibi dudaklarım büzdü.

“Suratını öyle asma, yoksa ağzını yıkarım.” Kaşımı kaldırdım. “Ve neyle olduğunu biliyorsun.”

Koyulaşan gözleri benimkilere dikilirken dudaklarını yaladı. İşte bu.

Aletim sertleşirken bacaklarımın arasında donuk bir sızı oluştu.

Kötü kızlarımı özlemişim.

En üst kata vardığımızda parmak izimi tarattım. Nicki hiç vakit kaybetmeden eğilip elbisesini başının üzerinden çıkardı ve önüme doğru yürürken yana attı. Gözlerim onun cehennem gibi ateşli vücuduna ve siyah G-stringine takıldı.

“Sutyen yok mu?” diye sordum.

“Sana zaman kazandırırım diye düşündüm.” Eğilip bir striptizci gibi düz tuttuğu bacaklarından G-stringini çıkardı.

Onu sapan gibi bana fırlattı, yakaladığımda sııttım. “Çok düşüncelisin.”

Heidi de soyunmaya başladı. Gömleğinin düğmelerini açtı ve yavaşça kaydırarak çıkardı.

Gözlerim siyah dantel sutyeninin içindeki iri göğüslerinde gezindi.

Hımm...

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Çok garipti. Bana her zaman Nicki’nin vücudu çekici gelmişti ama bu gece beni benden alan Heidi’nin kıvrımlarıydı. Neden birdenbire kıvrımları sevmeye başlamıştım?

Hayden.

Fark ettiğim şeyle irkilerek boğazımı temizledim. “Bize birer içki getireyim.”

Tökezleyerek bara girdim; bir içki daha ihtiyacım olan son şeydi. Bir kadeh doldurup fondip yaptım. Diğer odaya göz attığımda iki kızın artık tamamen çıplak olduğunu gördüm.

Heidi kanepemde dört ayak üzerinde durmuş, kıcını sallıyordu.

Siktir.

Kadehi o kadar hızlı doldurdum ki içkim kenarlarından taşı, başımı arkaya eğip içindekileri tekrar bitirdim.

Kendine hâkim ol, dostum.

SON ŞANS

Üç kadeh doldurdum, derin bir nefes alıp odaya geri döndüğümde Heidi'yi sırtüstü yatarak bacaklarını açmış, Nicki'yi de yanında yatarken buldum. Nicki'nin parmakları benim için Heidi'nin pembe ve ıslak kadınlığının dudaklarını açıyordu. Hazır ve bekliyordu.

“Gel ve al, patron.” Karanlık bir şekilde gülümsedi.

Siktir.

Midem bulanmaya başladığında kaşlarımı çattım.

Ne?

Bir süre ikisine de baktım; bunu yaparsam bunun Hayden ve benim sonumuz olacağını biliyordum.

“Neyi bekliyorsun, patron?”

“Bana öyle demeyi kes.”

“Ne?”

Sikerim böyle işi.

Bunu yaptığıma inanamıyordum. “Gitmeniz lazım,” diye cevap verdim.

“Saçmalama.” Nicki gülümseyerek dizlerinin üzerinde bana doğru emeklemeye başladı. Doğrulup fermuarımı açtı. Öne doğru eğildi ve iç çamaşırımın üzerinden sertleşmiş aletime sıcak nefesini üfledi.

Kanımın ısındığını hissettim... SİKTİR.

Hayden.

Ondan bir adım uzaklaştım. “Şimdi.” Fermuarımı yukarı çekip ön kapıya doğru yürüdüm ve aceleyle açtım.

“Senin neyin var böyle?” diye çıkıştı Heidi.

“Her şey,” diye bağırdım. “Ve bu baştan çıkarmayı hiç takdir etmiyorum. Buraya bir daha gelmeyin.”

“Baştan çıkarma mı?” Heidi'nin yüzü asıldı. “Biriyle mi birliktesin?”

Kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum, orası kesindi.

Sessiz kalmayı tercih ederek dudaklarımı büzdüm çünkü vereceğim her cevap yalan olacaktı.

Nicki kayar gibi adımlarla yanıma gelerek, “Ne olmuş yani? Önemli değil,” diye fısıldadı. “Evlenmiş olsan bile umurumda değil, yeter ki sana sahip olayım. Sen söylemezsen ben de söylemem,” diye seksi bir şekilde fısıldayarak kravatımı çözdü. “Sır tutabiliriz... değil mi, Heidi?”

Ona baktım. Ona... onlara sahip olmak o kadar kolay olurdu ki, üstelik haklıydı: kimsenin haberi olmazdı.

Hayden.

Elinden kurtulup kıyafetlerini topladım ve ona fırlattım. “Giyin.”

“Ne?” diye bağırdılar.

Diğer odaya geri dönerek içkileri lavaboya döktüm. “Hemen. Gidin,” diye seslendim.

“Bizi görmek istemiyordun madem neden buraya kadar getirdin?” diye seslendi Nicki.

“Akıl tutulması,” diye karşılık verdim. *Daha çok, sık tutulması.*

Nicki yeniden denedi. “Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim.”

Sabırım tükenerek, “Tanrı aşkına, Nicki,” diye bağırdım. “Yeter.” Kapıyı işaret ettim. “Çıkın dışarı. Hemen şimdi.” Heidi’nin elbisesini kapıp ona attım, G-stringi alarak eline tutuşturdum. “Lütfen, üzgünüm.” Telaşlıydım ve kelimeleri ağzımda geveliyordum. İlk kez böyle bir şey yapıyordum. “Sadece... gerçekten gitmeniz gerekiyor.”

Nicki hışımla kapıdan çıkarken, Heidi geride kaldı. “İyi misin?” diye sordu usulca.

Ona bakarken burun deliklerim titreşti.

İyi görünüyor muyum?

“Güle güle, Heidi.”

Gözleri benimkilerde olması gerekenden daha uzun süre kaldığında gerçekten önemsedğini anladım.

SON ŞANS

Hayden.

Dönüp pencereye doğru yürüdüm ve aşağıdaki şehre baktım. Kapının sessizce kapandığını duyduğumda karnımın derinliklerinin pişmanlıkla dolduğunu hissettim. Kendimden utanarak gözlerimi kapattım. Benim neyim vardı böyle?

Resmen aklımı kaçıırıyordum.

Saat tam sekiz buçukta ofise girdiğimde Jameson ve Elliot danışmada duruyorlardı. “Günaydın.”

Jameson beni görünce yüzünü buruşturdu. “Bok gibi görünüyorsun.”

“Margaritalandım.” Yanlarından geçip gittim. “Seni sorumlu tutuyorum,” dedim Elliot’a.

Elliot kıkırdadı. Koridorda ilerleyip ofisime girdim ve koltuğuma yığıldım.

Siktir, kötü hissediyordum.

Başım ağrıyordu, midem bulanıyordu... utanıyordum.

Kalbim sızlıyordu.

Heidi ve Nicki dün geceki aşağılık hareketim hakkında ne düşünüyorlardı acaba?

Kapıdan *tık tık* sesi geldi.

“İçeri gel,” diye seslendim.

Kapı açıldığında annem göründü. “Merhaba, hayatım.”

Ve işte, New York’un en göz alıcı kadını buradaydı. Taba rengi tasarımı bir elbise ve topuklu ayakkabılarıyla çok şıktı. Saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı ve sırtı dimdikti. Gülümsedim. “Merhaba, anne.” Ayağa kalkarak yanağından öptüm. “Çok güzel görünüyorsun.”

Bana gülümsedi. “Seni kahvaltıya çıkarmaya geldim.”

Siktiğimin Elliot’ı.

“Bugün çok meşgulüm, anne.”

“Saçmalık,” dedi gülümseyerek. “Döndüğünden beri seni sadece iki saat gördüm. Daha fazla zamana ihtiyacım var, tatlım.”

“Ben zaten yedim.”

“Gel.” Ona söylediğim her şeyi duymazdan gelerek ofisimden çıktı. “Christopher’ı çalışıyorum,” diye kardeşlerime seslendiğini duydum.

Koridorda ağır adımlarla yürürken Elliot ve Jameson’ın hâlâ danışmada takılıp sohbet ettiklerini gördüğümde Elliot’a bakarak gözlerimi kıştırdım. Yanından geçerken dudaklarımı oynatarak, “Boku yedin,” dedim.

Gülümseyerek parmak uçlarıyla bana el salladı. “İyi eğlenceler,” diye karşılık verdi dudaklarını oynatarak.

Elliot’ın beni gammazladığı apaçık ortadaydı ve bugün, bunun için hiç havamda değildim.

Asansöre binince kolunu benimkine doladı. “Bana seyahatinden bahset.”

“Harikaydı.”

“Harikaydı mı?” Bana bakarak kaşlarını çatı. “Bu geri dönme-yeceğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır.”

“Hımm.” Asansörün kapıları açıldı, resepsiyondan geçerken kolunu benimkinden ayırmadı.

“Kahvaltıyı nerede yapmak istersin?” diye sordum.

“Lamberts’te bir masa ayırttım.”

“Orası çok uzak. Yolun karşısındaki kafede yiyelim.”

“Yüce Tanrım, hayır. Oradaki kahvenin tadına baktın mı?” Şoförü siyah Mercedes’in arka kapısını açtığında annem arabaya bindi. “Teşekkür ederim, Roger.” Gülümsedi.

Derin bir nefes vererek arkasından arabaya bindim. Mesele

SON ŞANS

şuydu ki... annemle tartışamazdınız. O her şeyin patronuydu. O zıpla derdi ve hepimiz ne kadar yükseğe diye sorardık.

Yirmi dakika sonra, en sevdiği kahvaltılık restoranında oturuyorduk. Pembe ve altın rengi porselen tabaktaki fincanından kahvesini içen anneme gülümsedim.

Gözleri benimkilere dikildi ve bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Peki... hayatım.”

Gözlerimi devirdim. İşte başlıyorduk. “Çıkar ağzından baklayı.”

“Ben bakla yemem. Deve değilim, Christopher.”

Kocaman gülümsedim, işte onun sinir bozucu hazırcevaplığı buradaydı. Sanırım biz çocuklar babamızdan çok ona benziyorduk.

“Elliot bana birkaç sorun yaşadığını söyledi.”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Yanlış anlamış.”

“Şimdi, hayatım.” Aman vermez bir şekilde bana baktı. “Bunu tartışana kadar restorandan ayrılmayacağız.”

“Tartışacak bir şey yok, anne.”

“Tanıştığın küçük servet avcısı hakkında konuşmak istemiyorsun.”

“O bir servet avcısı *değil*,” diye çıktım. “Benim tek kuruşum olmadığını düşünüyor.”

“İşte burada.” Tatlı bir şekilde gülümsedi. “Bunun konuşmana neden olacağını biliyordum. Bana her şeyi anlat.”

Gözlerimi kıstım. Bu hesapçı kadına lanet olsun.

“Yani... beş parasız olduğunu mu sanıyor?”

“Evet.”

“Duyduğuma göre o kadar da çekici değilmiş.”

“Ne?” dedim öfkeyle. “O sikik derecede güzel.”

“Diline dikkat et,” diye hatırlattı bana bilmiş bir gülümsemeyle.

İkimiz de kahvelerimizi yudumlarken bir süre sessiz kaldık.

“Biliyorsun,” dedi süslü, pembe fincanını ona uyumlu tabağma bırakarak. “O senin için uygun bir kız değil.”

Sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyordum. “Sana bunu söyleten ne?”

“Sırt çantasıyla pis pansiyonlarda kalıyor ve senin kıymetini bilmiyor. Koşarak eve dönmek zorunda kaldığına göre, belli ki seni bir şekilde incitmiş. Muhtemelen arkandan önüne gelenle yatıp kalkıyordur ve bahse varım bir ilişkiye de bağlı kalamayacaktır.”

“Tam tersi, anne,” diye çıkıştım. Yüzüm asıldı. “Bekle... sırt çantamla gezdiğimi biliyor muydun?”

“Gerçekten dün doğduğumu mu sanıyorsun?” diye cevap verdi beni izlerken. “Gerçi, Paris’teki sahte kursun hakkındaki hikâyeler çok etkileyici. Babanı ve beni güldürdükleri kesin.”

“Lanet olsun.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bütün bunları beni yakalamak için söylemişti.

“Konuş benimle, tatlım,” diye ısrar etti.

Gözlerim onunkilere dikildi ve yetişkin hayatımda gözyaşlarına en çok yaklaştığım anda dudaklarımı büzdüm.

“Sıçıp batırdım, anne.”

“Ne oldu?”

Omzumu silktim. “Bilmiyorum.”

“Neden ayrıldın?”

“Bilmiyorum.” Son birkaç ayı aklımdan geçirirken restoranın karşı tarafına baktım. “Arkadaş olduk ve o çok... güzel, tatlı ve benim olmadığım her şey. Sonra öpüştük ve...” Omuz silktim.

Annem beni izlerken usulca gülümsüyordu.

“Her neyse.” Sandalyemde doğruldum. “Artık bitti.”

Gözleri benimkileri yakaladı. “Öyle mi?”

“Bitmesini istiyorum.”

“Bazı şeyleri sen seçemezsin. Onlar seni seçer.”

SON ŞANS

Kahvemi yudumladım. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

“Seni okuldan aldığım, bir yıl boyunca baban ve benimle evde kalıp salı günleri konuşma terapisti Bayan Theresa’ya gittiğin zamanı hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal.”

“Onunla ne hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?”

“Pek değil.”

“Seninle sorunların ve korkuların hakkında konuşurdu.”

Kaşlarımı çattım. “Bayan Theresa psikiyatrist miydi?”

Çantasından bir kitap çıkardı. “Okumak ister misin?”

Kitabı ondan alıp inceledim. Aslında bir defterdi ve içine çıktı alınmış harfler yapıştırılmıştı. Ön sayfadaki tarihi kontrol ettim. Bu yazıldığında on yaşında olmalıydım.

Christopher’ın mükemmeliyetçilik özellikleri yaşadığına inanıyorum.

Bundan sonraki kısım annemin el yazısıyla yazılmıştı, sanki mükemmeliyetçilik kelimesini araştırmış gibiydi.

Psikolojide mükemmeliyetçilik, bir kişinin kulsursuzluk ve mükemmellik için çabalama endişesiyle karakterize edilen, eleştirel öz-değerlendirmeler ve başkalarının değerlendirmeleriyle ilgili endişelerin eşlik ettiği bir kişilik tarzıdır.

Christopher’ın halihazırda sergilediği özellikler:

Ya hep ya hiç tavrı.

Kendisine ve başkalarına karşı son derece eleştirel olma.

Korkuyla hareket ettiğini hissetme.

*Gerçekçi olmayan standartlara sahip olma.
Sadece sonuçlara odaklanma.
Karşılanmamış hedefler nedeniyle depresyonda
veya dehşete düşmüş hissetme.
Başarısızlık korkusu.
Erteleme.
Savunmaya geçme.*

*Genelde görülen düşük benlik saygısını sergilemese
de kardeşlerine büyük oranda güveniyor, bu da bağımlı
bir ilişkiye işaret ediyor olabilir. Christopher kabul
edilmek için hayatının her alanında başarılı olması ge-
rektiğini düşünüyor.
Başarısızlık bir seçenek değil.*

Ne?

Kaşlarımı çatarak okumaya devam ettim. Bir sonraki paragraf
terapisttendi.

Christopher'ın terapiye devam etmesini öneriyorum
çünkü tedavi edilmezse yetişkinliğe yaklaştığında
ve kişisel ilişkilere girdiğinde bu özelliklerin daha
da kötüleşebileceğini tahmin ediyorum.

Defteri kapatarak sinirli bir şekilde ona geri verdim. "On ya-
şındaydım."

Annemin bilmiş gözleri benimkilere dikildi.

"On yaşındakilerin hepsi tuhaftır." Rahatsız hissederek sandal-
yemde kıpırdandım. "Ben mükemmeliyetçi değilim."

Sessiz kaldı.

SON ŞANS

“O aptal defterin ne dediği umurumda değil. Ben lanet bir mükemmeliyetçi değilim.”

Kahvesini yudumladı.

“Hem on yaşımdayken beni psikiyatriste götürmene sebep olan neydi?” diye çıkıştım.

“Yeni hiçbir şey yapmıyordun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir şeyde iyi olamayacağımı düşünüyorsan, onu denemeyi bile reddediyordun.”

“Ne gibi?”

“Sınıfta başladı. Cebir dersini reddettin.”

Kaşlarımı çattım. Bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

“Öğretmeninle yumruk yumruğa geldiniz. Ayak diredin ve doğruca reddettin. O da beni aradı. İşte o zaman her zaman senin küçük tuhaflıkların olarak gördüğümüz şeylerin farkına varmaya başladık.”

Ona bakıyordum.

“Tatlım.” Masanın üzerinden elimi tuttu. “En küçük Miles kardeş olmak, mükemmel olman için üzerinde bu kadar baskı varken senin gibi büyümek kolay değil.”

“Kendimi baskı altında hissetmiyorum, anne.”

“Ailemiz içindeyken değil... ama bu senin kadınlarla olan kişisel ilişkilerini etkiledi. Otuz bir yaşındasın ve hiç kız arkadaşın olmadı. Nedenini hiç merak etmiyor musun?”

Dehşete düşmüş bir şekilde ona bakakaldım.

“Bunu yapabilirsin, Christopher.” Elinin içindeki elimi sıktı. “Yapabileceğini biliyorum ama başarısız olursan da sorun olmayacağını bilmelisin.”

Evet. Sorun olur.

Boğazıma bir yumru oturdu.

“Birini sevmek korkutucudur, bunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama bir gün, kontrolü birine vermek zorunda kalacaksın. Şu anda vermen gereken tek karar şu... bu kız kalbini emanet edeceğin kişi mi olacak, yoksa elinden kaçıp giden mi?”

Hayden.

Gözlerim yaşla doldu.

Annem defteri bana uzattı. “Bunu eve götür ve oku tatlım. İncele. Daha da iyisi, bir terapistle görün. Kendi kalbini kırdığını görmek istemiyorum.”

“Artık çok geç.” Hüzünle iç çektim. “O gitti.”

HAYDEN

Pansiyonumuzun dışındaki bankta oturuyordum. Saatiime göz attım. Neredeydi bu çocuk? Bir saat içinde işe başlayacaktım. Genelde şimdiye kadar burada olurdu.

Bir on dakika daha bekledim, sonunda sokağa baktığımda onu gördüm ve el salladım. Büyük, güzel kahverengi gözleriyle bana gülümsedi. “Merhaba, Bayan Hazen.”

“Merhaba, Eddie.” Nefesimi tuttum. “Aradı mı?”

Eddie’nin yüzü asılırken başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kalbim sıkıştı.

Christopher gideli sekiz gün olmuştu ve kahretsin.

Yanlış anlamıştım.

Geri dönmeyecekti.

Dört gün önce Eddie’yi aramayı bırakmıştı ve artık Eddie de benim kadar üzgündü.

Bu çok üzücüydü, gerçekten üzücüydü.

Diğer herkes pazartesi günü Almanya’ya gitmişti. Onlarla git-

SON ŞANS

meye cesaret edememiştim. Ya geri gelip beni burada bulamasaydı? Sadece veda etmek için bile olsa.

İyi olduğunu umuyordum.

İşin aslı, önemsediyini biliyordum. Birçok şeyi yanlış anlamış olabilirdim ama aramızdaki duyguları hayal etmemiştim. Başından beri berbat durumda olduğunu biliyordum. Sanırım ne kadar kötü olduğunun farkında değildim.

Kendimi neredeyse çıldırtana kadar bunu aşırı derecede analiz etmiştim.

Sonunda varabileceğim tek sonuca varmıştım. Belki de vücudum onun için yeterli değildi. Takıldığı kızları görmüştüm ve onların stratosferinde bile değildim. Belki de benim ne olmadığımı görmüş ve tabanları yağlamayı seçmişti.

Bu düşünce iç karartıcıydı, gerçeklik iç karartıcıydı. İşte dünyanın öbür ucundaydım ve istediğim tek şey annemin bana sarılmasıydı.

Eddie benimle otobüs durağına kadar yürüdü, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessizce bekledik.

“Bu akşam işin kaçta bitiyor?” diye sordu bana.

“Sekizde.”

“Seni o saatte alamam. Hâlâ çalışıyor olacağım.”

“Sorun değil.” Gülümseyerek kolumu küçük tatlı korumama doladım.

Kişisel korumam olarak Christopher’ın yerini almıştı, geç saatlere kadar çalıştığımda beni almaya geliyordu. “Daha hava kararmamış oluyor. İyi olacağım.”

Otobüs durunca yanağını öptüm. “Beni otobüs durağına kadar geçirdiğin için teşekkürler.” Gülümsedim. “İş yerinde iyi eğlenceler.”

“Eğlenmeyeceğim.” Gözlerini devirdi. “Sana da.”

“Ben de kesinlikle eğlenmeyeceğim.” Otobüse binip oturdum

ve uzaklaşırken el salladım.

Eddie'yi seviyordum.

Dört Saat Sonra

Dokuz numaralı masayı silerek temizledim. Bütün tabakları toplayıp tepsiye koyduktan sonra mutfağı gitmek için döndüğümde olduğum yerde durdum.

Christopher restoranın önündeydi, iri gözleri benimkileri araştırmaya başladı.

Yumuşak bir şekilde gülümsediğimde o da gülümsedi. Bana doğru yürüdü, ben de tabak dolu tepsiyi bırakıp ona doğru yürüdüm.

Beni kollarının arasına alırken, “Selam,” diye fısıldadı.

Yoğun bir duygu seline kapıldım. “Tatlı zamanını ayırabildin demek.”

“İnan bana, tatlı dışında her şeydi.” Beni usulca öptü ve dudakları dudaklarımın üzerinde oyalandı.

“Şimdi ne diyeceksin bakalım?”

Bana kocaman, güzel bir gülümsemeyle baktı. “Hadi yapalım şu işi.”

15. BÖLÜM

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü, dilinin mükemmel hareketiyle rahatlama ve mutluluk karışımı bir öpücüktü. Birbirimizin dudaklarına doğru gülümsedik, tekrar tekrar öpüştük. “İyi misin?” diye fısıldadım.

“Artık iyiyim.” Beni tekrar öptü.

“Bu senin ilk ve son şansındı,” diye mırıldandım.

“Adil.” Öpücüğü derinleşirken nerede olduğumuzu unuttuk.

“Hey,” diye seslendi patronum. “O çalışıyor.”

“Gitmem lazım.” Geri adım atmaya çalışırken gülümsedim.

Christopher sanki beni bırakamıyormuş gibi yüzümü kendine doğru tutuyordu. “Henüz değil.” Beni tekrar öptüğünde bunu iliklerime kadar hissettim. “İşin kaçta bitiyor?”

“Sekizde.”

“Seni alayım mı?”

“Tamam.” Ondan uzaklaştım.

“Randevuya çıkar mıyız?” diye sordu umutla.

Gülümsedim. “Tamam.”

Bana bakarak, “Tamam,” diye tekrarladı. “Tamam...” Kendine güvence vermeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

“Bunu zaten söyledin.”

“Tamam.” Kaşlarını çattı. “Söyledim, değil mi?” Geri adım

atınca çatal bıçak standına çarptı. Bir insan olmadığını fark etmeden önce ona, “Üzgünüm,” dedi. Sonra da utanarak kıkırdadı. “Sekizde?”

Cidden gergin.

“Tamam.” Güldüm.

“Çok fazla tamam var,” diye cevap verdi.

“Siz ikiniz, şunu keser misiniz?” diye seslendi patronum.

Christopher’ın gözleri benimkilerden ayrılmadığında kocaman gülümsedim. “Akşama görüşürüz.”

Dönüp neredeyse sıçrayarak restorandan çıktı, ben de gururla mutfağa döndüm.

Geri dönmüştü.

CHRISTOPHER

Caddede hızlı adımlarla yürürken saatime göz attım. Öğleden sonra dördtü.

Siktir.

Sadece dört saatim vardı.

“Bir kızı randevu için nereye götürürsün?” Bir anlığına düşündükten sonra tanıdığım tek romantik insanı, Elliot’ı aradım.

“Nasıl geçti?” diye cevapladı telefonu.

“Şaşırtıcı derecede... bağışlayıcıydı.”

Güldü. “İyi haber.”

“Ona bu akşam bir randevuya çıkacağımızı söyledim.”

“İyi fikir.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı çattım. “Çünkü şu anda romantizm lanet aklımdaki son şey.”

“Hımm. İyi kısma geçmek için randevu kısmını atlatman gerek.”

“Deme ya, Sherlock,” diye çıkıştım. “Hazırlanmak için dört sa-

SON ŞANS

atım var, böylece onun aklını başından alabilirim. Ne bok yiyeceğim ben?”

“Tamam... hımm.” Bir an düşündü. “Ne yapmak istiyorsun?”

“İlk gecemizi boktan bir ortak odada geçirmek istemediğim kesin.”

“Bir otel odası ayırt.”

“Beş parasız olduğumu sanıyor.”

“Ona...” Bir süre düşündü. “Ona büyükbabanın otelin sahibini tanıdığını ve asla kullanmayacağı bedava kuponları olduğunu, bu yüzden onları sana verdiğini söyle.”

“Aslında...” Planı kafamda döndürüp dururken başımı salladım. “...hiç fena değil.”

“Sonra da onu yemeğe çıkar.”

“Hı-hı.”

“Ama çok fazla içme, yoksa seks yaparken sıçıp batırırsın.”

Kaşlarımı çattım. “*Sıçıp batırmayı* tanımla.”

“Fazla sert olmak.”

“Böyle bir şey mi var?” Nefesim kesildi, dehşete kapılmıştım.

“Evet. Var. Uzun zamandır seks yapmamış iyi kızlar senin gibi yatmazlar. Onu eğitmelisin. İlk birkaç turda nazik ve yavaş ol.”

“Ne?” diye cıyıkladım. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki yanımdan geçen yaşlı bir kadına çarptım. Topallayarak uzaklaşmasını izlerken, “Çok üzgünüm,” diye seslendim arkasından.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Nineleri deviriyorum. Ne demek, nazik ve yavaş? Birini nazik ve yavaş nasıl becerirsin ve daha da önemlisi biri neden bunu ister ki?” Terlemeye başladım. “Bu işi kesinlikle mahvedeceğim.”

“Sorun yok.”

Çıldırılmaya başlıyordum. “Ben sanmıyorum... bu kötü bir fikir... neden bilmiyorum. Ne bok düşünüyordum ki?” diye bağırdım.

“Sakin ol.”

“Sakin ol.” Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Sakin ol mu? Sen sakin ol, kahrolası,” diye bağırdım. “Bu bir felaket.”

“Senin için bir otel odası ayarlayacağım.”

“Tamam.” Olduğum yerde durdum, sonra da volta atmaya başladım. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes aldım. “Güzel bir yer olsun... spası da.”

“Tamam, sana adresi mesaj atarım.”

Hayden’la bir spa banyosunda çıplak olmayı hayal edince midemdeki sinirler kaynamaya başladı.

Siktir.

Bu gecenin önemi her zamankinden daha çok belirginleşince olduğum yerde durdum.

Elliot yaklaşan çöküşümü hissetmiş gibi sakince, “Sorun yok, dostum. Bu iş sende. Sadece kafanın içindekileri dinleme, o zaman iyi olacaksın.”

Başımı salladım.

“Bunu düşünme bile. Sana otelin adresini mesaj atacağım. Gecelik bir çanta hazırla ve her zamanki gibi gidip onu işten al, iyi olacaksın.”

“Tamam.” Başımı salladım. Haklıydı.

“Belki bir eczanenin önünden geçerken biraz kayganlaştırıcı alabilirsin.”

Burun kemiğimi sıktım.

“Dinliyor musun?”

“Evet,” dedim tükürür gibi. “Bu konuşmayı seninle yapmıyacağım.” Aceleyle telefonu kapattım.

Pansiyonun merdivenlerinden çıkıp doğruca dolabıma yürüdüm. Eddie için aldığım hediyeği çıkardım. O küçük piçi özlemiştim.

Bar alanına doğru yürüdüm. Diğer uçta servis yapıyordu ve beni fark etmemişti. Bir tabureye çöktüm. Bir profesyonel gibi dil-

SON ŞANS

den dile geçiş yaparken onu hayranlıkla izliyordum. Dönüp beni fark ettiğinde yüzü aydınlandı ve midem takla attı.

Kaşlarımı çattım. *Bu da neydi öyle?*

“Selam,” dedi gülümseyerek.

“Adamım.” Güldüm.

“Hangi cehenneme gittin?”

“Evde yapacak işlerim vardı.” Ona hediyesini uzattım. “Sana bir şey aldım.”

Kocaman olmuş gözlerle beyzbol şapkasına baktı. Lacivertti ve önünde beyaz NY harfleri vardı. “New York anlamına geliyor,” dedim.

Ağzı açık kalmıştı, sanki ona kutsal bir aile mücevheri hediye etmiştim. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Bu inanılmaz.” Bana geri uzattı. “Ama bunu kabul edemem. Bu çok fazla.”

“Almanı istiyorum.”

“Bana zaten çok şey verdin.”

“Tak şunu,” dedim.

Taktı ve eğilip parlak buzdolabı kapağındaki yansımasına baktı. Gururla gülümsedi. “Nasıl görünüyorum?”

“Harika.” Gülümsedim. Mutluluğu bulaşıcıydı.

Siktir, bu çocuğu seviyordum.

“Çok teşekkür ederim.” Elini barda duran elimin üzerine koyduğunda ona sarılmak istedim ama yapmayacaktım çünkü tuhaf görünecektim. O, sarılmak istememem gereken, barın arkasındaki bir çocuktü.

“Bayan Hazen.” Nefesini tuttu.

“Evet, onu bu akşam göreceğim.”

“Senin dönmeni bekliyordu.”

Tanrıya şükür.

“Onu bu gece özel bir yere götüreceğim.” Telefonumdan mesaj sesi geldi. Elliot’tı.

T. L. SWAN

Bella Donna
İki gece.

Kahretsin, iki gece. Bu biraz cüretkârdı, değil mi? Kim iki gece üst üste nazik olabilirdi ki?

Of, bunların hepsi...

Sanırım işleri oluruna bırakacaktım. Zaten yarın çöplükte olabilirdim. Spa banyosu kendimi boğmak için yararlı olacaktı.

Eddie'nin onlara servis yapmasını bekleyenler vardı. "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hmm." Kaşlarımı çattım, Elliot'ın sözleri aklıma geldi. "Hayır, böyle iyiyim. Sonra görüşürüz, dostum."

Gülümsedi. "Şapkam için teşekkürler. Asla çıkarmayacağım."

HAYDEN

Restoranın içinde yıldırım hızıyla uçuyordum. Temizlik hiç bu kadar acil olmamıştı.

Saatime göz attım. Her an burada olabilirdi. Islak ve yapış yapış avuçlarımı önlüğüme sildim. Kahretsin... Gergindim. Olmamalıydım. Bu sadece Christopher'dı ama onun, gergin olmasını gerektirecek hiçbir şeyi olmayan birinin gergin olduğunu görmek artık beni de germişti. Gergin olan ben *olmalıydım*.

Binlerce insanla yatmamıştım ve tamamen deneyimsizdim, uğruna ölünecek bir fiziğim yoktu ve kahretsin, en son oynadığımızda tabana kuvvet kaçmıştı.

Ön camdan dışarı bakınca onun caddede buluşma noktamıza doğru yürüdüğünü gördüm. Onu daha iyi incelemek için gözlerimi kıstım. Güzel bir gömlek ve kot giymişti, yanında da küçük bir çanta vardı.

SON ŞANS

Ne?

Bir yere mi gidecektik?

Ah, hayır... Duş almalıydım, bacaklarımı tıraş etmem lazımdı ve kahretsin, ilk randevumuzda bana bir gece sürprizi yapamazdı. Aklıma başka bir düşünce daha geldi. Kahretsin, kıyafetlerimi almak için sırt çantamı karıştırmış olmalıydı ve orada kirli çamaşırlarım vardı... of.

Onun bize her gün çamaşır yıkatan talim çavuşu yöntemleri olmayınca, bir süredir çamaşır yıkamamıştım. Kalbim kırıkken aklıma gelen en son şey ev işleriydi.

Bütün çamaşırlarımı yıkadığına bahse girerdim. Siktir.

Neden bu kadar düzenliydi ki?

Yatağımı yaptığına ve odayı temizlediğine emindim. Erkeklerin başının etini yiyen kadın klişesine ne olmuştu? Ya o işi ben yapmak isteseydim? Yani, istemiyordum... ama yine de.

Patronum, "İyi geceler, Hayden," diye seslendi. "Bugün için teşekkürler."

"Tamam." Midem takla attı. "Gelecek hafta sonu görüşürüz."

Mutfağa geçip ellerimi yıkadım ve banyoya gittim. Aynada saçımı düzeltmeye çalıştıktan sonra gözlerimin altındaki rimeli sildim.

Pekâlâ... Omuzlarımı dikleştirdim.

Sorun yoktu.

Çantamı alıp dışarı çıktım ve caddeden yukarı ilerledim. Ona yaklaştığım her adımda biraz daha geriliyordum. Elindeki küçük çantayla sabırla bekliyordu.

"Selam." Gülümsedim.

"Selam." Eğilip beni usulca öptü, dudakları dudaklarımın üzerinde bekledi.

Onu özledim.

"Çanta ne için?" diye sordum.

“Ben... düşündüm ki... eğer sorun olmazsa...” Kelimeleri ağzında geveliyordu. “Bu gece için bir otelde yer ayırttım.”

“Ah...”

“Ama bu çantada keklik olduğum anlamına gelmez,” diye ekledi. “Aklına bir şey gelmesin.”

“Peki.” Kıkırdadım. Elimi tutunca yolda yürümeye başladık. “Çantada keklik misin peki?”

“Kesinlikle.” Bana göz kırparak seksi bir şekilde gülümsedi.

“Otelde kalmamıza gerek yok. Bu çok pahalı, hem de diğerleri burada bile değil.”

“Rezervasyon yaptırdığımda bunu bilmiyordum.” Duraksadı. “Şey... kardeşim elindeki bazı kuponlarla rezervasyon yaptırdı.”

“Hangi kardeşin?”

“Elliot.”

Dinlerken gülümsedim.

“Yani otel bok gibiyse onu suçlamalıyız.”

“Tamam, öyle yapacağım.” Gülümsedim. Bir süre sessizlik içinde yürüdük. “Benim için de bir şeyler koydun mu?”

“Evet.”

“Çamaşırlarımı yıkadın mı?”

“Belki...” Gözleri benimkilere kaydı. “Çamaşırlarımızı yıkdım.”

“Buraya daha bugün geldin,” diye cevap verdim.

“Yıkamam gereken şeyler vardı.”

“Yatağımı düzelttin mi?”

Tek kaşını kaldırdı. “Muhtemelen.”

Dudaklarımı büzdüm.

“Kendimi savunmak için söylüyorum, çarşaflardaki kokunla yatağında otuzbir çektim. Orgazm sonrası parıltısıyla da yatağı minnettarlıktan düzelttim.”

Bir kahkaha patlattığımda o da güldü. Gözlerimiz birbirimizin

SON ŞANS

üzerinde dolaşırken kalbimin eridiğini hissettim. Eğilip beni öptü.
“Seni özledim, Huysuz.”

“Benim seni özlediğim kadar değil.”

Çantayı bırakıp beni kollarına aldı, sokakta, herkesin ortasında yavaş ve şefkatli bir şekilde öpüştük.

“Bugün öpüşmeye doyamıyorsun.” Ona bakarak gülümsedim.

“Doyamıyorum, değil mi?” Kaşlarını çatı. “Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.”

Tekrar elimi tuttu ve yürümeye başladık. “Nerede kalacağız?” diye sordum.

“Bilmem, bir otelde.”

“Lütfen bana bir küveti olduğunu söyle.”

“Küvette banyo sever misin?”

“Küvette banyoya bayılırım ve üç aydır yapmadım. Pansiyonlarda nefret ettiğim tek şey bu.”

Yüzünü buruşturdu. “Ama pansiyonda kalan azgın pis heriflerin arasında banyo yapmak ister miydin gerçekten?”

“Eh, oda arkadaşım ben isteyken yatağında otuzbir çekiyor, yani...” Omzumu silktiğimde kahkaha attı.

Ah, gülmek ve kendimiz olmak çok iyi hissettiriyordu... ve normal. Aramızdakilerin değişeceğinden endişeleniyordum. Şimdiye kadar değişmediği için çok rahatlamıştım.

“Bu akşam yemeğe çıkıyoruz.” Gülümsedi. “Kutlamak için.”

“Tamam.”

Midem heyecanla fokurduyordu.

“Uzaktayken neler yaptın?” diye sordum.

“Bir şeyler.”

Göz ucuyla ona baktım. “Bir şeyler mi?”

“Sıkıcı şeyler. Yemekte ne yemek istersin?”

Konuyu değiştiriyordu. “Baharatlı bir şeyler.”

“Baharatlı mı?” Kaşlarını çatı. “Bunu tavsiye etmem.”

“Neden?”

“Aynı banyoyu paylaşıyoruz.”

Kıkırdadım. “İyi bir noktaya değindin.”

Telefonundaki harita uygulamasına göz attı. “Aslına bakarsan otel buradan çok uzakta. Bir Uber turalım.”

“Tamam.” Konumumuzu girdi. “Burada bekleyeceğiz.”

Beni kaldırıma çekerek duvara yasladı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım. İnsanlar bize bakmaya başlamıştı.

“Kızımı sokakta öpüyorum. Neye benziyor?” Dudakları benimkilerle buluştu.

Onun kızı.

Dudaklarına doğru gülümsedim, gece şimdiden çok başarılıydı.

Yirmi dakika sonra Uber, hayatımda gördüğüm en gösterişli otele önünde durduğunda camdan dışarı baktım. “Burası olduğuna emin misin?”

“Hı-hı.” Taksiden inerek bana yardım etti.

Kapı görevlileri bize yardım etmek için koşarken, “Çok süslü görünüyor,” diye fısıldadım.

“İdare eder.” Omzunu silkti.

Resepsiyona girerken gülümsedim. Kapı görevlilerinin tamamı kapıyı açmak için koştu.

“İyi akşamlar, Bay Miles.” İçlerinden biri başını salladı.

Ha.

“Adını nereden biliyor?” diye fısıldadım.

“Bu süslü yerlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

“Hayır, aslında bilmiyorum.”

Zarif görünümlü bir oturma alanını işaret etti. “Ben girişimizi yaparken burada otur.”

SON ŞANS

“Hayır, geleceğim.”

Beni kanepeye doğru itti. “Otur.”

Tanrım. “Peki.”

Resepsiyona gitti, ben de kapı görevlisine ve tüm personele baktım, tamamı siyah takım elbise giymişti ve İspanya’da şimdiye dek gördüğüm herkesten daha seçkin görünüyorlardı.

Beş dakika sonra asansörle odamıza çıkıyorduk. “Benim için ne getirdin?”

“Tahmin et.” Sırıtiyordu.

“Beyaz elbisem.”

“Bingo.”

“O eski beyaz elbiseyi görmekten bıkmadın mı?”

“Asla. İstersen onu giyerek evlenebilirsin.” Kaşları yukarı kalktı, ağzından çıkanlardan dolayı dehşete kapılmıştı. “Bunu söylemem çok garip... boşver beni.” Sözcükleri yine ağzında gevelemeye başlamıştı. “Yani, ben... lanet olsun.”

“Rahat ol, ne demek istediğini biliyorum. Elbiseyi seviyorsun, anladım.” Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı büzdüm. Çok komikti.

Katımıza gelip koridorda yürüdükten sonra Christopher kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde hava ciğerlerimi terk etti. “Bu da ne böyle?” Nefesim kesildi. “Ne kuponmuş ama.”

Güzel sanat eserleri ve lüks mobilyalarla dolu tam bir daireydi. Yatak odasına doğru yürüdük, odanın ortasında sayvanlı bir yatak ve büyük bir spa küveti vardı. Gözlerim kocaman açılmış bir halde, “Vay canına,” dedim nefesim kesilerek. “Bu...”

Christopher etrafa bakınırken gözlerini kıstı. “Hiç çaktırmadın, Elliot,” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek?” diye sordum pencereye doğru yürürken.

“Hiçbir şey. Kardeşim lanet olası bir aptal, hepsi bu,” dedi ters bir şekilde.

Hâlâ gelinlik yorumundan ötürü telaşlıydı.

“Duş almak istiyorum. Hazırlanmam için bana yarım saat verebilir misin?”

Gözleri benimkilere çevrildi.

“Neden alt kattaki bara gidip bize bir restoranda yer ayırtmıyorsunuz? Beni beklerken bir şeyler de içebilirsin. Aşağı inip seninle orada buluşacağım.”

“Tamam, bir içki iyi olur.” Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve neredeyse koşarak daireden çıktı. Zavallı serseri, bana evlenme teklif ettiğini falan sanıyordu.

Pekâlâ.

Ateşli piliç operasyonu.

Çantamın fermuarını açtım ve bugün aldığım elbiseyi çıkardım. Küçük bir top haline getirilmişti. Neyse ki esnekti de ütü gerektirmiyordu. Christopher bugün işe geldikten sonra, öğle tatilinde aceleyle dışarı çıkmış ve randevuya uygun bir elbise almıştım. Seksi iç çamaşırı bile bulmuştum. Bütçeme uygun değildi ama siktir et, bu özel bir gündü.

Bana getirdiği eşyaların olduğu çantayı hızlıca karıştırdım ve makyaj çantamı buldum. Hızlıca göz gezdirdiğimde bir tıraş bıçağı bulunca rahatlardım.

“Tanrıya şükür.”

Panik içinde saatime baktım... “Tamam, hadi yapalım şu işi. Kendimi tamamen karşı konulmaz kılmak için yirmi sekiz dakikam var.”

Otuz İki Dakika Sonra

Aynadaki yansıma baktım. İdare ederdi. Saçlarımı yukarıdan toplamıştım, isteyerek yapılmış bir seçim değildi. Ne yazık ki biri saç

SON ŞANS

düzleştiricimi yanına almamıştı ama sorun yoktu. Makyajım minimal düzeydeydi ve içimden heyecanlı bir ısıltı sızıyordu. Dönüp kalçama baktım. Yine, idare ederdi. Üç dakika içinde bu kadar güzel bir elbiseyi nasıl bulduğumu asla bilemeyecektim. Vücuda oturan, dantelli, spagetti askılı bir elbiseydi ve en güzel leylak rengindeydi. Normalde alacağım bir şey değildi ama seçim yapabileceğim tek bir mağaza ve karar vermek için yedi dakikam olunca yeterince iyi olduğunu düşünmüştüm. Gururla gülümsedim. Hoşuma gitmişti.

Derin bir nefes aldım. İşte bu beklediğim geceydi ve kahretsin, gerçekten iyi gitmesini istiyordum. Gerçekten bir şeye sahip olduğumuza inanıyordum.

Parlak bir ruj sürdüm ve irkildim. Iyy, striptizci gibi görünüyordum. Bir peçete alıp sildim ve başka bir tane sürdüm. “İğrenç.” Onu da sildikten sonra sonunda doğal görünümlü bir parlaticıda karar kıldım. “Bu iş görmek zorunda.” Ayakkabılarımı giydim: bu elbiseyle giyeceğim ayakkabılar değildi ama neyse... yapacak bir şey yoktu. Christopher bu ayakkabıları seviyor gibi görünüyordu. Giymem için onları sürekli dışarı çıkarıyordu.

“Tamam.” Gözlerimi kapattım. “Lütfen bu iyi geçsin.”

Otelin restoranına inip etrafıma bakındığımda onu barda otururken gördüm. Tam onu gördüğüm anda döndü ve gözleri vücudumda aşağı yukarı dolaşırken bana en güzel, geniş gülümsemesini gönderdi.

Gergin bir şekilde ona doğru ilerledim. “Merhaba.”

“Merhaba,” diye mırıldanarak elini sırtıma doladı ve beni kendine doğru çekti. “Çok seksi görünüyorsun, Huysuz.” Beni usulca öptü.

“Teşekkürler.” Utanarak omuzlarımı silktim. “Bu gece canım gelinliğimi giymek istemedi.”

Kıkırdadı. “Tanrıya şükür.” Aramızdaki hava girdap gibi dö-

nerken beni tekrar öptü. *Randevuyu boşver, hemen yukarı çıkalım.*
“Sana bir içki aldım.”

Aşağı doğru bakınca barın üzerinde iki margarita gördüm. Yanındaki tabureye otururken, “Favorim,” diye cevap verdim.

Gözlerini benimkilere dikerek çenesini eline dayadı ve bana hülyalı hülyalı gülümsedi. “Benim favorim *sensin*.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gergin bir şekilde içkimi yudumladım. “Ne yiyoruz?”

“Ben ne yiyeceğimi biliyorum.” Karanlık gözleri benimkileri hapsedti.

Siktir.

“Yiyecek demek istiyorum.”

Etkilenmemiş gibi tek kaşını kaldırarak içkisini yudumladı. “Bilmiyorum, sanırım bir yürüyüşe çıkacağız. Buralardaki restoranların isimlerini bile bilmiyorum.”

“Tamam.” İçkimi elime alarak bir yudum aldım. “Hımm, kadehteki cennet.” Gülümsedim.

“Eve gittiğimde senin şerefine özellikle büyük bir margarita gecesi geçirdim.”

“Öyle mi?”

“Elliot’la ben margaritalandık.”

Kıkırdadım. “Margaritalandınız mı?”

“Hı-hı.”

“Bana Elliot’tan bahset.” Gülümsedim. “İkiniz yakın görünüyorsunuz.”

“Hımm, aslında...” Bir an düşünerek duraksadı. “Sana çok benziyor.”

“Nasıl yani?”

“Trajik bir romantik, huysuz. Güvenilir ve sadık.”

Gülümsedim. “Öyle mi?”

“Hı-hı.”

SON ŞANS

“Ve üç erkek kardeşin var?”

“Evet. En büyükleri Jameson, sonra Tristan, Elliot, sonra da ben.”

“Sen en küçük çocuk musun?”

Başını salladı.

“Hepiniz birbirinize benziyor musunuz?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Tam tersi. Jameson azimli ve huysuzdur. Tristan ve ben birbirimize çok benzeriz. Hatta görünüşümüz bile benzer. Sanırım Elliot üçümüzün iyi bir karışımı.”

Gülümsedim. Onun ailesi hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyordu.

“Peki ya sen?”

“Ben tek çocuğum.”

Yüzü asıldı. “Tek çocuk mu?”

“Annem benim doğumum sırasında kanama geçirmiş, hayatını kurtarmak için rahmini tamamen almak zorunda kalmışlar. Benden sonra başka çocuk olmamış.”

“Ah.” Dikkatle dinliyordu. “Kardeşin olmadan büyümek nasıl bir şeydir?” Kaşlarını çattı. “Bunu hayal bile edemiyorum.”

“Ben de diğer türlü nasıl olduğunu bilmiyorum.” Omuz silk-tim. “Yani.”

Dikkatle dinlerken başını salladı.

Sessizliğe gömülerek içkilerimizi yudumladık. Odada ikimizin de konuşmaktan kaçındığı bir fil vardı.

Konuyu açan ben olmak istemiyordum. Onun açması gerekiyordu.

“Bu hafta Almanya, ha?” Gülümsedim.

“Evet.” Başını salladı. “Ya da bir süre daha burada kalabiliriz. Bir barmenlik kursu var, katılmak hiç fena olmaz. Çoktan araştırdım, gelecek hafta için boş bir pozisyon var.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Barmen mi olmak istiyorsun?”

“Şey...” Omzunu silkti. “Önümüzdeki dokuz ay boyunca ne yapabileceğimi düşünüyordum ve gerçekten ilgilendiğim sadece iki şey var.”

“Neymiş onlar?”

“Senin VA’n olmak ve kokteyl hazırlamak.”

“Benim VA’m mı?” Kaşlarımı çattım.

“Vajina asistanı.”

Kıkırdadım. “Ah, kulağa hoş geliyor.”

“İkramiye verecek misin?” diye sordu.

“Ödemeyi orgazmla yapıyorum.”

Kıkırdayarak bardağını benimkiyle tokuşturdu. “En sevdiğim para birimi.”

“Tamam.” Omzumu silktim. “Sen barmenlik kursunu tamamla, ondan sonra gideriz.”

“Anlaştık.” Gülümsedi. Elini masanın altından kalçamda gezdirirken ben içkimi yudumladım. Neden gittiğiyle ilgili bir şey söyleyecek miydi?

Yeniden sessizleştik.

“Evdeyken başka neler yaptın?” diye sordum. “Bir şey imzalaman gerektiğini söylemiştin.”

“Evet, imzaladım.” Omuz silkti. “O ve neredeyse zihinsel bir çöküş yaşadım.”

“Neyle ilgili?”

“Seninle.”

Gözlerim onunkileri araştırdı. “Neden gittin?”

“Panikledim.”

“Ne için?” diye fısıldayarak elimi onunkinin üzerine koydum.

“Neden? Bu sadece benim.”

“Sadece sen... çok fazla.”

Yüzüm düştü. “Bu ne anlama geliyor?”

“Hiç.” Sanki söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi

SON ŞANS

içkisini yudumladı. “Ben hiç...” Ne diyeceğini bilemeyerek derin bir nefes verdi.

“Christopher,” dedim. “Benimle konuşabilirsin. Biz her şeyden önce arkadaşız.”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Birlikte daha fazlasını istediğim ilk kız sensin.”

Eğilip onu usulca öptüm.

“Sadık kaldığım ilk kız sensin.”

“Daha yeni bir araya geldik.”

“Birkaç aydır kimseyle birlikte olmadım.”

Ne?

Kalbim takla attı... Ben istemeden yapıyordu.

Her şey yerli yerine oturuyordu.

Omzunu silkti. “Yapamadım... ve ben... bunu mahvetmek istemiyorum.”

Güzel erkeğime bakarak gülümsedim. “Mahvetmeyeceksin.” Onu tekrar öptüm.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü açık bir şekilde iletişim kurduğumuz müddetçe işleri berbat edemezsin.”

Bana bakıyordu.

“Kaçarak her şeyi mahvedersin.”

“Üzgünüm, sadece çok... ve...” Gözleri benimkilere dikildi, söyleyecek söz bulamıyordu.

“Seninle bir anlaşma yapacağım,” dedim.

“Neymiş o?”

“Eğer işler çok ağır gelirse ve çıldırdığını ya da rahatsız olduğunu hissedersen, bana sadece ‘bir dakikaya ihtiyacım var,’ de.”

Kaşlarını çattı.

“O zaman neler olup bittiğini anlayacağım ve uyum sağlaman için bir süre geri çekileceğim.”

“Etrafımda parmak uçlarında dolaşmak zorunda kalmanı istemiyorum,” diye cevap verdi.

“Kalmayacağım. Bir ilişkide biraz mesafe istemek tamamen sağlıklıdır. Bize güvenmeyi öğrenmelisin.”

Derin düşüncelere dalmış gibi görünerek başını salladı.

“Ne kadar büyük bir bebek olduğunu bildiğim için şanslısın,” diye cevap vererek içkimi yudumladım.

Sahte bir korku ifadesiyle ağzı açık kaldığında ortamı yumuşatmak istedim.

“Belki de sadece iyi bir cezalandırılmaya ihtiyacım vardır. Bu gece seni tokatlayacağım.”

“Bu da ne demek?”

Yüzümü sabit tutmaya çalışarak, “Benim hakkımda bilmediğin birkaç şey var,” diye cevap verdim.

“Mesela?”

“Christopher.” Ciddi davranarak elini tuttum. “Ben bir dominantım, seni bağlayıp kemerle kırbaçlamak ve takma dildoyla kıcından becermek istiyorum.”

Margaritası burnuna kaçınca boğulur gibi oldu. “Bu da ne sikim?” Öksürdü.

“Ve... anal boncuk takmanı istiyorum,” diye devam ettim. “Senin için birkaç tane aldım. Büyük olduklarını biliyorum ama bu boyuta kadar esnemeni istiyorum.”

Dehşete kapılmış gözleri benimkilerden ayrılmadı.

“El çantamdalar. Onları içine ben koyarım,” diye ciddiyetle cevap vererek oyuna devam ettim. “İstersen banyoya gidip şimdi yapabiliriz. Sadece eğilerek ayak parmaklarına dokunman gerekiyor. Biraz kayganlaştıracım var ve sadece bir an için rahatsız edici olacak ama sevmeyi öğreneceksin... benim için.”

“Kesinlikle olmaz.” İçkisini öfkeyle tezgâhın üzerine çarptı.

SON ŞANS

“Böyle bir şey *olmayacak*. Hayden, şu saçmalığı hemen kahrolası kafandan çıkar,” diye bağırdı.

Oyuna daha fazla devam edemeyerek bir kahkaha patlattım. Onunla dalga geçtiğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ciddi misin?” dedi soluğu kesilerek. “Lanet bir kalp krizi geçiriyordum neredeyse.”

Kıkırdadım.

“Gülme,” diye bağırdı. “Karındaşen Jack’le falan çıktığımı sandım.”

Kahkaha attığımda o da güldü. Rahatlamış bir şekilde başımın arkasından tutup beni kendine çekti ve öptü. “Burada kıcımdan becerilecek tek kişi sensin,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

“Aah... ona hayır.” Öpücükten uzaklaştım. “Bu bana göre değil. Daha önce hiç yapmadım bile.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Yani... tamamı *benim* mi?” diye fısıldadı hayretle.

“Hayır,” diye cevap verdim. “Aslında, benim.”

Gözleri alev alev yanıyordu ve kahretsin, neden cinsel bir sapkınlıkla bu konu hakkında şakalaşmışım ki? Bu dönüp dolaşıp beni kıcımdan ısıracaktı... kelimenin tam anlamıyla.

Barmen geldi. “Siz ikiniz bir şey istiyor musunuz?”

Christopher’ın gözleri bana kaydı. “Başka bir yere gitmek istiyor musun?”

“Hayır.” Gülümsedim. “Burada sahip olduklarımla mutluyum.”

Otel odasının kapısından içeri daldık. Dudaklarımız birbirine kilitliydi.

Aramızdaki arzu tavan yapmıştı.

Daire loştu, sadece lambalarla aydınlatılmıştı.

Buranın havası seksiydi ya da belki de birlikte olduğum kişi yüzündendi.

Christopher Miles seksiydi.

Saat geç olmuştu. Otelden ayrılmamıştık bile. Aşağıda içmiş, yemek yemiş ve gülmüştük. Şimdiden hayatımın en güzel gecesi olmuştu.

Christopher eğilip elbisemi başımın üzerinden çıkardığında oda sessizliğe gömüldü.

Karanlık gözleri vücudumdan aşağı indi. Beni kendine çeken dudaklarını yaladı.

“Sana bu şekilde dokunmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?” diye mırıldandıktan sonra dudakları benimkilere kapandı. Dili itinayla dudaklarımın arasından girdiğinde gözlerim kapandı.

Ah...

“Seninle olduğumu hayal ederek kaç kez boşaldığımı?”

Öpüşürken dudaklarına doğru gülümsedim.

Sutyenimi çözerek yavaşça çıkardı. Gözleri dolgun göğüslerime inince keskin bir nefes aldı. Onları avuçladı ve beni öperken başparmaklarını sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezdirdi.

Yere çökerek stiletolarımı çıkardıktan sonra gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde uyluğumu yaladı. Onu izlerken destek almak için omuzlarını tuttum.

Beni oradan öptü.

Nefes alamıyorum.

Kalbim, *güm, güm, güm* diye atıyordu.

Tanrım, artık devam edebilir miydik? O kadar gergindim ki bayılmak üzereydim.

Külotumu kenara çekip kalm ve güçlü diliyle beni yaladığında ürperdim.

Uzun zaman oldu.

“Hımm,” diye inledi içime doğru. Sanki teşvik edilmiş gibi aya-

SON ŞANS

ğa kalkıp elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Odada sadece tek bir lamba yanıyordu. Buradaki ambiyans mükemmeldi.

Beni yatağa yatırdıktan sonra külotumu indirip bacaklarımı iki yana açtı.

“İşte bu,” diye fısıldadı. Sesi derin ve boğuktu. Normalde çıktığından çok farklıydı.

Elini yüzümde, göğüslerimde ve bacaklarımın arasında gezdirdi. Hiç tereddüt etmeden parmağını içime soktuğunda keskin bir nefes aldı. “Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun,” dedi nefes nefese.

Parmağının etrafında kaslarımı sıktığımda gözleri arzuyla parladı. “Bir daha yap.”

Tekrar yapınca çenesinde bir kas attı. Aceleyle ayağa kalkarak ayakkabılarını çıkardıktan sonra gözleri benimkilere kilitlenmiş halde gömleğinin düğmelerini açtı ve güzel vücudu ortaya çıktı: geniş, bronzlaşmış bir göğüs, dalgalı kaslı bir karın ve kot pantolonunun üst kısmından içeriye doğru gözden kaybolan koyu renkli kıllar.

Kot pantolonunun fermuarını indirdi, ardından çamaşırını aşağı kaydırıp çıkardığında nefesimi tuttum ve gözlerim dehşetle açıldı.

Bu.

Da.

Ne.

Böyle.

Aleti kocamandı ve kızgın görünümlüydü... daha önce gördüğüm hiçbir alete benzemiyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tek kelime çıkmadı.

Aklımdan geçenleri okuyarak gülümsedi ve ellerini gururla kalçalarına koydu.

“Eee?”

“Şey...” Fal taşı gibi açılmış gözlerim şaşkınlıkla bakıyordu. “Bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Bir dakikan yok.” Üzerime doğru emeklerken gülümsedi.

“Cidden...” Korkmaya başlıyordum. “Bu...”

“Senin.”

Kalbim göğsümde takla atarken ona bakarak gülümsedim.

Benim.

“Öp beni,” diye fısıldadı.

Bu iki kelimeyle korkum yok oldu ve uzanıp onu öptüm. Acele etmeden yavaşça öpüştük, burada ve birbirimizle olmanın, bu anın tadını çıkarıyorduk. Birçok gece birlikte yatmıştık ve işte şimdi buradaydık, bunu gerçekten yapıyorduk: çıplak ve tahrik olmuş bir halde.

Bu gerçeküstüydü.

Vücudumdan aşağı inmeye başladığında onu durdurdum.

“Hayır.”

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Sadece beni... öpebilir misin? Beni öptüğünde daha iyi hissediyorum.”

İlk seferinde bana oral seks yapması için fazla gergindim.

“Tamam.” Dudaklarıma doğru gülümsedi. “Bunu yapabilirim, bebeğim.”

Onun bir zampara olduğunu ve muhtemelen benim bildiğimden çok daha fazla kişiyle yattığını biliyordum... ama bu özel hissettiriyordu.

Parmaklarının vücudumda mükemmel basınçla mükemmel derinlikte hareket etmesini izliyordu.

Altında kıvranarak daha fazlası için yalvardım. “Şimdi,” diye inledim. “Daha fazlasına ihtiyacım var, şimdi.”

Aletini tutarak ucunu dudaklarıma sürttü.

“Prezervatif,” diye fısıldadım.

“Gerçekten mi?” Kaşlarını çatı.

“Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Bebek istiyorsan o ayrı?”

SON ŞANS

“Tabii ki hayır.” Anında yataktan fırladı ve gece çantasını karıştırmaya başladı. Geri gelerek yatağın üzerinde diz çöktü. Bir tane-sini takmasını izledim ve ardından üzerimde emekleyerek bacak-larımın arasına uzandı. Öpüşmelerimiz umutsuz bir hal alırken ellerim kaslı sırtında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Kahretsin, o mükemmeldi.

Kendini ileri ittiğinde dirençle karşılaştı.

Of.

Beni daha derinden öptükten sonra tekrar kendini itti. Esneme yakıcıydı.

“Ahhhh,” diye inledim.

“Sorun yok, bebeğim,” diye mırıldandı boynuma doğru. “Ben buradayım.” Boynumu ısırды. “Rahatla. Bırak gireyim.”

Başımı salladım. Deniyordum, gerçekten deniyordum ama la-net olsun... ne tür bir aletti bu?

Büyük olanından.

Öpüşü çılgın bir hal aldığında kontrolünü kaybetmeye başladığını anladım. Kendini tutmaya çalışırken zorlukla nefes alıyordu.

Beline sarmak için bacaklarımı kaldırdığımda o da beni yatağa zımbaladı. Yakıcı bir acı içimi sararken inledim.

“Şşt, şşt,” diye fısıldadı kulağıma. “Girdim.” Boynuma doğru gülümsediğini hissediyordum. “Girdim, bebeğim.” Beni öptü. “Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikrin var mı, Huysuz?”

Kıkırdadım. “Neyin... dar olmamın mı?”

“Dardan da darsın.” Karanlık bir şekilde gülümsedi. “Mükem-mel.” Bacağımy göğsüne doğru kaldırıp başını çevirdi ve açık ağ-zıyla ayak bileğimi öptü.

“Dikkatli ol,” diye onu uyardım.

Gözleri alevle parlıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Beni gevşetmek için yavaşça bir o yana, bir bu yana daire çizdi. “Benim

için rahatlamana ihtiyacım var,” diye fısıldadı. Altında kıvranıyordum, yanma çok iyi hissettiriyordu.

“Hayden,” diyerek beni o ana geri getirdi. “Bana bak.”

Gözlerimi onunkilere çevirdim.

“Rahatlamazsan canını yakacağım. Anlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Eğer çok sert davranırsam bana söylemelisin.”

“İyiyim.”

Gözlerimiz birbirine kilitliken dışarı çıktı ve tekrar içeri kayd. Kaslarımın genişçe esnediğini hissettim.

Ah Tanrım... çok, çok iyiydi.

Hiç böyle becerilmemiştim.

Yeniden içime girdiğinde ıslaklık çoğaldı ve biraz gevşedim.

“İşte bu,” diye beni yönlendirdi. “Aferin kızıma, aynen böyle.”

Boğuk sesi bana bir şeyler yapınca bacaklarımı yatağa doğru açarak ona tam erişim sağladım. Güçlü kolları vücudunu benimkinin üzerinde tutarken gözleri zevkle arkaya kayd. Beni daha iyi becerebilmek için dizlerini ayırdığında ben de zoru başarmaya hazırdım. Bir süre ağırdan aldık. Ölçülü ve nazik bir şekilde girip çıkarken her çıktığında biraz daha cesaretlendim.

Vücudum onunkiyle buluşmak için yataktan kalkmaya başladı. Gözleri titreşerek kapanırken inledi. “Siktir... bu çok iyi.” Biz sertleştikçe, o daha hızlı soluklar alıyordu.

Çok geçmeden tamamen kaptırmıştık. Yatak duvara çarpıyordu ve ben yıldızlardan başka hiçbir şey göremiyordum.

Zar zor nefes alabiliyordum, o kadar iyiydi ki.

“Hayden,” diye inledi. “Ah... boşalacağım.” İnledi. “Çok fena.”

Boğuk, tahrik edici sesini duymak bana yine bir şeyler yaptığında kontrolden çıkıp muhteşem bir orgazma doğru ilerlerken vücudum kasıldı. “Ahh,” diye haykırdım.

“Siktir.” Sert ve hızlı bir şekilde içime dalarken inledi ve sonra

SON ŞANS

kendini içimde sabit tuttu. Vücudumun derinliklerine boşalması-
nın kanıtı olan seğirmeyi hissettim.

Birlikte hareket ederken öpüştük, bedenlerimizi tamamen bo-
şalttık ve başını göğsüme bıraktı. Hızla nefes alıp verirken tenimiz
terden ıslaktı. Gülümsediğini hissettim.

Çok yakın, çok mükemmeldi.

Dehşetle tavana baktım.

Bir dakikaya ihtiyacım olacak.

16. BÖLÜM

Gözlerimi güçlükle açtığımda büyük, kahverengi gözleri gördüm. Christopher yan yatarak dirseğinin üzerine yaslanmış, beni izliyordu.

Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun?”

“Manzaranın tadını çıkarıyorum.” Gülümseyerek eğildi ve beni öptü. “Günaydın.”

Gözlerim kapalı, “Hımm, günaydın,” diye mırıldandım. Bu kadar erken saatte neden böyle neşeliydi?

Tekrar uyuklamaya başlarken hâlâ beni izlediğini hissedince tek gözümü açtım. Evet... gerçekten hâlâ bana bakıyordu. “Uyumaya devam et.”

“Acıktım.”

Bu saçmalık için çok erkendi. Yuvarlanarak sırtımı ona döndüm. “Mini barı yağmala.”

“Hayır.”

Ona aldırmadım.

“Hadi kahvaltıya gidelim.” Parmağıyla omzuma vurdu.

Omuz silkerek ondan kurtuldum. “Yapma.”

Devamlı yapmaya başlayana kadar dürttü.

“Neden bu kadar sinir bozucusun?”

“Burada açlıktan geberiyorum.”

SON ŞANS

“Açlıktan gebermiyorsun, Christopher. Dün gece yemek yedik.”

“Fazla bir şey yemedim.”

“Eh, bu senin aptal hatan.” Uyumaya devam etmeye çalıştım.

“Hayır, bu senin hatan,” diye cevap verdi.

“Nasıl benim hatam oluyormuş?”

“Dün bütün gün pek bir şey yemedim çünkü gergindim.”

Yastığıma doğru gülümsedim. Üzerime eğilip beni tekrar kollarına aldı, dudakları şakağımdaydı. “Besle beni.”

“Yarım saat daha uyuyayım.”

“Hayır.” Beni sırtüstü çevirdi ve bacağımlı vücudunun üzerine çekti. Parmak uçlarını nazikçe kadınlığımın dudaklarında gezdirdi. “Elemanların bu sabah nasıl?”

Sırttım. “Elemanlar mı?”

“Hizmetimde...” diyerek kadınlığıma dokundu. “...ve göreve hazırlar mı?”

“Kesinlikle hayır.” Bacaklarımı kapattım. “Elemanlarım yok edildi ve savaşacak durumda değiller.”

Kıkırdadı. “Pısırik.” Eğilip beni oradan öptü. “Peki ya öperek iyileştirsem?”

Gülümsedim. “Hayır.”

“Tamam, ikincilik ödülüne razı olacağım.”

“İkincilik ödülü ne?”

“Bir kahvaltı randevusu.”

“Hımm.” Gözlerim hâlâ kapalıydı. “Neden gidip iyi bir çocuk gibi duşta otuzbir çekmiyorsun?”

“Artık otuzbir yok.” Eğilip kalçamı ısırıldı. “Artık kendime ait bir şişme seks bebeğim var.” Beni tekrar ısırıldı. “Ve o da bir iblis gibi seks yapıyor.”

“Onun ne kadar şeytani olabileceğini görmek üzeresin,” diye cevap verdim kuru bir sesle.

Beni sırtüstü çevirip kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve

bana bakmaya başladı. “Yemeğimizi yedikten sonra günün geri kalanında ne istersen yapabiliriz.”

Koyu renk saçları yüzüne dökülüyordu. Büyük, kahverengi gözleri oyuncuydu ve neşe doluydu.

Ona bakarak gülümsedim. “Dün harika bir gece geçirdim.”

Beni usulca öperken sertleştiğini hissettim. “Ben de öyle.”

“O şey hiç aşağı iniyor mu?”

“Ara sıra.” Gülümseyerek beni tekrar öptü.

Seks yapamazdım. Cidden ağrım vardı.

“Kahvaltı için dışarı çıkmıyor muyuz?” diye sordum.

“Evet ama şimdi başka bir şey için açım.” Dudaklarımı yaladığında bunu en aşağılarda hissettim.

“Ne sıklıkla seks yapmaktan hoşlanıyorsun?”

“Bu durumda...” dedi kalçalarını bana bastırarak. “Sanırım günde iki kez.”

“Sen bir seks manyağısın.” Sırıttım. “Bu durum dediğin ne?”

“Sadece bana ait... seks oynacağım varken.”

Şapşalca gülümsedim. Bana onun seks bebeği denmesinden hoşlanacağım kimin aklına gelirdi ki? Üç ay önce bunu düşünmek bile beni öldürürdü. Artık bunu bir sevgi ifadesi olarak görüyordum.

“Kız arkadaş mı demek istiyorsun?”

Kıkırdadı. “Kız arkadaş geçen yılın modası. Ben seks bebeği terimini tercih ediyorum. Çok daha kapsamlı.”

Kıkırdadım. “Peki bu seks bebeğiyle birlikte gelen hüküm ve koşullar neler?”

Cevabını düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. “Şey... onu iyi besleyeceğim... aletimle elbette.” Kalçalarını bana bastırdı.

“Bu cevabın geleceğini hiç tahmin edemedim.” Gülümsedim.

Kıkırdadı. “Ve kıyafetlerini yıkayacağım.”

“Yatağında otuzbir çekecek misin?” diye sordum ciddi bir tavırla.

“Elbette.”

SON ŞANS

“Dağınık olmasıyla ilgili nutuk çekecek misin?”

“Saat başı.”

Güldüm. “O zaman hiçbir şey değişmeyecek gibi görünüyor.”

Beni usulca öptü, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken bir arzu dalgası hissetmeye başladım.

“Peki ya diğer seks bebekleri?” diye sordum.

“Ne olmuş onlara?” Gözleri benimkilere çevrildi.

“Sen söyle.”

“Eğer sorduğun buysa, başka bebekler olmayacak.”

Erkeğime gülümsedim.

“Tabii... arada bir üçlü yapabiliriz. Sen de orada olursan sorun olmaz, değil mi?”

Gözlerim dehşetle açıldı.

Kaburgalarımı dürterek, “Kandırdım,” diye dalga geçti.

“Bu hiç komik değil,” diye tersledim.

“Ama bugün bir seks *shop*’a gideceğiz,” diyerek beni elimden tutup yataktan kaldırdı.

“Ne için?”

“Sana bir vibratör almam lazım.”

“Ne?” dedim nefesim kesilerek. “İkimize de yetecek kadar aletin var.”

Beni banyoya çekerken kıkırdadı. “Sorun da bu zaten. Isınma alet çantasına ihtiyacım var.”

O duşu açarken ona bakıyordum.

“Isınma alet çantası da ne?”

“Anın içinde kaybolmadığım zamanlarda seni esnetmek için oynayabileceğimiz oyuncaklar.” Beni suyun altına çekip ellerini sabunladı ve sırtımı yıkamaya başladı.

Neler oluyordu?

Arkamdan omuzlarıma masaj yaparken, “Anın içinde kaybolmanın nesi yanlış?” diye sordum.

Kulağımı öptü. “Bugün ne kadar ağrın olduğunu görüyorsun ya?”
“Evet.”

“Deponun yalnızca yüzde beşini kullanıyordum.”

Gözlerim kocaman oldu. O, yüzde 5’ti... bu da ne demekti?

Kıkırdayarak beni vücuduna doğru çekti. Sert aletini sırtımda hissediyordum. “Sana yüzde yüzümü vermek için sabırsızlanıyorum, bebeğim,” diye fısıldadı kulağıma. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Parmaklarını aşağı kaydırıp arka girişimde gezdirdi, yapması gereken yerlerde beni nazıkçe yokluyordu. “Tüm gücümle. Sonuna kadar.” Serçe parmağının ucunu içeri ittiğinde duyularım aşırı yüklenirken öne doğru sıçrayıp fayansla kaplı duvara tutundum. Karanlık bir sesle, “Çok ateşli olacak, Huysuz,” diye fısıldarken oradan masaj yapmaya devam ediyordu. “Sabırsızlanıyorum.”

Tanrım.

Can havliyle fayanslara tutunurken boğazımdaki gergin yumruyu geçirmek için yutkundum.

Siktir... Sapkının teki için gerçek hayattaki bir şişme seks beğiydim.

Eğitim başlasın.

Sabah gazetesini okurken kahvesini rahatça yudumlamasını izledim... sanki dünyası temelinden sarsılmamış gibiydi.

Ya da belki de sadece ben öyleydim.

Kahvaltı yaptığımız kafe kalabalık ve hareketliydi. Christopher omlet, bense pankek yemiştım. O tamamen sakin ve doymuşken, masanın diğer ucunda bambaşka bir hikâye vardı. Kızarmış, ısınmış, doymuş, onun ahlaksızlığından hoşlandığım için şok olmuştum ve kahretsin... hatta biraz utanmıştım.

SON ŞANS

Bu sabah seks yapmamıştık. Yapmamıza gerek yoktu.

O, duшта bana neyi kaçırdığımı gösterirken inlemelerimi dinleyerek boşalmıştı.

Ben, hoşuma gittiği için dehşete düşerek boşalmıştım.

Kahvesini yudumlarken koyulaşmış gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzümün kızardığını hissettim.

Soru sorarcasına kaşını kaldırdı. “Ne?”

“Hiçbir şey.” Utangaç bir şekilde gülümsedim.

Bilmiş bir gülümsemeyle gazetesine geri döndü, hiç istifini bozmamıştı ve son derece muhteşemdi.

Restorandaki masalarda oturan insanlara göz attım. Ne yaptığımızı anlayabiliyorlar mıydı?

Kendimi yeniden, her şeyi ilk kez yaşayan bir ergen gibi hissediyordum.

Christopher Miles’la seks, sadece seks değildi... tarihe geçecek kıyamet gibi bir olaydı.

Kadın cinsi için bir armağandı.

Kim bilebilirdi ki?

“Bugün ne yapıyoruz, Huysuz?” diye sordu kayıtsızca.

Şapşalca gülümsedim. *O yaptığımızdan biraz daha... lütfen.*

“Bilmem. Cennette bir gecemiz daha var, o yüzden pansiyondan birkaç giysi almam gerekecek ve sonra,” dedim omzumu silkerek.

“Sen ne yapmak istersin?”

“Belki plaja gidip yüzmek.” Dudaklarını büktü. “Okumak için yeni bir kitaba ihtiyacım var ve bir seks *shop* bulmak istiyorum.”

“Şşt,” diye fısıldayarak suçlulukla etrafa bakındım. “Sesini alçalt.”

Utancım karşısında sıırttı. “Seks *shop*,” dedi dudaklarını oynatarak.

Konuyu değiştirmek için, “Hangi kitabı almak istiyorsun?” diye sordum.

“Henüz bilmiyorum. Beni neyin cezbedeceğine bakacağım.”

Masanın üzerindeki telefonu çalmaya başladığında ekran *Elliot* ismiyle aydınlandı. Cevap verdi. “Merhaba.” Kıkırdadı, dinlerken parmağıyla masanın üzerinde bir daire çizdi. “Mükemmel.”

Dikkatle dinliyordum.

“Hayır, iyiydi.” Gülümsedi. “Ayarladığın için teşekkürler.”

Otel odası hakkında konuşuyorlardı.

“Hayden,” dedi ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. “İnanılmazdı.” Bana tarihteki gelmiş geçmiş en iyi ‘gel beni becer’ diyen bakışını attı.

Yüzümün kızardığını hissediyordum.

Tanrım. Kardeşine her şeyi anlatmak zorunda mıydı?

“Hı-hı,” diye cevap verdikten sonra bir kez daha yüksek sesle güldü. Bu kadar komik olan neydi?

Garson kız tabaklarımızı almak için geldiğinde Christopher’a doğru eğildi ve gözleri onun üzerinde biraz fazla uzun kaldı. Masayı silerek onun fark etmesini beklerken oyuncu bir şekilde gülümsüyordu.

Ne?

Tam burada oturuyorum, sürtük.

Christopher ondan tamamen habersiz bir şekilde sohbet etmeye devam ediyordu.

İşin aslı, Christopher’ın kadınların ilgisini ne kadar çok çektiğini biliyor ve bunu anlıyordum, o tek kelimeyle muhteşemdi. Daha önce onunla flört eden kadınların bu kadar yüz­süz olması beni rahatsız ediyordu ama şimdi, onunla gerçekten yattığım için bu düpedüz çileden çıkarıcıydı.

Kız onunla göz teması kurmayı bekleyerek oyalandı da oyalandı. Ne sikim oluyordu?

Tekrar ona doğru eğildiğinde Christopher başını kaldırıp baktı. Kız ona seksi bir şekilde gülümseyince kaşları çatıldı. O da durumu fark etmişti.

SON ŞANS

Tamam, artık yeterdi.

“Erkek arkadaşımı süzebilmek için bilerek mi ağırdan alıyorsun?” diye sordum.

Şaşkınlıkla bana döndü.

Christopher sırtarak kızın arkasından bana başını salladı.

“Ben sadece...”

“Masamız temiz,” diye cevap verdim etkilenmemiş bir şekilde.

“Elbette.” Telaşla mutfığa doğru gitti. “Üzgünüm.”

Yaptığı için mi, yoksa yakalandığı için mi üzgündü?

Geri zekâlı aptal.

“Bastır, Huysuz.” Christopher gülümsüyordu. Neler olduğunu soran Elliot’ı dinledi. Kardeşine, “Hayden burada mağara adamı gibi davranarak kızları korkutup kaçırıyor,” dedikten sonra yine güldü.

“Ne oluyor?” diye fısıldadım öfkeyle. “Ona bunu söyleme.”

“Kapatmam lazım,” dedi. “Taşaklarımdan tutulup odaya sürüklenmek üzereyim.” Güldü. “Sadece umut edebilirim.” Telefonu kapattı.

“Kardeşine kızları korkutup kaçırdığımı söyleme. Psikopat olduğumu düşünecek.”

“Onu korkutup kaçırmıyor muydun?”

“Mesele bu değil,” diye çıkıştım. “Hem neden kardeşine seni taşaklarından tutup odaya sürükleyeceğimi söyledin?”

“Çünkü onları emmeden ve kıcının yanaklarına çarpmadan hemen önce öyle yapmanı umuyorum.” Bana oyuncu bir şekilde göz kırptı.

“Bir dakika ciddi olur musun?” diye fısıldadım öfkeyle “Taşak emme... ya da çarpma falan olmayacak.”

Sanki dünyanın bütün yükü omuzlarındaymış gibi ağır ağır nefes verdi. “Sanırım onun yerine gidip kitap satın almak istiyorsun?”

Kıskanç ve eğlenceli olmayan küçük patlamamdan utanarak sırtıtım. “Hayır,” dedim. “Beni seks *shop*’a götüreceğini sanıyordum?”

Gözleri parlarken ellerini neşeyle birbirine sürttü. “İşte şimdi konuşmaya başladık.”

Beş saat sonra otel lobisinden el ele çıktık. Bu gece için biraz daha kıyafet almak üzere pansiyona gidecektik.

Ve... Christopher'm tahmin ettiği gibi, seks *shop*'a gitmiş, odamıza geri dönmüş ve son iki saatimizi yatakta geçirmiştik. Hem emme hem de çarpma olduğunu doğrulayabilirdim. Ayrıca bu adamın bir hayvan olduğunu da doğrulayabilirdim. Aslında ben de kendimi oldukça hayvani hissediyordum.

Kızarmış, heyecanlanmış ve tamamen becerilmiş hissediyordum.

Christopher kapı görevlilerine, “İyi günler,” dedi.

“İyi günler, efendim,” diye cevap verdiler.

Christopher etrafa bakındı. “Yürümek ister misin, Huysuz?”

“Biraz uzak, değil mi?”

“Güzel bir gün.” Dudaklarını büzdü. “Uber o zaman?”

“Sanırım.”

“Bisikletlerimiz var, efendim,” diye cevap verdi kapı görevlilerinden biri.

“Öyle mi?”

“Evet, efendim. Yan sokaktaki diğer girişte kullanabileceğiniz bisikletlerimiz var.”

Christopher'ın gözleri benimkilerle buluştu. “Bisiklete binmek ister misin?”

Sırıttım. Bütün gün bir şeye binmiştim.

“Elbette.”

“Harika, teşekkürler.” Diğer kapıya doğru yürüdük, bisikletler sıraya dizilmişti.

Parlak sarı renktelerdi ve büyük, kıvrımlı gidonlarıyla *vintage* tarzındaydılar.

SON ŞANS

Görevliye, “İki bisiklet alabilir miyiz, lütfen?” diye sordu.

“Elbette.” Görevli iki bisikletin kancalarını açınca kasklarımızı takarak bindik.

Kalkarken yalpaladım. “Yıllardır bisiklete binmedim.” Güldüm.

Konsantre olan Christopher, “Ben de öyle,” diye yanıtladı. “Vay.” Yalpalamaya başlayarak kaldırıma çarpınca düşmeden önce atlamak zorunda kaldı. O kadar çok gülüyordum ki gidonu aniden kırıncı ben de düştüm. O ve görevliler beni kaldırmaya çalışırken sokakta uzanmış, kıkırdıyordum.

Beni elimden tutup kaldıran Christopher, “Bu geceki randevumuz hastanede olabilir,” dedi.

“Biliyorum.” Kıkırdadım. Ah, bu çok eğlenceliydi.

Görevli endişeli görünüyordu. “Size bir taksi çağırabilir miyim, efendim?”

“Hayır, sorun yok,” diye cevapladı Christopher mutlu bir şekilde. “İyi misin, Huysuz?”

“Hı-hı.” Tekrar pedala basarken bu sefer gidonu düz tutmaya odaklandım. Pedalları çevirirken ayağa kalktığımda Christopher da kalktı. İkimiz de ilk kez bisiklete binen küçük çocuklar gibi yüksek sesle gülüyorduk. Kavşağa gelince iki tarafa da baktık. Sağ tarafta trafik tam bir kaos halindeyken, sol taraf ıssızdı.

Birbirimize bakarak aynı anda, “Sola,” dedik. Pedala bastık ve yüzlerimizde kocaman, şapşal gülümsemelerle gün batımına doğru yola çıktık... sadece gün batımı falan yoktu.

Sırt çantalı gezginlerin pansiyonu yeni gezginlerle dolup taşıyordu. Koridorlarda kahkaha sesleri yankılanıyordu ve havada belirgin bir vücut kokusu vardı.

Odamda birkaç şey toplarken Christopher da beni bekleyerek

kapıyı açık tutuyordu. Koridora bakıp, "Burası tam bir bok çukuru," diye mırıldandı.

Adamın biri koridorda yürürken Christopher'ı baştan aşağı süzdü. "Senin derdin ne?" dedi Christopher.

Homurdanan adam yürümeye devam etti.

Christopher, "Kaba pislik," dedi öfkeyle.

Gülümseyerek hızla yatağımı düzelttim.

"Cidden, sırt çantasıyla gezme günlerimiz neredeyse sona erdi," dedi bana.

"Evet, şey..." Çarşafı yukarı çektim. "Başka nereye paramız yeter ki?"

Etkilenmemiş gibi dudaklarını büzdü. "Buradan daha iyi bir yere olduğuna eminim."

Sarhoş insanların bardan gelen kahkaha sesleri koridorda yankılanınca Christopher iğrenerek başını iki yana salladı. "Eddie'nin burada çalışmak zorunda olmasından nefret ediyorum."

Dikkatim dağınık bir şekilde, "Eddie işini seviyor," diye cevap verdim.

"Seviyor mu gerçekten? On dört yaşında ve büyükannesine destek olmak için çalışmak zorunda; bu çocukluk değil."

"Ayrıca... yargılamak sana düşmez."

"Hımm." Saatine göz attı. "İki saat içinde başlıyor. Umarım şu sarhoş pislikler o zamana kadar gitmiş olurlar."

"Gitmemiş olurlarsa onlar gidene kadar takılabiliriz," diye cevap verdim, eğer kalmazsak bütün gece endişeleneceğini biliyordum.

"Tamam." Başını salladı.

"Neden onu arayıp bizimle sahile gelmesini istemiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Şaşırmış bir şekilde gülümsedi. "Senin için sakıncası yok mu?"

SON ŞANS

“Neden sakıncası olsun ki? Eddie’yi ben de seviyorum.”

“Tamam.” Onu aramak için koridora çıktığında ben de boktan odaya bakındım. Christopher haklıydı. Sanırım manzara değişikliğinin vakti gelmek üzereydi.

Bisikletlerimizin üzerinde, kaldırımda bekliyorduk. “İşte geliyor.” Christopher heyecanla el salladı.

Eddie gülüyor ve NY şapkasını sımsıkı takmış olarak bizimle buluşmak için yürüyordu. “Ne bok yiyorsun, dostum?”

“Ağzından çıkana dikkat et,” dedi Christopher. Kaskını çıkarıp Eddie’ye uzattı. “Atla.”

“Ha?” Eddie kaskı alarak bisiklete baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Gidonumun üzerine bin. Bizi sahile götüreceğim.”

Eddie’nin gözleri benimkilere kaydı. “Bu şeyi sürebiliyor mu?”

“Pek sayılmaz. Kaskı takmanı öneririm.”

Kıkırdayan Eddie kaskı şapkasının üstüne takarak Christopher’ın gidonunun üzerine oturdu. Sıska bacakları iki büklüm olmuştu.

Christopher pedala bastığında fazladan ağırlıkla yalpalayınca Eddie güldü. “Daha hızlı,” diye bağırdı.

“Ben lanet bir eşek değilim,” diye seslendi Christopher.

“Aynı fikirde değilim,” diye seslendim.

Christopher’ın gözleri bu çifte anlam karşısında bana kaydı.

Eddie rüzgâra karşı, “Sen güçsüz bir eşeksin,” diye bağırdı. “Daha hızlı. Daha hızlı git.”

“Sana güçsüz eşeği göstereceğim.” Christopher ayağa kalkıp pedallara kuvvetle basmaya başladı. Eddie kahkahalarla gülerken, ayak uydurmaya çalışarak pedallara yüklendim.

Uzun zamandır hiç bu kadar çok eğlenmemiştim.

Sokakta kol kola sendeleyerek ilerliyorduk. Saat gece yarısını geçmişti ve otelimize doğru yola çıkmıştık. Harika bir gün geçirmiştik. Öğleden sonra Eddie'yle sahile gitmiştik ve Christopher bizi saatlerce denize atmıştı.

Otele geri dönmüş, sonra da akşam yemeğine çıkarak egzotik barlarda süslü içkiler içerek bir gece daha geçirmiştik.

Yürürken, "Aman Tanrım, ne kadar çok para harcadık," dedim.

"Kimin umurunda," diye cevapladı Christopher. "Para için endişelenmeyi bırak."

"Sabah olunca para için endişeleniyor olacaksın," diye hatırlattım.

"Şu bar kursuna gittikten sonra harika bir iş bulacağım ve o zaman biz de kalacak daha iyi bir yer bulacağız." Kaşlarını çatarak *biz* kelimesini dudaklarını oynatarak tekrar etti.

Koluna daha sıkı sarıldım. Döndüğünden beri o kadar iyi iş çıkarıyordu ki.

Bir kere bile korkup kafayı yememişti. Bunun için hazırды... bizim için.

Bu çok açıktı.

Köşeyi döndüğümüzde sokakta bir grup çalgıcı vardı. Davullu ve saksafonlu bir gruptu. Çok güzel bir ortamdı. İnsanlar etraflarında toplanmıştı. Oraya varınca Christopher beni kollarına aldı ve dans etmeye başladık. Elimden tutup döndürdüğünde, kolumu dramatik bir şekilde havaya kaldırdım. Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

Grup, dans ettiğimiz için heyecanlanarak daha yüksek sesle dans müziği çalmaya başlayınca birkaç çift daha dans etmeye başladı. Christopher beni döndürüp duruyordu, gülüyor ve çok iyi vakit geçiriyorduk. Beni ileri itip sertçe kendisine geri çekti.

SON ŞANS

Döndürdü, döndürdü ve sonra bana sarıldı. Başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım, çok yakışıklı ve tasasızdı.

“Bugün yaşadığım en güzel gündü,” dedi usulca.

Gözlerim onunkileri araştırdıktan sonra kalın, mükemmel dudaklarını öptüm. En güzel günüm olduğunu ve onun kollarında geçirdiğim her günün bir hayalin gerçekleşmesi gibi olduğunu haykırmak istiyordum.

Onu... sevdiğimi.

Ne yazık ki bunu yapmayacaktım çünkü o zaman... *kesin* kafayı yerdi.

“Artık eve gidebilir miyiz?” diye fısıldadım. Yüksek sesle söyleyemesem bile, ona benim için ne ifade ettiğini göstermek istiyordum.

“Ve bu muhteşem dans pistini kaçıralım mı?” derken beni arkaya doğru yatırdı. Baş aşağı duran yolun tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaştığını görünce güldüm. “Asla olmaz.” Dans etmeye devam etti, hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

“Asla olmaz mı?” Güldüm.

“Huysuz, bu gerçekten paramızın yetebileceği tek eğlence. Yarın bayat ekmekle suya geri döneceğiz. Yapabiliyorken tadını çıkarmalıyız.” Beni döndürüp kendine doğru çekti.

Erkeğime şapşal bir şekilde gülümsedim. “Seninle beş parasız olmayı seviyorum.”

Kahkaha attı. “Buna alışma.”

17. BÖLÜM

Christopher'ın, “Tamam, teşekkür ederim,” dediğini duydum. Dans ederek banyoya girdi ve ellerini çıplak kalçalarının üzerine koydu. “Bil bakalım kim çıkışımızı geçe aldırды?”

“Sen.”

“İşte o adam benim.” Göğsünü işaret etti. “Kenara kay.”

Köpüklerin içinde yana doğru kaydığım da oturdu ve küvet kenarlardan taşarak zemini su içinde bıraktı. Boynuna kadar suyun içine girince dip dibe oturmaya başladık.

Saat sabahın onuydu ve cennetteki her bir dakikanın tadını çıkarıyorduk.

Küvet, pansiyonda erişemediğimiz bir lükstü.

“Buradan ayrılmak istemiyorum,” diyerek inledim.

Huzurlu bir mutluluk içinde gözlerini kapattı. “Sence ben istiyor muyum?”

“Kursun hangi günler?”

“Cuma ve Cumartesi.”

“Tamam.” Bir an düşündüm. “Pazar günü diğerleriyle buluşmak için Almanya'ya gideceğiz, değil mi?”

Başını salladı.

“Sanırım restorandaki hafta sonu işimi bırakacağım.”

“Neden?”

SON ŞANS

“Bize engel oluyor.”

“Hayır, olmuyor.”

“Üç aydan fazla bir süredir seyahat ediyoruz ve bir şekilde hâlâ başladığımız yerde, Barselona’da sıkışıp kaldık.”

Bunu haklı çıkarmaya çalıştı. “Her zaman değil. İstedığımız zaman gelip gidiyoruz. Sadece hafta sonları dönüyoruz.”

“Her hafta sonu buraya gelmek pahalıya mal oluyor.”

“O kadar da değil.”

Bu konuyu konuşmanın kolay bir yolu olmadığını biliyordum. “Eddie iyi olacak, Christopher.”

Gözleri benimkilerle buluştu.

“Büyükannesi ve işi var, hem bu onun hayatı. Burada mutlu ve bu senin normalin değil diye bunun onun hayatı olduğunu unutamazsın.”

“Biliyorum.”

“Pansiyonda onun özel koruması olman hedeflerine ulaşmanı sağlamıyor. Hayatından on iki ayı ayırdın çünkü dünyayı gezmek ve her şeyi görmek istiyordun. Her hafta sonu Barselona’ya dönmek ikimiz için de bunu başarmak anlamına gelmiyor.”

Derin bir nefes vererek göğsünün üzerinde duran ayaklarımı sabunlamaya başladı.

“Sadece bir düşün, tek söylediğim bu.”

“Peki buraya gelmeye devam etmek istediğime karar verirsem ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Omuz silktim. “Seninle her hafta sonu gelmeyeceğim, sanırım sadece arada sırada geleceğim.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Yani hafta sonlarını ayrı mı geçireceğiz?”

“Bebğim.” Üzüntüyle iç çektim. “Eve döndüğümde pişmanlık duymak istemiyorum. Bir yıl içinde her şey bitmiş olacak ve şansım varken daha fazlasını görmediğim için kendime kızacağım.”

Başını salladı.

“Mesele şu ki, kendini de düşünmen gerekiyor. Eddie’ye üç ay içinde bu kadar bağlandıysan, dokuz ay sonra bu seni nereye götürür? Hem tüm irtibatını kes demiyorum; sadece dünyanın neresinde olursan ol, onunla arkadaş olabilirsin demek istiyorum. Onu ara, mektup yolla, yılda bir iki kez ziyaret et. Arkadaşlık bar-da birini korumaktan daha fazlasıdır. Hem ayrıca, ikimiz de Eddie’nin senden çok daha çetin ceviz olduğunu biliyoruz.”

Dinlerken hüznle gülümsüyordu. “Doğru.”

“Ona duyduğun bu ilgi de neyin nesi?” diye sordum. “Açıkça harika biri olması dışında elbette.”

“Ona hayranım.”

Gülümsedim.

“Tanıştığım en ilginç insanlardan biri.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Sadece onun etrafında olmayı seviyorum. Zeki ve güçlü biri.” Omzunu silkti. “Bunu tam olarak açıklayamıyorum.”

“Tamam,” diye kabul ettim.

Bir süre sessiz kaldı. “Ama... haklısın.”

“Yani?”

“Bu kursu tamamlayacağım ve pazar günü Barselona’dan temelli ayrılacağız.”

Üzgün bir şekilde gülümsedim, Eddie’ye veda etmekten şimdiden korkuyordum. “Bunu söylemem yanlış mı?” diye sordum.

“Hayır, haklısın. Devam etmem gerekiyor.”

Diğer odadaki telefonundan bir mesaj sesi geldiğinde kaşlarını çattı.

“Jameson.”

“Ne?”

“Jameson’dan mesaj geldi. En büyük abim.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tüm kardeşlerim için farklı bir zil sesim var.” Küvetten çıkıp

SON ŞANS

telefonunu almaya gitti ve mesajı okuyarak banyoya geri döndü. Sonra da kocaman gülümsedi. “İşte bu.”

“Ne?”

Telefonu bana uzatınca mesajı okudum.

Sana otelde dört gece daha ayırttım.

Doğum günün kutlu olsun.

Jay, x

Ağzım açık kalmıştı. “Bugün doğum günün mü?”

Kıkırdadı. “Sanırım öyle.”

Dört gün, dört cennet gibi gece.

Bu hayatımın en güzel haftasıydı.

Güneş, kahkaha, lüks otel ve Christopher Miles. Sanki evren yalnız geçireceğimiz bu zamana ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve bunu sağlamıştı.

Her gün, her dakika... her saniye onun büyüüne daha da kapıldım. Her nefeste biraz daha sert düştüm.

Dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey olmadan, tamamen yalnız kaldığımızda mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. Cinsel olarak, zihinsel olarak ve çok yakından.

Çok, çok yakındık.

Gösterişli otel odamızdaki son gecemizdi. Christopher yarın bar kursuna başlayacaktı ve üç gün sonra İspanya'dan temelli ayrılıp Almanya'ya geçecektik. Başımıza gelecekler için heyecanlıydım çünkü şu ana kadar hikâyemiz inanılmazdı.

Arka planda hafifçe televizyon sesi geliyordu ve yatakta uzanıyorduk. Başucumdaki lamba açıktı, odanın geri kalanı karanlıktı.

Elimde kitabım vardı ve Christopher başı ayaklarımın yanında olacak şekilde diğer tarafa doğru uzanmış, dirseğinin üzerinde durup bana bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibi görünürken parmağı bacağımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, gözleri tenimin üzerinde gezinen parmaklarına sabitlenmişti. “Sadece sana sahip olduğça... seni nasıl daha çok istediğimi merak ediyordum.”

Karanlıkta birbirimize bakıyorduk.

“Her zaman böyle midir?” Kaşlarını çattı. “Bu,” dedi aramızdaki havayı işaret ederek. “Normal mi?”

“Hayır,” diye cevap verdim tereddüt etmeden. “Bu normal değil. Bu... özel.”

Tekrar sessizleştğinde beyninin dakikada bir milyon kilometre hızla çalıştığını görebiliyordum. Soruları vardı. Bu ilişki meselesi onun için çok yeniydi.

“Ve?” diye teşvik ettim. “Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Erkek arkadaşın...”

“Benim erkek arkadaşım sensin,” diyerek düzelttim.

“Eski erkek arkadaşın...”

Aklından geçenleri okuyarak, “Böyle değildi,” diye yanıtladım. Kaşları çatıldı. “Farklı olan neydi?”

“Şey...” Ona karşı ne kadar dürüst olacağımı düşünürken duraksadım. “Geriye dönüp baktığımda ve artık seni tanıdığım için, onu gerçekten sevdiğimi bile sanmıyorum... ya da onun beni sevdiğini.”

“Neden?”

“Tanıştığımızda çocuktuk. Birbirimizin ilkiydik.”

Dikkatle dinliyordu.

Hatırladıkça gülümsedim. “Karanlıkta bir sürü beceriksizlik ve tatlılık vardı. Elbette birbirimize değer veriyorduk ama bu bir savaşta dünyayı fethedecek kadar şiddetli bir aşk değildi.”

SON ŞANS

“Bu ne peki?” diye fısıldadı.

Sevgi.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Beni seviyorsun.

Gözleri benimkileri araştırıyordu.

“Savaşı kazanabilir ve dünyayı havaya uçurabiliriz.”

Yumuşak bir şekilde gülümseyerek eğildi ve ayağımı öptükten sonra yaladı.

Aramızdaki seks yeni bir zirveye ulaşmıştı.

Değişmişti.

Artık her zaman sadece seks yapmıyorduk; bazen sevişiyorduk ve Christopher Miles’in bir usta olduğunu söylemeliyim.

Özenliydi.

Samimi ve özeldi... Öpüşü, benimle ilgilenmesi, vücuduma tapınma şekli... beni var olduğunu bile bilmediğim yükseklerle çıkarıyordu.

Açtığı ağızıyla ayağımı öperken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

“Daha ne kadar var?” diye fısıldadı.

Bir süredir, hapımın etkisini göstermesini bekliyorduk. “Artık hazırız.”

Gözleri arzuyla titreşirken keskin bir nefes aldı.

Gülümseyerek bacaklarımı davetkâr bir şekilde açtım. “Bana vermek istediğin bir şey var mı, bebeğim?”

“Var tabii.” Ayağa kalkıp aceleyle banyoya girdi, birkaç havlu ve bir şişe yağla geri döndü.

İki havluyu yatağın üzerine serdi ve yanında durarak beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Beni öperken geceliğimi başımın üzerinden çekip çıkardı. Kaya gibi sert ereksiyonunun üzerine biraz yağ döktü, elini benimkinin üzerine koyarak kendini okşadı.

Dudaklarına doğru gülümsedim. Edepsiz piç kurusu.

Öpüşmeye devam ederken aletindeki kavrayışımız sertleşti, hareketler neredeyse vahşiydi ve onun içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyordum. İçime boşalmak için duyduğu ilkel dürtü onu ele geçirmişti ve artık kontrol onda değildi.

Beni kendisinden uzaklaştırıp dizlerimin üzerine çöktürdü. Beni yalarken uzamış sakalını kıçımda hissettim.

Tanrım...

Kendimi ona daha fazla açmak için dirseklerimin üzerine indim.

Beni gerçekten yemeye başladığında ellerimle altımdaki çarşafı sıktım.

Ona ihtiyacım vardı. Onun tamamına içimde ihtiyacım vardı. Sessiz bir davetle kıçımı sallayarak, "Becer beni," diye fısıldadım.

Artık korkmuyordum. Aletine bir profesyonel gibi binebiliyordum.

Kıçımın her yerine yağ döktü. Kadınlığımın üzerine akan yağı, şişmiş dudaklarıma sürdü. "Siktir... çok iyi görünüyorsun," diye mırıldandı. Parmağını içime kaydırды, sonra bir tane, bir tane daha ve sonunda leziz bir şekilde onları bükerek beni hazırlamaya devam etti.

"Bana ne kadar sert boşalacağını söyle," diye fısıldadım.

Kıkırdayarak kıçıma sert bir tokat attı. Acıyla yerimde zıpladım. Tenim yanıyordu, başımı eğip gülümsedim. Bu onun çok iyi yaptığı bir şeydi. Neler olacağından asla tam olarak emin olamıyordum. Verdiği zevkle birlikte her zaman biraz da acı vardı.

Yanında acıyla birlikte çok iyiydi.

Sertleşmiş aletini tutarak kadınlığımın üzerinde gezdirdikten sonra uyarmadan keskin bir hareketle içime girdi.

Hava ciğerlerimi terk ederken, boyutuna uyum sağlamam için hareketsiz kaldı. Vücudum onunkinin etrafında dalgalanıyordu.

İnlediğinde karanlık bir şekilde gülümsedim. İşte bu... mükemmel bir sesti.

SON ŞANS

Tahrik olmuş Christopher Miles bir sonraki seviyeydi...

Kalçalarımı elleriyle kavrayarak beni sert ve hızlı bir şekilde yatağa çarpmaya başladı.

Yağ, tenlerimiz arasında şaklıyordu.

Onunla başa çıkmaya çalışmak için gözlerimi kapattım. İri, kaslı bedeninden sızan güç benimkini ele geçiriyordu.

Güçlü, sert ve yüksek hızda giriş çıkışlar.

Derin ve ıslak, vücudumun onu içine alırken çıkardığı ses odanın içinde yüksek sesle yankılanıyordu.

Yatak duvara çarpıyordu, tenlerimizin birbirine çarpma sesi sağır ediciydi ve Yüce Tanrım...

Yıldızları görüyordum... Tüm yıldızları, belki ayı bile.

Bir insan sekste nasıl bu kadar iyi olabilirdi? O, bu konuda bir Oxford akademisyeni, bir profesördü, evrenin efendisiydi.

Porno çekseydi, interneti kırıp geçireceğine emindim.

İnlemelerinin sesiyle ve kalın, sert aletini derinliklerimde hissettiğimde kontrolümü kaybettim. Bedenim onunkinin etrafında kasılırken sertçe boşaldım.

Kıçıma tokat atarak kendini içimde sabit tuttu. Derinlere doğru ittiği aletinin boşaldığını gösteren seğirmeyi hissettiğimde yatağa doğru gülümsedim.

Soluk soluğa nefeslenmeye çalışarak başını geriye attığında teni terle kaplıydı.

Elleri şefkatle kıçımı ve sırtımı ovmaya başladı: az önce vücudunun benimkine yaşattığı sertlikle tam bir tezattı. Boğuk, tahrik olmuş sesiyle, "Bu çok iyiydi," dedi.

"Ne durumdayız?" diye sordum nefes nefese.

Kıkırdayarak içimden çıktı. "Oraya varıyoruz." Kendini orada hissetmek için parmaklarını kadınlığımın dudaklarına sürttü. "Yüzde seksen." Oradan beni ovalamaya devam ederken keskin bir nefes aldı, baktığı şeyle büyülenmiş gibiydi. "Bunun ne kadar

ateşli görüldüğü hakkında hiçbir fikrin yok, Huysuz. Ben... senin içindeyken.” Bana göstermek için elini kaldırdı. Parmaklarından meni damlıyordu. Dudaklarını kıpırdatarak, “Çok ateşli,” dedikten sonra onları emerek temizledi.

Tanrım...

Bu da neydi böyle?

Adam, tam anlamıyla bir sapkındı.

CHRISTOPHER

Pansiyonun koridorunda yürüyorduk. Sabahın erken saatle-riydi. Bugün barmenlik kursum vardı ve gitmeden önce Huysuz'u tekrar pansiyona yerleştirmek istiyordum.

Otele gitmeden önce çıkış yapmamıştık, yani hâlâ aynı odaya sahiptik.

Kapıyı açar açmaz alkol kokusu çarptı.

Hay sikeyim.

Artık odamızda kalan başka insanlar vardı.

Yabancılar.

Yataklarında yatan dört kişiye baktım, hepsi iç çamaşırından başka bir şey giymeyen erkeklerdi.

Hâlâ yarı sarhoşlardı.

İçlerinden biri, “Kapıyı kapat,” diye homurdandı.

Hayden'a döndüm; çıplak bedenlere bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Şimdiye kadar iyi, saygılı oda arkadaşlarıyla kut-sanmıştık.

“Sikerim böyle işi.” Onu elinden tutup odadan dışarı çektim. “Orada kalmayacaksın.”

Onu ofise doğru sürüklerken, “Mecburuz,” diye cevap verdi.

SON ŞANS

Saatime göz attım. Siktir, bu sabah bu saçmalık için vaktim yoktu. “Sorun olmayacak.”

“Kahrolası bir sorun,” diye çıktım. Müdür Howard’la görüşmek için hışım ile ofise girdim. “Selam, Howard.”

“Selam, Christo.”

“Dinle, bir sorunumuz var. Hayden ve benim için üç gecelik özel bir odaya ihtiyacım var, lütfen.”

Gözleri aramızda gidip geldi. “Sonunda hamle yapacak cesareti buldun, öyle mi?”

“Siktir git. Dinle. Odamızda bir grup sarhoş aptal var, Hayden’i onlarla bırakmayacağım. Bütün hafta sonu barmenlik kursum var ve onun gidecek başka yeri yok. Herifler çıplak ve sarhoş. Hayden ne yapacak?”

“Sahile gidip kitabımı okuyacağım,” dedi.

“Yağmur yağıyor,” dedim ters bir şekilde.

Kızarak, “Ben iyiyim,” diye cevap verdi. “Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, Christopher. Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun.”

Howard, “Hiç özel oda kalmadı,” diye yanıtladı.

“Tamam. Otele geri dönüyoruz.” Hayden’i ofisten dışarı sürüklemeye başladım.

“Otele geri falan dönmeyeceğiz. O parayı boşa harcamayacağız.” İnat ediyordu. “Burada kalıyoruz,” diye ısrar etti. “Ben prenses değilim.”

“Hayır.” Kan beynime çıkmaya başlamıştı. “Howard, üç aydır her hafta sonu burada kalıyoruz. Tanrı aşkına, bize ayrıcalıklı davranılmasını hak ettik.”

Howard öylece bana bakıyordu.

“O barda senin için kaç tane kavga ayırdım?”

“Yarısına sen sebep oldun.”

“Ciddiyim,” diye bağırdım. Kursu geç kalacaktım.

“Tamam, odayı bir şartla alabilirsin.”

“Neymiş o?”

“Barmenlik kursuna gideceğini söyledin, değil mi?”

“Evet, yani?”

“Bu akşam benim için barın arkasında çalışacaksın.”

“Henüz ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

“İyi bir pratik olur.” Hayden umutla gülümsüyordu.

Kahretsin, onu bugün takılacak yeri olmadan burada bırakmazdım. “Peki. Ama oda anahtarını hemen istiyorum.”

“Anlaştık.”

Howard anahtarları uzatınca onları elinden çekip aldım. “Ve bu akşam için bana ödeme yapacaksın.”

“Bahşişler sende kalabilir.” Ofisten tam çıkıyorduk ki Howard, “Ah, Christo,” dedi.

“Ne?”

“Bu gece dolunay partisi var.”

“Sikeyim, ciddi misin sen?” diye bağırdım. “Her erkek ve sikik köpeği burada olacak.”

“Bu yüzden daha fazla bar personeline ihtiyaç var.” Sahte bir şekilde gülümsedi.

Harika.

Hayden’i koridordan hızla odaya sürükleyerek kapıyı açtım. Odanın ortasında küçük bir çift kişilik yatak duruyordu. “Burası tam bir bok çukuru,” diye parladım.

“Otele alıştın da ondan. O kadar kötü değil.” Hayden omzunu silkti. “Bana mükemmel bir kitap okuma yeri gibi göründü.”

“Pansiyonlarla işim bitti.” Onu çabucak öptüm. “Akşama görüşürüz.”

“Hayır, görüşmeyeceğiz. Çalışıyorsun,” diyerek takıldı.

“Hiç hatırlatma.”

SON ŞANS

Sınıfta oturmuş, tahtaya bakıyordum. Öğretmen hiç durmadan devam ediyordu.

Bu hayatımda katıldığım en sıkıcı ve anlamsız kurstu. Saatime göz attım: 11.00.

Siktir.

Tanrım... zaman tamamen durmuş muydu?

Burada yedi saat daha oturamazdım. Kelimenin tam anlamıyla uzun ve acılı bir şekilde ölürdüm.

Nefesimi verip odaklanmaya çalışırken kalemimi alnıma vurdum.

Huysuz'un ne yaptığını merak ediyordum. Telefonumu cebimden çıkarıp kucağıma koydum ve masanın altından ona mesaj attım.

Selam, bebeğim.

Ne yapıyorsun?

Cevabını bekledim.

Öğretmen biraz daha konuşmaya devam ederken sürekli telefonuma bakıyordum.

Neden cevap vermiyordu?

Ona tekrar mesaj attım.

İyi misin?

Cevabını bekliyordum...

Sandalyemde kıpırdandım. Neden cevap vermiyordu?

Bir saat geçti. Hâlâ bir şey yoktu.

Pansiyondaki tüm o sarhoş götler gözümün önüne gelince terlemeye başladım.

Ya bir şey olduysa?
Ona tekrar mesaj attım.

Huysuz,
Endişelenmeye başlıyorum.
Bana mesaj at!

Çalmasını beklerken masanın altındaki telefona bakıyordum.
Hayden... ara beni, lanet olsun.
Öğretmen, "Bay Miles," diye seslendi.
Başımı kaldırıp baktım.
"Dikkatinizi mi dağıtıyorum?"
Evet, aslına bakarsan dağıtıyorsun.
"Telefonu kaldırın. Hemen."
Sahte bir şekilde gülümsedim. "Üzgünüm." Telefonu cebime geri koyarak tahtaya baktım.
Bu kurs anlamsızdı. Alkol tüketim kuralları kimin umurun-daydı ki?
Benim umurumda olmadığı kesindi.

Sonunda öğle yemeği arası verildiğinde sınıftan aceleyle çıkıp telefonumu çıkardım.

Cevapsız arama yoktu.
Mesaj yoktu.
Hayden'in numarasını çevirirken kafeteryaya doğru yürüdüm.
Sonuna kadar çaldı.
"Hangi cehennemde bu?"
Numarasını tekrar çevirdim... hâlâ cevap yoktu. Kapatıp tekrar aradım.
Cevap vermedi.

SON ŞANS

Bu kadar yeterdi, ona mesaj attım.

Beni HEMEN aral

Bir sandviç alıp masaya oturdum ve tek başıma yedim. Ter dökmeye başlamıştım.

Ya ona bir şey olduysa?

Kafamda tüm olası senaryoları gözden geçirdim.

Uyuyor olabilirdi... Aptallar tarafından taciz ediliyor olabilirdi. Mağazalara doğru yürürken saldırıya uğruyor olabilirdi. Belki de şu anda uyuşturulup tecavüze uğruyordu.

Siktir.

Onu tekrar aradım... cevap vermedi.

Bütün gün kayıp bir kız arkadaş için endişelenmektense yapacak daha iyi işlerim vardı.

Aman Tanrım... *O kayıptı.*

Tekrar aradım.

Saat beşti, taksi pansiyonun önüne yanaştığında kendimi dışarı attım.

Çılgına dönmüştüm.

Hayatımın en kötü gününü geçirmiştım. Hayden kayıptı, muhtemelen bir çukurun dibinde ölüsü yatıyordu.

Şoföre parasını verip içeri koştum ve basamakları ikişer ikişer çıktım. Her yer beyazlar içindeki insanlarla kaynıyordu.

Siktiğimin aptal dolunay partisi.

Koridorda koşarak odamıza daldım. Boştu.

Göğsüm sıkıştı... Siktir, neredeydi?

Bara koşup panik içinde etrafa bakındığımda Eddie'yi gördüm. "H-Hayden nerede?" diye kekeledim

Eddie etrafa bakındıktan sonra köşeyi işaret etti. Hayden bir grup insanla oturmuş, gülüyor ve hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Rahatlamış bir şekilde eğleniyordu.

Beyaz elbisesiyle hem de... Gözüme kırmızı bir perde indi.

Göz göze geldiğimizde dönerek öfkeyle odaya doğru yürüdüm.

Hışım la duşa girdim, o kadar kızgındım ki doğru düzgün göremiyordum bile.

Duş alıp odaya döndüğümde Hayden'ı yatakta uzanırken buldum. "Selam, bebeğim." Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Nasıl geçti?"

"Siktiğimin telefonuna neden cevap vermedin?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Yüzü asıldı. "Ne?"

"Seni arayıp durdum. Bütün gün, çok endişelendim."

"Ne demek istiyorsun?" Telefonunu eline aldı ve ekrandakileri okurken kaşlarını çatı. "Kırk iki cevapsız arama mı?" Başını kaldırıp bana baktı. "Sorun ne?"

"Bir çukurda öldüğünü sandım," diye bağırdım.

Kaşları yukarı kalktı. Ses tonuma şaşırmıştı. "Bana bağırma, Christopher."

"Sana bağırmayayım mı!" diye patladım. "Bütün gün meraktan geberdim. Ne kadar sorumsuz olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Beni duydun."

"Kitap okurken telefonum sessizdeydi, sonra da bara gittiğimde odada bırakmış olmalıyım. Her hareketimi izleyen bir köpek timi beklemiyordum."

"Köpek timi!" diye bağırdım. "Sana köpek timini göstereceğim."

"Endişelendiğin için üzgünüm ama beni aramanı beklemiyordum." Gözlerini devirdi.

"Bu kabul edilemez," diye karşılık verdim. "Bana patronluk taslama, lanet olsun."

SON ŞANS

Tekrar gözlerini devirdi. “Drama kraliçesi gibi davranıyorsun. Ben bara geri dönüyorum.”

“Sen ciddi misin?” diye haykırdım.

“Evet. Ve senin de şu anda orada çalışıyor olman gerekiyordu, unuttun mu?”

Kapıyı gösterdim. “Çık dışarı!”

Öfkemden hiç etkilenmemiş gibi şapşalca gülümsedi. “Tamam.” Dudaklarıma bir öpücük kondurup gitti. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Tartışmanın ortasında çekip gitmiş *olamazdı...* çileden çıkmıştım.

Kan basıncım tavan yapmıştı.

Dolabıma gidip sırt çantamı çıkarırken koridordan sarhoş bir çift sallana sallana geliyordu. Öpüşmeye başladılar, kız geriye doğru adım atarken üzerime düştü.

“Ne yaptığına dikkat et, sikik herif,” diye homurdandı adam bana.

Kaşlarımı kaldırdım, öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın kaynıyordu. Kızın kalkmasına yardım ettim. “Beni görmediğin için üzgünüm.”

Kız gülüyor ve ayakta zor duruyordu. “Hey, düştüğüm için memnunum,” dedi flört ederek.

Adam bana bakıp gözlerini kıstı, ben de ona bakarak çenemi sıktım.

Hadi, sikik herif... dene beni... seni hemen pataklama havasındayım.

“Partiye geliyor musun?” Kız seksi bir şekilde gülümsüyordu.

Gözlerimi devirip sırt çantama döndüm. *Hiç oralara girme.*

Sırt çantamda bir şeyler aradım. Aptal beyaz renkte giyinmek zorundaydım.

Kahretsin, sadece beyaz kolsuz bir tişörtle şortum olduğunu

fark ettim. Barın arkasında çalışırken giymek için ideal değildi ama idare ederdi.

Giyinip aynaya baktım. Siktir, poz verme meraklıları gibi görünüyordum. Kollarım kolsuz tişört için fazla iriydi. İdare etmek zorundaydı, başka alternatifim yoktu. Bara doğru yola çıktım.

“Hey.” Eddie heyecanla gülümsedi. “Bu gece seninle çalışabileceğim.”

“Harika.” Başımı salladım. “Bana nerede ihtiyacın var?” Hayden’i ararken bakışlarım odanın içinde dolaştı.

“Ah... çok seksisin,” dedi bir kız kendinden geçer gibi. “Bir Orgazm alacağım.” Gülümsedi.

“Şunu iki yapalım.” Arkadaşı güldü.

İlk kız, “Bir çoklu alalım. Eminim zamanında sen de bunlardan birkaç tane vermişsindir,” diye eklediğinde ikisi de kahkahayı bastı. “Ve sırada biz varız.”

Harika... Azgın sarhoş kızlar... Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Onlara arkamı dönerek, “Kokteyl kitabı nerede?” diye sordum Eddie’ye.

Bana kitabı uzatıp servis yapmaya devam etti. İnsanlar on sıra halinde servis bekliyorlardı.

Dolunayın insanların sarhoş olmasıyla ne bok ilgisi vardı? Bilmek istediğim şey buydu.

Orgazm’ın talimatlarını okudum. Onları elimden gelenin en iyisi olacak şekilde yapıp uzattım. Tatlarının bok gibi olacağı garantiydi. “Buyurun.”

“Sonra ne yapıyorsun?” diye mırıldandı kız karanlık bir sesle. “İyiliğinin karşılığını vermeyi ve gerçekten çoklu yapmayı çok isteriz.”

Sahte bir şekilde gülümsedim. “Meşgulüm.”

Gözlerim kalabalığı taradı, asi kız arkadaşımı bulmaya çalışmakla *meşguldüm*. Şimdi hangi cehennemdeydi?

SON ŞANS

Adamın biri, “Bir Corona alayım,” dedi.

“Tabii.” Corona’yı almak için döndüğümde Hayden’in bir grup kızla dans ettiğini gördüm.

İşte orada.

Birkaç kişiye daha servis yaptım, gözlerim sürekli Hayden’in üzerinde oyalanmak için ona kayıyordu.

Dans ediyor ve hayatının tadını çıkarıyordu, dünya umurunda değildi. Seksi beyaz elbisesinin içinde.

Bu kadar yenilebilir görünmesinden nefret ediyordum.

Bir adam ona yaklaştığında yaptığım şeyi bıraktım. Adam kolunu ona dolayınca Hayden geri çekildi.

İzlemeye devam ettim.

Hayden bir adım geri giderken, adam bir adım öne çıktı.

Kulağına bir şey söylemek için eğildi.

O anda bir şeyler koptu. Bir baktım ki dans pistindeydim ve elim adamın boğazına sarılmıştı. “Geri bas.”

HAYDEN

Gözlerim dehşet içinde açıldı. “Christopher,” diye bağırdım. “Ne yapıyorsun?”

Christopher boğazını sıktığı adama ters ters bakıyordu. “Ona dokunmayacaksın, lanet olası. Beni anlıyor musun?” diye bağırdı adamın yüzüne.

Adam onu itti. “Siktir git, güzel çocuk.” Sonra beni sert bir şekilde belimden tutarak kendi vücuduna çarptı. “Onunla ne istersem yaparım.”

Olamaz.

Christopher patladı. Beni o aptalın tutuşundan çekip aldı, yo-

lundan çekilmem için itti ve sonra da adamın suratının ortasına bir yumruk indirdi.

Vuruşu yerine ulaştığında, “Ahh,” diye bağırdım.

Adam yumruğa karşılık verince Christopher sendeleyerek geri gitti. Sonra ileri atıldı ve adamı yere sererek dövüşmeye başladı. Yerde güreşiyorlardı, her tarafta kollar ve yumruklar uçuşuyordu.

“Aman Tanrım, kes şunu,” diye bağırdım. Kavgayı ayırmak için araya girmeye çalıştım ama birisi beni tuttu. İnsanlar içeri giriyor, görmeye çalışıyorlardı. Birkaç kişi Christopher’a yardım etmek için araya girdi, bazıları da diğer adamı desteklemeye başladı.

Kavga ayrıldı ve iki adam birbirinden uzaklaştırıldı.

Christopher’ın gözleri kalabalığın içinden beni bulunca kollarımı havaya kaldırdım. “Ne halt ediyorsun sen?”

Burun delikleri titriyordu. Dönerek pansiyondan dışarı çıktı.

Onun nesi vardı böyle?

Neredeyse koşarak koridordan geçti ve büyük ön kapıdan çıkıp merdivenden aşağı indi. Yolun yukarısındaki karanlığa doğru yürümeye başlayınca ben de onu takip ettim.

“Christopher,” diye seslendim.

Beni duymazdan gelerek yürümeye devam etti.

“Christopher,” diye bağırdım. “Beni duymazdan gelmeye cüret etme!”

Durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü.

“Ne halt ediyorsun sen?”

“Buradan siktir olup gidiyorum,” derken hâlâ arkası dönüktü.

Yetişip yüzünü görmek için etrafından dolaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, altüst olmuş görünüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum usulca.

Gözleri benimkilere dikildi.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, lanet olsun,” diye haykırdı. Gözleri vahşi, saçları

SON ŞANS

karmakarışık ve göğsü sanki nefes nefese kalmış gibi inip kalkıyordu. Vücudundaki adrenalin tavan yapmış olmalıydı.

Afallayarak kaşlarımı çattım. Ona bir şeyler oluyordu. Yine bir çıldırmanın ortasındaydı.

“Her şey yolunda...” dedim yumuşak bir şekilde.

“Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değil, Hayden,” diye bağırdı. “Deliriyorum.”

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

“Bütün gün senin yüzünden kafayı yedim ve şimdi de...” Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. “Sana dokunduğunu gördüm ve...” Ellerini saçlarından geçirdi.

“Kıskandın,” dedim usulca.

“Ben *kıskanmam*,” diye bağırdı çileden çıkmış bir halde.

Bir tür kriz geçiriyordu ve yangına körükle gitmek istemiyordum.

Onu sakinleştirmeye çalışmalıyım.

“Bugün telefonuma cevap vermediğim için özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim.”

“Mesele de bu zaten. Ben endişelenmem. Ben kıskanmam, Hayden. Kafam iyi mi, kötü mü, yoksa deliriyor muyum bilmiyorum,” diye haykırdı. “Benim neyim var böyle?”

Ona bakıyordum. Gerçekten hiçbir fikri yoktu...

“Bana âşıksın,” dedim usulca.

Yüzü asıldı.

“Ama sorun değil.” Umutla gülümsedim. “Çünkü ben de seni seviyorum.”

Gözleri benimkileri araştırıyordu.

“Şimdi de gittin, aramızdaki çok özel bir anı mahvettin.” Ellerimi kalçalarımın altına koydum.

Şoktan dili tutulmuş bir şekilde bana bakıyordu.

“Kendini topla ve içeri girip vardiyayı bitir,” dedim.

Alnında boncuk boncuk ter vardı. Gözleri deli gibi bakıyordu. Kaçıp kaçmayacağından emin değildim. Sadece sakinleşmesini ve geri dönüp çalışmasını istiyordum. Eğer şimdi kaçarsa, aramızdaki her şey biterdi. Bu boku bir kere daha yaşamayacaktım.

“Bu kabul edilemez bir davranış, Christopher. Benimle konuşmaya çalışan her adamı dövemezsin. Bu doğru değil.” Hüsrarla omuzlarımı silktim. “Ben bir eşya değilim. Böyle davranmaya hakkın yok.”

“Kendi kaşındı.”

“O zaman büyüklük sende kalsın ve çek git. Sen böyle biri değilsin. Sen bir âşıksın, dövüşçü değil.”

Gözleri benimkilerden ayrılmamıştı.

“Git ve vardiyanı bitir. Ben yatmaya gidiyorum.”

“Partiye geri dönmeyecek misin?”

“Hayır. Sik kafalı erkek arkadaşım keyfimi kaçırdı.”

Kendisini hayal kırıklığına uğratmış gibi derin bir nefes verdi.

“Sadece git.” İçeriye işaret ettiğimde dönerek ağır adımlarla merdivenlerden çıktı.

“Gerçekten yatmaya mı gidiyorsun?” diye sordu tekrar.

“Evet,” diye çıktım. Koridorda yanından hışımla geçip odamıza doğru yürürken beni takip etti.

Odamızın kapısını açarak ona bakmak için başımı kaldırdım.

“İşim bitince görüşür müüz?” diye sordu umutla.

“Eğer aptallığa devam eder ve bu gece bir kavgaya daha karışırsan... Tanrı şahidim olsun...”

“Karışmayacağım.”

“Güzel.” Odaya girdiğimde kapının yanında çekingen bir şekilde durdu.

“Ve bu gece yerde yatacaksın,” diye ekledim.

Başını sallayarak bir şey bekliyormuş gibi oyalandı.

SON ŞANS

“Ve sana seni sevdiğimi söylemeyeceğim... çünkü sen bir aptalsın.” Öfkeyle battaniyeleri aşağı çektim.

“Ben de sana söylemeyeceğim,” dedi.

Gülümsememi saklamaya çalışarak dudaklarımı büzdüm, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

“İyi, söyleme o zaman.” Yatağa girdim. “Çık dışarı.”

Gözleri belli bir şeyle parlıyordu. “Bence öfke sorunların var,” dedi.

“Tanrı şahidim olsun, Christopher.” Ona bir yastık fırlattım. “Çık dışarı.” Yastık, başının yanındaki duvara çarptığında ilk kez içten bir şekilde gülümsedi.

“İyi geceler, Huysuz.”

“Bu geceyle ilgili iyi bir şey yok,” diye yalan söyledim.

Kapı sessizce kapandığında karanlığa doğru gülümsedim.

Kavga etmiştik ve burada kalmıştı... İlerleme.

Kapının açıldığını duyduğumda saat sabahın üçüydü. Christopher telefonundaki el fenerini açarak sessizce içeri girdi, soyundu ve arkamdan yatağa girip sırtıma sokuldu. Yeni duş almış gibi sabun kokuyordu, gözlerim kapalı olarak gülümsedim.

Eve dönmüştü.

Onsuz uzun bir gece olmuştu. Kavga etmişken bile onu hâlâ özlüyordum.

“Saat kaç?” diye mırıldandım.

“Üç.” Şakağımı öptü. “Uyumaya devam et, bebeğim.” Arkamdan omzumu öptüğünde tüylerim diken diken oldu. Saçlarımı kenara çekerek nazikçe boynumu öptü. “Bu akşam için üzgünüm,” diye mırıldandı tenime doğru; düşünürken parmakları tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyordu. “Birinin seni benden alacağı dü-

şüncesine dayanamıyorum,” diye mırıldandı üzüntüyle. “Bu beni deli ediyor.”

Büyüyen ereksiyonunu arkamda hissedebiliyordum. Christopher Miles cinsel bir varlıktı. Bu onun barışma yoluydu. Korkuyordu. Bense onu daha iyi hissettirmek istiyordum.

İpucunu alarak boynumu uzattım ve ona tam erişim sağladım. Eli tenimin üzerinden göğsüme kadar gezindi, kulakmememi dişlerinin arasına alırken başparmağı meme ucuma değerek geçti.

Ereksiyonu kalçama batıyordu ve karanlıkta bile onu çok net görebiliyordum.

Arkamı dönerek iri bedenine sarıldığımda bana baktı.

Aramızdaki hava çatırdıyordu.

Kendimi dizlerimin üzerinde kaldırdıktan sonra büyük ereksiyonuna doğru aşağı indim. Kendimi gevşetmek ve girişine izin vermek için bir yandan diğerine doğru gidip geldim.

Uzunluğu kalın ve açtı. Vücudum yavaşça onunkinin üzerine oturdu. Bana hayranlıkla bakarak kalçakemiklerimi kavradı.

“Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim,” diye fısıldadım. “Tamamen seninim.”

Telaşla doğruldu, dudakları benimkilere çarptıktan sonra öpmeye başladı. Beni kendine yakın tutuyordu. Duygusal bir aşırı yüklenmeydi. Kontrol altına alınamayacak kadar yoğunlu. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir yakınlıktı.

Karanlıkta birlikte gidip geliyor, bedenlerimizi besliyor ve aramızdaki duygulara teslim oluyorduk.

Hayatımda pek çok kötü karar vermiş, pişman olduğum şeyler yapmıştım.

Ancak hayatta kesin olarak bildiğim bir şey vardı... Güzel Christopher Miles'a tamamen ve geri dönülmez bir şekilde âşıktım.

Tanışmamız kaderimizde vardı.

O aradığım kişiydi.

18. BÖLÜM

Yatağın çöktüğünü hissederek uyanıp gözlerimi zorla açtığımda kaşlarımı çattım.

Christopher yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi önündeki ellerini sıkıp duruyordu. Kendine karşı bir savaş veriyordu.

Of... Bugün dramatik hallerini kaldıracak havada değildim.

Ayağımı sırtına koyarak nazikçe ittim. “Bana bir kahve getirebilir misin, lütfen?”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Kahve mi istiyorsun?”

“Evet, lütfen.” Onu meşgul etmeli ve kafasını dağıtmalıydım.

Ayağa kalktı. “Tamam. Bunu yapabilirim.”

“Biraz da meyveye ihtiyacımız var.”

Giyinmeye başladı. “Tamamdır.”

“Ah bekle, bugün kursun var, değil mi?”

“10’a kadar başlamayacak.”

“Tamam.” Gözlerimi kapattım. Dün akşamki davranışı hakkında söyleyecek çok şeyim vardı ama şimdi zamanı değildi. Hâlâ anlamlandırmaya çalışıyordu. Kafasını toparlaması için ona biraz zaman veriyordum.

Giyindi. “Gelmek ister misin?”

“Pek sayılmaz.”

Kafamı kaldırıp bakmama yetecek kadar uzun süre oyalandı.
“Gelmeni istiyorum.”

Derin bir nefes vererek battaniyeyi üzerimden attım. “Peki.” O beni izlerken yataktan kalkıp üzerime bir şeyler giydim.

“Nasıl oluyor da her zaman bu kadar sakın olabiliyorsun?”

“Sakin değilim. İlişkimizdeki yetişkin gibi davranıyorum.”

Kaşlarını çattı.

“Gelecek hafta, ben saçmaladığım zaman senin sıran gelecek.”

Bana bastırduğu gülümsemesiyle baktı. “Yaptığımız şey bu mu... sırayla?”

“Hı-hı.” Parmak uçlarımda yükselip kalın, güzel dudaklarını öptüm. “Sırayla yetişkin olduğumuz sürece... her şey yolunda gidecek.”

“Peki ya aynı anda sik kafalı olursak?” diye sordu.

“O zaman sonuç iyi olmaz.” Onu tekrar usulca öptüm.

Başını salladı ve sanki ona kutsal bir sır öğretmişim gibi bana baktı... Bunları nasıl olur da bilmezdi? Dünya zevklerine bu kadar düşkün bir adam için, ilişkilerle ilgili her konuda çok deneyimsizdi.

“Kahve ve meyve almak oldukça yetişkin işi.” Elimi tutarken sırıtıyordu.

Gülümsedim. “O zaman sanırım bugün senin sıran.”

On Saat Sonra

Sırt çantalarımızla beton kaldırımında dikiliyorduk. Christopher saatine göz attı. “Nerede o? Taksi birazdan burada olur.”

“Gelecektir.”

Sokağa baktım. Dürüst olmak gerekirse, gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım. Eddie’nin bize veda etmek için burada olması gerekiyordu ama görünürde yoktu.

SON ŞANS

Hiç onun yapacağı bir şey değildi.

Almanya uçağımız birkaç saat içinde kalkıyordu ve daha fazla bekleyemezdik. “Onu tekrar ara.”

Christopher tekrar numarasını çevirdiğinde sonuna kadar çaldı. Küçük arkadaşını görmek için sokağa baktı. “Adresini bilseydim, oraya giderdim.” Volta atmaya başladı. “Kahretsin, neden adresini almadım ki?”

Onu yeniden aradı. “Ya ona bir şey olduysa?” Kafayı yemeye başlıyordu.

“Merak etme... gelecek.”

EDDIE

Ara sokakta durmuş, gözetleme noktamdan Bay Christo ve Bayan Hazen’in pansiyonun önündeki yolun karşısında beni beklemelerini izliyordum.

Veda etmek için oradalardı... ve ben de oraya gitmek istiyordum.

Ama... *gidemezdim*.

Christo’nun telefonundan bir numara çevirmesini izledim ve telefonum tekrar titrediğinde ekranım aynı isimle aydınlandı.

Christo

Kalbim sıkışarak onu cebime geri koydum.

Hazen onunla sakince konuşurken Christo’nun volta atmasını, söylenip durmasını izledim.

Bekledikleri her an daha da kötüleşiyordu. Yolun karşısına geçip gitmemeleri için yalvarmak istiyordum.

Ancak yine de gideceklerini biliyordum... o zaman ne anlamı vardı ki?

Bir taksi yanaştığında Christo genellikle benim geldiğim sokağa bakınca boğazıma bir yumru oturdu. Gözyaşları içinde sırt çantalarını bagaja koymalarını izledim.

Gitmeyin.

Yola son bir kez baktıktan sonra nihayet taksiye binince araç hareket ederek uzaklaştı.

Başımı öne eğdim... *gitmişlerdi.*

HAYDEN

Bir Ay Sonra

Amsterdam

Gündüzleri gezmek, geceleri işyerinde parti yapmak.

Amsterdam'ı hep duyardım. Herkes hayatınız boyunca en az bir kez deneyimlemeniz gereken bir yer olduğunu söylerdi. Uyuşturucu kafelerini ve seks işçilerini, sokaklarda aptal aptal dolaşan kafası güzel insanlar olduğunu düşünürdüm.

Beklemediğim şeyse kültürel çeşitliliğe sahip, güzel bir şehir olmasıydı.

Üzerlerinde güzel, küçük köprüler olan uzun kanallar, geceleri sokakları kaplayan pırıltılı ışıklar, güzel restoranlar ve uzaktan gelen her türden kahkaha sesleri.

Christopher ve ben sihirli malzemeler içeren çikolatalı keklerle bayılıyor, pek çok gece eve kıkırdayarak dönüyorduk. Burası çok eğlenceli bir yerdi ve hiç de sandığım gibi korkutucu değildi.

Bir de bisikletler... bu kadar çok görmeyi hiç beklemiyordum.

Amsterdam'da insanlar araba kullanmıyordu, her yere bisikletleriyle gidiyorlardı. Bu yüzden her restoranın, kulübün ve alışveriş bölgesinin önünde, önlerine küçük sepetler takılmış, zincirlenmiş sıra sıra güzel, eski moda bisikletler vardı.

SON ŞANS

Çok havalıydı, caddede yürürken araba sesi duymuyordunuz, insanların sizi hızla geldikleri konusunda uyarırken çaldıkları bisiklet zillerini duyuyordunuz.

Seyahat ederken her yeri farklı kılan bazı küçük şeyler, kendine has özelliklerdi.

Milyon yıl geçse eski moda sevimli bisikletleri, Amsterdam'la bağdaştıracacağım aklıma gelmezdi ama hep öyle olacağını biliyordum.

Masaları dolaşarak Basil'le birlikte bardakları topluyordum. "Bu şimdiye dek yaptığımız en kötü iş." Gözlerini devirdi.

Kıkırdadım. "Şu halimize bakar mısın?"

Böyle bir yerde çalışacağım kimin aklına gelirdi ki? Christopher hayata bakış açımı değiştirmişti. Artık hiçbir şey yapılamaz değildi.

Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar özgür ve cinsel açıdan özgüvenli hissediyordum.

Amsterdam'da bir gece kulübünde çalışıyorduk. Her saat başı sahnede on dakikalık canlı seks gösterisi vardı ve biz de açık saçık giyinmiştik. Ben jartiyer ve uzun, koyu renkli bir perukla tamamlanmış, kısa bir Fransız hizmetçi kıyafeti giymiştim; Basil de siyah kumaş pantolon giymiş, bir de papyon takmıştı.

Burası çok eğlenceliydi, gördüğümüz bazı şeylerse yüzünüzü kızartırdı.

Basil ve ben resmi bardak toplayıcılardık. Kimberly ve Bernadette mutfaktaydı, Bodie ve Christopher da barın arkasındaydı.

"Şu iki otuz birciye bakar mısın?" Basil bara doğru bakarken tiksintiyle dudağını kıvrırdı.

Christopher siyah kumaş pantolon giymiş, siyah bir papyon takmıştı, üstünde gömlek yoktu ve dalgalı kaslarını ortaya sermişti. Koyu renk saçları biraz daha uzayarak kıvrılmıştı, tamamıyla muhteşem görünüyordu.

Onu izleyerek gülümsedim. Barda bir profesyonel gibi çalışıyordu. Müşterilerle gülüp şakalaşıyor, Bodie'yle birbirlerine takılırken kokteyl karıştırıcısını havada sallıyordu.

Bu işte hayatının en güzel zamanını geçiriyordu.

Sevdiği bir şarkı, bbno\$'dan "*Edamame*" başlayınca o da çalışırken dans etmeye başladı. Kadın müşteriler barda sıraya dizilmiş, gösterinin tadını çıkarıyorlardı... ve kastettiğim sahnedeki gösteri değildi.

Birbirleriyle şakalaşmalarını izlerken kıkırdadım. "Ateşli otuz birciler ama."

"Ben de barmenlik kursu alacağım." Basil içini çekti.

"Almalısın."

Bardakları toplamaya devam ederek barın önünden geçtim. Christopher kalabalığın üzerinden, "Hayden," diye bağırdı. Başımı kaldırıp bakınca oraya gitmem için el salladı. "Bu, Bay Escott."

"Merhaba." Gülümsedim.

"Yunan adalarında lüks bir yatta iş teklifi etti." İnsanlara servis yapmaya devam ediyordu.

"Ah." Gözlerim irileşti. "Harika."

"Hepimiz için." Christopher heyecanla gülümsüyordu.

Gözlerim Bay Escott'a kaydı. "Altımız birden mi?" dedim onaylamak için.

"Evet, mürettebatımda bu enerjiye ihtiyacım var." Yüksek sesle gülmekte olan Christopher'ı işaret etti. Üç kadın için kokteyl karıştırıcısını sallıyordu. Sallarken kol ve karın kasları esniyordu. Kadınlar onu izlerken şapşal şapşal gülümsüyorlardı.

"Orada çok fazla enerji olduğu kesin," diyerek katıldım.

"Eğer hepiniz onun gibiyseniz, harika olacak."

Güldüm. "Onun gibi kimse yok, Bay Escott. O benzersiz."

Güzel erkeğimi izlerken gülümsedim. Şaka yapmıyordum, ger-

SON ŞANS

çekten öyleydi. Her gece onu kalabalığı coştururken izliyor ve ona biraz daha âşık oluyordum. Onun bu halinden dolayı zerre kadar kıskançlık hissetmiyordum.

O, neyse oydu.

Yılışık ya da flörtöz değil, oyuncu ve eğlenceliydi. Bana kendimi dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiriyordu.

Ve onun için, öyleydim.

Christopher geri geldi. “Gidip diğerlerine kabul edip etmediklerini sorabilir misin?”

“Tamam.” Gülümsedim.

“Seni burada bekleyeceğim,” dedi Bay Escott.

Yüksek sesli müziği bastırmak için, “Ne zaman başlamamızı istiyorsunuz?” diye bağırdım.

“Pazartesi.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. “O kadar çabuk mu?”

“Evet, bir *charter* gezisi için ayarlanan tüm mürettebatımız suççuğüne yakalandı. Gezi önümüzdeki hafta, yoksa ne yazık ki hiçbirinize iş teklifi yapamayacağım.”

“Tamam. Gidip öğreneceğim.” Arkadaşlarımızı bulmak için kalabalığın arasında sıyrılarak geçtim.

On dakika sonra döndüm. “Kabul ediyoruz.” Bay Escott’a gülümsedim.

“Harika.” Bana bir kartvizit uzattı. “Mikono’sa geldiğinizde beni arayın.”

“Tamam.” Kartını cebime koydum.

Christopher müziği bastırarak, “Molaya on dakika mı kaldı, Huysuz?” diye seslendi.

Saatime göz attım. “Evet, öyle.”

Çay molalarımıza birlikte çıkıyorduk.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Escott. Gelecek hafta görüşürüz.”

“Dört gözle bekliyorum.”

Kalabalığın arasından geçip gittim. Yapacak çok işim vardı.

On iki dakika sonra arka alana geçmiş, koridorda yürüyordum. Bir depo kapısının önünden geçerken içeri çekildim ve kapı çarpılarak kapanırken duvara doğru itildim. Christopher'ın elleri Fransız hizmetçi eteğimi kaldırırken dudakları boynuma indi. “Çayın yanında ne istediğimi biliyorum.”

Bu adam ve bana yaptıkları... tüm sapkınların sapkınıydı.

Onu sevmek hayatımı değiştirmişti. Bana kendimin daha iyi bir versiyonunu göstermişti.

Anı yaşayan, seksi bir versiyondu ve bu kadını çok seviyordum.

Bacağımı kaldırıp bir rafa yaslarken kıkırdadım. Eli jartiyerimin üzerinden geçip kalçama doğru indi.

“Bu işletmedeki barmenler her zaman çok yardımseverler.” Dudaklarına doğru gülümsedim.

“Hizmet edebildiğim için mutluyum.” Külotumu kenara çekip beni derinden öperken parmaklarını kadınlığımın dudakları arasından geçirdi. “Benim kötü kızım hazır.” Beni döndürüp öne eğdi. Derinlere kaymadan hemen önce fermuarın sesini duydum.

İkimiz de zevkle inlerken gözlerim titreşerek kapandı. Dışarı çıkıp tekrar sertçe girdi. “Bu kahrolası işi seviyorum.”

CHRISTOPHER

Pazartesi Sabahı

Yunanistan

Mikonos marinasındaki iskelede bekliyorduk. Lüks yatlar sıraya dizilmişti.

SON ŞANS

“Biz tekneclikten ne anlıyoruz ki?” Basil yatlardaki mürettebatı izlerken iç geçirdi. “Yapacak çok şey varmış gibi görünüyor.”

“Umarım üniformalarımız sevimlidir.” Kimberly gülümseyerek etrafa bakınıyordu.

“Lanet olası son üniformamızdan daha kötü olamaz.” Basil kaşlarını çatı. “Göğsüme bağlanmış bir et parçasıyla çalışmalıydım.”

“O kadınlar seni cidden sevdi, Baz.” Hayden güldü.

Baz tiksintiyle dudağını kıvırdı.

Bir adam bize doğru yürüdü. Çok ciddi görünüyor, beyaz bir şortla kısa kollu, düğmeli bir gömlek giymişti. Altın düğmeleri ve omuzlarında lacivert çizgileri vardı. Başına resmi bir kaptan şapkası takmıştı. Bernadette, “Pilota benziyor,” diye fısıldadı.

Gözleri onun üzerinde oyalanan Kimberly, “Lütfen bizim tek-nemizde ol,” dedi usulca.

“Yat,” diye düzelttim. “Bu bir tekne değil.”

“Lütfen bizim yatımızda ol... ve benim odamda,” diye devam etti.

Hepimiz kıkırdarken adam bize ulaştı. “Merhaba, ben Kaptan Mark. İçinizden birinin Hayden olduğunu varsayıyorum?”

“Evet, benim.” Hayden adamın elini sıkarken gülümsedi. Her zaman işlerimiz söz konusu olduğunda irtibat kişisi o oluyor gibi görünüyor. Bizi tanıştırdı. “Bunlar da diğerleri, Christo, Basil, Bodie, Kimberly ve Bernadette.”

“Merhaba.” Kaptan gülümsedi. “Hoş geldiniz.” Dönüp iskelede yürümeye başlayınca onu takip etmeye başladık. “Çok iyi tavsiyelerle geldiniz,” diye devam etti.

Hepimiz bakıştık. Benden başka hiç kimse daha önce bir yata binmemişti.

Bunu itiraf edebildiğimden değildi elbette.

“Çok heyecanlıyız.” Hayden dostça davranmaya çalışarak gülümsedi.

“Kabul edip yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Tüm mürettebatım hastalandı ve iki hafta daha çalışamayacaklar. Bütün hafta ayarlanmış *charter* gezilerimiz var, yani günü kurtardınız.”

Hepimiz tekrar bakıştığımızda Hayden gülümsemesini saklamak için dudaklarını büzdü. Bu gerçek bir felaket olabilirdi.

“İşte orada.” Kaptan Mark gülümsedi. “Çok güzel, değil mi?”

Hepimiz başımızı kaldırıp baktık ve yüzümüzdeki kan çekilirken kıpırdamadan kalakaldık.

“Evet.” Herkes sahte bir gülümsemeyle bakıyordu.

Olamaz.

Bu bir yat değil, süperyattı. Dört kat yüksekliğindeydi ve en az 48 metre uzunluğundaydı. Siyahtı, şıktı ve... *siktir*.

Bu gemiyi nasıl idare edecektik biz? Ne yaptığımız hakkında hiçbir bok bildiğimiz yoktu.

Ah... kahretsin. Sinirlendiğimi hissedebiliyordum.

OBSİDİYEN.

Bu isim... kaşlarımı çattım. Tanıdık geliyordu.

Obsidiyen... bu yatı nereden tanıyordum? Bir tür anı bulmak için zihnimi taradım.

Rahat davranmaya çalışarak, “Hep burada mı demirli?” diye sordum.

“Hayır, genelde Monte Carlo’da olur.”

“Tamam.” Her yıl Grand Prix’yi Monte Carlo’daki yatımızdan izlerdim. Sadece oradan tanıdık geliyor olmasını umdum.

Hayden’in korkmuş gözleri benimkilerle buluşmak için bana döndü. “Bu da ne?” diye fısıldadı.

“Sorun yok,” dedim dudaklarımı oynatarak.

Buradaki her şey sorundu. Bu resmen bir kâbustu.

SON ŞANS

Köprüden geçip yata çıktığımızda aşırı lüksle burun buruna geldik.

Spa ve dalma havuzlu büyük bir güverte, açık hava *lounge* alanı, bar... her şey en güzel ahşaptandı ve mükemmel bir şekilde tamamlanmıştı. Etrafa bakındım. Hımm... fena değildi.

Çiftli kapıdan içeri bir göz attık. Lüks mobilyalarla döşenmiş devasa bir yaşam alanıydı. Sağ tarafta bir asansör ve hem aşağı hem yukarı giden merdivenlerin yanı sıra geniş bir koridor vardı.

Herkes etrafına bakınırken huşu içinde, “Vay canına,” diye fısıldadı.

“Gelin, size güvertenin altındaki personel odalarını göstereyim. Hazırlanmamız gerekiyor. Geminin sahibi bu akşam bir grup arkadaşıyla birlikte yata binecek.”

“Geminin sahibi kim?” diye sordum.

“Julian Masters,” diye cevap verdi.

Siktir.

Salağa yatarak, “Nereli?” diye sordum.

“Birleşik Krallık. Anlayacağın üzere, çok zengin. Eski aile parası... ama o bir yargıç. Geniş ailesini Avustralya’dan bir bekârlığa veda partisi için buraya getiriyor.”

Yüzümdeki kan çekildi. Onları tanıyordum. Hepsini tanıyordum.

Julian Masters, kardeşim Jameson’ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Yatılı okula birlikte gitmişlerdi.

Tamamen sıçmıştım.

19. BÖLÜM

Kaptan Mark, “Çantalarınızı bırakın, size etrafı gezdireyim,” dedi. Kolunun altında klipsli bir pano tutuyordu. Dediğini yaptıktan sonra yatın içinde onu takip ettik. “Bu katta oturma alanı, resmi yemek salonu, sinema ve iki banyo var.” Kayısı rengi mermerden bir sehpanın etrafında üç büyük, beyaz kanepe vardı. Zemin, balıksırtı koyu ahşaptandı ve büyük, krem rengi egzotik halılarla kaplıydı. Duvarlarda çarpıcı sanat eserleri asılıydı.

Çok güzeldi... Hakkını vermeliydim.

“Vay canına.” Herkes hayranlıkla bakıyordu.

Umutsuzca bir kaçış planı tasarlamaya çalışarak arkadan takip ediyordum.

Denize düşen adam planı kulağa çok çekici geliyordu.

“Üst kata.” Kaptan merdivenlerden çıkarken biz de onu takip ettik. “Başka bir geniş oturma alanı, gündelik yemek alanı ve kokteyl barı. Bu katta dört misafir yatak odası var.”

“Aman Tanrım.” Gözleri fal taşı gibi açılan Hayden elimi kavradı. “Bu yere inanabiliyor musun, bebeğim?” diye fısıldadı hayranlıkla. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Peh... Etrafıma bakınırken tek kaşımı kaldırdım... *benim yattım daha iyi.*

“En üst kat, ana süit.” Tamamı yatak odası olan ve 360 derece

SON ŞANS

manzaraya sahip bir üst kata çıktık. Gömme spa küvetli, büyük bir banyo ve çift kişilik bir giyinme odası vardı.

İşte *burası* güzeldi.

“Buradan,” diyerek gizli bir kapıyı kaydırarak açtı. “Çocuk odasına geçiliyor. Bay Masters çocuklarını yakınında seviyor.” İçeri baktığımızda iki karyola ve iki tek kişilik yatak gördük. Her tarafta oyuncaklar ve kitaplar vardı. Odanın tamamı pastel renklerdeydi ve güzelce dekore edilmişti.

“Onlar buradayken gemide bir dadı bulunuyor mu?” diye sordu Hayden.

“Hayır. Dadıları yok, tüm ebeveynlik işlerini kendileri yapıyorlar.”

Hayden bana gülümseyerek elimi sıktı. “Onları şimdiden sevdim,” diye fısıldadı. “Ben asla dadı tutmam.”

Kaşlarımı çattım. Ne? Dadı yok mu... hiçbir zaman mı?

Dadın olmazsa karını ne zaman becerecektin? Sadece geceleri beş dakika falan mı seks yapman gerekiyordu?

Berbat... Bu benim evimde yaşanmayacaktı.

Dönüşümlü olarak dört dadım olacaktı.

Aslında... Bir şey hatırlayınca gülümsedim.

Masters'ın karısı eskiden çocuklarının *dadısıydı*. O da çok ateşli bir kadındı.

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Ahlaksız piç kurusu. Acaba bu nasıl olmuştu?

“Hadi güvertenin altına, kalacağınız yere inelim,” diye devam etti Kaptan Mark. Onu üç kat aşağıya kadar takip ettik. “Burası mutfak.” Bize etrafı gösterdi. “Aşçı Helga bu öğleden sonra burada olacak. Hepiniz dönüşümlü olarak onun asistanlığını yapacaksınız. Sıkı ve disiplinli çalışır.” Durakladı ve kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi kaşlarını çattı. “İlginç bir karakteri var.”

Harika, bu, *o bir sürtük* demenin kod adıydı.

“Burası personelin yaşam alanı. Üç yatak odası. Bir tanesi Helga için, o tek başına kalır. Çift kişilik odada iki tane tek kişilik yatak ve diğerinde de dört ranza var.”

Kimse fırsat bulamadan, “Çift kişilik oda Hayden’la benim,” diye duyurdum.

“Evet, evet,” diye mırıldandılar.

“Evet.” Kaptan Mark gülümsedi. “İşte bu bizim hanımefendimiz. Umarım burada çok rahat ve mutlu olursunuz. Yerleşmek ve kendinizi evinizde hissetmek için sabahı değerlendirin. Bu öğleden sonra biraz eğitim yapacağız ve ardından misafirlerimiz akşam altı gibi bize katılacaklar.”

“Gemide ne kadar kalacaklar?” diye sordum.

“İki gün.”

“Peki... sonra ne olacak?” diye sordu Basil.

“Bu gemi Bay Masters kullanmadığı zamanlarda kiralanıyor. Çarşamba günü başka bir grup alacağız.”

“Ah, tamam,” diye cevap verdi Basil. “Sahibi burada olmasa bile çalışmaya devam edeceğiz.”

“Evet, öyle.”

“Konuk listeniz var mı?” diye sordum. “Bir göz atıp her şeyi düzenlemeye başlayayım.”

“Evet, işte burada.” Panoyu uzattı. “Hepinizle birkaç saat içinde görüşürüz.” Merdivenden yukarı gözden kaybolunca herkes etrafta dolaşmaya ve işlerini yapmaya başladı. Kâğıdı arkaya çevirerek listeyi okudum.

Julian Masters
Spencer Jones
Sebastian Garcia

Siktir.

SON ŞANS

Dosyayı hemen indirdim. Diğer konukları okumaya gerek yoktu.

İlk üçü dünyadaki en muzip ve şakacı insanlardı. Bırakın kırk sekiz saati, onlarla bir saat bile dayanamazdım.

Bu resmen bir kâbustu.

Hayden'a söyleyip kimliğimi açığa çıkaracaklardı ve siktir, beni henüz yeterince sevmiyordu. Ona yalan söylediğim için beni terk edecekti.

Onu kim suçlayabilir ki?

Haftalardır ona kim olduğumu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum ama o kadar çok eğleniyorduk ki, tüm bunlar sonra erdiğinde ne olacağına dair bir konuşma bile yapmamıştık. Ona yalan söylediğimi bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Ona söyleyecek kişi ben olmalıydım.

Hay sikeyim.

Altı hafta önceki o ilk kavga gecemizden beri bana beni sevdiğini söylememiş olması çok garipti, her ne kadar sık sık *seni sevmiyorum* desek de, ki bu bana göre *seni seviyorum* demekti... ama ya ona göre öyle değilmiyse?

Ya bu öylesine söylediği bir şeyse?

Ellerimi saçlarımdan geçirdim, midem bulanıyordu.

Hayden'ı hayatımda istiyordum. Onu bir yalan yüzünden kaybetme düşüncesi... göğsümü sıkıştırıyordu.

Sırt çantalarımızla onu merdivenden aşağı takip ederek odamıza girdim. Küçüktü ve penceresi yoktu. Yine de mahremiyetimiz vardı, asıl önemli olan da buydu.

Köşede bir gardırop ve masa vardı. Hayden eşyalarını çekmecelelere yerleştirmeye başladığında yatağa oturup onu izledim.

Ona söylemek zorundaydım.

"Güzel yat, ha?"

"İnanılmaz." Gömleğini katladı. "Bu hayatımın işi olacak."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. “Kendini böyle bir yatın sahibi olarak hayal edebiliyor musun?”

“Ben mi?” Güldü. “Asla.”

“Paran olsun istemez miydin?” diye sordum. “Böyle bir yat alacak kadar paran?”

“Tanrım, hayır, zengin insanlardan nefret ederim.”

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Hiç zengin tanıdığın var mı?”

“Pek sayılmaz.” Kıyafetlerini katlamaya devam ediyordu.

“Bu biraz ayrımcılık değil mi sence de?”

Bana baktı ve yaptığı işi bırakıp gelerek kucağıma oturdu. Dudaklarımı usulca öperken kollarımı ona doladım. “Sahip olduğumuz hayatı seviyorum, Christopher.”

Ona baktığımda, o da bana bakarak yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. “Paran olmadığı için endişelenmene gerek yok.”

Ne?

“Bizimle ilgili sevilecek çok şey var.” Burnumun ucunu öptü. “En iyi arkadaşım olmanı seviyorum.” Gülümseyerek beni öptü. “Yaptığın her şeye, her şeyini vermeni seviyorum. Nazik ve sevgi dolu olmanı seviyorum. Bana göz kulak olmanı seviyorum. Olduğun halinle mükemmelsin.”

Gözlerim onunkileri araştırıyordu. Nutkum tutulmuştu.

Aklımda tek bir kelime dahi yoktu. Tüm hayatım boyunca bu sözleri duymak istemiştım, birinin beni ben olduğum için istediğini.

Bu kadını seviyorum.

Bana sıkıca sarılırken usulca gülümsedi.

“Sana bir şey söylemem gerek,” diye mırıldandım.

Tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. “Ve... benim de sana bir şey göstermem gerek.” Ayağa kalkıp sutyenini açtığında dolgun göğüsleri serbest kaldı ve kendimi tutamayarak uzanıp bi-

SON ŞANS

rini avuçladım. Aletim anında zonklama başladı. “Devam et, be-beğim, ne diyordun?” diye mırıldandıktan sonra eğilip beni öptü. Elim kalçasından yukarı çıkarak külotunun altına girdi.

Konsantre ol.

Külotunun içindeki sıcak, yumuşak, ıslak dudaklar düşüncelemi çaldı. Siktir... çok iyi hissettiriyordu.

“Ne diyordun?”

“Ben öğretmen değilim,” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Benden uzaklaşarak kaşlarını çattı. “Nesin o zaman?”

Gözlerim onunkileri araştırıyordu. *Seninim.*

Yüzü asıldı. “Bana yalan mı söyledin?”

Hayal kırıklığına uğramış ses tonuyla midem burkuldu. *Bunu mahvetme, seni aptal.*

Bu konuşmayı yapmak *zorunda* kalmadan önce birlikte sekiz ayımız daha vardı.

Sadece bu hafta sonunu atlatabilir ve Masters’ın o koca çenesini kapalı tutmasını sağlayabilirsem yeterdi. Yani, sonuçta zenginmiş gibi yapmıyordum. Fakir numarası yapıyordum. Bir üst sınıfa geçtiğim için benden nefret edecek hali yoktu, değil mi?

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken ona baktım. Lanet olsun. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Aramızdaki dinamiğin değişmesi için hazır değildim.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

“Ee?” diye sordu. “Öğretmen değilsen ne iş yapıyorsun?”

“Okulda hademeyim,” dedim pat diye. “Sana söylemeye utanıyordum.”

Ağzı açık kaldı. “Tatlım,” diye fısıldadı usulca. “Bu kalbimi acıttı.”

Söylenecek onca şey varken... siktir! Neden bunu söylemiştim? Kafamın içinde bir beyin var mıydı ki?

“Temizlikçi misin?” diye tekrar etti.

“Evet.” Kendimi yalancı bir pislik gibi hissederek başımı salladım.

Beni kucaklamak için kendine çekerken, “Bebeğim,” diye fısıldadı. “Ne iş yaptığın umurumda değil. Benim için önemli olan iyi bir insan olman. Ve sen iyiden de iyisin; en iyisisin.”

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. Boynuna sokularak gözlerimi kapattım.

Bu kadın...

Bu güzel kadın, tuvalet temizleyerek geçindiğimi düşünerek beni seviyordu.

Onu hak etmiyordum.

“Bu benim için sadece bir takılma değil, Hayden,” dedim. “Seninle bir gelecek istiyorum.”

“Bunu ben de istiyorum.” Gülümsedi. Yatağa uzanarak öpüştük. Cevap istediğim bir soru daha vardı.

“Kendini nerede yaşarken görüyorsun?” diye sordum. “Bütün bunlar bittiğinde...”

“Seninle olduğum sürece, umurumda değil.”

İşte buydu.

Kalbim alışılmadık bir duyguyla patladı: aidiyet duygusu. Bu gerçekleşiyordu. Benim için *taşınacaktı...* bu *gerçektir*.

Vücudumdan aşağı kayarak sertleşmiş aletimi serbest bırakıp ağzına aldı. Kararmış gözleri benimkilere dikilirken ona baktım.

Uzunluğumu yaladıktan sonra sertçe emdiğinde ayak parmaklarım kıvrıldı. Manzaranın tadını çıkarmak için dirseklerimin üzerine yaslandım.

Dilini aletimin ucunda gezdirdi. Keskin bir nefes alarak saçlarını alnından geriye doğru ittim.

“Sen benimsin,” diye fısıldadım.

“Tamamen senin.” Ağzı aletimin etrafındayken gülümsedi. Dudaklarını yaladı. “Şimdi... ağzımı becer.”

SON ŞANS

Hayden'in yumuşak nefes alış verişinin sesini duyunca uykuya daldığını anladım.

Bu kibrit kutusu gibi yatak odası tüm zamanların en iyi orgazm voodoosuna sahipti. Az önce hayatımın en iyi seksini yapmıştık.

Sessizce üzerime bir şeyler giyip yatak odasından çıktım. Her yer sessizdi. Dün gece sözde sakince bir şeyler içmek için dışarı çıkmış, sonunda üç saatlik uykuyla kalmıştık. Herkesin bavullarını boşaltıyor olması gerekiyordu ama tahminimce çok yorgunlardı ve bu geceki bok fırtınasından önce çok ihtiyaç duydukları uykularını almaya çalışıyorlardı.

Ayrıca, bok fırtınası dediğimde, gerçekten bok fırtınasını kastediyordum.

Merdivenlerden gizlice çıkıp güverteye çıkarak etrafa bakındım. Kaptan Mark neredeydi?

Yatın ön tarafına doğru yürüdüğümde onu kaptan köşkünde gördüm. Yatın arkasına resmen koşarak gittim ve telefonumdaki numaraları aşağı kaydardım.

Masters

Numarasını çevirdiğimde çaldı.

“Miles.” Gülererek cevap verdi. “Ne istiyorsun?” dedi muzipçe.

“Dinle, bir sorunum var,” diye fısıldarken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

“Ne? Daha yüksek sesle konuş. Neredesin?” Bar gibi bir yerdedi. İnsanların kahkaha attıklarını duyabiliyordum.

“Kimliğimi gizliyorum.”

“Ne?”

“Bir yıllığına izin aldım ve takma bir isimle sırt çantamla dünyayı dolaşıyorum.”

“Ne?” diye patladıktan sonra kahkaha attı. “Sen... sırt çantasıyla geziyorsun?” Yeniden kahkaha attı. “Bu çok komik.”

“Kim olduğumu bilmeyen bir grup insanla seyahat ediyorum, bir yatta iş bulduk ve az önce o yatın senin kahrolası yatın olduğunu öğrendim,” dedim acele acele.

“Saçmalık,” diye çıkıştı.

“Buraya geldiğin zaman kim olduğumu kimseye söyleyemezsin.”

Kahkaha attı. “Bu *cidden* bir sorun.”

“Kes şunu,” diye fısıldadım öfkeyle.

“Christopher Miles benim yatımda gizli komilik yapıyor,” dedi birisine.

“Siktir git.” Birinin güldüğünü duydum.

Gözlerimi kıstım. Spencer Jones. Bu sesi nerede duysam tanırdım.

Kaptan Mark yatın yan tarafından aşağı doğru yürümeye başladı. Beni görünce mutlu bir şekilde el salladı.

Hay sikeyim.

“K-kapatmalıyım,” diye kekeledim. “Tek kelime dahi etme. Beni tanıımıyorsun.”

“Keşke tanımasaydım.” Gülüyordu, benim hakkında başka birine bir şeyler anlattığını duydum.

Telefonu yüzüne kapatmaktan başka çarem yoktu.

Siktir.

“Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?” Kaptan Mark gülümsedi.

“Evet.” Telefonu cebime geri koyarak sahte bir şekilde gülümsedim. Sıcaklamıştım, telaş içindeydim ve kahretsin... çok stresliydim.

“Çantayı boşalttın mı?” diye sordu.

“Evet, sadece hızlıca bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu.”

SON ŞANS

“Bir saat içinde güvertede buluşacağız. Üniformaları dağıtacağım, böylece eğitime başlayabiliriz.”

“Kulağa harika geliyor.” Sahte bir şekilde gülümsedim. Aslında değildi... kulağa gerçek bir cehennemmiş gibi geliyordu.

“Görüşürüz o zaman.” Yatın ön tarafına doğru yürüdüğünde, ben de dönüp marinaya baktım. Bir fotoğraf çekerek Eddie'ye gönderdim.

Mikonos

Barselona'daki küçük dostumun nasıl olduğunu merak ediyordum. Çarşamba günü bu saçmalık bittiğinde onu arayacaktım... tabii o zamana kadar denize atlamazsam.

Odama geri dönüp uyuyan Hayden'ın arkasma sarıldım.

Zihnim aşırı yüklenmişti.

Eğer bu iş plana göre gitmezse...

Olabilecek milyonlarca senaryoyu, bunun ne kadar kötü bir şekilde geri tepebileceğini düşünüyordum ve yanlış bir şey yaptığımı bilmeme rağmen, bir şey inkâr edilemezdi.

Evdeki hayatım sadece güçlü bir aşkın dayanabileceği bir şeydi.

İnsanlar, mekânlar... paparazzilerin baskısı.

Onu daha iyi hazırlamalıydim. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı.

Kaptan Mark fermuarlı takım elbise çantalarını uzatırken, “Bunlar üniformalarınız,” dedi. “İstediğiniz bedenleri sipariş ettik ve eğer bir şey uymazsa, alt kattaki depoda birkaç tane fazladan var.”

Kaptan Mark yat hakkında konuşmaya ve bize her sıkıcı küçük ayrıntıyı anlatmaya başladığında Basile baktım. Takım elbise çan-

tasının fermuarını açmış, içindeki bir şeye kaşlarını çatarak bakıyordu. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

“Ne?” dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Kırmızı, parıltılı bir papyonu yukarı kaldırdı. “Bu da ne?” dedi dudaklarını oynatarak.

Ha.

Kaptan Mark konuşmaya devam ederken ben de yavaşça çantamı açtım. Askıda üç üniforma, siyah bir kumaş pantolon ve kırmızı, parıltılı bir papyon vardı.

“Kaptan Mark, bu ne?” Papyonu yukarı kaldırdım.

Bana doğru baktı. “Bu geceki üniforman.”

“Neyim?”

“Bay Escott temalı partiler düzenleyebilmek için farklı bir mürettebat istedi. Her birinizin, sizinle tanıştığı kulüpte giydiğiniz gibi bir parti üniforması var.” Gururla gülümsedi. “Hepinizden çok etkilenmiş.”

Beni bu üniformayla gördüklerinde çocukların yüzlerini hayal ettim.

Yüce Tanrım, hayır.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Hayden çantasının fermuarını açarak jartiyerlerle tamamlanmış küçük bir Fransız hizmetçi üniforması çıkardı. Kararlı bir şekilde, “Bunu giymeyeceğim,” dedi.

“Ama...”

“Bu kıyafeti insanların sahnede seks yaptığı özel bir kulüpte giymiştim. Kimse bana bakmıyordu bile, ben de arada kaynıyordum. Bunu, bu ortamda giymekse çok bayağı. Ben zengin erkeklerin aç gözleriyle bana bakması için striptiz yapan biri değilim.”

Kimberly, “Katılıyorum,” dedi.

“Kesinlikle,” diye ekledi Bernadette.

SON ŞANS

Kaptan Mark gözlerini onların üzerinde gezdirirken kaşlarını çattı. “Tamam, kızlar başka bir şey giyebilir. Ama erkeklerin üniformaları kalıyor. Bu gecenin teması kabare. Siz kızlar bu temaya uygun bir şeyler bulmak zorundasınız. Aşırı eğlence istiyorum. Alt güvertedeki depoda kostümler ve süslemeler var.”

Bana baktı. “Bay Escott dans ettiğini söyledi, Christo. Yanında müziğin var mı?”

Dehşete düşmüş bir halde, “Dans falan etmiyorum ben,” dedim sinirle.

Hayden kıkırdamaya başladı.

“Bu hiç komik değil,” dedim tükürür gibi.

“Bana kokteyl hazırlarken dans ettiğin bir video göndermişti.”

“O öylesine eğlence içindi, profesyonel dans figürleri değil.”

“Onları yap o zaman.” Saatine göz attı. “Yarım saat içinde bir DJ gelecek.”

“DJ mi?” Basil kaşlarını çattı. “Kaç kişi geliyor?”

“Otuz civarında ama çoğu yatta kalmayacak. Parti bittikten sonra onları anakaraya geri bırakacağız.”

“Bu saat kaçta olacak?” diye sordum.

“Ne zaman isterlerse.”

Hepimiz bakıştık. Harika. Bütün gece bu şerefsizlerle uğraşacaktık.

“Helga ve Agnes birazdan burada olur.”

“Agnes mi?” diye sordu Hayden. “O ne iş yapıyor?”

“Onu daha önce gemiye almamıştık ama o bir sunucu ve bu gece gemide bu kadar çok kişi varken, gecenin zaman çizelgesini yürütecek bir takdimciyi kullanabileceğimizi düşündük.”

“Zaman çizelgesi mi?” Kaşlarımı çattım. *Bu biraz abartılı, değil mi?*

Bizim çocuklara göz attığımda omuz silktiler.

Basil, “Kahretsin,” diyerek dudaklarını kıpırdattı.

Kaptan Mark merdivenlere yöneldi. “Eğitime devam edelim.”

“Harika görünüyorsun.” Hayden papyonumu düzeltirken bana gülümsedi.

Siyah pantolon giymiş, kırmızı parıltılı papyonu takmıştım ve üstsüzdüm.

Artık dibi görmüştüm. Bunu asla unutmayacağımı şimdiden biliyordum.

Hoparlör sisteminden bir ses, “Herkes güverteye,” diye seslendi. Kadının sesi boğuk ve derindi, İskandinav aksanı vardı.

“Bu da kim?” Kaşlarımı çattım.

“Agnes olmalı.” Hayden gülümseyerek beni çabucak öptü. “İyi görünüyor muyum?”

Geri çekildim. “Dön.”

Döndüğünde kıyafetine bakarak gülümsedim. O ve kızlar meyve kılığına girmişlerdi.

Üzerinde yeşil çoraplar, büyük, kabarık, kırmızı çilekli bir elbise ve içinden çilek yaprakları çıkan bir saç bandı vardı. Yanaklarına büyük, kırmızı kalpler çizilmişti.

“Gördüğüm en tatlı çileksin.” Kalçamla ona vurdum. “Seni daha sonra yemek zorunda kalabilirim.” Yeniden kalçamla ona vurdum. “Biraz çilek reçeli yaparım.”

Kıkırdayarak telefonunu kaldırdı. “Selfie.”

Arkasında durup yüzümü onunkine yaklaştırdığımda kamera-ya gülümsedik. “Bu çok eğlenceli.” Güldü.

“Kesinlikle öyle.”

Gerçekten öyle miydi? Çünkü ben hiç öyle hissetmiyordum.

Olduğu yerde ufak bir dans yapınca gülümsedim. Heyecanı bulaşıcıydı.

Hoparlördeki ses, “Acele edin,” dedi.

SON ŞANS

Hayden kıkırdayarak gözlerini açtı.

Kaşlarımı çattım. “Sakin ol, Agnes.”

Yatak odamızın kapısını açınca diğerlerinin daracık odalarında tartıştıklarını duyduk. Bernadette, “Neden ben turuncu olamıyorum, anlamıyorum,” diye sızlandı.

“Çünkü turuncu bana daha çok yakışıyor,” diye tersledi Kimberly.

Bernadette, “Sana her şey çok yakışıyor,” diye karşılık verdi. “Ben üzüm olmak istemiyorum. Üzümden nefret ederim.” Saç bandıyla oynadı. “Bu şey çok kaşındırıyor.”

Basil aynaya bakarak saçlarını tararken, “Üzüm severim,” dedi. “Portakal da severim. Neden bu gece bekârlığa veda partisi yok? Çok azdım.” Saçlarıyla biraz daha oynadı. “Keşke şu, garsonların bütün kızları becerdiği *Studs Afloat** teknelerinden birinde bir iş bulsaydık... işte bu iyi bir iş olurdu.”

“Nerede bu?” diye çıkışan Bodie telefonu kulağını götürdü. “Lanet aramalarım cevap vermiyor. Bugün onuncu kez arıyorum.”

Basil’i aynanın önünden iten Kimberly umursamazca, “Başka biriyle tanışmıştır, sense ürkütücü davranıyorsun,” diye cevap verdi. Bodie dün gece sahilde bir kızla tanışmıştı ve ona kafayı takmıştı.

Hoparlördeki ses neredeyse bağırarak, “Acele edin,” dedi.

Ateşli küçük çileğime bakarak gülümsedim ve telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Bana öpücük gönderirmiş gibi yaptığında kendime engel olamadan onu kollarıma alarak öptüm.

“İyy, siz ikiniz birbirinizden hiç bıkmıyor musunuz?” Kimberly gözlerini devirdi.

“Hayır,” diye cevap vererek Hayden’ı tekrar öptüm. “Bir insan bu çilekten nasıl bıkabilir ki?”

* Genellikle kadınlara özel partiler düzenleyen, çalışan ekibini yakışıklı genç erkeklerin oluşturduğu parti tekneleri. (e.n.)

Bir ses duyuldu. “Ne yapıyorsunuz? Geç kalıyoruz, millet.” Arkamızı dönünce koridordan hızla gelen çok sinirli, kısa boylu bir kadın gördük. Saçları başının üzerine tutturulmuş iki örgü yapılmıştı.

“Üst kata. Hemen,” dedi emreder gibi.

“Üzgünüm.” Hayden yüzünü buruşturup merdivenleri koşarak çıkarken hepimiz peşinden koştuk. Ana yaşam alanına varınca etrafımıza, el emeğimize baktık. Her yerde balonlar ve flamalar vardı. Bana kalırsa, tam bir kabareydi.

“Sıraya girin,” dedi Agnes.

Hepimiz birbirimize bakarak kaşlarımızı çattık. *Ne?*

“Sıraya girin,” diye tekrar etti. “Bana kim olduğunuzu söyleyin.”

Bizler sıraya girip kendimizi tanıtırken o da yanımızdan geçiyordu. Bizi baştan aşağı inceledi. “Şimdi... ben disiplinli çalışırım,” dedi ciddi bir şekilde. “Her zaman profesyonel olacaksınız ve...” dedikten sonra parmaklarını tırnak işareti yapar gibi yukarı kaldırdı. “...bu akşam istekli olacaksınız.”

“İstekli mi?” Kaşlarımı çattım.

“Performans sergilemeye.” Sakince gülümsedi. “Kabare istiyorum. Aşırılık istiyorum. Bu, konukların hayatlarında geçirdikleri en eğlenceli zaman olmalı.”

Sıranın önünde bir ileri bir geri yürürken ona baktım. *Sakin ol, kadın.*

“Bu akşam deneme süresindeyim ve bu işi istiyorum... o yüzden bunu benim için berbat etmeyin lütfen.”

“Evet, Agnes,” diye cevap verdik.

Arkamıza geçerek bir kutuyu karıştırdı. “Buraya gel, Christo,” dedi bana.

Ha?

Bir adım öne çıktığımda çıplak gövdemin üzerine bir kutudan bir şey püskürttü. “Bu da ne?”

SON ŞANS

“Vücut parlatıcı.”

Ne?

Kendime baktım. Bana yağ ve altın rengi sim püskürtmüştü.

Hayır...

Hayden yüzümü görünce kıkırdamaya başladı. Agnes’ten saklanmaya çalışarak başını eğdi.

Agnes, Bodie ve Basil’e, “Öne çıkın,” dedi. Söyleneni yaptıklarında onlar da altın simli yağa bulandılar.

Basil’in gözleri benimkilerle buluşunca irkildim. Burada ne sim kim şeyler oluyordu?

“Şimdi, ben menüyü kontrol etmek için aşağı iniyorum. Konuklar on dakika içinde burada olacak. Unutmayın, onların isteği sizin için emirdir.”

Aşağı kata doğru gözden kaybolunca hepimiz birbirimize baktık. “Herkes *istekli* hissediyor mu?” diye sordu Kimberly.

“Bu geceyi atlatalım yeter. Yarın gidecek,” diye fısıldadı Hayden.

Of, bu saçmalık için hiç havamda değildim.

DJ üstümüzdeki balkonda müziği başlattı. Yüksek sesli bir dans müziği idi, disko ışıkları yanıp sönmeye başladı. Bara doğru yürüyerek arkasma saklandım ve şişeden bir yudum tekila içtim.

Emin olmak için Masters’a mesaj attım.

**Bunu berbat etme.
BENİ TANIMIYORSUN.**

On Dakika Sonra

Konuklarımızı karşılamak için hepimiz yatın girişinde sıra olmuş-tuk. Kalabalık grubun iskelede yürüdüğünü görebiliyordum. Ken-

dime baktım: siyah pantolon, kırmızı papyon ve vücudumun her tarafında altın parıltılı yağ.

Beni hemen öldürün.

Yaklaştıkça Masters'ın derin sesini duyabiliyordum. Çenemi sıktım. Bu çok aşağılayıcıydı. Yaklaşık yirmi erkek ve birkaç kadın vardı...

Kadın mı? Bunun bir bekârlığa veda partisi olduğunu sanıyordum. Striptizci olmalıydı.

Köprüden geçen Masters, Jones ve Garcia beni gördüklerinde oldukları yerde durdular. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kahkahaya boğuldular.

Hayatımı sikeyim.

Etrafımda dönmeye başlarlarken Garcia alçak sesle ıslık çaldı. "Bir sorunumuz var." Masters karanlık bir şekilde gülümsedi ve elini uzatıp meme ucumu büktü. "Bunlardan hoşlandım."

Hayden'in gözleri kocaman olurken çenemi sıktım.

Garcia arkama geçip kıcımı tokatladı. "Ne kadar da tatlı bir şeysin, değil mi?" Sanki bir av hayvanıymışım gibi etrafımda dönüp durmaya devam ediyorlardı.

"Tamamen bana ait oyuncağım." Spencer karanlık bir şekilde gülümsedi.

Arkadaşlarımdan bizi izleyen dehşete düşmüş gözleri kocaman açılmıştı.

"Gemiye hoş geldiniz, efendim." Başımı salladım.

Başlarını arkaya atıp kahkahalarla güldüler.

Bu inanılır-gibi-değil.

"Gemiye hoş geldiniz, beyler. Bu akşamki mürettebatımızı size tanıtabilir miyim?" Agnes gülümsedi. "Size hayatınızın en iyi gecisini yaşatmak için buradayız."

"Görev tamamlandı." Masters'm yaramaz gözleri benimkilere döndü. "Şimdiden öyle."

SON ŞANS

Diğer adamlar da güverteye çıktı ve dans ederek yat boyunca dağıldılar. Çoktan adamakıllı sarhoşlardı. Gürültücüydüler ve gülüyorlardı.

Herkes bu akşamki çalışma yerlerine gitti.

Ben barın arkasına geçtiğimde, üç arkadaş gelip önüme oturdu. Barı silerken kuru bir sesle, “Ne içeceksiniz?” diye sordum.

“Mimoza.”

Bir *shot* tekila doldurdum.

Sola, sonra sağa baktım. İçkiyi bitirip iyice öne doğru eğildim.

“Beni dinleyin... eğer bunu benim için mahvederseniz, sizi yüzümde bir gülümsemeyle öldürürüm,” diye fısıldadım.

Sanki bu hayatlarında duydukları en komik şeymiş gibi güldüler... muhtemelen öyleydi.

“Bütün bunları bir kız için mi yapıyorsun?” Masters sırtıttı.

“O bir kız değil,” dedim tükürür gibi. “O *aradığım* kız.”

20. BÖLÜM

HAYDEN

Mutfaktan bir meze tepsi aldım, süslü görünen suşilerle doluydu. Aşçı Helga, “Bunları dağıttıktan sonra geri gel,” dedi.

“Tamam.” Merdivenden yukarı çıktığım sırada Kimberly iniyordu. “Lanet olsun, şimdiden çakırkeyifler,” dedi.

“Uzun bir gece olacak.” Alt kata indiğimde önce dans pistine gitmeye karar verdim.

Erkekler etrafta dikilmiş sohbet ediyorlardı. Birkaçı dört kızla dans ediyordu.

Basil barın arkasında çalışıyordu. Gözlerini açık saçık giyimli dans eden kadınlara dikmişti. Tepsimi bir konuğa uzattım. “Size bir şeyler ikram edebilir miyim, efendim?”

“Teşekkür ederim.” Hepsi suşilerden almaya başladı ve çok geçmeden tepsi boşaldı. Alt güverteye inip mutfağa doğru ilerledim.

“Bayıldılar,” dedim Helga’ya. “Çok beğenildi.”

“İyi haber.” Başka bir tepsiyi bana doğru iterek gülümsedi. Tekrar yukarı çıkıp güverteye geldim. Barda oturan üç adam Christopher ve Kimberly’yle konuşuyordu.

Göz kamaştırıcı adamlardı.

SON ŞANS

Biraz daha yaşlı, belki otuzlu yaşların ortalarıyla sonlarındalardı... seksilikte bir üst seviyedelerdi.

Etrafta dolaşırken gözlerim onların üzerindeydi. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum ama her neyse çok komik olmalıydı. Hiç durmadan gülüyorlardı.

Kimberly yanlarından ayrıлып kalabalığın içinden geçerek bana doğru geldi.

“Bardaki şu adamlar kim?” diye sordum.

Oraya doğru baktı. “Onlarla yeni tanıştım. Ortadaki Bay Masters. Bu yatın sahibi. Çok zengin olmalı,” diye fısıldadı.

“Peki ya diğer ikisi?”

“Sarışın olan Spencer Jones.” Gözleri onun üzerinde oyalandı. “Çok göz alıcı. Gülümsemesini gördün mü?”

“Gördüm.”

“Görünüşe göre diğeri bir politikacı.”

“Ah.” Gözlerimi açtım. “Tanrım.”

Yeniden kahkaha attılar.

“Christo onlara bizden biriyle çıktığı söylemiş olmalı.”

“Neden öyle dedin?”

“Bana hangimizin onun kız arkadaşı olduğunu sordular çünkü onunla tanışmak istiyorlarmış.”

“Ah.” Yüzümü buruşturdum. “Harika.” Sahte gülümsememi takınıp güverteye çıktım.

“Buraya gel.” Masters kolunu uzatarak oraya gitmem için bana el salladı.

Oraya doğru ilerledim ve gülümseyerek beceriksizce tepsimi onlara uzattım. “Suşi ister misiniz, beyler?”

Siyah saçlı adam yanma bir tabure çekerek, “Tepsiyi bırak ve bizimle konuş,” dedi

“Hayden çok meşgul,” diye cevap verdi Christopher. “İşinin başına dön, Hayden.”

Ne?

“Hayır, hayır, hayır. Bizim için asla çok meşgul olmaz,” diye cevap verdi Spencer tabureye vurarak. “Otur.”

“Merhaba.” Gülümsedim.

“Julian Masters.” Elimi sıkmak için elini uzattı. “Nasılsın?”

“Merhaba. Ben Hayden.”

“Hayden kim?” Soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

Christopher ben cevap veremedi, “Cenaze Evi,” diyerek araya girdi.

Ha? Gözlerim şaşkınlıkla Christopher’a kaydı. “Pardon?”

“Yaptığım kokteylin adı.” Sahte bir şekilde gülümsedi. “Cenaze Evine Gidiyoruz.”

Kahkahalara boğuldular.

“Ben Spencer.” Elini uzatan sarışın adam gülümsedi. “Bana Spence diyebilirsin.”

Christopher, Spencer’a bakarak elindeki kokteyl karıştırıcısını omzunun üzerinde şimşek hızıyla sallıyordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu akşam çok garip davranıyordu.

Koyu renk saçlı adam derin ve seksi bir sesle, “Ben Sebastian Garcia,” dedi. Elimi avucunun içine alıp arkasını öptü.

Bir el havlusu yüzümün yanından hızla geçip Bay Garcia’nın suratına çarptı. “Kahrolası sinekler,” diye terslendi Christopher.

“Akşamları sinek olmaz,” dedim.

“Yakarcalar.”

Adamlar yine kahkahalarla güldü, öyle ki taburelerinde oturmakta zorlanıyorlardı.

Bu kadar komik olan da neydi?

Christopher önündeki üç kokteyl bardağını doldurdu. “Alın bakalım. Cenaze evine üç tur.”

SON ŞANS

Masters kendininkini alarak bir yudum aldı. “Bu işimizi görür.” Yüzünü buruşturdu.

Spencer da bir yudum aldığıında yüzünü buruşturdu. “Siktir, bu çok kötü.”

“Eğleniyor musunuz?” diye sordum onlara.

“Elbette,” diye cevap verdi Sebastian. “Bu geceyi daha iyi hale getirebilecek tek bir şey var.”

“Neymiş o?” Gülümsedim.

“Bay Christo’dan bir ayak masajı.”

Ne?

Christopher ona ters ters bakıyordu.

Bay Masters başını arkaya atıp kahkaha attı. Spencer neredeyse histerik bir şekilde taburesinden düşecekti.

Tamam, beynim durmuştu... bir şey kullanmış olmalıydılar.

Kafaları güzeldi.

Burada söylenen hiçbir şey komik olmanın yakınından geçmiyordu. Kaşlarımı tiksintiyle kaldırdım. “Sizi yalnız bırakayım.” Uzaklaşarak suşi tepsimi tekrar etrafta dolaştırmaya başladım.

“Size biraz suşi ikram edebilir miyim, efendim?”

“Elbette.” Adam gülümsedi. Başımı kaldırıp baktığımda Sebastian’ın bir şezlonga oturduğunu gördüm. Ayakkabılarını çıkarıyordu.

Neler oluyordu?

Christopher gerçekten ayaklarına masaj yapmayacaktı, değil mi?

Tanrım, zengin insanlar çok kötüydü.

Christopher onun önünde diz çökerek ayaklarından birini tuttu.

“Bu hayatımın en güzel gecesi.” Bay Masters gülümsüyordu. Sanki video çekiyormuş gibi telefonunu kaldırmıştı.

Tepsiyi ikram etmeye devam ederken başımı kaldırıp baktığımda Christopher’ın Sebastian’ın ayak başparmağını sertçe kıvrıldığını gördüm, o kadar ki neredeyse kıracaktı.

Sebastian, “Ahh,” diye bağırdı.

Ne halt ediyor bu adam?

Christopher bu defa tüm ayağı kıvırdı, sanki yerinden çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi.

Sebastian, “Ahh,” diye çığlık attı.

Diğer iki adam histerik haldeydi. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu.

Hızla oraya gittim. “Christopher. Seninle bir dakika konuşabilir miyim, lütfen?”

“Elbette.” Ayağa kalktı. “Sizi daha rahat ettireyim, efendim,” dedi. Şezlongun kolunu çekerek sertçe geriye doğru devirdiğinde Sebastian yere uçtu.

Christopher’ı kolundan tutup köşeye doğru sürükledim. “Ne halt ediyorsun sen?” diye fısıldadım öfkeyle. “Hepimizi kovdura-caksın.”

“Umurumda değil.”

“Umurunda olan beş kişi var.”

Kaptan Mark’ın hoparlörden, “Denize biri düştü,” diye seslendiğini duyduk. “Herkes güverteye.”

Bodie elinde bir can simidiyle koşarak yatın yanına geldi ve onu denize attı.

Çıplak bir adam arkadaşlarının tezahüratları eşliğinde suya atladı.

Neden bir insan yatta bekârlığa veda partisi yapardı ki? Bu çok saçmaydı ve tamamen kontrolden çıkmıştı.

Kimberly arkamızdan, “Bir sorunumuz var,” diye bağırdı.

“Şimdi ne oldu?” diye fısıldadım.

“Basil kayıp.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Basil’i bulamıyorum. Üst kattaki barda olması gerekiyordu ama orada değil.”

SON ŞANS

“Peki nerede?” diye sordu Christopher.

“B-bilmiyorum,” diye kekeledi. “Her yere baktım.”

“Denize mi düştü?” Dehşetle nefesim kesildi.

“Kim bilir. Bu bir felâket.” İnsanların arasından fırlayıp gitti.

Christopher ve ben güverteye çıkıp iki adamın denizden çıkarılmasını izledik. Arkadaşlarının hepsi küpeşteden sarkmış, onlara seslenip laf atıyorlardı.

“Hımm... Basil’i buldum,” dedi Christopher.

“Nerede?”

Yukarıyı işaret etti. Üç kat yukarıya, ana süite baktığımda iki elini cama dayamış bir kadının Basil tarafından becerildiğini gördüm.

“Bu da ne sikim böyle?”

“Aferin oğluma.” Christopher güldü. “Git, merdivende nöbet tut.”

“Basil bir striptizciyi becerirken merdivende nöbet falan tutmayacağım.”

“Benim tutmamı mı istersin?” Oyuncu bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Hayır,” diye tersledim. “Ben giderim. İnsanların ayak parmaklarını kırmayı bırak.”

Gece 01.00

Adamlar ağır adımlarla iskeleye geri dönerken el salladık. Sonunda hepsi bir kulüp aramak için ayrılmaya karar vermişti. Kol kola şarkı söylüyorlar, karanlığın içine doğru kaybolurken müthiş bir şamata yapıyorlardı.

Bay Masters, “Seninle tanışmak bir zevkti, Hayden,” dedi.

“Aynı şekilde.” Gülümsedim.

Gözleri muzip bir şekilde parladı. “Belki bir gün yeniden karşılaşırız.”

“Asla bilemezsin.” Yeniden gülümsedim.

Bu adamı hayatımda bir daha asla görmeyeceğim.

Christopher onun elini sıkarken kısık sesle bir şeyler söyleyince diğerleri kıkırdadı.

Bu ikisinin nesi vardı bilmiyordum. Yeni tanışmış olmalarına rağmen kendi aralarında çok fazla şaka varmış gibi görünüyordu.

Masters iskeleye adım atarak diğerlerini ahşap platform boyunca takip etti.

Tanrıya şükür. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Hepimiz yorgunluktan yıkılacak gibiydik. “Lanet olsun, bu tam bir koşuşturmacaydı.” Bodie içini çekti.

“Hayatımın en iyi gecesi idi,” dedi Basil.

“Kadın bayıldı, Baz.” Christopher onun sırtına vurdu.

Basil belli ki boyu uzamış gibi hissederek gururla gülümsedi.

Bir süre konuşamayacak kadar yorgun halde sessizce oturduk. “Şuraya bir bakar mısınız?”

Dönüp yerle bir olmuş lüks yata doğru baktık.

“Bu büyük bir başarıydı.” Kaptan Mark merdivenden inerken gülümsüyordu. “Aferin, çocuklar.” Sanki dünyadaki tüm enerjiye sahipmiş gibi ellerini çırpı. “Hızlı bir temizlikten sonra hepimiz yataklarımıza çekilebiliriz.” Gelmiş geçmiş en iyi ruh haliyle merdivenden çıkarak gözden kayboldu.

Christopher’ın omuzları çöktü. Maraton falan koşmuş gibi görünüyordu. “Tanrıya şükür ki bitti,” diye mırıldandı kısık sesle.

Bu temizlikle ilgili hızlı hiçbir şey yoktu. Tam bir felâketti.

Haziran

Hırvatistan

Christopher ve ben el ele suyun kenarında yürürken okyanusun sesi kumların üzerinde hafifçe yankılanıyordu. Saat gece yarısıydı,

SON ŞANS

diğerleri hâlâ kulüpte parti yaparken, biz yalnız kalmak için yürüyüşe çıkmıştık.

Son zamanlarda bu çok sık oluyordu: herkesle birlikte parti yapmaktansa evde kalmayı ya da akşam yemeğine çıkmayı tercih etmek.

Bir haftadır Hırvatistan'daydık ve kocaman dünyamızın ne kadar güzel olduğuna inanamıyordum.

“Yarının ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Christopher.

“Çarşamba mı?”

Beni kollarına aldı. “Yarın üç aydır birlikte olacağız.”

Gözlerim irileşti. “Yıl dönümümüz mü?”

“Ay dönümümüz...” Omuz silkti. “Öyle bir şey var mı?”

Güzel erkeğime bakarak gülümsedim. “Artık var.”

“Hayatımın en mutlu üç ayıydı, Huysuz.” Dudakları benimkilere kapandığında ay ışığı sudan yansırken cennette olduğumu biliyordum.

“Benim de.”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Seni seviyorum.”

Kalbim durdu.

“Bu iki kelimeyi senden duymayı o kadar çok istiyordum ki,” diye fısıldadım.

Yüzümü ellerinin arasına alırken usulca gülümsedi. Bu sözleri söylemek için beklemiş olması benim için çok daha anlamlıydı çünkü onları gerçekten kastettiğini biliyordum.

“Ben de seni seviyorum.” Yumuşak ve sevecen öpüşmemiz o kadar sevgi doluydu ki.

Benim çılgın parti çocuğum büyümüş ve evcilleşmişti. Şeytanlarıyla yüzleşmiş ve kazanmıştı.

Benim için.

“İçinde sen olmayan bir hayat düşünemiyorum,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

“Asla düşünmek zorunda kalmayacaksın.”

Ay ışığında öpüştük... ve mükemmel bir gecede iki, bir oldu.

Beni seviyor.

Eylül

Kopenhag, Danimarka

Böyle bir yerin var olduğunu kim bilebilirdi?

Manzara, gece hayatı, önümdeki seksi adam.

Dans pisti tekno ritmiyle kıvranan vücutlarla doluydu. Saat sabahın dördüydü ve Christopher’ın iri elleri kalçalarımda duruyor, dans ederken arkamdan bana sürtünüyordu. Ereksiyonu sıcak ve sertti. Dudakları kulağıma indi.

Kulağıma ısırırken karanlık bir şekilde, “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Etrafımızdaki insanların farkında olmadan edepsiz dansımıza devam ediyorduk. Arkadaşlarımız da kulüpte idi ama biz her zamanki gibi kendi küçük dünyamızdaydık.

Kuralların olduğu yerde, kural yoktu. Tatlı seviyor, birbirimizi sert beceriyorduk.

Kalabalık dans pistinde elini bacağımdan yukarı kaydırıp bacaklarımın arasına soktuğunda boynuna doğru gülümsedim.

Çok yaramaz bir adamdı.

Ne kadar ıslak olduğumu hissedince keskin bir nefes aldı ve elimi tutup beni kulüp boyunca sürükledi.

Ardından kendimi bacaklarım beline dolanmış, servis koridorunda duvara yaslanmış olarak buldum ve külotumu kenara çekerek derinlerime girdi.

Birbirimize baktık. Kalın aletini içimde hissetmek beni inlettğinde altdudağıma ısırıp derin, sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladı.

SON ŞANS

Tam burada, bu kulüpte, hiçbir şeyi umursamadan.
Bana sahip oldu.

Kasım

Tarihi Gamla Stan Kasabası, İsveç

Arnavutkaldırımli sokaklara kar taneleri düşüyor, renkli binalar geceye karışüyordu. Burası bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Oda rahat ve sıcaktı, yatağa uzanmış uyukluyordum. Keyifsizdim ve kendimi pek iyi hissetmiyordum.

Kapıda anahtar sesi duydum, ardından Christopher elinde bir alışveriş poşetiyle göründü. “Selam, bebeğim.”

“Selam.” Ona bakarak gülümsedim.

“Malzemeleri aldım. Parasetamol.” Market poşetini açtı. “Çilek.” Onları yukarı kaldırdı. “Tampax*.” Kutuyu da kaldırdı. “Ve çikolata?” En sevdiğim çikolatadan büyük bir paket çıkardı. Alışveriş poşetini karıştırıp küçük bir kalıp çikolata daha çıkardı. “Bu benim için... çünkü ikimiz de seninkini paylaşmayacağını biliyoruz.”

“Bunu kesinlikle iyi biliyorsun.” Gülümsedim.

Telaşla duş aldıktan sonra gelip arkamdan yatağa girdi. Büyük, sıcak elini ağrıyan karnımın üzerine şefkatle koyarak şakağımı öptü. “İyi misin, bebeğim?” diye fısıldadı.

“Artık evde olduğuna göre iyiyim.”

Bana çok iyi baküyordu. Bedenime sanki kendi bedeniymiş gibi davranüyordu.

Koruyucum, sevgilim ve en iyi arkadaşımdı.

“Şimdi uyu, meleğim. Ben buradayım.”

* Bir tampon markası. (ç.n.)

Aralık

Tayland

Su kenarında ağaçların altındaki açık hava masasının etrafında oturuyorduk. Sahile bakan manzara mükemmeldi.

Noel günüydü ve biraz savurganlık yaparak Ko Samui’de iki haftalığına bir ev kiralamıştık.

Çocuklar açık hava ızgarasında yemek pişirirken, biz kızlar renkli Noel şapkalarımızı takmıştık.

Bunlar tanışmayı umut edebileceğim en iyi beş insandı.

En iyi arkadaşlar olmuş, dünyayı gezerken birlikte çok şey yaşamıştık.

Christopher bir şişe şampanyanın mantarını patlattı ve hepimizin kadehlerini doldurduktan sonra kendininkini havaya kaldırdı. “Kadeh kaldıralım.”

Hepimiz gülümseyerek kadehlerimizi kaldırıp onun bilgece sözlerini bekledik.

“Tüm Noellerimiz bunun kadar mutlu olsun.” Kadehini daha da yukarı kaldırdı. “Mutluluğa.”

Gözleri masanın karşısından benimkileri bulduğunda belli bir şeyle parlıyorlardı. Ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

“Mutluluğa.”

Hepimiz şampanyalarımızı yudumladığımızda sessizlik içinde yüzümüzü buruşturduk.

Christopher tiksintiyle, “Bu da ne böyle? Tadı bok gibi,” diye haykırdı. “Bu sikik at sidiğine yirmi iki dolar ödedim.”

Muhtemelen dünyanın en kötü şampanyasını yudumlarken herkes kahkahalara boğuldu.

Bir kez daha kadeh kaldırmak için kadehini yukarı kaldıran Basil, “Tayland’da zehirlenerek ölmeye,” dedi.

Tekrar kadeh kaldırırken hepimiz histerik bir şekilde gülüyorduk. “Zehirlenmeye.”

SON ŞANS

Mart

Almanya

Pansiyonun dışındaki kaldırımında duruyorduk. Otobüs diğerlerini havaalanına götürmek için gelecekti.

Hayatımızın yolculuğu sona ermişti.

Eve dönme vaktiydi.

Christopher'la ben farklı bir havaalanından uçacaktık. Taksimiz yarım saat içinde bizi almaya gelecekti.

Önce onun ailesini, sonra benimkileri görecektik, ardından da Londra'da Elliot'ı ziyaret edecektik... ve sonra sanırım nereye gideceğimize bakacaktık.

Christopher bütün hafta sessizdi ve bunun seyahatimiz bittiği için olduğunu biliyordum.

Temizliğe geri dönmekten korkuyordu.

Yine de her şeyin yolunda gideceğini biliyordum. Belki bir kursa gidebilir ya da okula geri dönebilirdi. Utandığı bir iş yapmasını istemiyordum. Bu kalbimi acıtıyordu.

Geride durup Christopher'ın herkese sarılıp vedalaşmasını izliyordum. Hepimiz gözyaşları içindeydik.

Çünkü her ne kadar iletişimde kalacağımızı söylesek de kalmayacaktık.

Dünyanın tamamen farklı yerlerinde yaşıyorduk ve yakında bu insanlar anılardan başka bir şey olmayacaklardı. Bir zamanlar birlikte seyahate çıktığım, fotoğraflardaki insanlardan başka bir şey olmayacaklardı.

Araçları bekliyordu.

Herkese sarılma sırası bana geldiğinde gözlerimden yaşlar akararak vedalaştım.

Christopher çantalarını otobüse yüklemelerine yardım ettikten sonra üzgün bir şekilde otobüse bindiler.

Uzaklaşan otobüsü zar zor görebiliyordum.

Bir dönemin sonuydu.

Otobüsün uzaklaşmasını izlerken Christopher kolunu bana doladı.

“İşte bu,” dedi yumuşak bir şekilde.

Başımı salladım.

“Yolculuk bitti.”

“Evet.” Gözlerimi silerken yine başımı salladım. “Gerçekliğe geri dönme vakti.”

Dudaklarını büzdü. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Daha uzun kalmak ister misin?” Umutla gülümsedim.

“Keşke kalabilseydik.”

Hüzünle gülümsedim. Keşke.

Gözleri benimkileri araştırdı. “Hayden... Ben sandığın kişi değilim.”

Kaşlarımı çattım.

“Ben hademe değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

İki elimi birden tutup beni bir banka götürerek oturttu. “Tatlım.” Sesi yumuşak ve ölümcül bir darbe indiriyormuş gibi yatıştırıcıydı. “Miles Medya’yı hiç duydun mu?”

“Hayır.”

“New York’ta bir medya şirketi.”

“Evet, ne olmuş?”

“Ben Christopher Miles’ım.”

Kaşlarımı çattım. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Bebeğim.” İpucunu anlayacağımı umarak gözlerini açtı. “Miles Medya’daki Miles gibi.”

“Anlamıyorum.” Kaşlarım hâlâ çatıktı.

Siyah bir limuzin yanaştı ve üniformalı şoför inip bagajı açtı.

“Arabamız geldi.”

Dehşet içinde lüks arabaya baktım... arabamız *bu* muydu?

Bu da ne sikimdi?

21. BÖLÜM

Gözlerim onunkileri araştırıyordu.

Zaman durmuş gibiydi... Anlamıyordum. Önce yepyeni limuzine, sonra da ona baktım.

Bu bizim arabamız... da ne demek?

“Bebeğim, gitmeliyiz. Yetişmemiz gereken bir uçak var. Sadece...” Limuzini ve açık bagajın yanında bekleyen şoförü işaret etti. “Bunu yolda konuşabiliriz.”

Tepeden tırnağa şok içinde ona bakakalmıştım.

“Huysuz.” Dudaklarımı hızla öptü. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Rahatla.” Sırt çantamı arabaya kadar taşıdı. Şoföre, “Merhaba,” dedikten sonra sırt çantamı verip kendininkini almaya geldi. “Arabaya bin, tatlım.”

Bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini nasıl söyleyebilirdi? Bu her şeyi değiştirirdi.

“Bebeğim.” Hatırlatır gibi bana arabayı işaret etti. “Bin.”

İşte o zaman burada neler olduğunu anladım. Mecbur bırakılıyordum. Bu bilgiyi araba gelmeden iki dakika öncesine kadar bile rek saklamıştı, böylece sinirlenmeye vaktim olmayacaktı.

Arabanın kapısını açarak sıcak bir şekilde gülümsedi. “Hadi,” dedi dudaklarını kıpırdatıp.

Gözlerim şoföre kaydığında onun da sıcak bir şekilde gülüm-

seddiğini gördüm. Kendimi aptal gibi hissederek ve olay çıkarmak istemediğim için limuzinin arkasına bindim.

Christopher binerek yanıma oturdu ve yüzümü kendine çekip beni usulca öptü. “Yola çıkıyoruz.” Elimi kucağına koyarken mutlu bir şekilde gülümsüyordu.

Araba trafiğe çıkıp caddede ilerlemeye başladığında insanlar bizi izlerken pencereden dışarı baktım.

Söyleyecek tek sözüm yoktu.

Christopher, aramızdaki garip sessizliği bozmak için aşırı konuşkan biri gibi şoförle sohbet ediyordu ve ben ne yaptığını biliyordum. Sağ salim uçağa binene kadar benimle bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Elimi tutarak arkasını öptü. “Seni seviyorum,” dedi sadece dudaklarını oynatarak. “Ne harika bir yolculuktu. Hayatımın en güzel zamanıydı. O çocukları özleyeceğim.” Mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu. “Yılda en az bir kez herkesle görüşmeye çalışmalıyız.”

Kafam allak bullak olmuş bir şekilde başımı salladım ve sahte bir şekilde gülümseyerek dikkatimi tekrar pencereden dışarı yönelttim.

Neden bana yalan söylemişti ki?

Bir saat sonra otomatik bariyerli bir kapıdan geçerek piste çıktığımızda kaşlarımı çattım. Nereye gidiyorduk?

Christopher’la konuşuyor olsaydım sorardım ama sessiz kalmayı seçiyordum.

Ağzımı açarsam ne çıkacağından emin değildim. Pişman olacağım kötü bir şey söylemeden önce bunu sindirmem gerekiyordu.

Şu anda aklımda lanet olası bir sürü çirkin şeyin dolandığına inanabilirdiniz çünkü öyleydi.

Araba bir uçağın yanına yanaşınca dışarı göz attım. Çok göste-

SON ŞANS

rişli görünüyordu, Learjet* gibi bir şeydi. Şoför inip bagajı açtığında Christopher'a baktım. "Bu ne?" diye sordum.

"Uçağımız."

"Uçağın mı var?"

"Evet." Başını salladı. Sanki bir şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi kaşlarını çattı.

Lanet olası bir uçağı mı vardı?

Uçağa bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Güvenli mi?"

"Evet, tabii ki." Gülümseyerek kolunu bana doladı ve şakağımı öptü. "Seni asla riske atmam."

Ama bana yalan söylersin.

Şoför kapımı açınca ona gülümsedim. Nazik görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Arabadan inen Christopher da gülümsedi. "Teşekkürler." Elini uzattı ve dikkat çekmeyecek şekilde bahşiş olarak birkaç banknot uzattı.

Tekrar gözlerimi kırıştırdım. *Alacakaranlık Kuşağı* gibiydi.

Christopher elimi tutarak beni merdivenden yukarı çıkardı. İki hostes ve tam üniformalı bir kaptan kapının önünde dikiliyordu. "İyi akşamlar, Bay Miles." Kaptan başıyla selamladı.

"Thomas." Christopher güldü. "Seni görmek güzel, eski dostum." Heyecanla elini sıktı.

"Uzun zaman oldu, efendim."

"Öyle oldu." Christopher etrafa bakındı. "Her zamanki mürettebat nerede?"

"Bunlar Angela ve Michelle. Diğer kızlarımızın ikisi de doğum izninde."

"Bebekler, ha! Harika." Christopher gülümsedi. İki kadının elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bu Hayden." Beni gururla takdim etti.

* ABD merkezli bir özel jet markası. (ç.n.)

“Merhaba.” Ellerini sıkarken gülümsedim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Hayden.”

Nazik görünüyorlardı.

“Bu taraftan, bebeğim.” Christopher kolunu uzattığında etrafıma bakındım.

Beyaz deri koltuklar, pelüş halı ve şimdiye kadar gördüğüm en egzotik görünümlü uçak kabini. Bir filminden fırlamış gibi görünüyordu ama bunu bir filmde görmemiştim çünkü çok gösterişliydi. Christopher elimi tutup beni kabinde ilerletti. “Nereye oturmak istersin?” diye sordu.

Zekâma hakaret etme ve bu durum üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi davranma... olmadığı çok açık.

Omuz silktim. “Her yer olur.”

Arka taraftaki çift kişilik koltuğu işaret ettiğinde cam kenarına oturdum. Motor çalışınca pistte ilerleyen limuzine doğru baktım.

Ardından utanç içinde kendime baktım. Üzerimde bir şortla tişört vardı, tamamen uygunsuz giyinmiş ve yetersiz hissediyordum. Elimi dağınık atkuyruğumda gezdirdim. Tanrım... nasıl görünüyordum kim bilir? Bir de Christopher’ın bugün neden kot pantolon ve gömlek giydiğini merak etmiştim.

Artık biliyordum.

Telaşla etrafta dolaşan Christopher sonunda yanıma oturdu. Eğilip emniyet kemerimi taktı. “İyi misin, tatlım?” Gülümseyerek beni öptü.

Hostesler etrafımızda geziniyorlardı.

Yine sahte bir gülümsemeyle başımı salladım. Kimsenin duya-bileceği bir olay çıksın istemiyordum ve hâlâ düzgün düşünebilecek kadar sakinleşmeye çalışıyordum.

Bu çok fazlaydı.

Uçak hareket edip bir süre ilerledi. Christopher benim sessizliğimi telafi etmek için çene çalıyor, havadan sudan konuşuyordu.

SON ŞANS

Biliyor.

Havalandığımız sırada elini uyluğuma kaydırđı. “İyi misin, be-beğim? Çok sessizsin,” diye fısıldadı.

Gülümseyerek başımı salladım. Değildim. Bu bir yalandı.

Hostes, “Size bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordu.

“Um...” Bir an düşündüm. “Bir limonata alabilir miyim, lütfen?”

“Elbette.” Gülümseyerek Christopher’a döndü. “Siz ne istersiniz, Bay Miles?”

Bir an düşünürken dudaklarını kıvırdı. “Blue Label viski ve Beluga havyarı alacağım, lütfen.” Gözleri bana kaydı. “Yiyecek bir şey ister misin, sevgilim?”

Blue Label viski ve Beluga havyarı.

Ne zamandan beri böyle şeyleri seviyordu? Başımı iki yana salladım. “Hayır, teşekkürler.”

Hostes sıcak bir şekilde gülümsedi. “Peki, efendim.”

Kadın mutfağa doğru gözden kaybolurken, ben Christopher’ın rahatlamaya başlamış gibi başını koltuğa yaslayışını izledim.

Onu hiç tanımıyorum.

Dokuz Saat Sonra

Uçak pistte durduğunda pencereden dışarıdaki tabelayı okudum.

NEW YORK’A HOŞ GELDİNİZ

Christopher yanımda otururken bacağını sallıyordu, uçaktan inmek için sabırsızlanıyordu. İyi olmadığını biliyordu. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için dokuz saatlik yolculuk boyunca uyuyormuş gibi yapmıştım. Çoğunlukla... ne halt diyeceğimi bilmediğim içindi.

Birkaç kadeh viski içmiş, havyar yemiş ve sonra birkaç film izlemişti, tüm bunları eli koruyucu bir şekilde bacağımda dururken yapmıştı.

Kaptan hoparlörden, “İnebilirsiniz, Bay Miles,” dedi.

Christopher ayağa kalkarak telaşla el çantamı baş üstü dolabından çıkardı ve elimi tutarak beni dışarı yönlendirdi.

“Teşekkür ederim.” Kapının yanında sıraya giren herkesin elini sıktı.

“İyi geceler.” Kaptan gülümsedi. “Güle güle, Hayden. Seninle tanışmak güzeldi.”

“Bir dahaki sefere görüşürüz.”

Durumdan kopmuş bir şekilde gülümsedim. Şu anda beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Fiziksel olarak buradaymışım gibiydi... ama olmadığım için şok içindeydim.

Bana yalan söylemişti. On iki aydır aslında var olmayan bir adama âşık olmuştum.

Daha önce hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmiş miydim, bilmiyordum.

Merdivenlerden inerken aşağı baktığımda pistte bekleyen başka bir limuzin gördüm. Sürücü siyah bir takım elbise giymişti ve arabanın yanında dikiliyordu. Yukarı bakıp el sallayınca Christopher da gülerek heyecanla el salladı. Ona ulaşmak için neredeyse merdivenden aşağı koşturdu. “Merhaba, Hans.” Kucaklamak için şoförü kendine çekerken gülümsüyordu.

“Merhaba, Bay Miles.” Onu gördüğü için heyecanlı görünen adam da güldü.

Christopher kolunu bana doladı. “Bu benim Hayden’ım.” Gururla gülümsedi.

“Merhaba,” dedi Hans elimi sıkarken.

“Merhaba.” Gülümsedim. Ah, iyi bir ihtiyar olduğunu anlayabiliyordum.

SON ŞANS

Eşyalarımızı bagaja koydular ve arka koltuğa geçtik.

Christopher eğilip şakağıma bir öpücük kondururken kolunu bana doladı.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

Dilimi tutarken doğruca karşıma baktım.

Pek sayılmaz.

CHRISTOPHER

Hans direksiyona geçti ve havaalanından çıkıp ana yola girdik. “Korkarım ki bu akşam biraz trafik var, efendim,” dedi Hans. “Ben gelirken tampon tampona gidiyorduk.”

“Sorun değil.” Hayden’in elini kucagımda sıkıca tutarken gü-lümsedim. “Elden bir şey gelmez.”

Hayden’m bakışları pencereden dışarı sabitlenmiş durumdaydı. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en sessiz haliydi ve aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Şok mu olmuştu, yoksa öfkeli miydi emin değildim... Şokta olmasını umuyordum ama öfkeli olmasını da beklemeye başlamıştım.

Ona daha önce söylemeliydim ama ben... nasıl söyleyeceğimi bilememiştim.

Trafik tamamen durduğunda Hans iç geçirdi. “Görünüşe göre, yetmezmiş gibi bir de kaza olmuş.” Kafamı kaldırıp baktığımda bir trafik kontrol minibüsünün ışıklarının yanıp söndüğünü gördüm.

Derin bir nefes verdim. Harikaydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Telefonumun ışığı yandı.

Eddie

Kahretsin, şu an iyi bir zaman değildi. İyi bir ruh halindeymişim gibi bile davranamazdım. Sağ salım inip inmediğimizi kontrol etmek için arıyordu. Onu yarın arayacaktım.

Telefonumu sessize aldım.

Mini bar buzdolabını açarken Hayden'a, "Bir kadeh şarap ya da şampanya ister misin?" diye sordum.

Gözleri bana kaydığında içlerindeki zehri hissettim.

Hımm... Bu bakışı daha önce hiç görmemiştim... ki bu iyi bir şeydi çünkü hiç hoşuma gitmemişti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi sertçe.

Dudaklarımı büzdüm. Eh, ben istiyordum. Bir kadeh şampanya doldurdum ve kendimi tutamayarak kadehimi alaycı bir şeref anlamında yukarı kaldırdım.

"O zaman ben de yalnız içerim."

Gözleri benimkilere dikiliydi ve aramızda sessiz bir düşmanlık dolaşıyordu.

Kahrolası beş parasız biri olmamı mı tercih ederdi?

Şampanyamdan büyük bir yudum aldım. Yumuşak, soğuk ve lezzetliydi.

Onun şu anda olduğunun aksine.

Limuzinin arkasında oturduğumuz süre uzadıkça, Hayden'm öfkesinin patlamaya hazır bir yanardağ gibi alevlendiğini daha çok hissediyordum.

Hissettikçe daha da sinirleniyordum.

Cidden mi?

Gerçekten geçimimi tuvalet temizleyerek mi geçirmemi tercih ederdi?

Bu birini sevmek değildi... bu çanak tutmaktı... neye, bilmi-

SON ŞANS

yordum ama eminim oralarda bir yerlerde bir çeşit duygusal istismar vardı.

Bunu düşündükçe haklı olduğumu daha iyi anlıyordum. Eğer beş parasız olsaydım ve ona param olduğunu söyleseydim, o zaman anlardım.

Ama bunu?

Param olduğu için beni yargılayamazdı... Ailem Miles imparatorluğunu kurmak için çok çalışmıştı. Ne yani... kendini üstün mü görüyordu? Onu izlerken çenemi sıktım ve sessizce öfkelenirken şampanyayı ağzımda gezdirdim.

Bu ne cüretti?

Geçimini inekleri yumruğuyla becererek sağladığı için ben onu yargılamıyordum. Üstelik yapabilirdim. İnanın bana, yargılayabilirdim.

İçkimi bitirip ona isteyip istemediğini bile sormadan hemen kendime bir tane daha doldurdum. Şişeyi buzdolabına geri koydum.

Bu kadar yeterliydi.

Gece zaten kontrolden çıkmaya başlamıştı. Alkol sadece yangına körükle gitmek olacaktı.

Araba kırk dakikadan fazla bir süredir durmuş haldeydi. Orada ne haltlar oluyordu?

Saatime göz attım. Sikeyim. Bu gece tam bir felâketti. En sevdiğim restoranda rezervasyon yaptırmıştım, bu gecenin epey romantik olacağını düşünüyordum.

Sanırım olmayacaktı.

Pencereden dışarı bakan Hayden'i izlerken şarabımı yudumladım... öfkem yavaş yavaş kaynama noktasına geliyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordum.

"Hayır."

"Bu tavır da neyin nesi?" diye mırıldandım sessizce.

Bana pis bir bakış attı. Gözleri sanki bana onun burada olduğunu hatırlatmak ister gibi Hans'a kaydı.

Gerçekten mi?

Kulaklarımda kalp atışlarımı duyarken ona baktım.

Ben yanlış bir şey yapmamıştım. Param olmaması umurunda değilse... param olması neden umurundaydı ki? Neden hiç konuşmadan bu kadar çok sinirlenmişti?

Ona bir kraliçe gibi davranmıştım ve on saat boyunca tek kelime etmeden yanımda oturması beni çileden çıkarıyordu.

Hans'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Gecikme için üzgünüm, Bay Miles. Bu yoldan gelmeden önce radardan kontrol etmeliydim."

Sinirle nefesimi dışarı verdim. *Evet, etmeliydin.* "Sorun değil, Hans."

Hayden yanımda tısladığında gözlerim ona doğru kaydı. Soru sorar gibi kaşımı kaldırdım.

O da karşılık olarak kaşını kaldırdı.

Beni kızdırma, lanet olası.

Gözlerimi kaçırđım. Sakın bana ilk kavgamızın limuzininin arkasında trafikte sıkışıp kalmışken olacağını söylemeyin.

Hiç.Havamda.Değildim.

Sessiz geçen bir buçuk saat sonra

Araba binama yanaştığında Hans telaşla hareket ediyordu. O bile Hayden'in kızgın olduğunu anlayabiliyordu. Kimi kandırıyordum ki? Mars'taki uzay istasyonu bile onun kızgın olduğunu anlayabilirdi.

Hans, "G-gecikme için çok üzgünüm, Hayden," diye kekeledi.

Hayden sakince gülümsedi. "Lütfen, üzülme. Senin hatan değil."

SON ŞANS

“Anlayışın için teşekkür ederim.”

Ona kocaman bir gülümseme gönderdikten sonra kapı görevlilerine fırsat vermeden kapısını açtı. Hepsi koşarak arabadan inmesine yardım etmeye geldi.

Hans’a iyi davranması beni daha da çileden çıkarıyordu. Yani genel olarak kızgın değildi.

Sadece bana kızgındı.

Arkasından ben de arabadan indim. Görevlilerin hepsi heyecanlı, “Bay Miles,” dediler. “Evinize hoş geldiniz, efendim.”

“Burada olmak güzel,” diye cevap verdim. Çantalarımızı almaya yeltendiklerinde onları durdurdum. “Ben hallederim. Teşekkürler.”

Fuayeye girdik. “İyi akşamlar, Bay Miles.” Personelin tamamı gülümsüyordu. “Evinize hoş geldiniz, efendim.”

“Burada olmak harika.” Gülümseyerek karşılık verdim. Geri dönmek gerçekten çok güzeldi.

“Bu taraftan.” Asansörü işaret ettim, binerek yüzümüzü öne döndük. Çatı katının düğmesine bastım.

Hayden’ın gözleri bana kaydı. “Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu şaşırılmış bir şekilde.

“Biz burada yaşıyoruz.” Ona ters ters baktım.

Sahte bir şekilde gülümsediğinde kan beynime çıktı.

Oyun başlasın.

Kapılar çatı katımın fuayesine açıldığında asansörden inerek parmak izimi okuttum. Çiftli kapıların kilidi açıldı ve bizi New York’un büyülü manzarası karşıladı, şehrin ışıkları göz alabildiğine parılıyordu.

Hayden şok içinde bir sessizlikle olduğu yerde kaldı.

Para olayından nefret etmek şimdi nasıl gidiyor?

İçeri girip çantaları bırakırken o da etrafına bakınarak çekine çekine beni takip etti.

Burayı ilk kez görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Moda olan endüstriyel stildeydi, iki katta da her şeyin en iyisi vardı.

Hayden pencereye doğru yürüyerek aşağıdaki yola baktı. “Ne kadar yüksekteyiz?”

“Altmış kat.”

Kaşlarını çattı ve korkmuş gibi pencereden geriye doğru bir adım attı.

“Sana etrafı gezdireyim,” dedim. “Oturma odası.” İçinde durduğumuz odayı işaret ettim. Çatı katının diğer ucuna doğru yürüdüm. “Burası mutfak.” Görünmez kapıyı açtım. “Şarap mahzeni alt katta.”

Etrafa bakınırken gözleri kocaman oldu.

“Buranın sonunda her biri kendi banyosuna sahip dört yatak odası ve çamaşır odası var. Spor salonu.” Onu geniş koridorda yürüttüğüm sırada tüm odalara göz attı. Merdivenleri işaret ettim. “Bu taraftan.” Merdivenlerden çıkarken o da etrafına bakınarak sessizce beni takip etti.

“Yukarıda başka bir oturma alanı, yatak odaları ve başka bir oturma alanı ya da sinema odası var.” Hâlâ sessiz kalmayı tercih ederek etrafına bakındı.

“Ana yatak odası burada.” Yatak odamın çiftli kapısını açtım. Tavandan zemine uzanan cam duvarlar 180 derecelik New York manzarasına sahipti.

Ağzı açık kalan Hayden duyulabilir şekilde nefes aldı.

Gururla gülümsedim.

Övünmek gibi olacaktı ama burası tüm zamanların en etkileyici yatak odasıydı.

Umutla doldum.

“Bak.” Giyinme odasının kapılarını aceleyle açtım. “Burası se-

SON ŞANS

nin dolabın olacak.” Kocaman odaya baktı. “Nasıl istersen öyle yerleştirebiliriz.”

“Ve şuna bak, bebeğim.” Onu banyoya götürdüm. “Küvete bak.” Gülümsedim. “Burası bir spa. İçinde saatler geçirebiliriz. Banyo yapmaya bayılırsın,” diye hatırlattım.

Başını sallayarak geri çekildi, hâlâ sindiriyordu.

Giyinme odamın kapısını açtım. “Bu benim dolabım.”

İçeri baktığında kaşları çatıldı ve yanımdan geçip giyinme odasının içine girdi. Pahalı takım elbiselerimin olduğu üç bölmeyi incelemesini izlerken nefesimi tuttum. Elleri düzgünce sıralanmış ayakkabıların üzerinde gezindi. Gözleri kravatlarım için kullandığım yerden tavana kadar uzanan kravat rafına takıldı. Ortada duran çekmecelere doğru ilerledi.

Onları açma...

Çok geçti. En üst çekmeceyi açarak cam bir dolapta sergilenen tasarım saat koleksiyonuma baktı.

Çekmeceyi hızla kapatıp yanımdan geçerek giyinme odasından çıktı.

Ha?

Bu da ne anlama geliyordu şimdi?

Bir süre bekledikten sonra dışarı çıktığımda onu pencereden şehre bakarken buldum.

“Bir şey söyleyecek misin?” diye sordum.

“Çok güzel.” Zorla gülümsedi.

Söyleyecek daha çok şeyi vardı.

“Ve?”

“Ne...” Doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı.

Bekledim.

“Miles Medya’da ne iş yapıyorsun?”

“Pazarlamanın başındayım.”

Bana bakarken kaşları çatıldı. Zihninin dakikada bir milyon kilometre hızla çalıştığını görebiliyordum. “Ofisin nerede?”

Dudaklarımı büzdüm. İşte başlıyorduk... “Londra.”

Kaşları hızla yukarı kalktı. “Londra’da mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Londra.” Nefesi kesildi. “Siktiğimin Londra’sında mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Peki bunu bana ne zaman söyleyecektin?” Hakarete uğramış gibi nefesi kesildi.

“Şimdi söylüyorum.”

Bana dehşetle baktı.

“Orayı çok seveceksin, Hays.”

“Londra’ya taşınmayacağım, Christopher.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye çıktım.

“Tam olarak söylediğim şey. Oraya taşınmayacağım.”

“Birlikte olduğumuz sürece her yerde yaşayabileceğini söylemiştin,” dedim öfkeyle.

“Bunu ne zaman söyledim ki?”

“Ah, söyledin elbette, dün gibi hatırlıyorum. Ama aslında demek istediğin şey, fakir biri için her yere taşınacağın ama benim için taşınmayacağın mıydı?” diye bağırdım.

“Sen benim için taşınır mıydın?” diye karşılık verdi.

“Birlikte olacağımız anlamına geliyorsa, evet.”

“Tamam, harika. Bu her şeyi çözer.” Ellerini birbirine vurdu. “Taşrada yaşayacağız.”

Kan beynime sıçradı.

“Bana lanet olası ukala tavırlarını takınma, Hayden,” diye bağırdım. “Miles Medya’ya karşı sorumluluklarım var.”

“Peki ya bana karşı sorumlulukların?” diye bağırdı. “Benim işim taşrada.”

SON ŞANS

“Milyarca dolarlık bir şirket yönetiyorum, Hayden. Londra ve New York arasında yaşamam gerekiyor. Sen ineklerle oynarken ben Siktiğimin Hiçbir Yeri’nde yaşayamam.”

“İneklerle oynamak mı?” Gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyordu.

“Benim işim önemli.”

“Belli ki.” Ellerini yukarı kaldırıp hışımla odadan çıktı.

“Buraya geri gel!” diye bağırdım.

“Git kendini becer.”

22. BÖLÜM

Çileden çıkmış bir halde peşinden giderken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Yatağa.”

“Yatak odan burada!”

“Orası yatak odası değil, Christopher; orası bir Tinder* oditoryumu. Boyanın içine işlemiş inlemeleri duyabiliyorum.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye patladım.

“Orada uyumak istemiyorum, demek!” diye bağırdı. “O yatağa gireceğime lanet olası çamaşır odasında uyurum daha iyi.” Merdivenlerden hızla inerek koridordan geçti ve boş odalardan birine girdi.

“Neyden bahsediyorsun sen?” Tüm kontrolümü kaybettim. “Sakın geçmişimi yüzüme vurmaya cüret edeyim deme. Sırf biz tanışmadan önce rahibe olmayı seçtin diye beni eğlendiğim için yargılamaya cüret edemezsin,” diye bağırdım onu takip ederek.

“Ve şimdi ne kadar eğlendiğine dair tüm resmi görüyorum.”

“Şu anda ne halattan bahsediyorsun?”

Hızla yürümeye devam etti.

“Zengin erkeklerin nasıl yaşadığını düşündüğün varsayımları-

* Kullanıcıların bulundukları konuma yakın olan insanlarla karşılaştığı online bir flört uygulamasıdır. Ününü genellikle tek gecelik ilişkilere olanak sağlamasından almaktadır. (ç.n.)

SON ŞANS

na dayanarak beni yargılıyorsun. Bunun ne kadar çocukça olduğuna dair bir fikrin var mı?”

Şeytanın ta kendisi gibi arkasına döndü. “Yanılıyor muyum?” diye sordu. “Lütfen, söyle bana... yanılıyor muyum? Eğer yanılıyorsam beni düzeltmeni istiyorum. Orası tam anlamıyla bir göz boyama yatak odası... Daireni gördüklerinde kadınların hepsi ayılıp bayılıyorlar mı, Christopher?”

Yüzümü buruşturdum. Ne?

“Neden böyle gözü dönmüş bir sürtük gibi davranıyorsun?” diye bağırdım. “Kim olduğunu ya da bugün beyninde nasıl bir arıza yaşandığını bilmiyorum... ama *benim* tatlı Hayden’ımı bana hemen geri getir.”

“Her ne haltsa.”

“Beni zorlama, Hayden, lanet olsun,” diye bağırdım çileden çıkmış bir halde. Hiç bu kadar sinirli hissetmemiştim.

“Yoksa ne olur?”

“Yoksa kendini bekâr bulursun, olacağı bu. Tartıştığımız konuyla bile hiçbir ilgisi olmayan sikik öfke nöbetlerine katlanmayacağım.”

Bam!

Kapıyı suratıma çarptığında kontrolümü kaybedip sertçe yumrukladım. Zangırdayan kapı neredeyse menteşelerinden çıkıyordu.

“Hayden. Hemen dışarı çık!” diye bağırdım.

“Git buradan,” diye bağırdığında sesinden ağladığını anladım.

Kalbim sıkıştı... *çok üzgün.*

Adrenalin damarlarımda dolaşırken kendimi sakinleştirmeye çalışarak ellerimi saçlarımdan geçirdim. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Az önce ne halt oldu öyle?

Sabah 06.00

Bitik durumdaydım. Bütün gece gözümü kırpmamış ve Hayden'ı hâlâ görmemiştim.

İçeride ne halt ettiğini tanrı bilirdi.

Bir kâğıda bir şeyler yazıp ön kapıdaki masanın üzerine koydum.

Koşuya çıktım,
Çok geçmeden dönerim.
Xo

Parmak uçlarımda kapıdan çıkarak olabildiğinde sessizce arkamdan kapattım. Asansöre binince zemin kat düğmesine bastım.

Kardeşlerimi görmem gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra araba kaldırıma yanaştığında inip yürümeye başladım. Caddede bir gazete bayisinin önünden geçerken kartpostal satıldığını gördüm. İki tane New York kartı alarak satıcıya, “Bunları alayım, lütfen,” dedim.

“Elbette.” Poşete koyup bana verdiğinde kartları iç cebime koydum. Bunları sonra Eddie'ye gönderecektim. Ona dünyanın dört bir yanından kartpostallar gönderiyordum. Onların koleksiyonunu yapıyordu.

Eddie olsa daireme bayılırdı.

Lafı açılmışken, onu şimdi arayacaktım. Caddede ilerlerken numarasını çevirdim. “Merhaba, Bay Christo,” diyerek cevapladı.

“Selam, küçük dostum.” Gülümsedim. “Ne var ne yok?”

“Hiç, işe gidiyorum. Geç kaldım.”

SON ŞANS

Hızlı yürüdüğünü duyabiliyordum.

“Uçuş nasıldı?”

Sinir bozucu.

“İyiymi, iyiymi,” diye yalan söyledim. “Bu gece kaç kadar çalışıyorsun?”

“Kapanışa kadar.”

Gözlerimi devirdim. Ne halt etmeye bir çocuğu kapanış vardi-yasına koyarlardı ki? Asla anlamayacaktım. Zaman kontrolü yapmak için saatime göz attım. “Bırakayım da işine yetiş. Seni yarın ararım, olur mu?”

“Tamam, iyi olur.”

“Sesini duymak güzel, dostum.” Gülümsedim.

“Senin de.”

Telefonu kapatıp caddenin karşısına geçtim. Kafeye girdiğim-de Jameson ve Tristan’ın arkada oturduklarını gördüm. İkisi de gülerek ayağa kalktı. Gülümseyip neredeyse koşarak onlara doğru ilerledim.

Tanrıya şükür.

“Hey.” İkisi de beni kucaklarken gülüyordu. “Bu bizim Romeo değil mi?” diyerek takıldılar.

Sandalyeye çöktüm. Masanın üzerine üç tane kahve vardı. An-laşılan bir süredir buradaydılar.

Jameson, “Nasıl geçti?” diye sordu.

“Harika, muhteşem. İnanılmaz.”

Tristan kaşlarını çattı. “O zaman acil durum ne?”

Bu sabah erkenden ikisini de aramıştım. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Burun kemiğimi sıkarak öfkeyle nefes verdim. “Dün Hayden’a kim olduğumu söyledim.”

“Ve?”

“Resmen kafayı yedi!”

Kaşlarını çattılar. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani...” Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim. “Bu kız, abartısız, tanıdığım en sakin, en istikrarlı ve en tatlı insan. Onun hiçbir şeye ama gerçekten hiçbir şeye sinirlendiğini görmedim. Hiç öfkesi yok... ya da ben öyle sanıyordum.”

Dikkatle dinliyorlardı.

“Ona kim olduğumu araba bizi almaya gelmeden hemen önce açıkladım.”

“Neden bu kadar geç bıraktın?” Jameson kaşlarını çatı. “Plana göre ona geçen hafta söyleyeceğini sanıyordum.”

“Söyleyecektim...” Sesim yavaşça kesildi. “Şimdi düşünüyorum da söylemeliydim.”

Tristan, “Peki sonra ne oldu?” diye sordu.

“Ona kim olduğumu söylediğimde sustu. Eve dönene kadar on iki sikik saat boyunca benimle konuşmadı ve sonra daireme vardığımızda saçma sapan şeylerden bahsederek konuyu alakasız yerlere getirdi.”

“Ne gibi şeyler?” diye sordu Jameson.

“Yatak odamda uyumak istemediğini çünkü oranın bir Tinder oditoryumu olduğunu ve kadınların inlemelerinin duvarlardaki boyaya işlediğini söyledi.”

“Haksız sayılmaz.” Tristan sanki bu ifadeyi değerlendiriyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. “Bütün dairen seks kokuyor,” diye takıldı.

“Ondan şimdiden hoşlandım.” Jameson kıkırdadı.

“Bu hiç komik değil,” diye tersledim.

“Üzgünüm.” Jameson yüzünü düzeltmeye çalıştı. “Devam et. Sonra ne oldu?”

Ağır ağır nefes verdim. “Geçmişimden bahsetmeye başladı, tüm zamanların en büyük öfke nöbetini geçirip aşağı indi ve boş odada uyudu.”

Bana bakarken ikisi de kaşlarını çatmıştı. “Sakinleştğinde ne söyledi?”

SON ŞANS

“Hiçbir şey.”

“Onunla konuşmaya çalışmadın mı?”

“Hayır. Neden çalışayım ki?” dedim ters bir şekilde. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Ona yalan söyledin... kahrolası on iki ay boyunca,” dedi Tristan. “Ne bekliyordun ki?”

“Bunu beklemediğim kesin. Hem ona yalan söylemedim; sadece bazı küçük ayrıntıları atladım.”

Sonrasında ne diyeceğimi bilemeyerek sustum.

Jameson kahvesini yudumladıktan sonra, “Şey... sanırım başardın,” dedi kuru bir sesle. “Görev tamamlandı.”

“Neyi başardım?” İç geçirdim.

“Seni sen olduğun için seven bir kız bulmak istiyordun.” Omzunu silkti. “Eğer bu da yeterli bir kanıt sayılmazsa, ne sayılır bilmiyorum.”

Gözlerimi devirdim.

“İhanete uğramış hissediyor,” dedi Tristan.

“Başka bir kadına bakmadım bile,” dedim öfkeyle. “Nasıl olur da ihanete uğramış hissedebilir?”

“Seni tanımadığını hissediyor.”

“Beni herkesten daha iyi tanıyor,” diye fısıldadım öfkeyle. “Muhtemelen kendimi tanıdığımdan daha iyi.” Gözlerimi devirdim. “Birisi bana bir anda sırtını çevirsin diye âşık olmadım ben.”

“Christopher,” dedi Jameson sırtımı sıvazlayarak. “Kadınlar karmaşık yaratıklardır. Bu birçok kavganın ilki. Domalıp kıcımdan tamamen becerilmeden önce sakin ucunu hissetmeye ancak başladın.”

Tristan kıkırdadı. “Doğru. Kavga ettiğinizde başka ne söyledi?”

“Bana Londra’ya taşınmayacağını söyledi ve sonra onun için taşınıp taşınmayacağımı sordu.”

“Sen ne dedin?”

“Onun lanet ineklerle oynaması için Siktiğimin Hiçbir Yeri’nde yaşamayacağımı söyledim.”

“İşte bu.” Jameson başını arkaya atarak hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kahkaha attı. “Tam bir geri zekâlısın.”

Derin bir nefes verdim ve bir süre sessizce oturdum.

“Bu bir kontrol meselesi,” dedi Jameson.

“O kontrolcü biri değil,” dedim. “Hem de hiç.”

“Kontrolü istememekle kontrol sahibi olmamak iki farklı şeydir.”

“Birlikte olduğumuz sürece her yerde yaşayabileceğini söylemişti,” diye cevap verdim.

“Bu daha önceydi.”

“Neyden önce?”

“Yaşadığın yerin senin kontrolünün dışında olduğunu bilmeden önce.”

“Londra çok güzel,” dedim sinirle. “Anlamıyorum. Hiç geri dönmeyecek değiliz ya. Siktiğimin Hiçbir Yeri’nde de bir ev alabiliriz.” Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirirken omuz silktim. “Lanet olası sorun ne?”

“Bu konuda bir taahhüdü yok.”

“Taahhüt istiyorsa, onunla yarın evlenirim,” diye fısıldadım öfkeyle. “Bana göre ben zaten onunla evliyim.”

İkisi de dehşet içinde bana bakıyordu.

“*Bu* kadar ciddi mi?”

“Evet!” İkisine birden baktım. “Siz iki mankafa beni hiç mi dinlemiyorsunuz? Bu o. *Aradığım* kadın.”

Jameson gözlerini açtı. “Dünyadaki onca kadın arasından paradan nefret eden birine âşık oldun.” Tekrar güldü. “Ah... ironiye bak”

“Hadi ya?” dedim sinirle. “Bütün gece uyumadım, beni terk edecek diye ödüm koptu.”

“Ona zaman ver. Sakinleşecektir. Claire’in benim hayatıma alışması biraz zaman aldı,” dedi Tristan.

SON ŞANS

“Bende de öyle.”

Sadece bunun doğru olmasını umut edebilirdim.

“Ve tanrı aşkına,” diyerek iç geçirdi Jameson. “O koca ağzını kapalı tut.”

“Bu kadar mı?” Yüzümü buruşturdum. “Bana verdiğin abi tavsiyesi bu mu? Koca ağzımı kapalı tutmak mı?”

Telefonum mesaj sesiyle bipledi.

Bugün seni görmek ve nihayet
Hayden’la tanışmak için sabırsızlanıyorum.
1’de görüşürüz.
Annen, xo

“Olamaz.” Elimi yüzümden geçirdim.

“Ne?”

“Bugün Hayden’ı tanıştırmak için annem ve babamla öğle yemeği yiyecektim.” Gözlerimi devirdim. “Bunu geçen hafta ayarladığımı tamamen unutmuşum.”

“Günün tavsiyesi: onu annemden uzak tut. Bu tabutuna çakılacak son çivi olur.” Tristan gözlerini irileştirdi.

“Evet, iyi düşündün.” Mesajına cevap yazdım.

Üzgünüm, anne,
Acayip jet lag olduk.
Erteleyebilir miyiz?
Seni yann aram.

Telefonum anında çalmaya başladığında çocukların ikisi de hattın diğer ucunda kimin olduğunu bildikleri için güldüler.

“Sikeyim.” Aramayı cevapladım. “Merhaba, anne.” Mutluymuş gibi yapmaya çalışırken sahte bir şekilde gülümsedim.

“Hayatım, neler oluyor?”

“Hiçbir şey, sadece çok yorgunuz ve Hayden’in biraz alışmasını istiyorum. Öğle yemeğini birkaç gün sonraya erteleyebilir miyiz?”

Düşünürken sessiz kaldı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diyerek iç geçirdim. “Hayden kim olduğumu daha yeni öğrendi ve bu... çok fazla.”

“Bunaldı mı?”

“Evet.”

“Umarım ona karşı sabırlı davranıyorsunuzdur.”

Sessiz kaldım.

“Babanın bana on iki ay boyunca yalan söylediğini öğrenseydim ne kadar üzülürdüm, hayal bile edemiyorum.”

“Yalan söylemedim, anne.”

“Evet, söyledin Christopher. Yüzüne baka baka.”

Of, nutuk dinleyecek havamda değildim. “Kapatıyorum.”

“Beni sonra ara.”

“Tamam.” Gözlerimi açtım. “Peki.” İhtiyacım olan son şey başka bir kadının daha başımın etini yemesiydi. Aceleyle telefonu kapattım.

Tristan, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Omzumu silktilim.

Jameson kahvesine doğru gülümsedi. “Ayaklarına kapanmanı öneririm.”

HAYDEN

Yatağıma uzanmış, duvara bakıyordum. Berbat hissediyordum. Kalbim kırık ve üzgündüm.

Bütün gece ağlamıştım.

SON ŞANS

Umutsuzca âşık olduğum adam aslında yoktu ve ben artık neyin gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

On iki aydır devam eden bir kandırmaca.

Kim olduğu hakkında yalan söylediye, başka ne hakkında söylemişti?

Dün akşamki kavgamızı ve ne kadar kontrolden çıktığımı düşünüp duruyordum. Ne kadar öfkeli olduğumu ve korkunç şeyler söylediğimi. Yatak odasının beni neden tetiklediğine dair hiçbir fikrim yoktu... tek bildiğim tetiklediği idi.

Belki de bu benim güvensizliklerimden kaynaklanıyordu, onun değil benim sorunumdu. Belki de haklıydı. Belki de zengin insanlara karşı ayrımcı davranıyordum? Belki de onların nasıl oldukları hakkında gerçekten önyargılı fikirlerim vardı? Yani... hiç zengin insan tanı mıyordum, bu yüzden neden bu kadar kızgın olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Hafif bir *tık tık* sesi geldikten sonra kapı biraz açıldı. “Hayz?” dedi Christopher. “İçeri gelebilir miyim?”

“Evet.”

İçeri girip beni gördüğünde yüzü asıldı. “Bebeğim,” dedi usulca. “Şu gözlerine bak.” Yatakta yanıma oturdu ve bana bakarak yüzümdeki saçları geriye doğru çekti. “Çok özür dilerim. Seni üzmüş olmaktan nefret ediyorum.”

Gözlerim tekrar beklenmedik yaşlarla dolunca akmalarını engellemek için gözlerimi kırıştırdım.

Ağlamayı kes.

Gözleri benimkileri araştırırken, “Dün gece yetişkin olan ben olmalıydım,” dedi. “Ve sana daha önce söylemeliydim.”

“Neden yalan söyledin?” diye fısıldadım.

Cevap vermeden önce bir süre bana baktı ve sonra derin bir nefes verdi. “Bu sana hiçbir anlam ifade etmeyecek ve davranışımı

hiçbir şekilde mazur göstermeyecek. Ama... hayatımdaki herkes beni Milyarder Miles Medya vârisi olarak tanıyor.”

“Milyarder misin?” Kaşlarımı çattım.

“Bunu araya sıkıştırmam hoşuna gitti mi?”

“Pek sayılmaz.”

Tanırım.

“Kimsenin kim olduğumu bilmediği bir hayat yaşamak istedim. Banka hesabımı ya da sosyal statümü değil, beni ben olduğum için sevdiklerinden emin olduğum arkadaşlar edinmek istedim.”

Dinlerken kaşlarımı çattım.

“Ve sonra seninle tanıştım.” Bana bakarken usulca gülümse-di. “Sen tanıdığım herkesten çok farklıydın. Nazik ve tatlı. Güzel.” Kaşlarını çattı. “İyi saklanmış bir öfkeyle.”

Utanarak gülümsedim.

“Ve delicesine âşık oldum.”

Dinlerken boğazıma bir yumru oturdu.

“Bencilceydi, biliyorum. Ama hayatımın basit olduğu her dakika seninle baş başa kalabilmek istedim. Çünkü paramı öğrendiğin anda benimle ilgili algının değişeceğini biliyordum.”

Gözlerim yaşla doldu.

Değişmişti.

“Hayden... benim hayatım karmaşık. Yoğun ve çok stresli. İçindeki saf, neşe dolu ve gerçek tek şey... sensin.” Elimi kaldırarak parmak uçlarımı öptü. “Bana aşk ve hayattan ne istediğim hakkında çok şey öğrettin.”

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

“Yolculukta tanıştığın adam gerçek benim. Sana olan hislerim hakkında hiç yalan söylemedim. Sahip olduğumuz şeyin yüzde yüz gerçek olduğuna yemin edebilirim.”

SON ŞANS

“Bu hayatı nasıl yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yok, Christopher,” diye fısıldadım.

“Biliyorum.”

“Bu ödümü kopartıyor.”

“Biliyorum, bebeğim.” Eğilip beni öptü. “Bana sadece üç ay ver.” Kaşlarımı çattım.

“Üç aylığına Londra’ya gitmek zorundayım. Her şeyle Elliot ilgileniyordu ve iki aylık bir tatil ayarladı. O yokken idare etmek için orada olmalıyım. Sensiz gidemem. Benden bunu isteme.”

Ona bakıyordum.

“Eğer sadece... üç aylığına denersen, sonra... biz...”

“Biz ne?”

“Nerede yaşamak istediğini yeniden değerlendirebiliriz.”

“Ya Londra’dan nefret edersem?”

Bana baktı. “O zaman durumu yeniden değerlendirmemiz gerekir.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum.” Omzunu silkti. “Biliyorum dersem yalan söylemiş olurum.” Kelimelerini doğru seçmek istermiş gibi kaşlarını çatı. “Miles Medya’daki rolüm büyük bir sorumluluk gerektiriyor. Bir temizlikçinin dilediği yerde yaşama özgürlüğüne sahip değilim.”

Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni usulca öptü. “Bana üç ay ver. Tek istediğim bu.”

Ona bakmaya devam ettim.

“Hayden... Seni seviyorum. Bunu çözmeliyiz çünkü artık seninle bir hayatın ne kadar mükemmel olduğunu biliyorum ve geriye dönemem. Bunun senin planladığın hayat olmadığının farkındayım... ama birlikte olduğumuz sürece, gerisinin gerçekten bir önemi var mı?” Gözleri benimkileri araştırıyordu, öyle kayıp ve üzgün görünüyordu ki kalbim sıkıştı.

Bu kavga çok aptalca.

Üzgündüm, hem de bu yalan affedilemezdi ama bir açıdan da onu anlıyordum. Bu hayatı yaşayıp da neyin gerçek olduğunu asla bilememeyi hayal bile edemiyordum.

“Haklısın.” Eğilip onu yavaşça öptüm. “Birlikte olduğumuz sürece.” Dudaklarım onunkilerin üzerinde oyalanırken kolları bana dolandı. Birbirimize yakın, yanak yanağa dururken aramızda ham duygular dolaşıyordu.

“Dün gece bir sürtük gibi davrandığım için üzgünüm.”

Üstümde gülümsediğini hissettim. “Gerçekten öyleydin.”

Sırıttım. İşte buradaydı. Bay Ukala geri dönmüştü. “Bugün dikkatli ol, Christopher. Çok ince bir buz üstünde yürüyorsun.”

Gülerek teslim olur gibi iki elini yukarı kaldırdı. “Tamam, tamam.” Beni tekrar öptükten sonra sırtüstü yatırıp diziyile bacaklarımı açtı. Ereksiyonunun bacağıma doğru büyüdüğünü hissettim.

“Aklımdan bile geçirme,” diye mırıldandım kuru bir sesle.

“Ne?”

“Seks bugün aklımdaki en son şey.”

Yüzü asıldı. “Hakkında bir sürü şey duyduğum o harika barışma seksine ne oldu?”

Doğrularak yataktan çıktım. “Bilmem ama şu anda olmayacak.”

Nefesini ağır ağır vererek ümidini kaybetmiş bir şekilde yatağa yığıldı.

Banyodaki duşu açtım.

“Tamam, bugün ne yapmak istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Omuz silktim. “Sanırım bana bu müze gibi daireyi gezdirebilirsin, sonra da yeni kıyafetler almak için alışverişe gitmem gerekiyor.” Pijamalarımı çıkarıp yere attıktan sonra duşa girdim.

“Neden yeni kıyafete ihtiyacın var?”

“Çünkü on iki aydır aynı altı parça kıyafetle yaşıyordum. Sen aptallık derecesinde zenginsin, bense bir dilenci gibi görünüyorum.”

SON ŞANS

Yatakta uzanırken dirseğine yaslanarak gülümsedi. “Neden benden seks dilenmiyorsun, ne yapabileceğime bir bakarım.”

Gözlerimi devirdim. “Öyle bir şey olmayacak.”

Yarım saat sonra Christopher bize omlet yaparken lüks mermer tezgâhın yanında oturuyordum. Mutfakta etrafıma bakındım, bir dergiden fırlamış gibiydi.

Pastırma, mantar, portakal suyu, kruvasan ve tüm nefis garnitürlerden koymuştu.

“Nasıl oluyor da pişirecek malzemelerin var? Daha markete gitmedik.”

“Alışverişi kâhyam yapıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bir kâhyan mı var?”

“Kâhyamız.” Aramızdaki havayı işaret etti. “Bizim bir kâhyamız var.” Omleti çevirdi. “Dairede ne istersen yap. Nasıl istiyorsan o hale getir. İstersen bir iç mimar tut.”

Ne?

“Hiçbir şeye dokunmayacağım. Burası benim dairem değil.”

“Senin dairen. Burada yaşıyorsun, yani sana da ait.”

“Evli bile değiliz.” Gözlerimi devirdim.

“Olacağız.” Bana yavaş, seksi gülümsemesini göndererek gözlerini büyüttü. “Bana zaman ver.”

Midem kıpır kıpır olurken gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm. İlk defa böyle bir şey söylüyordu.

Hoşuma gitti.

Etrafa biraz daha bakındım. Kendimi süs eşyaları satan bir dükkândaki küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Kırarım diye hiçbir şeye dokunmak istemiyordum.

Tabağımı önüme koyarak beni hızlı bir şekilde öptü. “Kahvaltını yap, sonra seni alışverişe götüreceğim.”

“Böyle bir yerde kıyafetlerini nereden alırsın ki?”

“Madison Bulvarı’ndan.”

“Orada hesaplı bir mağaza var mıdır? Çünkü param az.”

“Sanırım ben karşılayabilirim.”

“Hayır.”

Gözlerini şakadan irileştirip tabağımı işaret etti. “Seni becermek için yatak odasına götürmeden kahvaltını yap.”

Sırıtarak kızarmış ekmeğimden bir ısırık aldım.

Önümüzdeki tezgâhta duran telefonu titredi.

Annem

Yemeye devam etti.

“Cevap verecek misin?”

“Hayır. Beni rahatsız etmek için arıyor.”

“Ne hakkında?”

“Seninle tanışmak istiyor.” Gözlerini devirdi. “Hepsi seninle tanışmak istiyor.”

Ona baktım. Bir insanın ailesinden onun hakkında çok şey öğrenebilirdiniz ve benim de öğrenmek istediğim çok ama çok şey vardı. Bu bana onun hayatı ve gerçekte kim olduğu hakkında gerçek bir fikir verecekti.

“Onu geri ara. Bu akşam için herkesle birlikte bir yemek ayarlayın. Ben de onlarla tanışmak istiyorum.”

“Emin misin? Ailem çok yoğundur.”

“Yani...” Omuz silktim. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

Kıkırdadı. “Oldukça kötü.”

23. BÖLÜM

Caddede yürürken Christopher'ın elini sımsıkı kavramıştım. Dünyayı ilk kez gören bir çocuk gibi etrafıma bakınıyordum. Milyonlarca araba ve güzel insanlar vardı, gökdelenlerden dolayı gökyüzünü zar zor görebiliyordum. Dükkânlar lüks mağazalara benziyordu, normalde kıyafetlerimi aldığım yerlere hiç benzemiyorlardı. Vitrindeki cansız mankenler bile seksiydi.

Bir de küçücük.

Normal bedende bir şey satan var mıydı?

Madison Bulvarı... mini minnacık demenin kod adıydı.

Etrafımda aceleyle koşuşturan, şık, muhteşem ve mükemmel bakımlı kadınlara bakındım. Bir vitrinde Christopher'la ikimizi görünce içten içe ürperdim. O siyah kotu ve gömleğiyle çok şık görünüyor, bense bir yılı aşkın süredir neredeyse içinde yaşadığım gündelik bir tişört ve şort giyiyordum.

Yıpranmış ve solmuşlardı. Saçlarım darmadağınktı, hiç makyaj yapmamıştım. Tam bir enkaz gibi görünüyordum ve dün gece ağlamaktan şişmiş gözlerimle yüzüm de bana hiç yardımcı olmuyordu.

Şu anda rahat sırt çantalı hayatımızı özlediğime emindim.

Büyük ve şık bir butiğin önünden geçiyorduk, mankene siyah bir elbiseyle güzel ayakkabılar giydirilmişti. Christopher, "Burası," dedi.

“Pahalı görünüyor,” diye fısıldadım.

Gözlerini kocaman açtı.

“Peki.”

Beni elimden tutup içeri çekti. “Merhaba.” Gülümsedi.

“Merhaba.” Satış görevlileri önce onu, sonra beni baştan aşağı süzdükten sonra hafifçe kaşlarını çatarak gülümsediler.

Harika. Onun fahişeyi-baştan-yarat projesi gibi bir şeye benziyor olmalıydım.

“Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Christopher ağzını açacak gibi oldu ama ona bir bakış atıp araya girdim. “Sadece bakıyorduk, teşekkürler.”

Christopher kaşını kaldırdı.

“Sakın yapma,” diye fısıldadım.

Ağzını kapalı tutmak için dudaklarını büzdü ve ben etrafa bakınırken arkamda dolanmaya başladı.

Güzel, siyah bir elbise görünce etiketine baktım.

\$4300

“Bu da ne...” diye fısıldarken sıcak patatesmiş gibi bırakıp yürümeye devam ettim.

Christopher elbiseyi raftan alıp kolunun üzerine attı.

“Zahmet etme,” diye fısıldadım. “Bu resmen soygunculuk, Christopher. Bir elbiseye asla o kadar para vermem. Lanet olası altın dikişleri falan mı var?”

“Şşt... konuşmak yok,” diye fısıldarken satıcı kıza gülümsüyor-muş gibi yaptı.

Sinirlenerek gözlerimi irileştirdim.

Elbise rafını işaret etti. “Başka neler beğendin?”

“Buradaki hiçbir şeyi,” diye fısıldadım. “Bu fiyatlar çok saçma.”

Elini belime dolayarak beni kendine çekti ve usulca öperek se-

SON ŞANS

sini alçalttı. “Siktiğimin Hiçbir Yeri’ne gittiğimizde istediğin yere alışverişe gidebilirsin. Ama bu akşam ailemle tanışman için bir akşam yemeği randevumuz var ve sana bir elbiseyle ayakkabı almamız gerekiyor. O yüzden bana ayak uydurup birkaç şey dene. Yoksa bu bütün gün süren bir çile olacak.”

Ona bakıyordum.

“*Comprender*?”

“Tamam.” Raflara göz gezdirdim. Güzel, gri bir elbiseye gelince fiyat etiketini çevirdim ama fiyatını görmeme fırsat vermeden elimden kaptı.

Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim.

Christopher satış görevlisine, “Bu elbiselerden onun bedeninde var mı acaba?” diye sordu.

“Kontrol edeyim, efendim.” Arka tarafa geçmeden önce gülümsedi.

“Kaç beden olduğumu nereden biliyor?” diye mırıldandım alçak sesle.

“Çünkü onun işi bu,” diye mırıldanarak cevap verdi. “New York’ta ne ödersen onu alırsın.”

“Yani o elbisenin içinde saklı bir araba var, öyle mi?”

Bakmaya devam ederken kıkırdadı. “Belki.” Raftan birkaç şey daha alıp kolunun üzerine attı.

“Peki bu akşam yemek için nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Gerçekten elbise giymek zorunda mıyım? Kot pantolon giyemez miyim?”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve eğilip beni öptü. “Seni seviyorum?”

“Bu bir hayır mı?” Kaşlarımı çattım.

“Bu bir,” dedi ve kelimelerini seçerken durdu. “Bu bir... ne istersen onu giy, tatlım, seni onun içinde de seveceğim.”

*(İsp.) Anladın mı? (ç.n.)

Gözlerimi devirdim. Elbise giymem gerektiğini düşünüyordu. “Peki.”

Satış görevlisi tekrar yanımıza geldi. “Elbiseler soyunma odasında bekliyor, efendim.”

Christopher, “Hayden,” diyerek düzeltti. “Onun adı Hayden.”

“Merhaba, Hayden.” Gülümsedi. “Ben Camelia.”

Christopher seksi, derin sesiyle, “Merhaba, Camelia,” dedi.

“Peki sizin adınız, efendim?”

“Christopher Miles.”

Gözleri kocaman olan kız, diğer kızlara baktı. “Bay Miles.”

Onun kim olduğunu biliyor.

Siktir.

“Doğru.” Christopher gülümsedi. “Hayden’in,” dedi duraksayarak. “Bu gece özel bir etkinliği var ve şehir dışından geldi. Aradığı şeyi bulmasına yardım eder misin, lütfen?”

“Elbette, efendim.” Anlayışla gülümsedi.

Ah, kahretsin.

Gerçekten de onun fahişeyi-baştan-yarat projesi gibi görünüyordum. Etrafıma bakarak derin bir nefes verdim. Bu çok utanç vericiydi. Christopher tezgâha doğru yürüyerek kredi kartını kıza uzattı. “Hayden’in yanında hiç kıyafet yok.”

“Peki, efendim.”

Geri gelerek dudaklarımdan öptü. “Yan tarafa kahve almaya gidiyorum, tatlım. Seni Camelia’nın yetenekli ellerine bırakıyorum.”

Beni burada mı bırakıyorsun?

Zihnimi okuyormuş gibi, “Hemen yan tarafta olacağım,” diye cevap verdi.

“Tamam.” Utanarak başımı kaşırken ön kapıdan çıkmasını izledim.

“Hayden.” Görevli gülümseyerek dikkatimi tekrar kendisine çekti. “Seni bu akşam için tamamen büyüleyici hale getirelim.”

SON ŞANS

“Bunun mümkün olduğundan emin değilim.” Yenilmiş gibi hissederek nefes verdim.

“Nereye gideceksin, hayatım?”

“Ailesiyle tanışacağım.”

“Ah.” Gözleri irileşti. “Büyük silahları ortaya çıkarmalıyız.” Etrafımda dolaşarak beni baştan aşağı inceledi. “Stephanie,” diye seslendi diğer görevliye.

“Evet.”

“Kuaförü arayıp Hayden için acil bir saç randevusu alabilir misin, lütfen? Fön çektirmesi gerekli.”

“Saçımın nesi var?” Kaşlarımı çattım.

Camelia tek kaşını kaldırdı. “Nesi yok ki, hayatım, nesi yok ki?”

Ruju düzgünce sürüp aynadaki yansıma bakan dudaklarımı birbirine sürttüm.

Christopher köprücük kemiğimi dişleyerek boynuma doğru mırıldandı. “Cidden.”

“Dur.” Onu ittirip kendime baktım. Kolları transparan, üzerime oturan siyah bir elbise ve bantlı, ten rengi stiletto giymiştim. Benim kızlar tüm zamanların en güçlü sutyeniyle yukarıya dikilmişlerdi. Seksi bir G-string bile giymiştim. Saçım o kadar harikaydı ki peruk olduğuna yemin edebilirdim. Makyajımsa doğal ve ışıltılıydı.

İtiraf etmekten nefret etsem de Camelia işini biliyordu. Mükemmel görünüyordum.

Christopher’ın elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Beni daha önce hiç böyle görmediği için etkilenmişti. Karanlık bir şekilde, “Öp beni,” diye fısıldadı.

“Daha yeni ruj sürdüm.”

“Öp beni.” Dişleri kulak mememi sıyırdı.

“Beni öpmek istemiyorsun.” Gözlerimi devirdim. “Beni banyo dolabının üzerine eğip arkamdan becermek istiyorsun.”

“Hımm.” Sanki hayal ediyormuş gibi gülümsedi. “Haklısın, istiyorum. Onun yerine bunu yapalım. Çok daha iyi bir plan.” Bir bacağıma kaldırıp dolabın üzerine koydu.

“Dinle, o küçük zengin-çocuk...” dedim bacağıma indirip kendimi düzeltirken. “...fakir-çocuk numarandan sonra bana çoklu orgazm borçlusun.”

“Hazır, istekli ve becerikliyim.” Kalçalarımı kavrayıp kasıklarını bana doğru bastırdı.

“Şimdi. Olmaz.” Tutuşundan kurtulup arkama bakmak için döndüm. “İyi görünüyor muyum?”

Elimi tuttu ve pantolonunun içindeki büyük ereksiyonun üzerine koydu. “Sence?”

“Bence sen bir seks manyağısın, düşündüğüm şey bu.”

Dişleri tenimi sıyrırken boynuma doğru, “Bir şeyler biliyor gibisin,” diye mırıldandı. “Bunun için beni cezalandır.”

Sinirlenerek, “Kes şunu,” diye çıktım. “Ailenle ilk kez tanışmaya seks kokarak gitmeyeceğim.”

“El freni.”

Suratımı düz tutmaya çalışıp beceremedim. “Hadi gidelim.”

Yarım saat sonra araba kalabalık, sıkışık bir caddede kaldırıma yanaştı ve Christopher kapıyı açıp dışarı çıktı. “Teşekkürler.”

“İyi akşamlar dilerim.” Hans gülümsedi.

“Teşekkür ederim.” Tebessüm ettim. Christopher elini uzatıp benimkini tutarak arabadan inmeme yardım etti. Restorana doğru yürümeye başladık. Acayip gergindim. “Tüyo var mı?” diye sordum.

“Ne için?”

SON ŞANS

“Ailenle tanışmak için.”

Kolunu bana doladı ve yürürken şakağıma bir öpücük kondurdu. “Seni çok sevecekler, Huysuz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben seni seviyorum.”

Ona bakarak gülümsediğimde durup beni usulca öptü. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Bana...” Omzunu silkti. “Bana katlandığın için.”

İkimiz hakkında çok daha iyi hissederek gülümsedim ve tekrar öpüştük. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalandı. “Bunu yapmaya hazır mısın?” diye sordu.

“Olabileceğim kadar hazırım.”

Elimi tutup beni restoranın içine doğru yönlendirdi. Son moda bir yerdi, tüm masalar doluydu.

“İyi akşamlar, Bay Miles.” Garson gülümsüyordu.

“Merhaba,” diye yanıtladı Christopher.

“Bu taraftan.” Garson dönüp ilerlemeye başladığında onu takip ettik. Birkaç kişinin Christopher’ın geçişini izlemek için başlarını çevirdiğini fark ettim.

Bu tanrının cezası şehirdeki herkes onun kim olduğunu biliyor muydu?

Büyük bir kemerin altından geçerek yarı özel bir alana geldik. Hâlâ ana restoranın bir parçası olsa da biraz ayrılmıştı. Büyük, yuvarlak bir masanın etrafında insanlar oturuyordu. Bizi gördüklerinde ayağa kalktılar. “Herkes merhaba.” Christopher gülümsedi. “Bu Hayden.”

Endişeyle etrafıma bakınırken, “Merhaba,” diye cıyaktım.

Hepsi heyecanla, “Selam,” diye seslendi.

“Bu abim Jameson ve karısı Emily.”

“Merhaba.” Bayılacak gibi hissediyordum. Bana kardeşinin gülünç derecede seksi olduğunu söylememişti.

İkisi de yanağımdan öptü. “Merhaba.” Karısı hamileydi.

“Bu da annemle babam, Elizabeth ve George.”

“Merhaba.”

Babası yanağımdan öptü, annesi de sarılmak için beni kendine çekti. “Merhaba, hayatım, sonunda seninle tanışmak çok güzel.” Beni incelerken iki elimi kendi ellerinin arasında tuttu.

Öyle göz alıcıydı ki bir kraliçe gibi görünüyordu, yaşma göre aşırı çekiciydi.

“Tamam, anne, artık ürkütücü olmaya başladın.” Christopher sandalyemi çekerken gözlerini ona doğru açtı. Bu gecenin bir an önce bitmesini dileyerek abisinin karısı Emily’nin yanına çöktüm.

Emily kadehimi doldurarak, “İç,” diye fısıldadı.

Kıkırdadım. Ondan şimdiden hoşlanmıştım. “İyi fikir.”

“Anderson Miles’lar nerede?” diye sordu Christopher.

Şarap kadehini eline alan annesi, “Ah, her zamanki gibi geç kalacaklar, hayatım,” dedi. “Hayden.” Bana bakarak gülümsedi. “Christopher bana bu kadar güzel olduğunu söylememişti.”

“Ah.” Utanarak kaşlarımı çattım.

“Güzel, değil mi?” Uzanıp kucağımdaki elimi tutan Christopher gururla gülümsüyordu.

Emily bizi izlerken heyecanla omuzlarını kaldırdı. Bakışlarını masadaki diğerlerinin üzerinde gezdirirken, kendimi bir ucube gösterisindeki eğlence gibi hissediyordum.

“Peki...” Gözleri ikimizin arasında gidip gelen annesi gülümsedi. “Bize nasıl tanıştığınızı anlatın.”

“Hadi ama, anne.” Christopher iç geçirdi. “Daha yeni geldik. Soruları Hayden sarhoş olana kadar bırakabilir miyiz, lütfen?”

Herkes kıkırdarken ben şarabımı yudumladım. Bu bir tatbikat değildi. *Gerçekten.*

SON ŞANS

Bir çocuk restoranın içinden koşarak geldi. “Büyükanne,” diye bağırıp Elizabeth’in kafasına arkadan sarıldı.

Elizabeth yüksek sesle güldü. “Merhaba, tatlı Patrick’im.”

Çocuk hemen yanına oturdu ve aralarında konuşurlarken Elizabeth çocuğun saçlarını alnından geriye çekti. On yaşlarında olduğunu söyleyebilirdim.

“Selam, Patrick.” Herkes gülümsüyordu.

Christopher, “Bu Patrick, Tristan abimin oğlu,” dedi. Beni işaret etti. “Bu Hayden.”

Patrick şaşkınlıkla bana baktıktan sonra yine Christopher’a baktı. “Nerelerdeydin?”

“Seyahate çıkmıştım.”

“Neden bu kadar uzun?”

Herkes kıkırdadı.

Bir kadın ceketini çıkarırken, “Kusura bakmayın, geç kaldık,” dedi. Koyu renk saçlarıyla güzeldi ve hamileliğin son dönemlerindedeydi. “Ben Claire.” Elimi sıkarken gülümsedi. Christopher ayağa kalkıp güldü ve onu kollarının arasına aldı. İkisinin yakın olduğu belliydi.

Christopher, “Abime ne yaptın?” diye takıldı.

“Geliyor.” Gözlerini devirdi.

Döndüğümde bize doğru yürüyen iri yarı genç bir çocuk ve arkasında Christopher’ın ikizi gibi olan bir adam gördüm. Ağzım neredeyse açık kalacaktı. Benzerlik çok acayipti.

“Merhaba,” dedi. “Geç kaldığımız için üzgünüm.” Gülümseyerek doğruca yanıma geldi. “Sen Hayden olmalısın?”

“Evet.”

Beni sandalyeden kaldırıp kollarına alarak kucakladı. O da diğer iki kardeş gibi uzun boylu ve yakışıklıydı. Ne gen havuzuydu ama.

Ah... güzel kokuyor.

“Ben Tristan.”

“Merhaba.”

“Bu oğlum, Harry.” Beni iri çocukla tanıştırdı. Tanrım... bu çocuk doğduğunda adam on yaşında olmalıydı.

“Merhaba.” Çocuk elimi sıkarken gülümsüyordu.

Tristan sandalyeyi çekerek Harry’ye nereye oturması gerektiğini gösterdi. “Ne içmek istersin, bebeğim?”

Hamile olmaktan bıktığı belli olan Claire nefes verdi. “Ne içmek istediğimi biliyorsun.”

Tristan arsızca tek kaşını kaldırdı. “Limonata mı?”

“Sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı kuru bir sesle.

Claire bana bakarak gülümsediğinde, “Ne kadar zamanın kaldı?” diye sordum.

“Sekiz aylığım. Umarım birkaç hafta.”

Tristan uzanıp korumacı bir şekilde elini onun hamile karnının üzerine koydu. “Uslu dur ve orada kal,” dedi kayıtsız bir şekilde. Ardından Jameson’la konuşmaya geri döndü.

Claire gözlerini devirdi. “Tristan bebeklere kafayı takmış durumda. Bu, dört yıl içindeki üçüncü bebeğimiz.”

Emily’yle ben güldük.

“Zavallı şeyi ölesiye kızdıracak.” Claire tekrar gözlerini devirdi. Şaşkınlıkla masada oturan büyük oğlanlara baktım.

“Bunlar benim oğullarım,” diyerek açıkladı. “Artık Tristan’mda oğulları. Evlendiğimizde onları evlat edindi. Biyolojik babaları öldü.”

“Ah.” Noktaları birleştirirken gülümsedim. “Anlıyorum.”

Gözlerimde kalplerle Tristan’a baktım. Onun çocuklarını üstlenmişti: hiç de beklediğim gibi değildi. *O iyi bir adam.*

Harry telefonunda bir şey izliyordu, sesi o kadar yüksekti ki herkes duyabiliyordu. Tristan, *kes şunu* der gibi boynunu işaret etti.

SON ŞANS

Harry gözlerini devirdiğinde Tristan ona dik dik baktı. Derin bir nefes veren Harry sesi kısığında gülümsememi saklamak için dudağımı ısırđım.

Patrick büyükannesiyle sohbet ediyordu. Saçlarıyla oynarken büyükannesi gülüyor ve sanki çok vakti varmış gibi onunla konuşuyordu. Patrick ona beyzbol antrenmanında olanlarla ilgili derinlemesine bir hikâye anlatırken, büyükannesi de dikkatle onu dinliyordu.

Ondan hoşlandım.

Dikkatimi Emily'ye verdim. Koyu renk saçları vardı ve çok güzeldi. "Ne kadarlık hamilesin?"

"Beş aylık."

Ah, bundan daha fazla olduğunu sanmıştım.

"Kocamanım." Nefes verdi. "Dört numaralı bebek. Karnım iyice gerildi. İçerisi lanet olası bir çadır gibi."

Claire onu susturdu. "Geri inecektir."

Tanrım.

Çocuklarla konuşan Jameson uzanıp kolunu Emily'nin sandalyesinin arkasına koydu. Parmağı omzunda bir daire çiziyordu.

"Hepinizin bebeği çok yakın," dedim gülümseyerek.

"Fazla yakın." Emily gözlerini devirdi. "Jameson bebek bezi aşamasının mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyor."

"Mantıklı."

"New York'u nasıl buldun?" Claire sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Çok..." Omuz silktim.

"Benimsenecek çok şey var," diye fısıldadı.

Emily uzanıp elimi kendi elinin içine aldı. "Biz de aynıydık."

Biliyorlar.

"Bana bunun kolaylaştığını söyleyin."

Karşılıklı bakışıp gülüştüler. "Ah, tatlım," dedi Claire. "Kolaylaşmıyor ama alışıyorsun."

Kendimi gülümsemeye zorladım.

Patrick masanın öbür ucundan, “Baba,” dedi.

Tristan, Jameson ve Christopher’la konuşmaya devam etti.

“Baba.”

Hâlâ onu duymuyordu.

“Baba.”

Tristan konuşmaya devam ediyordu.

“Baba.”

“Baban konuşuyor, Patrick,” dedi Claire. “Görgü kurallarını unutma, lütfen.”

“Affedersin, baba!” diye bağırdı.

Bütün masa konuşmayı keserken Tristan şaşkınlıkla masanın karşısına baktı. “Evet, Patrick, ne oldu?”

“Bu akşam patates kızartması istiyorum.”

Tristan ona ifadesiz bir yüzle bakarak birasını yudumladı. “Bu harika, dostum. Sen ondan ye.”

Jameson kıkırdarken ben de gülümsememeye çalıştım. Çocukların ele avuca sığmaz olduğu belliydi.

Sohbet edip gülüyorduk ve bu hiç de beklediğim gibi değildi.

Harry uzanırken içeceğini devirdi. İçki masanın üzerine dö- küldüğünde, konuşmaya devam eden Tristan hiç istifini bozma- dan uzanıp peçeteyle sildi.

Akşam yemeği geldiğinde hem konuşup hem yedik. Çok lez- zetliydi.

Hepsi bana kendimi hoş karşılandığımı hissettiriyordu ve soh- bet hiç zorlama değildi.

Patrick de uzanırken kendi içeceğini devirdi. Tristan gözlerini devirdi. Tekrar kıkırdayan Jameson’a doğru, “Hay sikeyim,” dedi dudaklarını kıpırdatıp.

“Jay.” Emily göğsünü ovuşturuyordu. “Göğsüm ağrıyor.”

Tristan dağınıklığı silmeye devam ederken kuru bir sesle, “Al

SON ŞANS

benden de o kadar,” diye mırıldandı. “O bebeği içinde tut, Anderson. Tabağımda yeterince şey var.”

“Masa,” diye düzeltti Jameson.

İzlerken kıkırdadım. Herkes bu kaos içinde gülüp konuşuyordu ve hiç kimse yadırgamıyordu.

Masanın karşısındaki Christopher’a baktım; gözleri benimkilere dikildiğinde bana tüm zamanların en iyi ‘gel beni becer’ bakışını attı.

Birbirimize bakarken aramızdaki hava çatırdıyordu.

O, ailesi, bu çocuklar... gece iyi geçiyordu.

Christopher ön kapıyı açarak beni dairenin içine çekti. “İçki ya da başka bir şey istiyor musun?”

“Hayır, teşekkürler.”

Beni elimden tutup içeri götürdü ve merdivenden yukarı bakarken tereddüt etti. “Doğru ya, Tinder oditoryumundaki o yatağı yakıyorduk, değil mi?”

İçinde bir espri bulabildiği için minnettar olarak gülümsedim.

Beni alt kattaki koridora doğru çekti. “Yine de bilgin olsun diye söylüyorum, Tinder’a hiç üye olmadım.” Beni boş bir yatak odasının içine doğru itti. “Yarın bu yatağı da yakmamız gerekecek.” Beni odanın içinde geri geri yürütürken kaba hareketlerle öpüyordu. “Boyaya işleyecek olan senin inlemelerin olacak.”

Gözleri, önündeki işe kilitlenmiş halde bağcığı çözerek elbise mi yavaşça omuzlarımdan sıyırdı ve yere attı.

Karşısında seksi, siyah dantel iç çamaşırlarımla duruyordum. Önümde tek dizinin üzerine çökerken kararmış gözleri benimkilere dikildi.

Kalçakemiklerimi, ardından karnımın alt kısmını öpmesini izlerken nefes alamadığımı hissediyordum.

Aramızdaki her şey yoğunlaşmıştı. Sanki daha üst bir bilinç seviyesine ulaşmıştık.

Artık onun gerçekte kim olduğunu bildiğim için her şey farklıydı. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi ama yine de beni seviyordu.

Sıradan bir taşra kızını.

Beni külotumun üzerinden nazıkçe öptüğünde gözleri zevkle kapandı.

Bu adamı seviyorum.

Koyulaşmış gözleri benimkilerden ayrılmadan daha da aşağı indi ve uyluğumu yaladı. Başını çevirdikten sonra bu defa uyluğumu hafifçe ısırды.

Kalp atışlarım, *güm, güm, güm* diye kulaklarımda çınlarken nefes alıp verişlerimi sakinleştirmeye çalıştım.

Külotumun üzerinden kadınlığımı dişledi ve keskin bir nefes alarak elini aletine götürdü. Sanki acıyla sıkışmış gibi pantolonunun içindeki aletini düzeltti.

Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp çıkardığında önünde stilettolar ve siyah dantelli bir sutyenle duruyordum.

Ayakkabılarımı çıkarmaya çalışmadı, bu yüzden onların kalmasını istediğini varsayıyordum.

Çok yaramaz.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş şekilde parmak uçlarını kadınlığımın dudaklarında gezdirdi. Parmakları uyarılmışlığımın kanıtıyla parlıyordu, sonra onları ağızına sokup emdi.

Siktir.

Arzum tavan yapmıştı.

Ayağa kalkarak etrafımda dolaştı. Aç gözleri çıplak tenimin en küçük ayrıntısına kadar bakarken, bir avcı gibi avını ölçüp biçiyordu.

O farklıydı... daha karanlıktı.

SON ŞANS

Kendisiyle daha uyumluydu ama belki de artık sadece gerçek kişiliğini sergiliyordu.

Sırt çantalı versiyonunu görmüştüm... şimdi de tüm edepsiz ihtişamıyla milyarderi görüyordum.

Arkama doğru yürüyüp sutyenimin kopçasını açtı ve yavaşça çıkardı. Ellerini bana dolayıp başparmaklarını sertleşmiş meme uçlarımın üzerinde gezdirdi. Dişleri kulakmememi sıyırdığında tüylerim ürperdi.

“Eğil,” dedi. Sesi derin ve boğuktu.

Anlamayarak kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Eğil.Dedim.”

Öne doğru eğildiğimde kadınlığıma bakarken keskin bir nefes aldı.

“Aferin kızıma.”

Eğilmiş dururken kalbim göğsümün içinde *güm, güm, güm* diye atıyordu. Ellerim dizlerimin üzerindeydi.

“Bacaklarını düz tut.” Ayaklarıma vurup onları ayırdı. Dizlerimin ön tarafına dokunarak dik durmamı istediğini ima etti.

Tanrım... esneme hareketleri yapsam iyi olacaktı. Benim bir akrobat olmadığım kesindi.

Arkamda durarak elini omurgamdan yukarı doğru gezdirdi. Bacaklarımın arasından baktığımda pantolonundaki kocaman şişkinliği görünce gülümsedim.

Edepsiz piç kurusu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan saçlarımı avuçlayarak başımı geri çekti. Üç parmağını kadınlığımanın derinliklerine kaydırduğında dizlerimin bağı çözüldü.

Çat.

Kıçıma bir şaplak attı. “Lanet bacaklarını düz tut.”

Tanrım.

Bacaklarımı düz tutmaya odaklanmaya çalıştım. Yüksek topuklularla kolay bir iş değildi.

Parmaklarını kadınlığımın derinliklerine daldırıp beni onlarla becerdi. Saçlarımı tutuşu acı verici olmaya başladığında yüzümü buruşturdum.

Bunun ne tür bir seks olduğunu bilmiyordum... ama tanrı aşkına, bu çok iyiydi.

Uyarılmışlığım yeni bir seviyeye ulaştı. Islanmış kadınlığımın onu içine çekerken çıkardığı ses odanın içinde yankılanıyordu. Parmaklarıyla beni o kadar derinden beceriyordu ki zor nefes alıyordum.

Titredim.

“Sakin boşalayım deme,” diye inledi.

“Ne?”

“Beni bekleyeceksin. Anladın mı?” Sesi derinden geliyordu ve boğuktu, son derece uyarılmıştı.

Sesini duyunca gözlerim arkaya kaydı.

Tamam... Milyarder Miles *çok ateşliydi*.

Parmaklarıyla beni tekrar becerince yoğun bir şekilde titredim.

Çat.

Kıçıma tekrar şaplak attığında ağzımdan beklenmedik bir kırıdama kaçtı. Bu durumdan hoşlanıyor oluşum çok baktandı.

Yürüyerek önüme geldiğinde onun tertemiz pahalı siyah ayakkabılarına baktım. Nefesi titriyordu ve kontrolünün pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordum.

Elini omurgamda gezdirip yeniden arkama geçti. Sanki kendini yavaşlatıyormuş gibi elini daire çizerek tenimde gezdirdi. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Pantolonunun fermuarının açıldığını duydum.

Gözlerimi kapatıp bekledim. Evet.

Becer beni.

SON ŞANS

Saçlarımı avuçlayıp elinin etrafına dolayarak vücudum üzerinde tam kontrol sahibi oldu.

Bacaklarımın arasından bakınca kalın, sert aletinin bacaklarının arasında olduğunu gördüm.

Zonklayan öfkeli aletinin damarları kanla dolmuştu ve ucundan zevk suyu damlıyordu.

Yüce Tanrım.

Aletini ıslak dudaklarımın arasından geçirdiğinde karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Gülümsedim. Bu sesi seviyordum.

Sonra sertçe içime girdi, o kadar sertti ki ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bedenim kontrolden çıkmaya başladı.

Saçlarımdaki acı verici kavrayış, büyük aletinin verdiği doluluk. Sert giriş çıkışlarının inanılmaz hızı.

Vücudum onun emrine amadeydi. Efendi ve onun malı.

Şak.

Şak.

Şak.

Ah... *siktir.*

Yıldızları görürken daha önce hiç bulunmadığım bir kendimi kaybetmişlik seviyesine düştüğümü hissettim. Kontrolden çıkıp titreyerek yoğun bir şekilde boşalırken haykırdım.

İçimden çıkıp beni sırtüstü yatağa attı ve bacaklarımı ayırdı.

Orada bir kukla gibi titreyerek yatıyordum. Gömleğini başının üzerinden çıkarırken kararmış gözleri benimkilere dikilmişti. Geniş omuzları, koyu renk kılların dağıldığı iri göğsü göründü. Karnındaki dalgalı kaslar, mükemmel paketine doğru inen V şeklindeki o mükemmel kas.

Kotunu tekmeleyerek çıkardığında nefesimi tuttum.

Şimdi ne yapıyordu?

Bacaklarımın arasına girdi ve parmaklarıyla beni açıp yaladı.

Acele etmeden koyulaşmış gözlerini bana dikti. Arzusu başka bir seviyeye ulaştı ve sonra sakalı, yüzü, her şeyiyle girişti. En mahrem bölgemde çok sert hareket ediyordu.

Kalın dili beni yalayıp yutarken hiç acıması yoktu. Onun için daha yeni boşalmıştım ama tekrar yaklaştığımı hissediyordum.

Siktir.

Bu adam nasıl bu kadar ateşli olabiliyordu?

Karanlık bir şekilde gülümsedi. Dudakları arzumun kanıtıyla parlıyordu, kalbim göğsümde serbest düşüşe geçti.

Sanırım bu gece yüzde yüze ulaşabilirdik.

24. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Yan yatmış, Hayden'm uyumasını izliyordum; göğsü inip kalkıyor, nefes aldıkça kirpikleri titreşiyordu.

Hiç bu kadar güzel, huzurlu ve dingin bir yaratık görmemiştim.

Usluca gülümsedim. Sanki yüceliğin huzurunda, mükemmellik karşısında sürekli huşu içindeydim.

Bu kadına o kadar âşıktım ki.

Dün akşam ailemle birlikte onu izlerken birdenbire her şeyi anladığım o dönüm noktası anını yaşamıştım.

Onsuz bir hayat hayal edemiyordum, etmek de istemiyordum.

Ve her şey kristal gibi netleşti: Hayden Whitmore'la evlenmek istiyordum...

Londra'ya vardığımızda bir nişan yüzüğü bakacaktım ve mükemmel evlilik teklifini planlamaya çalışacaktım.

Onu gerçekten şaşırtmak istiyordum.

Nasıl?

Belki de... zihnim olasılıklar arasında gezinmeye başladı. Nerede evlenecektik? Onun beyaz gelinliğiyle koridorda bana doğru yürüdüğünü hayal edince içimi heyecan kapladı.

Ben kimim böyle?

Gözleri titreşerek açıldığında onu izlediğimi gördü ve usulca gülümsedi. “Günaydın, Bayan Whitmore.” Onu kucağıma çektiğimde göğsüme doğru gülümsediğini hissettim. Ona sıkıca sarılırken tenimi öptü.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde yattık. Boğuk, uykulu sesiyle “Neden uyanıksın?” diye sordu.

“Sadece günümüzü planlıyordum.”

“Hımm... neler yapıyoruz?”

“Ee...” Şakağını öptüm. “Ailene planladığımızdan birkaç gün önce gidebileceğimizi düşündüm.”

Bana bakmak için geri çekildi. “Gerçekten mi?”

“Hı-hı. Bugün gidebiliriz, böylece Londra’ya gitmeden önce onlarla daha fazla zaman geçirebilirsin.”

“Peki senin ailen ne olacak?” Kaşlarını çatı.

“Ah.” Omzumu silktim. “Onları işte her zaman göreceğim. Bensiz de yaşarlar. İstersen kahvaltıdan sonra gideriz.”

“Aman Tanrım.” Heyecanla gülümsedi. “Tamam.” Ayağa fırlayıp banyoya koştu, sonra koşarak geri geldi ve beni öptü. “Seni seviyorum.”

Bir kez daha banyoya koşmasını izlerken kocaman gülümsedim.

Bir Saat Sonra

Yeraltı otoparkında yürürken Hayden etrafına bakınıyordu. Düğmeye bastığımda garajımın kapıları yükselmeye başladı. “İşte bu.”

İçeri bakarken kaşlarını çatı. “Araban *bu* mu?”

“Hı-hı.” Gururla gülümsedim. Yere yakın ve siyahtı, bir kedi yavrusu gibi mırılıyordu.

“Bu ne tür bir araba?”

“Bir McLaren.”

SON ŞANS

Etkilenmemiş gibi dudaklarını kıvrıldı. “Otuzbirci arabasına daha az benzeyen bir şeyin var mı?”

“Bu otuzbirci arabası değil.” Dehşetle nefesim kesildi. Aslında, haklı olduğu bir nokta olabilirdi. “Onu sürdükten sonra gerçekten otuzbir çekmem gerekiyor çünkü beni acayip sertleştiriyor.”

“Christopher.” Arabaya bakarken kaşları çatıktı. “Ailemle tanışmak için çiftliğe bununla gidemeyiz.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü çok gülünç.”

“Gülünç falan değil, Hayden.” Ellerimi öfkeyle kalçalarımaya koydum. “Bu lanet olası bir sanat eseri.”

Gözlerini devirdi. “Çiftliğe bunu götürmeyeceğiz.”

“Neden ama?”

“Az önce söyledim ya, babam suratına güler.”

“Araba seven bir adam değil mi?”

“Otuzbirci bir adam değil.”

“Flaş haber. Bütün erkekler otuzbir çeker, Hayden.” Gözlerimi devirdim. “Tamam, Porsche’yi almaya ne dersin?” Yanındaki arabayı işaret ettim.

“Hayır.”

İrkildim. “Aston Martin?”

“Daha az bir şeyin yok mu...”

Sözünü kestim. “Muhteşem mi?”

“Gösterişçi.”

“Hayır,” diye tersledim sinirlenerek. “Yok, hem olmasımı neden isteyeyim ki?” Omuzlarımı dikleştirdim. “Eddie bu arabalara bayılırdı,” diye mırıldandım kuru bir sesle.

“Eddie burada değil.” Dönüp asansöre doğru yürümeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Araba kiralama şirketi aramaya,” diye seslenerek karşılık verdi.

“Ne için?”

“Çünkü o özentî arabayla gidersen babam seni canlı canlı yer.”
Arkasından hızla yürüdüm. “Özentî araba mı?”

Yolda giderken bir aşağı bir yukarı zıplıyorduk. “Bu boktan arabanın süspansiyonundan şikâyet edemem.” Gözlerim Hayden’a kaydı. “Çünkü hiç yok.”

Bana kiralattığı Toyota pikap tam da buydu, lanet olası bir bok parçasıydı, üstelik ellerindeki tek renk de kırmızıydı.

Kırmızı bir pikap. *Beni şimdi öldürün.*

Bu hurda yığınıyla görünmektense ölmeyi tercih ederdim.

Hayden gülümsüyordu. Gösterge panelini okşadı. “Bu arabayı sevdim.”

“Bunu mu?” diye dudak büktüm.

“Hı-hı.” Kocaman gülümsedi. “Çok seksi.”

Ona ifadesiz gözlerle baktım. “Bu arabayla ilgili hiçbir şey bende bir şey becerme isteği uyandırmıyor.”

“Eh...” Kıkırdayarak omuz silkti. “Benim hoşuma gitti.”

Dudaklarımı büzdüm. “Neyse ki erkekler konusunda zevkin daha iyi.”

“İşte burası.” Bir yolu işaret etti. “Sağa dön.” Yola girdim ve kocaman ağaçların olduğu yemyeşil tepelerin üzerinden geçtik.

Muhteşemdi.

Vay canına.

Etrafıma bakınırken, “Güzel bir kırsal,” dedim.

“Tanrı’nın kırsalı.”

Etkilenmiş bir şekilde gülümsedim.

“Sen hiçbir şey hakkında konuşma,” dedi.

“Ha?”

SON ŞANS

“Onlara henüz senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Doğru zamanı bulmam lazım.”

Gözlerim ona kaydı. “Bu da ne demek?”

“Şu demek...” Kendini ifade ederken gözlerini irice açtı. “Ben onlarla konuşana kadar hiçbir şey söyleme demek. Onlara henüz yaşamak için eve dönmeyeceğimi bile söylemedim.”

Gözlerim kocaman oldu. “Söylemedin mi?”

“Hayır.”

“Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?”

“Bugün.”

Gözlerim onunla yol arasında gidip geldi. “Bugün ne zaman?”

“Christopher,” diye tersledi. “Onlara söyleyeceğim zaman söylerim. Ben söyleyene kadar o koca ağzını kapalı tut yeter.”

“Lanet olsun, Hayden,” diye mırıldandım. “Her şeyi hallettiğini sanıyordum.”

“İdam mangasıyla tek başıma yüzleşmeyeceğim.”

“İdam mangası mı?” Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek?”

“İşte burası.” Tepenin zirvesinde geniş bir açıklığa ulaştık. Bir ana çiftlik evi ve etrafına dağılmış küçük kulübeler vardı. Yuva gibi ve hoş görünüyordu, bir aile filminden fırlamış gibiydi. “Şu-
raya park et.” Pikap araçların sıralandığı bir açıklığı işaret etti.

Hımm... belki de McLaren bu hurda yığınlarının yanına uymayacaktı.

Arabayı park ettiğimde bir kapının çarptığını duydum. Bir kadın, “Hayden?” diye seslendi.

“Benim, anne. Eve döndüm.”

“Ah,” diye bağırان yaşlı kadınla Hayden birbirlerine doğru koş-
tular. Sarıldıklarında kadın sevinç gözyaşları döküyordu. Hayden da ağlamaya başladı.

Tanrım... Gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Dramatik.

Sarıldılar, sarıldılar, sarıldılar. Bense bir aptal gibi kenarda dikiliyordum.

Merhaba... ben de buradayım, hatırladın mı?

“Anne,” dedi Hayden gülümseyerek. “Bu Christopher.”

Annesi beni baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. “Eh... sen gördüğüm en yakışıklı adam değil de nesin?”

“Merhaba.” Gülümseyerek elimi uzattım. Görmezden gelerek bana sıkıca sarıldı, o kadar sıkıyordu ki neredeyse bir kaburgamı kıracaktı.

Güçlü kadın.

“Merhaba, Christopher.” Hayden’in annesi gülümsedi. “Ben Valerie.”

“Merhaba, Valerie.”

Kollarını ikimize birden dolayarak bizi eve doğru götürdü. “Tanrıya şükür ki evdesin, bebeğim. Seni çok özledik.”

Hayden genişçe gülümseyerek annesinin şakağını öptü.

“Seni seviyorum, anne. Yüzünü görmek çok güzel.” Hayden tebessüm etti. “Babam nerede?”

“Çalışıyor. Birazdan öğle yemeği için döner.”

Hayden bana bakarak gülümsedi. Çok mutluydu ve doğal ortamındaydı. “Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hımm... İdam mangası yorumu şu anda gerçek bir bağlam kazanmaya başlıyordu.

Sikeyim.

Uyurken ölü gibi görünen üç büyük köpeğin yanından geçip merdivenlerden yukarı, verandaya ve evin içine doğru yürüdük. “Çok güzel görünüyorsun, Hazy. Çok renkli ve çok daha rahat.”

“Ah, anne, her şey harikaydı. Babamla sen de seyahat etmelisiniz.”

Hayden’la annesi sohbet edip gülüşürken ben de eve bakındım. Eklektik bir tarzdaydı, sanki her şey bir ikinci el mağazasından alın-

SON ŞANS

miş gibiydi. Dört kanepesi vardı ama hiçbirisi birbirine uymuyordu. Yemek masası antika görünüyordu ama sandalyelerin hepsi farklıydı. Duvarlardaki sanat eserleri duvar halılarından tablolara, pastel boya çizimlerine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Birbiriyle uyuşmayan renklerde büyük halılar her yerdeydi ve kocaman da bir şömine vardı. Antika görünümlü fincan tabaklarından oluşan bir koleksiyon sanki ulusal hazineymişçesine duvarda sergileniyordu. İçerisi ılık kek gibi kokuyordu ve çok dingin bir Hayden havası vardı.

Gülümsedim. Beklediğim bu değildi ama mantıklı geliyordu. Hayden yapbozunun bir parçası daha yerine oturmuştu.

“Biraz kek al.” Valerie bir mutfak havlusunu kaldırıp keki gösterirken gülümsüyordu.

“Fırından yeni çıkmış.” Hayden keki keserken tebessüm ediyordu. Bıçak keki keserken buhar yükseldi.

“Kendin mi pişirdin?” diye sordum şaşırarak.

“Elbette.” Valerie sanki bu aptalca bir soruymuş gibi kaşlarını çattı.

“Annem, Finger Lakes’in en iyi aşçısıdır.” Hayden gururla gülümsedi.

“Harika.” Gülümsedim. Bu bilgiyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama neyse.

Kapılar gürültüyle açıldığında hepimiz döndük ve kapıda botlarını çıkaran iri yarı bir adam gördük.

John Wayne’e benziyordu... sadece daha sertti ve güneşten daha çok yıpranmıştı. İş kıyafetleri kirli ve eskiydi, adamda ise saçmalıklara tahammül etmeyen bir hava vardı.

“Kızım mı evine dönmüş?” diye seslendi.

“Benim, baba.” Hayden ona doğru koştu ve sarıldılar.

“Buralarda yüzünü göstermenin zamanı gelmişti,” dedi derinden gelen sesiyle.

* Özellikle kovboy filmleriyle tanınan Amerikalı ünlü erkek oyuncu. (ç.n.)

Hayden saf bir neşeyle güldü.

Adam iri ve korkutucu görünümlüydü. Elini mi sıksam, yoksa kaçsam mı bilemeden dikiliyordum.

“Bu kim?” dedi.

“Baba.” Hayden kolunu bana doğru uzattı. “Bu Christopher. Christopher... babam Harvey.”

“Merhaba, Bay Whitmore.” Gülümseyerek elini sıktım.

Eli o kadar sertti ki el gibi bile hissettirmiyordu... bir zımpara kâğıdı veya tahta parçası da olabilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Beni baştan aşağı süzdü. “Christopher, ha?”

Sahte bir şekilde gülümsediğimde Hayden elimi tuttu. “O önemli, baba.”

Sanki babasını kibar olması için uyarıyormuş gibiydi.

Harika, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Harvey sandalyeyi işaret etti. “Otur, çocuk.”

Çocuk.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey söyleme. Kahrolası hiçbir şey söyleme.

Umursamaz bir tavırla sandalyeye çöktüm.

Değerlendiren gözleri masanın karşısından benimkilere dikildiğinde sahte bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Hadi bakalım, ihtiyar.

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

Hayden, “Baba,” diye araya girdi aceleyle. “Soru bombardımana tutmadan önce Christopher’ın yerleşmesine izin ver.”

Ya da hiç tutma.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı Hayden. “Bu da kim?”

Hepimiz tamamen siyah olan kediye baktık. Uzun ve siskaydı. Kediden çok fareye benziyordu aslında.

“Bu Milly’nin yavrusu.” Valerie gülümsedi.

SON ŞANS

“Milly’nin yavrusu mu oldu?”

“Sekiz tane.”

“Jaguara benziyor.” Hayden kendinden geçmişti.

Sadece çok daha az etkileyici.

Harvey sert bir şekilde, “İyi bir kedi,” dedi. “İnsan sarrafıdır. Adı Bryan.”

Harvey bir kedi insanı mıydı?

Lanet olsun, resmen hiçbir ortak noktamız yoktu. Hayden bana bakarak gülümsediğinde neden burada olduğumu hatırladım.

Odaklan.

Sohbet etmeye çalıştım. “Çok güzel bir yeriniz var.”

“Teşekkür ederim.” Valerie gülümsedi. “Burada yaşıyoruz...” Konuşmaya devam etti ama ben konsantre olamıyordum. Kedi şimdi bacağıma sürtünüyordu. Bacağıma çaktırmadan yolundan çektiğimde ayaklarımın üzerine düştü.

Harvey, “İki mülk ötedeki çiftlik...” diye devam ediyordu.

Bryan ayakkabı bağcıklarını çiğnemeye başlayınca ayağıma çektim.

Siktir git, kedi.

“Nerelisin, Christopher?” diye sordu Harvey.

Bryan bacaklarımı iki pençesinin arasına alıp kavalkemiğimi ısırdı. “Ahh.” Olduğum yerde sıçrayıp masanın altına baktım. “Bryan aşağıda biraz vahşileşti.” Sinsi şerefsizi izlerken kaşlarımı çat-tım. “Gerçekten küçük bir jaguar gibi bir şey.”

Hayden benim yerime, “New York,” diye cevap verdi ve kayıtsızca kahvesini yudumladı.

Keskin, vahşi dişler çoraplarımın üzerinden bilek kemiğime geçtiğinde hiçbir sorun yokmuş gibi davranarak içten içe irkildim.

Ahh.

Aşağıda ne haltlar oluyordu?

Harvey konuşmaya devam ediyordu. “O lanet şehir çok kalabalık.”

“Evet, evet, öyle.” Masanın altına bakınca Bryan’ın tekrar bana saldırmak için hazırlandığını gördüm. Arkaya doğru gerinip saldırmaya hazırlanırken kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Terlemeye başladım.

Biraz yardıma ne dersin, Hayden?

Harvey, “Nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

Kediden kuduz kapılıyor muydu? Bryan gerçekten saldırınca bacağıma keskin bir acı saplandı. “Ahh,” diye bağırdım.

“Neler oluyor?” Hayden kaşlarını çattı.

“Senden hoşlanmadı mı?” diye sordu Harvey kuru bir sesle.

“Ah, benden çok hoşlandı.” Jilet gibi keskin dişler kemiğime kadar batarken gülümsedim. “Belki biraz fazla hoşlandı. Annemin alerjisi var.”

“Kedilerden hoşlanmaz mısın?”

“Onlara bayılırım,” diye yalan söyledim gülümseyerek. “Bu gece küçük Bryan’a sarılarak uyumak için sabırsızlanıyorum.”

Aslında yalan sayılmazdı. Ben eskiden beri kedilere fısıldayan biri olmuştum*. Davranış problemleri olan küçük, aşağılık jaguarlaraysa o kadar değildi.

Harvey’nin soğuk gözleri benimkilerle buluştu.

“Hadi gidip odamıza yerleşelim.” Hayden ayağa kalkarak anı bozdu. “Evde olmak çok güzel, baba.”

Harvey kızını kendine çekip kucakladı.

“Akşam yemeği altıda.” Valerie gülümsedi.

Ön kapıdan çıkan Hayden’ı arabaya kadar takip ettim. Çantalarımızı aldığımızda eve dönecek oldum.

“Bu taraftan,” dedi.

* Yazar burada İngilizcede kedi anlamına gelen pussy kelimesinin argodaki kadın cinsel organı anlamına gönderme yapıyor. (ç.n.)

SON ŞANS

“Nereye?”

“Arazide kendi evim var.”

“Öyle mi?”

Bunun için şükürler olsun.

“Harika.”

Yolun 150 metre kadar yukarısına yürüdük ve küçük, şirin bir kulübeye geldik. Hayden kapıyı açtığında gülümsedim.

İşte şimdi bu... çok daha iyiydi.

Pastel renklerde, sade, rahat mobilyalarla dekore edilmişti ve Hayden’in sakinleştirici varlığını anında hissedebiliyordum. “Burası çok güzel, bebeğim.” Gülümseyerek etrafa bakındım.

“Benim hoşuma gidiyor.” Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakındı. “Yatak odam üst katta.” Beni merdivenlerden yukarı çıkardı, üst katın tamamı yatak odasıydı. Kadınsı, tatlı ve romantikti... tıpkı onun gibi.

Ayrıca inlemeleri duyabildiği benim yatak odamın aksine, burada hissedebildiğim tek şey eski sevgiliyle sevişmesiydi.

Yatağa bakarak içinde başka bir adam olduğunu gözümün önüne getirdim. Ona orada sahip olmuş muydu? Tabii ki olmuştu. Öfkeyle gözlerimi kaçırdım.

Ona sahip olmuş olmasından nefret ediyorum.

Hayden aklımı okuyormuş gibi, “Yatak yeni,” dedi.

Minnettar olarak başımı salladım. “İyi haber.” Onu kollarıma alarak usulca öptüm. “Baban benden nefret ediyor.”

Kıkırdadı. “Babam herkesten nefret eder.”

Yeniden öpüştüğümüzde dili benimkine dolanırken onu geri geri yürüttüm. “Bu yatağı vaftiz etmeliyiz.” Gülümsedim.

Göz kamaştırıcı ve becerilebilir bir şekilde bana baktı. “Bunu söyleyeceğini nasıl biliyordum?”

Onu yatağa attım. “Şanslı tahmin.”

Hayden arkamdaki yatak odasında giyinirken jileti yüzümde aşağı çektim.

“Yani planı biliyorsun?” diye sordu.

“Evet.”

“Neymiş peki?”

“Bütün konuşmayı senin yapmana izin vermek.” Jileti yıkarken gözlerimi devirdim.

Hayden kafayı yiyordu ve itiraf etmeliydim ki bulaşıcıydı. Sevgili ihtiyar Harvey’nin buralarda bir yerde bir ya da iki av tüfeği olduğuna emindim.

Bir de masanın altında beni canlı canlı yemek isteyen o vahşi kedi vardı. Umuyordum ki o şerefsiz, geceleri kediler ne avlıyorsa onu avlamak için dışarıda olurdu.

“Ve annem ne pişirmişse, onu yiyeceksin.”

Tıraşı bırakıp başımı kaldırdım. “Ha?” Beynim tutukluk yaparken ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Annem gerçek bir taşralıdır. Sadece... babamın gözüne girmek istiyorsan, annem tabağına ne koyarsa ye.”

“Ne gibi mesela, ne pişirmiş olabilir ki?”

“Bilmem.” Deodorantını sürdü. “Sakatatla yemek yapmayı sever.”

“Sakatat mı?” Kaşlarımı çattım.

“Bilirsin işte, beyin ve böbrek gibi şeyler.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Terlemeye başlarken ona bakakaldım. Masanın üzerine dizilmiş organları gözümün önüne getirince bayılacak gibi oldum.

“Sadece.Hepsini.Ye.” Gözlerini irileştirdi.

SON ŞANS

“Elbette yiyeceğim. Benim ne tür bir pısrık olduğumu sanıyorsun?”

Böyle işi sikeyim.

“Saçımı yaparken yolumdan çekil,” dedi.

Onu yalnız bırakıp aşağı indim ve Elliot’a mesaj attım.

Ailesiyle akşam yemeği yemek üzereyim.

Babası benden nefret ediyor.

Annesi organ pişiriyor ve kedi masanın altından

taşaklanımı koparmaya çalışıyor.

Benden bir daha haber alamazsan bunu
polise gönder.

25. BÖLÜM

“Merhaba.” Mutfığa girdiğimizde Hayden gülümsedi.

“Merhaba.” Ocakta bir şey karıştıran Valerie de gülümsedi. “Akşam yemeği on dakikaya hazır.”

“Hımm, çok lezzetli kokuyor,” dedim. Şaka yapmıyordum; gerçekten enfes kokuyordu.

“Sevdiklerim için sadece en iyisi,” diye cevap verdi Valerie. “Baban oturma odasında.”

Hayden oturma odasına giderken ben arkada kalarak bir süre Valerie’yi izledim. Taşra sevecenliğinin timsaliydi. Hayden’ın sıcak ve mutlu mizacını nereden aldığını anlıyordum.

Valerie’de fazlasıyla vardı. Ondan taşıyordu ve tanıştığımız anda bunu hissetmişim, onu çoktan tanıyormuş gibiydim.

Huysuz kocasının tam tersiydi. Harvey ile anlaşılamayacağımızdan ve bunun her şeyi mahvedeceğinden korkuyordum.

Hayden ailesinin bastığı yere tapıyordu. Onlarla işleri berbat edersem, onunla da berbat ederdim.

Mutfakta biraz daha takıldım. Valerie’ye, “Günün nasıldı?” diye sordum.

“İyiymi, tatlım.” Bilgiç gözleri benimkilere dikilirken sıcak bir şekilde gülümsedi. “Göründüğü kadar korkutucu değildir, hayatım.”

“Bildiğim iyi oldu.”

SON ŞANS

Biraz daha oyalandım. “Tavsiyen var mı?”

“Harvey’yle başa çıkmak için mi?”

Başımı salladım.

“Kendin ol.”

Kaşlarımı çattım.

“Harvey her şeyden çok dürüstlüğe saygı duyar.”

“Ben de öyle.”

“Sen de öyle.” Kolumu okşadı. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Hayatım, Hayden’la her gün konuşuyorum. Seninle çoktan yakın arkadaşmışız gibi hissediyorum.”

Kendimi biraz daha iyi hissederek gülümsedim. “Eee... kızınız sizin için bir övünç kaynağı, Bayan Whitmore. O tanıdığım en güzel insan.”

Duygusallaşınca gözleri yaşardı. “Biliyorum.”

Hayden köşeden dönerek, “Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Sadece konuşuyorduk.” Valerie gülümsedi.

“Bu hayatımın en güzel gecesi.” Hayden kollarını belime doladı. “En sevdiğim insanların hepsi aynı evde.”

Şakağını öptüm.

“Gel de babamı gör.” Elimden tutup beni oturma odasına çektiğinde Harvey’nin oturma odasının köşesindeki televizyon koltuğunda oturduğunu gördüm.

“Merhaba, Bay Whitmore.” Gülümsedim.

Gözleri benimkilere dikildi ve kanepeyi işaret etti. “Otur.”

“Teşekkürler.” Kanepeye oturdum.

“Siz ikiniz sohbet edin. Ben anneme yardım edeceğim,” dedi Hayden.

Beni burada onunla bırakma.

“Tamam,” diye cevap verdim.

Harvey elinde kumandayla televizyon izlemeye devam etti.

Dudaklarımı büktüm. Gözlerim televizyonla onun arasında gidip geldi. Sohbet falan etmem gerekiyordu.

“Amerikan topraklarına geri dönmek güzel,” dedim.

Başını salladı ve ilgilenmiyormuş gibi televizyon izlemeye devam etti. Bir şey söylemesini bekledim... söylemedi.

Kaba herif.

“Bu kadar büyük bir çiftlikte çok iş olsa gerek,” dedim.

“Hayden bize yardım etmek için artık eve döndü,” derken gözleri televizyona sabitlenmişti.

Burun kemiğimi sıktım. *Doğruca kendi kazdığım kuyuya düştüm.*

Ne diyeceğimi bilemeden sessiz kaldım. Hayden’in benimle Londra’ya geleceğini öğrenince tepesinin tası atacaktı.

Bir saldırı planı bulmak için zihnimi yoklarken parmaklarımı kanepenin kolçağında gezdirdim.

Hayden, “Yemek hazır,” diye seslendi.

Harvey ayağa kalkıp yanımdan geçerek odadan çıktığında arkasından ters ters baktım.

Cidden mi?

Daha az misafirperver olabilir miydi?

Tanrıya şükür, Hayden bu kaba herife değil de annesine çekmişti.

İçeri girdiğimde yemek masasının üzerinde tabak tabak lezzetli yemekler gördüm.

Tanrım... bir haftadır yemek mi yapıyordu? Annem tüm hayatım boyunca bu kadar çok yemek pişirmiş miydi bilmiyordum.

“Gelecek başkaları da var mı?” diye sordum.

“Hayır.” Hayden gülümseyerek sandalyemi işaret etti. “Sadece biz.”

“Vay canına.” Oturdum. “Leziz görünüyor.”

SON ŞANS

Hayden yanıma oturup elimi tuttu ve bana gülümsedi.

Sorun yoktu. Bu onun içindi.

Tabaklarımızı sessizce doldurduk. Harvey, “Ne iş yapıyorsun, çocuk?” diye sordu.

“Christopher,” diye düzelttim. “Bana çocuk demeyin.”

Hayden masanın altından ayağıma bastı.

Terbiyeli ol.

Harvey’nin gözleri benimkilere dikiliyken çatalımla bir lokma yemek aldım.

Ah, kahretsin, kontrol etmeyi unutmuştum... bu sakatat mıydı? Çiğnerken tabağımı inceledim. Olağan dışı bir şey göremiyordum.

“Sana bir soru sordum.”

“Reklamcılık işindeyim,” dedim ters bir şekilde.

Hayden uzanıp elini uyluğuma koyarak susmamı hatırlattı.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. “Şu jaguar nerelerde?”

“Ah, Bryan mı?” Valerie gülümsedi. “Birazdan akşam yemeği için eve döner.”

“Gün boyunca nereye gidiyor?”

“Kim bilir?” diye cevap verdi Harvey. “Fare peşindedir büyük ihtimalle.”

Evet, konuşmayı benden uzak tut. “Çiftlik ne zamandır sizin?” diye sordum.

“Bu arazideki üçüncü kuşağız,” dedi Harvey. “Yakında dördüncü olacağız.” Hayden’a göz kırptı.

Hayden babasına gülümserken midem burkuldu.

Siktir.

Tarikat gibi bir şey.

“Nerede yaşıyorsun, Christopher?” diye sordu Harvey.

Bana Christopher demişti. Küçük bir zafer elde etmiştim. “Ben...” Duraksadım. Siktir, buna nasıl cevap verecektim? “New York ve Londra arasında gidip geliyorum.”

Harvey kaşlarını çattı. Gözleri Valerie'ninkilerle buluşmak için ona döndü.

Hayden, "Christopher'ın ailesi çok başarılı," dedi.

"Nasıl yani?" diye sordu Harvey kuru bir sesle.

"Miles Medya adındaki büyük şirketi biliyor musun?"

"Hayır."

"Hani şu gazeteleri yapan?"

"Ne olmuş ona?" diye cevap verdi.

"O, Christopher'ın aile şirketi."

Harvey'nin gözleri benimkilere döndü. "Yani... masa başında mı çalışıyorsun?"

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Beni kızdırma, yaşlı adam.

"Başarılı bir şirket için reklamcılık yapıyorum ve saygısızlığınızı takdir etmiyorum, Bay Whitmore."

Gözleri gözlerimden ayrılmazken yüzünden bir gülümsemenin izi geçti.

"Bilgisayar başındayım, masa değil. Yanlış on yıldasınız," diye mırıldanarak çatalımdaki yemekten bir ısırık aldım.

Harvey kıkırdadı, belli ki beni sinir ederek kendini eğlendiriyordu.

Şerefsiz.

Hayden sakinleşmemi işaret edercesine masanın altından uyluğuma hafifçe vurdu.

"Peki... sence bu," deyip aramızdaki havayı işaret etti. "İkiniz farklı ülkelerde yaşarken nasıl devam edecek?"

Sessiz kalarak Hayden'a baktım ve tek kaşımı kaldırdım.

Söyle ona. Ona şimdi söyle.

"Şey... Bazı haberlerim var." Hayden duraksadı. "Christopher'la yaşamak için Londra'ya taşınıyorum."

SON ŞANS

Tabaklara çarpan çatal ve bıçakların sesi odanın içinde yankılandı.

Valerie nefesini tuttu.

Terlemeye başladım. *Sikeyim ya.*

Harvey'nin soğuk gözleri benimkilere dikildi ve ağzındaki yemeği çiğnemeye devam ederek bu bilgiyi değerlendirdi.

"Bu... yeni bir macera olacak," diyen Hayden'in gözleri endişeyle ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Londra'da nerede yaşıyorsun?" Harvey konuşmayı bana yönlendirdi.

"Şehirde bir dairem var."

"Daire mi?" Kaşlarını çattı. "Hayden'in gerçekten de şehrin göbeğinde temiz hava olmayan bir kutuda yaşamasını mı bekliyorsun?"

"Baba," diye fısıldadı Hayden.

Elini dur dercesine yukarı kaldırdı. "Bak, bebeğim, bunu uzun uzadıya düşünmelisin. Londra'nın ortasında inek falan yok, Hayden."

Hayden sessiz kaldı.

"Bundan hoşlanmadım. Bundan hiç mi hiç hoşlanmadım," dedi Harvey.

"Bu bir deneme."

"Deneme mi?" diye patladı Harvey.

"Hayden için," diye kendimi düzelttim. "Eğer şehir hayatını sevmezse... o zaman..." Omuz silktilim.

"O zaman ne?" diye çıkıştı.

"Bilmiyorum ama lütfen şunu bilin, Bay Whitmore, Hayden'i seviyorum," diye açıkladım. "Kendi mutluluğumu asla onunkine değişmem."

Hayden kucağımda duran elimi tuttu.

"Ve bir gün onunla *evleneceğim*. Sizin izniniz olsun ya da olmasın."

Gözlerini kısarak bana ters ters baktı.

“Hayden Londra’da yaşamaktan hoşlanmazsa, onu asla orada isteği dışında tutmam.”

“Peki ya burada yaşamak isterse?”

“O zaman yaşarım.” Omuz silktim.

“Omuz silkmek de ne demek oluyor?” diye bağırdı. “Omuz silkmek kızımın tüm geleceğini bağlamak için yeterli değil.”

“Bu... anlayışla karşılayacağım demek oluyor,” diye tersledim.

“Seninle olduğum sürece mutlu olacağım.” Hayden bana bakarak gülümsedi.

Eğilip onu öptüm. “Ben de, bebeğim.”

“Yok daha neler,” diye terslendi Harvey. Elindeki peçeteyi tiksintiyle masaya fırlatarak hışımla odadan çıktı.

Valerie ona, “Bunu yemeyecek misin?” diye sordu.

“İştahım kaçtı,” diye seslendi. Sert adımlarla koridorda ilerlediğini ve yatak odasının kapısının çarptığını duyduk.

Hayden nefesini dışarı verirken, annesi hareketsiz oturuyordu, görünüşe göre şok içindeydi.

“Onu seviyorum, anne,” diye fısıldadı Hayden.

“Biliyorum.” Valerie hüznle gülümsedi.

“Ben sadece...”

Valerie sözünü kesti. “Biliyorum.”

Kedi içeri girerek dikkatimizi dağıtmaya çalışıyormuş gibi sevimli bir şekilde yere yattığında gözlerimi devirdim.

On dakika önce neredeydin, aptal kedi?

Kahrolası geç kaldın, Bryan.

İki saat sonra yatağımızda uzanmış, televizyon izliyorduk. Hayden sessizdi ve babası hışımla çıkıp gittiğinden beri neredeyse iki çift laf bile etmemişti.

Benden uzağa bakacak şekilde yan yatarken elim kalçasındaydı.

SON ŞANS

“Fikri değişecektir,” dedim. “Beni tanıdıktan sonra eminim...”
Sözümü kesti. “Biliyorum.”

Yine de dürüst olmak gerekirse, bunu yapıp yapmayacağını gerçekten bilmiyordum.

Birbirimizden daha farklı olamazdık.

Hayden başucundaki lambayı kapatarak, “İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler öpücüğü alacak mıyım?”

Doğrularak beni öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Uzanıp tekrar sırtını bana döndü.

Hımm... sanırım bu akşam benim için taşra sevecenliği yoktu.

“Bu akşam bir organ yedim mi?” diye sordum.

Hayden kıkırdadı. “Seninle dalga geçiyordum, şapşal.”

“Ah.” Gülümsedim. “Tanrıya şükür.” Tamamen kanmıştım.

Televizyonu ve başucumdaki lambayı kapattığımda karanlıkta uzanmaya başladık.

Uzaktan, “Mööööö,” sesleri geliyordu. “Mööööö.”

Yarım saat boyunca ineklerin senfonisini dinledim.

“Bu inek bunu neden yapıyor?” diye sordum. “Boğazı ağrımıyor mu?”

“Birkaç buzağımız yolda. İçlerinden birinin doğum sancısı çektiğini söyleyebilirim.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. Ne kadar tuhaftı. “Hamile olduklarını nasıl anlıyorsun?”

Kıkırdadı. “Sen bir aptalsın.”

“Ama...”

“Aman Tanrım, Christopher.” Güldü. “Çok komiksin.”

Komik mi?

Karanlıkta uzanmış, meşru bir sorunun cevabını bilmediğim için neden komik bir aptal olduğumu düşünüyordum.

Yani cidden... nasıl biliyorlardı ki?

Yüksek sesli bir motor sesiyle uyanarak kaşlarımı çattım.

Bu da neydi böyle?

Hayden yatakta benimle değildi.

Şafak vakti saat erkendi. Güneş yeni doğuyordu. Kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve gözlerimi kıstım... ha?

Doğru mu görüyordum?

Sis, zeminde dönüp duruyordu ve Hayden kocaman bir traktörü otlaktan geçirip uzaklara doğru sürüyordu. Kucağında da bir köpek oturuyordu.

Neler oluyordu?

Traktör mü kullanıyordu? Ve... köpekler traktöre mi biniyordu?

Lanet olsun, sırada ne vardı?

Aşağı inip kendime bir fincan kahve yaptım ve duş aldım. Güneş tamamen doğmuştu ve Hayden hâlâ dönmemişti.

Ön kapıyı açtığımda kapının önünde başka bir kocaman köpek yatıyordu.

Üzerinden geçerken, “Kütük gibi bir köpeksin,” diye mırıldandım. “Neyin var senin, traktöre tırmanamayacak kadar şişman mısın?” Otlığa doğru yürüyüp etrafa bakındım; güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyordu. Ben bile buranın oldukça güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hayden’ın gittiği yöne doğru yürüdüm. Nerede olduğunu merak ediyordum.

On beş dakika sonra tepeye geldiğimde traktörün durduğunu, Hayden’ı ve kopan yaygarayı gördüm.

Orada ne yapıyorlardı?

Odaklanmaya çalışarak gözlerimi kıstım. Sanırım Harvey de

SON ŞANS

oradaydı... hımm, artık geri dönemezdim. Beni çoktan görmüşlerdi.

Her neyse. Benden nefret ediyorsa, ediyordu.

Yaklaştıkça yaklaştım, burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir inek yan yatmıştı, bacağı havadaydı ve otlaktaki tüm inekler izlerken bağıırıyordu.

Bu çok garipti... Yürümeye devam ettim, yaklaştıkça Hayden'in ineğin yanında diz çöktüğünü gördüm.

Ne yapıyordu?

Ah...

Gözlerim dehşetle kocaman oldu.

Hayden'in kolu, koltukaltına kadar ineğin kıcına girmişti... yoksa bu vajina mıydı... ya da...

Dizlerimin bağı çözülürken yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Kendimi hiç iyi...

HAYDEN

Güm...

Babam, "Tanrı aşkına," diyerek inledi.

Başımı kaldırıp bakınca Christopher'ın bayılarak sertçe yere çarptığını gördüm.

Buzağıyı çevirmeye çalışırken kıkırdadım. "Gidip ona yardım et."

"Hayır, Hayden," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Baba, burada biraz meşgulüm."

Hâlâ baygın olan Christopher'a doğru yürürken, "Onun tatlı çocuk saçmalıklarına ayıracak vaktim yok," diye mırıldandı.

“Çüş, kızım,” diye fısıldadım buzağının pozisyonunu ayarlarken. “Bu sana yardım edecek.”

Babamın Christopher’a doğru eğilmesini ve yüzünü hafifçe tokatlamasını izlerken gülümsedim.

Geride durup neler olacağını görecektim.

Christopher kendine gelerek doğruldu. “İyi misin, bebeğim?” diye seslendim.

Utanarak başını salladı.

“O iyi,” diye seslendi babam. Christopher’ın başını tutup saçlarına baktı ve duyamadığım bir şeyler söyledi.

Christopher silkinerek ondan kurtuldu. “Sakın bana dokunma,” dedi öfkeyle.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm.

“Bu aptalın kafasına dikiş atılması lazım,” diye seslendi babam.

“Ah, olamaz.” Ayağa kalktım.

“Sen orada kal,” diye seslenen babam, Christopher’ın ayağa kalkmasına yardım etti. “Ben onu kasabaya götürürüm.”

İçsel bir risk değerlendirmesi yaparken bir an için onlara baktım. Tamam... bunu yapmalarına izin vermeliydim. Kavga ederek bir sonuca varırlarsa, varırlardı. Birbirlerinin değerini anlayacaklarına inancım tamdı.

“Bu sorun olur mu?” diye seslendim. “İneği bırakamam.”

Christopher başını salladığında koşarak onun yanına gittim. Başının arkasından gömleğine kan süzülüyordu. “Başka bir yerin yaralandı mı?”

“Sadece gururum.” Omuz silkti.

Babam başını arkaya atıp kahkaha attığında gülmemeye çalıştım, gerçekten çalıştım ama başaramadım.

“İkinizin bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim,” diye çıkıştı Christopher. “İç kanama geçiriyorum. Belki de beynimde anevrizma geliyordur.”

SON ŞANS

“Babam sana göz kulak olur.” Gülümsedim.

“Olur mu sence?” Christopher gözlerini irileştirdi.

“Eve gel, çocuk. Sana dikiş atacağım,” diye takıldı babam. “İlk yardım çantasında iğne iplik var.”

Yüksek sesle gülmemek için dudağımı ısırđım.

“Kahrolası başıma dokunmanın imkânı yok, seni manyak. Uzman bir plastik cerraha ihtiyacım var. Ve bana *çocuk* deme!” diye bağırdı Christopher.

Babam Christopher’ı kolundan tutup kaldırırken daha çok güldü. Hâlâ sersemlemiş ve biraz da sarsılmış durumdaydı. “Düşündüğümde daha büyük bir aptalsın.”

İneğin olduğu yere dönerek yanında diz çöktüm. Buzağı döndüğüne göre onunla ilgili her şey artık planlandığı gibi ilerlemeliydi.

Christopher’ı hastaneye kendim de götürebilirdim... ama götürmeyecektim.

Buna ihtiyaçları vardı.

Saat on birdi ve yeni duş almıştım. Bir sürü çamaşır yıkamıştım, Christopher’ın hastaneden dönmesini bekliyordum. Ona dikiş atılırken babam arayıp iyi olduğunu ve birazdan evde olacaklarını söylemişti.

Babamın Christopher’da benim gördüklerimi görmesini sağlamak için bir haftam vardı. Bunu nasıl yapacağımdansa hiç emin değildim. Christopher’ın gerçek kişiliğini görebilmem için onunla üç ay yaşamam gerekmişti.

Hem de ne güzel bir kişilikti.

Kapıdan *tık tık* sesi geldi.

Kapıyı neden çalıyordu ki? “Açık,” diye seslendim. Çamaşırları

kurutucudan çıkarıp sepete koydum, oturma odasına doğru yürüdüğüümde olduğıum yerde kalakaldım.

Regi orada duruyordu.

Daha olgun, daha iriydi...

“Merhaba, Haze.” Umutla gülümsedi.

Kaşlarımı çattım, konuşamayacak kadar şok olmuşum.

Bana doğru bir adım attı. “Çok...” Boğazındaki yumruyu gidermek için yutkundu. “Güzel görünüyorsun.”

“Burada ne işin var?” Kaşlarımı çattım.

“Seni görmek istedim.”

“Neden?”

“Her zaman seni düşünüyorum.”

Öfkeli kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. “Düşünme.”

“Sen beni hiç düşünüyor musun?”

“Hayır,” dedim tükürür gibi.

Yani, aslında düşünüyordum... Christopher’la tanışana kadar her kahrolası gün.

Artık düşünmüyordum.

“Seni özlüyorum...” diye fısıldadı.

“Ne?” Yüzümü buruşturdum.

“Gençtim, Haze.” Omzunu silkti. “Neye sahip olduğumu bilemedim.”

Kapı çarpılarak açıldı ve Christopher içeri girdi. Kalbim bu defa durdu.

Siktir.

Gözleri benimle Regi arasında gidip geldi. “Merhaba.”

“Merhaba, bebeğim.” Gülümsedim. “Bu Regi. Regi, bu da Christopher, nişanlım.”

Christopher’ın yüzünden bir kaş çatma ifadesi geçti. “Sen kimsin?” diye sordu Regi’ye.

SON ŞANS

Regi, takdim şeklime sinirlenmiş gibi çenesini yukarı dikti. “Ben Hayden’in çocukluk aşkıyım. İlk aşkı.”

Olamaz.

Christopher tek kaşını kaldırdı. “Buraya gelecek kadar yüzsüz-sün demek.”

“Bu da ne anlama geliyor?” Regi kaşlarını çatı.

“Bence Hayden’a bir özür borçlusun.”

“Ne için?”

Christopher ona ters ters bakarak bir adım yaklaştı. “Sana hatırlamak için kıcını tekmelememi mi istiyorsun, seni korkak pislik?”

Regi geri adım attı.

Kalbim Christopher’a, parlak zırhlı şövalyeme olan sevgimle kabardı.

“Özür dileyecek hiçbir şeyim yok,” dedi Regi tükürür gibi.

Christopher sakince, “Bir,” dedi.

Gözlerim irileşti... bu da neydi? Geri sayım mı yapıyordu?

“İki...”

“C-Christopher,” diye kekeledim. “Boşver.”

“Sana bir özür borçlu, Hayden,” diye çıkıştı. “Bunu duymak istiyorum.”

“Genç olduğum için özür dilemeyeceğim,” diye tersledi Regi. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendiren *tek* şey Hayden.” Christopher onu tişörtünden yakalayarak kapıdan dışarı fırlattı ve beş basamak aşağı düşürdü. “Lanet olası bir şansın vardı ve sen onu mahvettin,” diye bağırdı. “Benimkini de mahvetmeye çalışma. Ondan uzak dur, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın.”

Regi şok içinde eve bakıyor, nefes almak için çırpınırken göğsü inip kalkıyordu.

“Beni duydun mu, lanet olası?” diye uyardı Christopher.

Başını sallayan Regi, son bir kez daha bakıp sert bir tavırla arabasına doğru yürüdü.

Şok olmuş bir halde ön kapıdan çıkıp döndüğümde babamın kapının yanında durduğunu gördüm. Her şeyi duymuştu.

Gözlerim kocaman oldu. Tamamen şok içindeydim. “Baba...”

Babamın yüzünden bir gülümseme izi geçerken göz kırptı. Tek kelime etmeden dönerek eve doğru yürüdü ve “Akşam yemeği saat altıda,” diye seslendi.

Kavgaya hazır ve kızgın erkeğime bakarak gülümsedim. “Bu gece şans yüzüne *çok fena* gülecek.”

“Zamanı gelmişti,” diye homurdanarak yanımdan geçip eve girdi. “O heriften nefret ediyorum.”

Sineklikli kapı sertçe kapandığında gururla gülümsedim.

İşte bu benim erkeğimdi.

Bir Hafta Sonra

Havaalanının biniş salonunda oturuyorduk. Çok güzel bir hafta geçirmiştik. Ailem taşınmamdan mutlu olmasa da Christopher’da ne gördüğümü anladıklarını düşünüyordum.

Onun o ukala ağzı, babamın itiraf etmek istediğinden çok daha fazla sırtmasına neden olmuştu.

Ve annem... resmen o da yarı yarıya ona âşık olmuştu.

Christopher kitap okuyordu. Ticari bir uçakla uçacaktık çünkü aile uçakları çoktan kullanımdaydı.

“Ben bir dergi alacağım,” dedim.

“Tamam, bebeğim.”

Gazete büfesine gidip seçeneklere bakarken gazetelerden birinin manşetini görünce kalakaldım.

SON ŞANS

Christopher Miles Nihayet Saklandığı Yerden Çıktı

Bu da neydi?

Bu *benim* Christopher'ım mıydı? Gazeteyi elime aldım. "Bunu alayım, lütfen."

Kasiyere ödeme yaptım ve oturup habere gelene kadar gazeteyi karıştırdım.

Gözlerim kocaman oldu. İkimizin yarım sayfalık bir fotoğrafı vardı. New York'a vardığımızın ertesi sabahıydı, tüm geceyi ağlayarak geçirmiştik.

Madison Bulvarı'nda karşıdan karşıya geçerken el ele tutuşmuştuk. Üzerimde pejmürde kıyafetler vardı ve ışığın üzerime yansıma şeklinden dolayı bacağım ayak bileğime kadar selülitli gibi görünüyordu.

Yüzüm ağlamaktan şişmişti. Tamamen iğrenç görünüyordum. Haberi okudum.

Christopher Miles izinden
Bayan Ortalama ile döndü.

26. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Hayden'ın, dergisini almak için dükkâna girişini gülümseyerek izledim.

Harvey yanımdaki koltuğundan, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ne kadar şanslı olduğumu.”

“Öylesin,” diye cevap verdi.

“Ona daha yeni kavuştuk.” Valerie ellerini kucağında kısıp duruyordu, bunun onun için kolay olmadığını biliyordum.

“Ona göz kulak olacağım, Bayan Whitmore. Size söz veriyorum.”

Başını sallarken gözleri doldu ve yaklaşan çöküşü hissetmiş gibi ayağa kalktı. Aceleyle gitmeden önce, “Ben tuvalete gidiyorum,” dedi.

Valerie'nin gözyaşlarını silerek uzaklaşmasını izlerken içimi umutsuzluk kapladı.

Bana bakan Harvey, “Christopher...” dedi.

“Evet.”

“Şimdi... Hayden'i düşündüğüm gibi tanıdıysan, onun özel biri olduğunu anlamışsındır.”

Başımı salladım. “Anladım.”

SON ŞANS

“Hayden diğer insanlar gibi değil. O farklı. Nazik, çabuk güvenen biridir ve dramadan nefret eder. Şikâyet ettiğini asla duymazsın.”

“Onda sevdiğim özellikler bunlar, Bay Whitmore.”

“Etrafındakilerle empati kurması onun en güçlü özelliği ama aynı zamanda en büyük zayıflığı,” diye devam etti. “O dünya turunda sertleşeceğini ummuştuk ama sana o kadar delice âşık olmuş bir halde geri döndü ki kafası yerinde değil.”

Gözlerim onunkileri araştırıyordu.

“Söylemeye çalıştığım şey, onun mutlu olmasını sağlamanın sana bağlı olduğu.”

Kaşlarımı çattım.

“*Senin* ihtiyaçlarını, *senin* mutluluğunu kendininkilerin önüne koyacaktır çünkü Hayden sevdiğinde bu sonsuza dek sürer.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

“Hayden pek fazla şey söylemez ama satır aralarını okuyacağına ve ne pahasına olursa olsun, onu koruyacağına dair bana garanti vereceğine güveniyorum... bu kendi kalbini kırmak anlamına gelse bile.”

Hayden’in beni terk ettiğini... ve bunun yaratacağı yıkımı hayal ettim.

Asla kendime gelemedim.

Gözlerim yaşlarla dolarken Harvey’nin silueti bulanıklaştı. “Söz veriyorum.” Elini sıkıldığında onun da gözleri yaşardı.

Sikeyim böyle işi.

Utanarak gözlerimi sildim. “Kes şunu.” Güldüm.

Bana sarıldı. “Dünyadaki en önemli şey için sana güveniyorum. Onu güvende tutacağına dair bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Sırtıma vurduğunda o önemli anın gelip çatıldığını anlamıştım.

Şu andan itibaren, yetişkin olmalıydım. Artık hayatımda hata-

ya yer yoktu. Hayden gibi birini sevmek istiyorsam, öne çıkmalı ve onun hak ettiği erkek olmalıydım.

Arkamızdan, “Buna inanmıyorum,” diyen Hayden’ın sesi geldi. “Siz ikiniz artık kucaklaşmaya mı başladınız?”

Aceleyle birbirimizden uzaklaştık. Harvey sert sesiyle, “Ben de tam ondan ne kadar nefret ettiğimi söylüyordum,” dedi.

Kıkırdadım çünkü artık biliyordum. Bu adam tam bir yufka yürekliydi. “Elbette, öyle yapıyordun.”

“Annem nerede?” Hayden etrafına bakındı.

“Sanırım tuvalette ağlıyor,” diye cevap verdi Harvey.

“Ah.” Yüzü asıldı. “Onu kontrol edeceğim.” Bana bir gazete uzatırken kaşlarını kaldırdı. “Sana ilginç bir okuma malzemesi getirdim.”

Üstü kapalı söylediği şeye kaşlarımı çatarak *Ferrara News*’e baktığımda manşeti gördüm.

Siktir.

Harvey’le yeniden oturduk. O konuşmaya devam ederken, ben de habere gelene kadar gazetenin sayfalarını çevirdim.

Christopher Miles izinden
Bayan Ortalama ile döndü.

Kan beynime sıçrarken keskin bir nefes aldım.

Buna nasıl cüret ederlerdi?

Buna.Nasıl.Cüret.Ederlerdi?

Hayden’a bulaşmayın.

Beni istediğiniz kadar rahatsız edin ama onun saçının teline dokunursanız, bu lanet olası savaş demektir.

Ayağa kalktım, oturamayacak kadar öfkelenmişim. “Bir fincan kahve ister misin?” diye sordum Harvey’ye.

“Hayır, teşekkürler.”

SON ŞANS

Kafeteryaya doğru yürürken telefonumdaki rehberde gezindim. Köşeyi dönünce Miles Medya'nın baş avukatını aradım.

"Christopher," diye cevap verdi şaşkınlıkla. "Nasılsın?"

"Öfkeli," diye gürlledim. "Bugünkü *US Ferrara News*'te kız arkadaşım hakkında bir haber yayınlanmış ve ben kahrolası kan peşindeyim," dedim tükürür gibi. "Tekzip istiyorum, özür istiyorum ve eğer onunla ilgili bir haber daha yapmaya cüret ederlerse... onları mahkemeye vereceğim," diye fısıldadım öfkeyle. "Görüntüler fotoşoplanmış ve tamamıyla saçmalıktan ibaretler."

"Sakin ol."

"Sakin falan olmayacağım," diye yarı bağırdım. "Bunu düzelt. Bunu hemen düzelt!"

"Hallediyorum."

Telefonu hışımla kapattım. Damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Gözüm öyle dönmüştü ki neredeyse önümü göremiyordum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak bir ileri bir geri adımlamaya başladım. Hiç bu kadar çok sinirlenmemiştim.

Ortalama... bu da ne sikim demekti?

Bu ne cüretti!

Bu aşağılayıcı kelimeyle bir kadına saygısızlık etmeye nasıl cüret ederlerdi? Peki ya *benim* kadınıma... hayatta olmazdı.

Telefonum çaldı.

Jameson

"Ne?" diyerek cevapladım.

"Az önce gördüm," dedi.

"Şu lanet şeyi hemen hallet," dedim öfkeyle volta atarken. "Ona bu şekilde davranılmasına izin vermeyeceğim."

"Zaten ilgileniyoruz. Sakin ol."

“Sakin olmak mı!” diye bağırdım. “*Ferrara* çizgiyi aştı. Onu hedef alacaklar.”

“Bunu bilmiyoruz.”

“Evet! Biliyoruz, lanet olsun!” diye bağırdım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. O kadar öfkeliydim ki konuşmakta bile zorlanıyordum. “Uçağa binmek üzereyim. Şu işi hallet.” Telefonu hızla kapattım.

Pencereye gidip pistteki uçaklara bakarken içine batmak üzere olduğumuz bu boku hayal ettim.

Tanrım.

“Bebeğim.” Hayden’m eli arkamdan belime dolandı. “Her şey yolunda mı?”

Dönüp onu kollarıma aldığım anda rahatlamaya başladım. Bu kadın çok sakinleştirici, çok güzeldi ve kahretsin, bende ne halt buluyordu?

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Bu...” Duraksadım. “Lütfen bu haberin sana değil, bana karşı bir saldırı olduğunu bil. Kişisel değil.”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Oldukça kişisel hissettiriyor.”

Ona sımsıkı sarıldım, bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “İlgileniyorum,” diye cevap verdim.

“Bu da ne demek?”

“Tekzip isteyeceğim.”

Benden uzaklaşırken yüzü asıldı. “Yani etkili bir şekilde yaptığın şey, artık herkesin haberde yazılanları öğrenmesini sağlamak mı olacak?”

“Hayden, böyle bir haber yazıp paçayı kurtaramazlar. Aptal kadının tekinin senin hakkında bu şekilde yazmasma seyirci kalmayacağım.”

“Kadın olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü erkekler kadınlarla ilgili olarak bu şekilde düşünmezler. Düşünmeyiz işte.”

SON ŞANS

Başını kaldırıp bana bakarken, “O fotoğrafla oynanmış,” dedi. “Ayak bileklerimde selülit yok. Dünyada hiç kimsenin yoktur, fil-lerin bile.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Bu çok korkunç.” Ona baktım. Yaklaşan patlamayı beklerken kalbim boğazımda atıyordu.

“Bu korkunç değil.” Kaşlarını çattı “Bu onların adına... acınası bir gazetecilik. Yani, bana ırkçı ya da eşcinsel düşmanı deselerdi çok öfkelenir ve üzülürdüm.” Omuz silkti. “Ama... benim utanacak hiçbir şeyim yok. XS beden değilim, bir süper model de değilim. Bu konuda hiçbir sorunum yok.”

Karşımdaki güzel kadına bakıyordum. Şimdiye kadar tanıdıklarımдан çok farklı bir kadındı.

“Yani, en iyi fotoğrafım olmadığı kesin.” Gözlerini irileştirdi. “Aslına bakarsan, iğrenç.”

“Nasıl olur da bu konuda üzülmezsin?” Kaşlarımı çattım.

“Çünkü ben bundan daha fazlasıyım. Ve eğer biri beni görünüşümle yargılıyorsa, bu benim değil onun bir yansımasıdır.”

Tanrım...

“Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?” diye fısıldadım.

“Sevsen iyi olur çünkü seninle yaşamak için Siktiğimin, Londra’sına taşınmak üzereyim.”

Kıkırdayarak onu kollarıma aldım, birbirimize sarıldıktan bir süre sonra kalp atışlarımın normalde dönüğünü hissettim.

“Annem ağlıyor.” İç geçirdi. “Ve uçağımız kalkmak üzere.”

“Tanrım.”

“Siktiğimin, Londra’sına gitmeye hazır mısınız?” Bana bakarak gülümsedi.

“Lütfen bana Londra’da gerçekten seks olduğunu söyle.”

“Hayal kurmaya devam et.” Sırıtarak dönüp gitti.

Arkasından bakakaldım... hayranlıkla.

Hayden Whitmore tanıdığım en güçlü insan olabilirdi... belki de şimdiye kadar tanıştığım herkes içinde.

Sakin ve hoşnut doğası hafife alınmaması gereken bir güçtü.

Tam onu daha fazla sevmeyeceğimi düşündüğüm anda gidip çıkıyı yükseltiyordu.

Onu kalkış salonuna kadar takip ettim. Ailesi için kırılan kalbimle, vedalaşırken anne ve babasını öpmesini izledim.

Annesini öpüp Harvey'nin elini sıktığım sırada bana yaptığımız konuşmayı hatırlayan bir şekilde göz kırptı.

"Ona iyi bakacağım." Bana böylesine değerli bir armağan verdiği için minnettar olarak gülümsedim. "Hoşça kalm, Bay Whitmore."

"Güle güle, Christopher."

Hayden'in elini tuttum ve omzunun üzerinden onlara el sallarken yeni hayatımıza başladık.

Birlikte.

HAYDEN

Araba yeraltı otoparkına girerken hayranlıkla camdan dışarı bakıyordum.

Bir sürü lüks araba sıralanmıştı.

Asansörün yanında durduğumuzda şoför bagajı açtı ve bavullarımızı almak için arabadan indi.

Christopher, "Bu akşam tekrar dışarı çıkmayacağız," dedi şoföre. "Mesaini bitirebilirsin."

"Peki, efendim." Başını salladı. "Bavullarınızı yukarı çıkarmamı ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim. Teşekkürler."

"Sabah görüşürüz." Nazik bir gülümsemeyle bana döndü. "İyi geceler, Bayan Whitmore."

SON ŞANS

“İyi geceler.” Tebessüm ettim. Ah, bu şoförden hoşlanmışım. İyi bir insan olduğunu anlayabiliyordum.

Christopher büyük sırt çantasını sırtına atarak benimkini de almaya yeltendiğinde çantanın kayışını tuttum. “Ben alırım.”

“Yukarı çıkaracağım.”

“Kendi sırt çantamı taşıyabilecek kapasitedeyim, Christopher,” diye homurdandım. “Zekâma hakaret etme.”

Kıkırdayarak çantamı ayağımın dibine bıraktığında bir pat sesiyle yere vurdu.

“Bana uzatabilirdin,” dedim sinirle.

“Zekâna hakaret etmek istemedim,” diye mırıldandı asansöre binerken. Yüzünde muzip bir ifadeyle önüne döndü.

Bu bakışı biliyorum.

Yanma geçerek ben de yüzümü kapıya döndüm. “Sanırım bu daire de başka bir facia olacak.”

Kıkırdadı. “Öyle de denebilir.”

“Peki ya yatak?”

“Çoktan yakıldı ve ekselansları için yeni bir tane ayarlandı.”

“Peki nerede uyuyacağız?”

“Yenisi hazır ve sonsuza dek sadık hizmetkârınız tarafından kirletilmeyi bekliyor.”

“Her şeyi düşünmüşsün.” Gülümsedim.

Serçeparmağını benimkine geçirdiğinde ikimiz de kapıya bakarak tebessüm ettik. Ne kadar basit ve küçük bir jestti ama... anlamı çok büyüktü.

“Deri koltuk, beyaz banyolar,” dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Deri bir kanepen ve beyaz mermerden banyoların olduğunu tahmin ediyorum.”

Gülümsedi... bu oyunu sevmiştii. “Bunu sana söyleten ne?”

“Çünkü senin zevkini biliyorum.”

“Ah.” Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Hı-hı.”

“Bunun üzerine bahse girmek ister misin?”

“Evet.” Onunla tokalaşmak için elimi uzattım. “Elli dolar.”

Gözleri neşeyle parladı. “Hayır, hayır, hayır, sadece ihtiyacım olan şeyler için bahse girerim.”

“Ne gibi?”

“Anal.”

“Ne?” Gözlerim kocaman oldu.

Asansör kapısı açılırken bana gülümsedi. “Beni duydun. Gerçekten ne kadar kumarbaz olduğumu görmek istiyorum.” Eğilip dudaklarını kulağıma dayayarak fısıldadı: “Vücudunu ortaya koyup koyamayacağını.”

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

Bu bir test.

Ona bakarken dudaklarımı büzdüm. Bu çok fena geri tepebilirdi.

“Pekâlâ... anal.” Elimini uzattım ve el sıkıştık.

Şeytani bir kahkahayla kapıyı açtığı anda, ellerimi gözlerimin üzerine koyarak güldüm. “Yapma. Bakamıyorum bile.”

Beni dairenin içerisine çekerken, “Merak etme, kayganlaştıracım var,” diye takıldı. Ellerim hâlâ gözlerimin üzerindeydi.

“Kes şunu.”

“Ta-da.” Kollarımı indirdiğinde tüm zamanların en güzel oturma odasında duruyorduk. Çikolata rengi deri bir kanepe odanın ortasında gururla bekliyordu.

“Hah.” Güldüm. “Biliyordum.”

“Ama... banyolar beyaz mı?”

Gülümsedim. Bu oyunu ben de sevmiştim.

Dönüp yatak odasını bulmak için merdivenlerden yukarı koştuğumda peşimden geldi. Geniş koridoru koşarak geçip yatak odasına girdiğimdeyse olduğum yerde durdum.

SON ŞANS

Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken ağzım açık bir halde etrafa bakındım.

Yatak odası kırmızı güllerle doluydu.

Vazolar dolusu.

Kocaman başları olan güzel güller.

Gözlerim onunkileri buldu. “Bu da ne?”

“Eh...” Etrafına bakınırken kayıtsız bir şekilde omuz silkti. “Eğer seni kışından becereceksem... romantik olmasını istiyorum.”

Bir kahkaha patlattım, gözleri benimkilerden ayrılmadan o da güldü. Beni kollarının arasına alarak usulca öptü.

“Banyo beyaz mı?” diye mırıldandım dudaklarına doğru.

“Hayır.”

Kollarından çıkarak banyoya girdim. “Yakaladım seni,” diye bağırdım.

Beyaz mermer banyo tüm ihtişamıyla karşımda duruyordu.

“Siktir.” Yüzünü buruşturdu. “Bunu nasıl bildin?” Duşu açarak beni fayanslara dayadı. Dudakları ağızla dudaklarımı kavrayıp beni suyun altına çekti, kıyafetlerim ve diğer şeylerle. Çıldırılmış gibi, vahşi bir şekilde öpüşmeye başladık.

Sıcak ve ıslaktı... bir de mükemmel.

Tıpkı onun gibi.

Dudaklarımız kenetlenmişken, ıslak tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkardı.

“Gülleri kim getirdi?”

Kot pantolonumun fermuarını açarak aşağı indirdi. “Elliot.”

Islak pantolondan çıkarken kıkırdadım. “Kardeşinden benim için çiçek getirmesini mi istedin?”

“Evet.” Beni öptü. Dili açık dudaklarımdan içeri kaydı. “Romantik-anal olayında benimle birlikte çalışıyor. Bu iki kişilik bir iş.”

Tekrar kahkaha attım. Bu adam beni öldürüyordu.

Beni yeniden öptü, kıyafetlerini çıkarırken birbirimize bakarak sessizliğe gömüldük.

Kocaman ereksiyonu karnımın alt kısmına dayanarak dikkat istediğinde, öpüşmeyi kesmeden onu elime alarak sıvazladım. Christopher burada çok daha kendisi gibiydi. İngiltere'ye inene kadar ailemin yanında sessiz kaldığını fark etmemiştim.

Koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Dudakları kalın, yumuşaktı ve kahretsin. İri, kaslı vücudu sıılsıklam, ereksiyon halinde bekliyordu... sadece benim için.

Cennetteydim.

Ayaklarımı yerden kesip beni fayanslara iyice yapıştırırken karanlık bir şekilde gülümsüyordu. Bacaklarımı beline doladı ve derinliklerime kaydı.

Beni ele geçirirken vücudum onunkinin etrafında dalgalanıyordu. Çok iyi yaptığı şey buydu: bana hükmediyordu... Beni o kadar derinden beceriyordu ki adımı bile zor hatırlıyordum.

Su başımızın üzerinden akarken birbirimize bakıyorduk, duyularım arzuyla çığlık atıyordu.

Kararmış gözleri benimkilere dikilmiş halde dışarı çıkıp sertçe tekrar içime girdi.

"Ahh," diye haykırdım. Arkamdaki fayanslar sert ve soğuktu. Gerçi önemli olduğundan değildi, birbirimizle bu şekilde olduğumuzda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Görebildiğimiz tek şey, parlak ve göz kamaştırıcı *orgazmdı*.

İki elini omuzlarıma koyup beni duvara doğru bastırdı ve benden uzaklaştı. "Bacaklarını yukarı kaldır," diye talimat verdi.

Gözlerim titreşerek kapandı... *Siktir*.

Bacaklarımı kaldırdım, o da destek almak için bacaklarını açarak hızlandı. Derin, cezalandırıcı vuruşlarla. Bedenlerimizin arasında şaklayan suyun sesi yüksekti.

Çok iyi.

SON ŞANS

Nefes alış verişleri zorlanırken gözleri yuvalarında arkaya dönmeye başladı. Zafer kazanmış gibi gülümsedim. Onu en çok bu anlarda seviyordum.

Benim merhametime kaldığı tam şu anda. Ona sahiptim... ve o da bunu biliyordu.

Beni tutarken baldır kaslarımı kavramıştı. Beni sertçe becerirken bir parça kâğıt gibi duvara doğru kıvrılmıştım.

Ve bu iyiydi... çok iyiydi.

“Ah...” diyerek inledim. Kendimi tutmaya çalıştım ama yapamadım. Orgazm bir yük treni gibi bana çarparken şiddetle titredim.

Kendini derinlerimde tutup hızla boşalırken, “Siktir, siktir, siktir,” diye inledi. Vücudunun boşaldığını gösteren seğirmeyi içimde hissedebiliyordum.

Gözleri benimkileri araştırırken usulca gülümsedim.

Kaplanım evcilleşmişti.

İkimiz de yatakta yan yatıyorduk. Sadece tek bir lambayla aydınlanan odada birbirimize bakıyorduk.

Saat geç olmuştu.

Bir sebepten, bu gece başka bir sınırı aşmışız, görünmez bir ilişki çizgisinden atlamışız gibi geliyordu. Başka bir seviyeye geçmişiz gibiydi. Onun asıl evinde olduğumuz için miydi, yoksa başka bir şeyden dolayı mıydı bilmiyordum... ama bir şeyler farklıydı.

Duvarları biraz daha aşağı inmişti. Günbegün beni daha çok içeri alıyordu.

Bu biraz tehlikeliydi çünkü birini onu sevdiğim gibi sevmenin sağlıklı olduğunu sanmıyordum.

“Buna sahip olacağımı hiç düşünmüyordum,” dedi usulca.

Dinliyordum.

“Kardeşlerimin bundan bahsettiğini duymuştum, bana nasıl

bir şey olduğunu anlatıyorlardı... ama dürüst olmak gerekirse buna inanmıyordum.”

“Neye inanmıyordun?”

“Birinin bana senin hissettirdiğin gibi hissettirebileceğine.”

Duygularım beni ele geçirirken gülümseyerek onu usulca öptüm. Dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalandı. Aramızda daha önce hiç olmayan bir şefkat vardı.

“Seni çok seviyorum,” diye mırıldandı.

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Hâlâ şu anal şeyi üzerinde mi çalışıyorsun?”

Kıkırdadı. “Yüzde yüz.”

CHRISTOPHER

Vız, vız, vız, vız... Telefonum komodinin üzerinde titreşiyordu.

Kapatmak için döndüm ve derin bir nefes verdim. Hayır, bu sesle uyanmayı hiç özlememiştim.

Hayden uykulu bir şekilde mırıldandı. “İşteki ilk günün için hazır mısın?”

“Pek sayılmaz.” İçimi çektim. Daha heyecanlı olmalıydım. Sanırım.

Gülümseyerek göğsümü öptü. “Benim de bir rutine girmem gerekiyor. Bir tembel hayvan gibi günün yarısını yatakta geçiremem.” Yataktan çıkıp sabahlığını giydi. “Peki erkeğimin canı ne yemek istiyor?” Sabahlığının kuşağını fiyonk yaparak bağladı.

“Biraz senden fena olmazdı.” Yanımdan geçerken bacağını tuttum ve onu yatağa geri çektim. Onu usulca öptüm, dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalandı. “Evrak çantamın içinde benimle iş gelmek ister misin?”

SON ŞANS

“Keşke.” Hayden kıkırdadı. “Molalarında dışarı çıkarıp benimle oynayabilirdin.”

Kıkırdadım. “Bu iyi bir plan.”

Beni çabucak öperek ayağa kalktı. “Kalkın, Bay Miles. İlk gününüzde işe geç kalmak istemezsiniz.”

“Sanırım.” İç geçirdim.

Hayden odadan çıkıp gözden kaybolduğunda aşağıya indiğini duydum.

Duş alıp tıraş oldum, lacivert takım elbisemle beyaz gömleğimi giydim. Tekrar böyle giyinmiş olmak tuhaf hissettirmişti. İznim şimdiden uzak bir anıya dönüşüyordu.

Bir zamanlar yaptığım bir şeymiş gibi.

Hayden’ın, “Kahvaltı hazır, bebeğim,” diye seslendiğini duydum.

Gülümsedim. Yine de eve getirdiğim muhteşem hatıra buna kesinlikle değmişti. Hayden hayatımdayken daha önce hiç olmadığım kadar rahat ve mutluydum.

Kravatımı bağlayıp, saçımı taradım. Saatimi takıp ayakkabılarımı da giyince aynadaki yansıma baktım. İşte bu kadardı... bitmişti.

Büyüme ve yeni hayatıma başlama zamanıydı.

Sorumluluklarla ve ilgilenilmesi gereken biriyle olan hayatım. Yüzüme bakarken içimi bir hüznün kapladı.

Bundan sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı...

“Christopher,” diye seslendi Hayden. “Beni oraya getirip şaplak atmak zorunda bırakma.”

Gülümsedim. “Geliyorum, canım,” diye seslendim.

“Bana patronluk taslama.”

“Buna cesaret edemem,” diye kendi kendime mırıldandım. Evrak çantamı alıp aşağıya indim.

Hayden mutfak tezgâhında oturuyor, omlet ve kahvenin muh-

teşem aroması daireyi dolduruyordu. Televizyonda Amerikan haberleri açıldı, Hayden orada dağılmış ve az önce becerilmiş halde sabahlığıyla otururken... üzerime bir sakinlik çöktü.

Ve aniden tüm korkularım yok oldu.

Olmam gereken yer tam burasıydı ve birlikte olmam kişi tam buradaydı.

Londra, evim. Sevgili, tatlı kızım.

Hayden tek kaşını kaldırdı. “Şu ateşli CEO’ya da bakın.” Ayağa kalkıp elini kıcımında gezdirdi. “Şaheser.”

Tekrar yerine oturduğunda gözleri benimkilere dikildi.

“O bakış da ne?” diye sordu.

“Hangi bakış?”

“Gözlerindeki şu parıltı.”

Omletimi kestim. “Minnettar olmam gereken çok şey var.”

“Ne gibi?”

“Omlet ve kahve gibi.” Göz kırparak kahve fincanımı selam verir gibi ona doğru kaldırdım.

Kıkırdadı. “Yardımcı olabildiğime sevindim, Bay Miles.” O da kahve fincanını bana doğru kaldırdı.

Omletimi keserken, “Bugün ne yapacaksın?” diye sordum.

“Hımm...” Daireye bakındı. “Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.” Omuz silkti. “Sanırım burada takılacağım, sonra da biraz dolaşmaya çıkabilirim.”

Kaşlarımı çattım. “Nerede dolaşacaksın?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Şoförün seni nereye istersen götürecektir.”

“Ya da... sadece bir Uber de çağırabilirim.” Gözlerini irileştirdi.

“Evet, yapabilirsin,” diyerek onayladım. Doğal içgüdüm ona eve yakın bir yerde kalmasını söylemekti ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

SON ŞANS

Gazetede ki haber beni itiraf etmek istediğimden daha fazla huzursuz etmişti. Onu pamuklara sararak tutamayacağımı biliyordum. Eğer burası onun evi olacaksa, kendi yolunu bulmalıydı. Bunu yapamayacağını düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Kahvaltımızı ettikten sonra onu kollarıma alarak usulca öptüm. “İyi bir gün geçir.” Bana bakarak gülümsedi.

“Seni görememe fikri hoşuma gitmiyor.” Ona sıkıca sarıldım. “Burada tek başına iyi olacağına emin misin?”

Kollarımda kıkırdadı.

“Tanrım, acınacak haldeyim,” diye mırıldandım saçlarına doğru.

“Birazcık.” Parmaklarını yukarı kaldırıp işaret ettiğinde onu sertçe kışından kavrayıp kalçalarımızı birbirine çarptım.

“Bu gece seksle bunu içimden atsam iyi olur,” diye onu uyardım.

“Tamam.”

Onu yumuşak bir şekilde öptükten sonra çantamı aldım. “Akşama görüşürüz, bebeğim.”

Asansörle aşağı inip dışarı çıktığımda arabamın beklediğini gördüm. “Günaydın, Bay Miles.”

“Günaydın, Hans.” Arabanın arkasına geçtim ve trafiğe çıkarırken camdan dışarı baktım.

Tüm bunlar çok... yabancı hissettiriyordu. Yetişkin hayatım boyunca bunu yapmış olmama rağmen.

Uzakta geçirdiğim on iki ay bana bir ömür gibi geliyordu.

Londra'nın yoğun trafiğinde arabada otururken, en sevdiğim numarayı çevirdim. İlk çalışta cevap verdi. “Merhaba, Bay Christo.”

İnce, mutlu sesi yüzümde kocaman bir gülümseme belirmesine neden oldu. “Esas adamım nasılmış?”

Kırk dakika sonra araba Miles Medya binasına yanaştığında arabadan inip şık ve modern gökdelene baktım.

MILES MEDYA

Hımm, çok... büyüktü.

Fuayeden geçerken mermerin, korumaların ve binanın katıksız lüksünün farkına vardım.

Asansörle en üst kata çıktığımda kapılar çınlayarak açıldı ve midem pır pır ederek indim.

Geri döndüğüm için gergindim.

Güne başlamak için erkenden geldiğimden boş olan danışma masasının önünden geçip ofisime doğru yürüdüm.

Gözlerim kanepede, muhteşem manzarada, geniş masada ve köşedeki dolu barda gezinirken içimi garip bir duygu kapladı.

Gurur.

Ailem bu işi sıfırdan kurmuş, canla başla çalışmıştı ve onlara çok şey borçluydum.

Bana hayatımın fırsatı verilmişti... ve kahretsin, bu ayrıcalığın karşılığını onlara ödeyecektim.

Yeni bir kararlılıkla bilgisayarımı açtım. Kendimin olabileceğim en iyi hali olacaktım. Her zamankinden daha çok çalışacaktım.

En azından bunu onlara borçluydum.

E-posta hesabımı açtım. Bugünkü dönüşüme hazırlık olarak hafta sonu hesabımı yeniden aktif etmiştik.

Altı yüz yirmi altı e-posta.

Sikeyim.

Bilgisayarımda günlüğümü açtım ve neredeyse tüm hafta boyunca arka arkaya randevularım olduğunu gördüm. Paris ve New York'la Zoom ve konferans görüşmeleri vardı. Bazıları gece geç saatlere kadar sürecekti.

Of...

SON ŞANS

İçimde, her konuda arayı kapatmaya çalışırken ilk birkaç haftanın çok yoğun olacağına dair bir his vardı. Elliot bir haftalığına burada benimle olacak ve sonra iki aylık bir tatile çıkacaktı ki bu adıldı.

Sonra her şey bana kalacaktı.

Kişisel asistanım Elousie'e e-posta gönderdim.

Merhaba Elouise,
Geri dönmek harika!
Programım uygun olduğunda bana
Reynolds Mücevherleri'nden randevu alabilir misin,
lütfen?
Mümkünse bu hafta.
Teşekkür ederim.
Not... ve geldiğinde beni görmeye gel!
Christopher

Kalktım ve gülümseyerek kendime bir kahve yaptım.

Aşkım için elmas bir yüzük...

Hayat güzeldi.

HAYDEN

Dairenin içinde dolaştım. Büyüktü, görkemliydi ve ölüm sessizliğindeydi.

Bu çatı katında hiç ses yoktu. Rüzgâr yoktu, yağmur yoktu... inek yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Saat daha on birdi. Sanki zaman durmuş gibiydi. Günün geri kalanında ne yapacaktım ki? Çoktan çamaşırlarımızı yıkamış ve

daireyi temizlemiştim, ihtiyacı olduğundan değildi elbette. Zaten tertemizdi.

Telefonumu elime aldım ve parmağım Christopher'ın adının üzerinde gezindi. Hızlıca bir arasa mıydım?

Hayır...

Huzur içinde çalışmasına izin vermeliydim. Canım her sıkıldığında onu arayamazdım. Telefonumu kanepeye attım ve pencereye gidip şehre yukarıdan baktım. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Yürüyüşe çıkacaktım... ya da cuma akşamı için yeni bir elbise bulmak üzere mağazalara gidecektim ama sırlıslık olmak istemiyordum ve şemsiyenin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Acelesi yoktu. Sanırım etrafa yarın bakınabilirdim, bir elbise bulmak için önümde koca bir hafta vardı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Kanepeye uzanıp kumandayı televizyona tuttum. Görünüşe göre Netflix'le bir randevum vardı.

Filmlere göz gezdirdim. Şimdi... ne izleyecektim?

Çarşamba

Mağazaları otomatik pilotta geziyordum.

İnsanlar alışveriş yapmayı gerçekten nasıl seviyorlardı? Bu boku eğlence için yapmaktansa dişlerimi sökmeyi tercih ederdim.

Telefonum çalmaya başlayınca çantamdan çıkardım.

Miles Medya

Of, Elouise.

Bu hafta Christopher'ın asistanıyla onunla konuştuğumdan daha fazla konuşmuştum. "Merhaba, Elouise," diyerek cevapladım.

Mutlu bir şekilde, "Merhaba, Hayden," dedi.

SON ŞANS

“Neler oluyor?”

“Christopher seni aramamı istedi.”

Elbette istedi.

“Evet.”

“Bu akşam altıda bir Zoom toplantısı olduğunu, bu yüzden eve geç geleceğini sana bildirmemi istedi.”

Gözlerimi devirdim. “Beni ona bağlar mısın, lütfen?”

“Şu anda öğleden sonra geç saatlere kadar sürecektir bir yönetim kurulu toplantısında. İstersen toplantıyla Zoom arasında seni aramasını sağlayabilirim.”

“Hayır, sorun değil.” Derin bir nefes verdim. “Tamam, haber verdiğin için teşekkürler.”

“Ayrıca bu öğleden sonra saat ikide Zoe ile toplantının olduğunu hatırlatmamı istedi.”

“Nasıl unutabilirim ki?” diye mırıldandım kuru bir sesle.

Güldü. “Seni kıskanmıyorum, orası kesin.”

“Ah, Elouise. Nasıl oldu da bunu kabul ettim?”

“Çok seveceksin. Zoe uzun yıllardır Christopher’ın kişisel alış-veriş danışmanı, yani emin ellerdesin. Cuma akşamı yardım balonuz olduğunu da unutma.”

Of... hiç hatırlatma.

“Yardım etmeye çalışıyor,” diye ekledi.

“Neye yardım etmeye? Çıldırmama mı?”

“Büyük satın al, derim.” Güldü. “Hepsini harca.”

Kıkırdadım. Elouise’den hoşlanıyordum. “Teşekkür ederim.”

“Ve Hayden...”

“Evet.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara.”

“Arayacağım.” Gülümsedim. Christopher, Elouise’i Hayden’a-bakıcılık görevine vermişti. Zavallı kızın günde iki kez beni kontrol ettiğine yemin edebilirdim.

“İyi günler.”

“Görüşürüz.”

Saatime göz attım. Zoe’yle buluşmama bir saat vardı. Etrafıma bakındım... nerede bir bar vardır diye merak ediyordum. Bu alış-veriş gezisi için şaraba ihtiyacım vardı.

Şarabımı yudumlarken barın pencere kenarındaki koltuğunda oturuyordum. Annemi ve Eddie’yi aramıştım, yarım saat içinde de Zoe ile buluşacaktım.

Bana neler olduğunu bilmiyordum ama bu şehirde zaman durmuş gibiydi. Günlerin sonsuza dek sürdüğüne yemin edebilirdim.

Birinin caddede, “Onu bulduk. İşte orada,” diye bağırdığını duydum. “Bayan Whitmore.”

Ha?

Başımı kaldırıp bakınca bir flaş gördüm, sonra bir tane daha ve bir tane daha geldi.

Kalabalık bir grup insan pencereden fotoğrafımı çekerken dışarı üşüşmüştü. Eğilerek yüzümü kapattım.

Ne haltlar oluyordu burada?

27. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Hesap çizelgesini büyük ekranda açtığımda on çift göz ona çevrildi. “Yapmamız gereken şey, çabalarımızı yayın servisine odaklamak. Son on iki ayın sonuçlarına baktığımda, bariz bir şekilde ortada olan bir şey var ki o da...”

Masanın üzerindeki telefonum titriyordu...

Hayden

“Yani sen yokken odaklandığımız şeylerden memnun kalmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu Henry.

Telefonum titreyip duruyordu...

İşim bitince onu geri arayacaktım.

“Tamamen öyle değil ama bir dereceye kadar katılıyorum,” diye cevap verdim. “Eğer taktiği değiştirirsek, sonucu da değiştiririz.”

Tartışma devam ederken bilgisayarımın başına oturdum ve gizlice Elouise’e e-posta gönderdim.

Merhaba Elouise.

Lütfen Hayden’i kontrol et.

Az önce aradı ve ben cevap veremedim.

“İşte, rotamızı değiştirirsek neler olacağına dair tahminlerimi size göstereceğim.” Ayağa kalktım ve tahtaya geri döndüm.

HAYDEN

Telefon sonuna kadar çaldı. “Kahretsin, Christopher, lanet telefonuna cevap ver.”

Kapatıp numarasını tekrar çevirdim.

Barın tuvaletinde saklanıyordum, yarısı içilmiş şarap kadehim hâlâ masadaydı. Fotoğrafçılar ön kapının etrafında toplanmış, beni çekmek için bekliyorlardı.

Panik haldeydim.

Bu mahremiyetime yapılan büyük bir saldırıydı. Başka bir fotoğrafımın daha ortalıkta dolaşmasını istemiyordum. Sonuncusu Christopher’ı o kadar strese sokmuştu ki sakinleşmesi üç saatini almıştı. Bu piç kuruları iğrençti.

Tuvalate bir garson kız geldi. “Merhaba.”

“Hâlâ dışarıdalar mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Arka çıkışınız var mı?”

“Yok,” dedi kapıdan onlara bakarken. “Üzgünüm.”

“Tamam.” Başımı salladım.

Telefonum çaldı.

Elouise

“Elouise. Merhaba.”

“Merhaba, Hayden,” dedi mutlu bir şekilde. “İyi misin, tatlım? Christopher bir toplantıya takıldı.”

SON ŞANS

“Hayır, değilim,” diye fısıldadım. “Bir bardayım, bir grup fotoğrafçı beni buldu ve dışarıda bekliyorlar, bense şu anda tuvalette saklanıyorum,” dedim hızlı hızlı.

“Ah, canım. Neredesin? Seni gelip alması için Hans’ı çağıracağım.”
Telefonu indirerek garson kıza, “Bu barın adı ne?” diye sordum.
“O’Brian’s.”

“Adres nedir?” Tanrım, aptal gibi konuşuyor olmalıydım ama buraya nereye gittiğime dikkat etmeden, caddede sallana sallana gelmişim.

Garson adresi verince Elouise’e söyledim.

“Orada bekle. Hans ön kapıya yanaşınca seni arayacak,” dedi sakince.

Öfkeli kalp atışlarımı kulaklarımda duyuyordum. Her şey fazla dramatikti.

Ve hiç... benlik değildi.

“Sorun yok, Hayden. Lütfen bunun seni endişelendirmesine izin verme. Bu durum, Mileslarla olmanın ayrılmaz bir parçası. Zamanla buna alışacaksın,” dedi Elouise.

Pek olası değil.

“Tuvalette kal. Hans birazdan orada olur.”

Of, bundan nefret ediyordum.

Elouise, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” diye çıktım. Ne kadar kızgın olduğumu bile saklayamıyordum.

Tuvalette bekledikten yirmi dakika sonra telefonum çalmaya başladı.

Hans

“Alo,” diye cevap verdim.

“Merhaba, Bayan Whitmore. Ön taraftayım.”

Kapıdan dışarı bakınca siyah Mercedes'in trafikte ikinci sıraya park ettiğini gördüm.

"Yanımda bir güvenlik görevlisi var. Sizi almaya gelecek."

Gözlerim utanç gözyaşlarıyla doldu. Çok dramatikti.

"Tamam."

Köşeden tekrar bakınca iri yarı bir korumanın arabadan inip bara girdiğini gördüm ve kendimi hazırlamak için omuzlarımı dikleştirdim.

Aceleyle dışarı çıktığımda güvenlik görevlisi bana nazikçe gülümsedi. "Merhaba, Bayan Whitmore?"

"Evet."

"Gidelim. Yakınımda durun." Dönüp bardan çıktığında bir çocuk gibi onu takip ettim. Kameraların flaşları patlıyor, insanlar adımı söylüyordu ve kaos dolu bu koşuşturmaca içinde beni bekleyen arabanın arkasına oturtuldum.

Güvenlik görevlisi ön yolcu koltuğuna oturduğunda trafiğin içinde yola çıktık.

Hans kısık sesle, "Embesiller," diye mırıldandı.

Elouise'den bir mesaj geldi.

Bu öğleden sonra Zoe'yle olan randevunu iptal ettim.

Yeniden planlamamız gerekecek.

Uygun olduğunda bana haber ver.

X

Derin bir nefes verdim, harikaydı.

Artık alışverişe bile gidemiyordum.

Oysa bugün yapacağım tek şey buydu... *tek şey.*

Şimdi o da mahvolmuştu.

İçten içe öfkelenirken pencereden dışarı baktım. Bu pislikler

SON ŞANS

ne cüretle şehirde benim peşime düşerlerdi? Neden gerçekten önemli olan bir konuda haber yapmıyorlardı?

“Nereye gitmek istersiniz, Bayan Whitmore?” diye sordu Hans.

“Eve, lütfen.”

İki Saat Sonra

Telefonum titredi.

Christopher

“Alo,” diyerek cevapladım.

“B-bebeğim, iyi misin?” diye kekeledi. “Bir toplantıdaydım ve neler olduğunu şimdi öğrendim.”

“İyiyim.” Artık sakinleşmişim ve bunun beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Fotoğrafları satamayacaklar. Herkes uyarıldı. Bununla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için özür dilerim.”

“Özür dileme. Senin suçun değil.”

“Eve gelmemi ister misin? Bu öğleden sonra Paris’le yapacağım toplantıyı iptal edeceğim.”

“Hayır.” Fotoğrafım her çekildiğinde eve gelemezdi. Bu bokla başa çıkmayı öğrenmem gerektiğini biliyordum. “Gününü bitir. Sorun yok.”

Hatta oyalandı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Yemin ederim.”

“Bu akşam sipariş ver, yemek yapma. Bu lanet toplantı yüzünden geç kalacağım.”

“Tamam.”

“Neden bir masaj ya da pedikür yaptırmıyorsun...”

Gözlerimi devirdim. “Gerçekten mi?”

“Düşündüm ki...”

“Yanlıı düşünmüşsün. Akşama görüşürüz.” Telefonu kapattım. Aptal.

Çünkü masaj ya da pedikür çok heyecan doluydu. Beni hiç mi tanı mıyordu?

Telefonu kanepeye atarak volta atmaya başladım. O kadar sıkılıyordum ki sağlıklı düşünemiyordum. Pozitif kalmak ve burayı sevmek istiyordum ama içten içe biliyordum.

Ben böyle biri değildim.

Tüm bu şehir hayatı bana göre değildi.

Çalışmak istiyordum ama üç ay dolana kadar hiçbir şeye bağlanmak istemiyordum. Eğer burada uzun süreli yaşamamaya karar verirsek, kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyordum.

Ya kalırsak?

Kahretsin... sonsuza kadar burada yaşama düşüncesi travma sebebiydi. Çimen yoktu, güneş yoktu... yapacak tek bir lanet şey yoktu. Seyahatten döndüğümde kendi hayvancılık işimi yapmak gibi umutlarım ve hayallerim vardı. Yıllardır bunun için çalışıyordum. Bir çırak bulacak ve belki de çalışmak için bir çiftlik kiralayacaktım.

Peki ya şimdi?

Pencereye doğru yürüdüm ve aşağıdaki kalabalık şehre baktım... burada hiç hayvan yoktu. Bir tane bile.

Paparazziler hariçti elbette.

Böyle hissettiğim için hayal kırıklığına uğrayarak derin bir nefes verdim. Burayı sevmek istiyordum. Christopher'ı desteklemek ve onun hak ettiğı iyi kız arkadaş olmak istiyordum ama sanki

SON ŞANS

burada kaldığım her gün kendimi biraz daha kaybediyormuş gibi hissediyordum. Sanki her geçen dakika umutlarımın ve hayallerimin yavaş yavaş solup gitmesini izliyordum.

Keşke bana kim olduğunu söyleseydi.

Christopher'ı bana yalan söylediği için affettiğimi söylediğimi biliyordum ve bunu yapmak için geçerli bir nedeni olduğunun da farkındaydım.

Yine de içten içe kırgındım. Onun hayatı harika bir şekilde devam ederken, benimki tamamen durma noktasına gelmişti.

Eşit bir güç dengemiz yoktu. Her şey onunla, onun hayatıyla, işiyle ve benim buna nasıl uyum sağlamam gerektiğiyle ilgiliydi.

Peki ya ben onun benim hayatıma uymasını isteseydim... bunu yapabilir miydi? Tabii ki yapamazdı. Bu bir seçenek bile değildi, yani bunu istemek bile çok saçmaydı çünkü o benden çok daha fazla para kazanıyordu. Elbette onun işi önce gelmeliydi.

Bu düşünce çok iç karartıcıydı.

Sıradan bir temizlikçiye âşık olmuştum ve sonunda bir işkolikle kalakalmıştım... Sevdiğim iki adam dünyalar kadar farklıydı.

22.00

Film oynuyordu ama izlemiyordum... yani, zaten hiçbir zaman çok fazla televizyon izleyen biri olmamıştım ama şimdi tek eşlikçim o olduğu için gerçekten ondan nefret etmeye başlamıştım.

Telefonumdaki saate göz attım: 22.00... Tanrım, geç olmuştu. Paris'le yaptığı telefon konferansı lanet derecede uzun olmalıydı. Zavallı Christopher, sabahın sekizinden beri işteydi. En azından toplantıdan önce bir şeyler yemiş olmasını umuyordum.

Çok çalışıyordu.

Derin bir nefes vererek kumandayı kaldırdım ve televizyonu kapattım.

Yatmaya gidecektim.

Dairedeki otomatik perdeleri kapattım ve Londra'nın parıltıyan ışıklarının yavaşça gözden kaybolmasını izledim.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa girdiğimde yeni yıkanmış çarşaf kokusunu alınca gülümsedim.

En azından bugün bir şey başarmıştım.

Zihnimde önümdeki haftayı düşünürken tavana baktım. Yarın bir kitapçıya gidip stok yapabilirdim.

Bir süredir kitap okumamıştım. Belki *Savaş ve Barış*'i ve okumaya vakit bulamadığım diğer tüm kitapları okurdum.

Bu çok garipti. Çiftliğe geri döndüğümde, artık oraya ait değilmişim, oraya sığamayacak kadar değişmişim gibi hissetmişim. Şimdi buradayken, burası da bana yabancı geliyordu.

İnsanların uzun süreli seyahatlerinden sonra bir yere yerleşmekte zorlandıklarına dair korku hikâyeleri duymuştum ama bu hayal ettiğimden de kötüydü. Gelecekte daima kalacağım evimin nerede olmasını istediğime dair hiçbir fikrim olmadan anılarla dolu bir dünyada kalakalmıştım.

Derin bir nefes verdim. Böyle bir yolculuktan sonra bir yere nasıl yerleşirdin ki?

Dünyaya geri dönmem gerekiyordu.

Bir süre uyukladıktan sonra yatağın çöktüğünü hissettim. Alnımdaki saçları geriye doğru tarayan Christopher'ın, "Bebeğim," diye fısıldadığını duydum.

Gülümseyerek kollarımı ona doğru uzattım, o da takım elbiseyle battaniyenin üzerine uzanarak başını göğsüme yasladı. "Geç kaldığım için üzgünüm, tatlım."

SON ŞANS

“Sorun değil.” Alnını öptüm. “Çok yorgun olmalısın.”

“Hımm,” diye fısıldadı ağırlaşmış göz kapakları kapanırken.

“Akşam yemeği yedin mi?”

Başını salladı.

“Ne yedin?”

“Ofisimin mini barından bir kadeh viski ve fıstık.”

Karanlığa doğru gülümsedim. “Yemeğin buzdolabımda tabakta. Mikrodalgaya koy.”

Gözleri hâlâ kapalı halde, “Sen mi pişirdin?” diye sordu.

“Hayır, paket servis.”

Gülümsedi. “İyi.”

“Neden iyi?”

“Çünkü yiyemeyecek kadar yorgun olduğum için kendimi kötü hissetmiyorum.”

“Duş al,” dedim. Takım elbisesiyle uyuyakalacaktı.

“Benimle duş almak ister misin?” Pijamalarımın üzerinden meme ucumu ısırdı.

“Hayır,” diye mırıldandım. “Uyuyorum neredeyse.”

“Oyunbozan.” Kendini yataktan sürükleyerek banyoya girdiğinde duşun sesini duydum.

Gülümsedim. Tıraş losyonunun kokusu odaya yayıldı. O evdeyken her şey daha güzel oluyordu. Bugün ilk kez rahatladığımı hissettim.

Beş dakika sonra yanıma girerek beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, bebeğim,” diye fısıldadı uykulu bir şekilde.

Başımı çevirip omzumun üzerinden onu öptüm. “Ben de seni seviyorum.”

“İyi geceler.” Beni tekrar öptü.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde yattık. Büyük ve güçlü kollarımda güven içinde yatıyordum. Dünyadaki en iyi yerdi.

“Fazla çalışıyorsun,” diye fısıldadım.
Cevap vermedi... çoktan uyuyakalmıştı.

Cuma Akşamı

Yardım balosu: Christopher Miles’in partneri olarak katıldığım ilk resmi etkinliğimdi.

Gergindim ve her küçük detayı düşünmek için çok fazla çaba harcıyordum.

Bunun için kişisel alışveriş uzmanı Zoe’yi suçluyordum. Bu akşam giymem için mükemmel kıyafeti bulmak adına beni tüm Londra’da dolaştırmıştı. Sanırım o benden daha gergindi.

Onun talimatıyla saçımı ve makyajımı yaptırmıştım, şimdi de giyinmek üzereydim. Kıyafetlerim benim için yatağın üzerine serilmişti. *Spanx* marka iç çamaşırını elime alıp baktım. Küçücüktü. Zoe bana doğru bedeni almış mıydı?

Bu külot bir çocuğa göreymiş gibi görünüyordu.

Zoe’nin alışveriş gezimizdeki sözleri aklıma geldi. *Bu elbisenin destekleyici bir iç çamaşırına ihtiyacı var. Onsuz giyme.*

Peki.

Banyoya girip kapıyı kapattım. Christopher’ın ben bu lanet olasıca şeyi yukarı çekmek için uğraşırken içeri girmesini istemiyordum.

İçine girdim ve... kahretsin, çok dardı. Yavaşça yukarı çekmek için mücadele ederken nefes aldım. Aynada likralı siyah iç çamaşırına bakarak ellerimi kalçalarımın koydum. Parlak kısa bir bisiklet şortuna benziyordu. Tanrım... sanırım bu akşam bana nefes almak yoktu, değil mi?

Dantelli, siyah sutyeni taktım, gördüğüm en destekli sutyendi.

Benim kızlar neredeyse boynuma kadar çıkmıştı. İnsanlar bu saçmalıkları her gün giyiyor olamazlardı, değil mi?

SON ŞANS

Bal rengi saçlarım açıktı ve iri Hollywood dalgaları yapılmıştı, kırmızı rujlu makyajım ateşliydi.

Yatak odasına geri dönerek elbisemi aldım. Yatak odasının kapısının önünden geçen Christopher içeri baktı. Durup başını kapı pervazına yasladı. Siyah bir takım elbiseyle beyaz gömlek giymiş ve siyah papyon takmıştı: klasik bir smokin pornosuydu. Hiç bu kadar yakışıklı birini görmemiştim.

Leziz.

Beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çattı. “Şu anda neler oluyor?”

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. İç çamaşırımı kastediyordu.

“Giyiniyorum,” diye cevap verdim. “Bir dakika içinde hazır olurum.”

Yatak odasına girdi ve etrafımda dönerek beni bir yukarı bir aşağı süzdü. “Bu...”

Yüksek sesle söylemesini beklerken ellerimi kalçalaruma koydum.

Elini *Spanx*’imin olduğunu bölgede gezdirdi. “Bu ne?”

“Ne ne?”

“Şu devasa külot.”

“*Spanx*.”

“Hayden ona baktığımda aklıma gelen son şey sana şaplak* atmak.”

Kıkırdadım. “Hayır, şapşal onun adı bu. Tüm fazlalıklarını içride tutuyor ve her şeyi düzgün gösteriyor.”

Etrafımda dönmeye devam ederken tek kaşını kaldırdı, gözleri beni zevkle seyrediyordu.

“Şeytani.”

* İngilizce’de şaplak atmak anlamına gelen spank kelimesiyle Spanx korse markasındaki ses benzerliğine atıfta bulunuyor. (ç.n.)

“Neymiş o?”

“Dâhice bir pazarlama,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Ha?”

“Bir kadını daha ince, daha düzgün yapma ve şaplakla ödüllendirme vaadiyle büyükanne külotu satıyorlar.” Konsepti düşünürken başını salladı. “Dâhice. Bu şirketin pazarlama müdürünü işe almalıyım. Harika iş çıkarmışlar.”

Güldüm. Pazarlama planını analiz etmesi için ona güvenebilirsiniz. Ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Evli kadınlar bunu giyiyor.”

“Sana söylemek zorundayım ve tüm insanlık adına konuştuğumu biliyorum,” deyip dudaklarını büzdü. “Dünya evine girmek için pek de büyük bir teşvik değil.”

Kıkırdadım. “Çık dışarı. Bırak da giyineyim.”

Beni çabucak öperek odadan çıktı. Koridorda gözden kaybolurken, “Çıkar şunu,” diye seslendi. “*Benim* kadınının kıvrımları var.”

Elbisemi giyerken gülümsedim. Bu adamı seviyordum.

“Yeriniz bu tarafta, Bay Miles.” Yer gösterici eliyle işaret etti. Elim sıkıca Christopher’ın elinde, onu balo salonuna kadar takip ettik. Huşu içinde etrafa bakındım... Tanrım.

Burası muhteşem bir yerdi.

Köşede bir yaylı çalgılar dördlüsü çalıyordu. Büyük kristal çiçek vazoları, aşağı kadar sarkan avizeler, tüm masalarda titreyen mumlar çok güzel bir ambiyans yaratıyordu. Herkes resmi giyinmişti ve göz alıcı görünüyordu.

Salon, sohbet ve yüksek sesli kahkahalarla çalkalanıyordu.

Dostum... bu çok fazlaydı.

Birden boyumu aşan bir yerdeymişim, buraya ait değilmişim gibi hissettim, daha önce hiç olmadığım kadar gergindim. Christopher’ın elini sımsıkı kavradım.

SON ŞANS

“Sorun yok, Huysuz.” Omzunun üzerinden bana göz kırptı. “Çok güzel görünüyorsun.”

Tam olarak ne söyleyeceğini her zaman nasıl biliyordu?

Zorlukla gülümsediğimde beni masaya doğru götürdü. “Merhaba.” Herkese gülümseyerek beni gururla takdim etti. “Bu Hayden.”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Merhaba.”

“Bunlar,” diyerek masadakileri işaret etti. “Margaret ve Conrad, Eva ve Mario.”

El salladım... bu çok acayipti.

“Bunlar Edward Prescott ve Julian Masters.”

Gözlerim son adama takıldı... onu daha önce görmüştüm.

Neredeydi?

Bana seksi bir şekilde göz kırparak kadehini kaldırdı. “Sana tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim, Hayden.”

Gözlerim kocaman oldu. Olamaz.

Yunanistan’daki yatın sahibi olan adamdı... bu da neydi?

Onlar arkadaş mıydı?

Ağzım şokla açık kaldı.

O ve Christopher yüksek sesle gülerken, Christopher kürekke miğimi sıktı. “Hayalet görmüş gibisin, bebeğim.”

Yarı mahcup ve ne diyeceğimi bilmez bir halde güldüm.

“Ve bu,” derken gururla gülümsedi. “Elliot, erkek kardeşim. Elliot, bu da benim Hayden’im.”

Tanıdık sıcak gözler bana gülümsedi.

Ah... Christopher’a benziyordu.

Elliot ayağa kalkarak yanağımı öptü. “Merhaba, sonunda seninle tanışmak çok güzel.” Beni inceleyen gözleri yüzümde gezindiğinde bakışları altında kızardığımı hissettim.

Yanındaki sandalyeyi çekti. “Yanıma otur, Hayden.”

Ah, lanet olsun... Gerçekten zorunda mıydım?

Yanındaki sandalyeye çöker gibi oturduğumda Christopher da diğer yanıma oturdu.

Garson kadehlerimizi şampanyayla doldururken Christopher elini korumacı bir şekilde kucağıma koydu.

Masanın karşısındaki Bay Masters, "Seni görmek güzel," dedi. "Tatil nasıldı?"

"Harika." Christopher'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Hatıra olarak eve harika bir hediye getirdim." Bacağıma sıktı.

"Görüyorum." Gözleri ikimizin arasında gidip gelen Julian gülümsedi. "Londra'yı nasıl buldun, Hayden?"

"Çok güzel."

Başımı kaldırıncı Elliot'ın gözlerinin bana sabitlendiğini gördüm. Parmağını şakağına doğru uzatmış, detaylıca beni inceliyordu. Şu anda masanın geri kalanıyla mutlu mesut sohbet eden Christopher'a baktım.

Yardım et.

İçkimi yudumladım. Of... bu bir testmiş gibi hissediyordum. Aslında bu doğru değildi. Bunu hissetmiyor, kesin olarak biliyordum.

"Burada yalnız mısın?" diye sordum Elliot'a.

"Evet, karım Hawaii'de. Geçen hafta erkek kardeşiyle birlikte gitti. Sabah ilk uçakla ben de gidiyorum."

"Hawaii. Çok güzel." Gülümsedim.

"Hiç gittin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama yapılacaklar listemde."

"Orada bir evimiz var. Her yıl birkaç aylığına oraya gidecek kadar şanslıyız."

"Ah, vay canına." Kaşlarımı çattım. "Devamlı gideceğiniz tatiller için Hawaii'yi seçme nedeniniz neydi?"

"Karım bir süre orada yaşadı ve oraya delicesine âşık oldu." Gülümseyerek dinliyordum.

SON ŞANS

“Bu akşam seninle tanışmak için burada olmaması çok yazık. Onu çok seveceksin. Sana çok benziyor.”

Ah... *burada* olmasını ne kadar isterdim.

Ben hayranlıkla salona bakarken masadakilerin hepsi sohbete daldı. Hiç bu kadar göz kamaştırıcı bir yerde bulunmamıştım.

Güzel elbiseler içinde güzel kadınlar... ve buradaki erkeklerin kalitesi hakkında konuşabilir miydik? Eğer yakışıklılık bir yer olsaydı, kesinlikle burası olurdu.

Bu da neydi böyle?

Smokin, herkesin içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyordu.

Elliot, Christopher’a, “Bara geliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, burada Hayden’la kalacağım.” Elimini tutup gülümseyerek parmak uçlarını öptü.

Elliot’ın yüzünden bir gülümseme geçti. “Sen kimsin ve erkek kardeşime ne yaptın?”

Christopher gülünce ben de güldüm. Onun değişmesine seviyor olmam beni kötü bir insan yapar mıydı?

Gece, ihtişam dolu bir partiydi.

İnsanlar durup Christopher’la konuşuyor, ne kadar rahat ve mutlu görüldüğü hakkında yorum yapıyorlardı.

O ise... salonu bir profesyonel gibi parmağında oynatıyordu.

Bütün gözler onu izliyordu. Herkes onunla konuşmak istiyordu. Christopher ise gülüyor, espriler yapıyordu. Salonu avucunun içinde tutuyordu. Komik, çekici ve bir o kadar da seksi Christopher Miles, Londra’nın sevgilisiydi.

Burada, bu güzellik ve cazibenin içinde kaldıkça zihnimin gerisinde yatan bir soru öne çıkıyordu.

Bende ne buluyor?

Ben sadece normal bir taşra kıızıydım.

Başarılı bir iş yapan güzel ya da göz alıcı biri değildim ve kesinlikle onunla göz teması kurmaya çalışan manken gibi güzel kadınlara benzemiyordum.

Sudan çıkmış balık gibiydim.

Hayatımda ilk kez bir şeyin karnıma kurşundan bir top gibi yerleştiğini hissediyordum.

Güvensizlik.

Salonda benimle aynı şeyi merak eden başkaları da olduğunu biliyordum.

Neden o kadın?

Neden bu kadar normal biriyle durulmayı seçmişti? Artık onun alıştığı hayatı ve insanları bildiğim için beni görmenin neden bu kadar heyecan yarattığını anlıyordum. Fotoğrafçıların neden bir kare yakalamak için çabaladığını ve beni her yerde takip ettiğini. Bende ne bulduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Düştüğümüz zaman haber yapmak için bekliyorlardı.

Kes şunu.

Düşüncelerimden tiksinererek şarabımı yudumladım. Bu şekilde düşünmek sağlıklı değildi.

Christopher elini uzattı. "Dans etmek ister misin, tatlım?"

Minnettar hissederek gülümsedim.

"İsterim." Beni dans pistine götürüp kollarına alınca müzik eşliğinde sallanmaya başladık. Bizi izleyen herkesten tamamen habersiz bir şekilde şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Çok güzel görünüyorsun." Bana gülümsedi.

Benim gülümsememse zorlamaydı.

Buna daha ne kadar inanacaksın?

Mağazanın kapısından çıktığımda paparazzi akınına uğradım.

"Hayden, Hayden, buraya bak," diye hepsi birden sesleniyordu.

SON ŞANS

Güvenlik görevlisi tarafından arabaya götürülürken başımı öne eğdim. Kapıyı açınca arka koltuğa geçtim ve oradan uzaklaştırdım. “Aptallar.” Hans iç geçirerek trafiğin içine daldı.

Kalp atışlarımın yavaş yavaş normale döndüğünü hissettim.

Takip edilmeden artık hiçbir yere gidemiyordum.

Hayden Whitmore’u avlamak bir spor haline gelmişti. Gece gündüz fotoğrafçılar tarafından takip ediliyordum.

Bir yerlerde öğle yemeği planlamıştım ama yiyemezdim.

Ne anlamı vardı ki?

Dışarıda beni beklediklerini bildiğim için tüm zaman boyunca gergin bir enkaz gibi olacaktım.

Hans, “Nereye gitmek istersin, Hayden?” diye sordu.

“Eve, lütfen.” İçimi çektim.

Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştuğunda bana hüznü bir şekilde gülümsedi. “Nasıl istersen.”

Bir Ay Sonra

Yerde bağdaş kurmuş, pencereden dışarı bakıyordum. Gökyüzü griydi.

Ben yağmuru izlerken bulutlar doluydu.

Bu tanrının cezası yerde yağmur hiç durmaz mıydı?

Burada bulunduğum her gün yağmur yağmıştı ve bir bitki gibi ışık olmadan ölüyordum.

Hayatın içimden sızıp gittiğini hissediyordum. Omuzlarımda ağır bir battaniye vardı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamıyordum.

Her gün birbirinin aynısıydı.

Dışarı çıkamıyordum çünkü takip ediliyordum. Güneşin altın-

da uzanamıyordum çünkü lanet olası güneş yoktu. Ayaklarımın altında toprağı hissedemiyordum çünkü toprak yoktu.

Tek yaptığım... Christopher'ın eve dönmesini beklemektir, böylece kendimi yeniden bütün hissedebiliyordum.

Bir şeyler eksikti... her şey eksikti ama bir şekilde her şey bütündü.

Birlikteydik. Christopher'la, hayatımın aşkıyla birlikteydim, ona ve önemli işine destek oluyordum. Her zamankinden daha mutlu olmalıydım.

Oysa değildim.

Kendimi duşta tek başıma ağlarken buluyordum. Boşluğa dalıp giderken. İştahım tamamen kesilmişti.

İliklerime kadar üzgündüm... ne kadar uğraşırsam uğraşayım üzerimden atamıyordum.

Hayatımı kaybettiğimi hissediyordum. Kim olduğumu. Eski-den sahip olduğum hayatı.

Kendimi özlüyorum.

Hayatımı burada Christopher'la geçirmek istiyordum.

Onu her şeyden çok seviyordum. Birlikte olacağımız anlamına gelecekse dünyanın öteki ucuna kadar giderdim... ve gitmiş gibi de hissediyordum.

Ancak tek yaptığı çalışmaktı, hafta sonları bile. Elbette, bunun onun hatası olmadığını biliyordum, bu onun işiydi. Elinden gelen en iyisini yapmak için çalışıyordu. Öyle yaptığını biliyordum.

Kendimi bu duygudan kurtarmalıydım çünkü burayı sevmek istiyordum. Uyandığımda heyecan duymak istiyordum. Onu desteklemek, arkadaş edinmek istiyordum ama kapıdan dışarı çıkar çıkmaz fotoğrafçılar beni takip ediyordu ve bu çok zor geliyordu... bu yüzden evde kalıyordum. Böylesi daha kolaydı.

Yine de bu beton ormanında kaybolmuş hissediyordum.

SON ŞANS

Güneşe ihtiyacım vardı. Tenimdeki sıcaklığı, saçlarımdaki rüzgârı hissetmeye.

Ayaklarımın altındaki çimenlere.

Temiz havaya...

İneklere.

Gözlerim yaşlarla doldu, ardından baraj yıkılınca yavaşça yüzümden aşağı akmaya başladılar. Yaşları öfkeyle sildim. Buna bir son vermeliydim. *Kes şunu artık.* Bunun kimseye faydası yoktu, hele ki bana hiç.

Vız, vız... vız, vız...

Telefonum titreşiyordu. Cevap veremeyerek gözlerimi kapattım.

Arayanın Christopher olduğunu biliyordum ve sesimden ağladığımı anlayıp koşarak eve geleceğini de biliyordum... tıpkı dün yaptığı gibi.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, birbirimizi ne kadar seversek sevelim, sorunumu çözemezdi.

Evimi özlüyorum.

28. BÖLÜM

CHRISTOPHER

Bilgisayar ekranıma bakarak derin bir nefes verdim. Masanın üzerinde duran telefonuma baktım. Hayden'ı aramalıyım.

Hayır.

Onu bugün zaten aradın.

Yeniden odaklanmaya çalışmalıyım. Ekranımdaki numaralar karmakarışık geliyordu.

Sadece hızlı bir arama.

Hayır.

Tanrı aşkına, onun iyi olduğunu öğrenene kadar odaklanamayacaktım.

Numarasını çevirdiğimde sona kadar çaldı.

Hımm...

Ona mesaj attım.

Selam bebeğim,
Nasıl gidiyor?

Telefonumu kenara koyup tekrar bilgisayar ekranıma baktım. Müsait olduğunda beni arayacaktı.

SON ŞANS

Çalışmaya geri döndükten yirmi dakika sonra telefonumu tekrar elime aldım. Neden geri aramamıştı? Onu tekrar arayacaktım ki... *Kes şunu.*

Siktir.

Burada hiçbir şey yapamıyordum çünkü sürekli Hayden için endişeleniyordum.

Odaklan.

İyi olduğunu söylüyordu. Ona inanmalıyım. Yani, nasıl iyi olmazdı ki? Tüm Londra parmaklarının ucundaydı.

Elbette iyiydi.

İçgüdülerim onda bir sorun olduğunu söylüyordu ama belki de olmayan bir şeyi arıyordum. İşime geri döndüm ve on dakika sonra telefonu yeniden elime aldım.

Ara beni... lanet olsun.

Jameson'la Tristan ofisime girdi. "Öğle yemeğine gitmeye hazır mısın?"

Derin bir nefes verdim. Sabah nereye gitmişti? Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmamıştım.

Siktir. *Odaklanmam lazım.*

Kardeşlerim iki ayda bir yapılan yönetim kurulu toplantısı için Londra'daydı.

"Evet, geleceğim sanırım."

"Neyin var senin?" Tristan kaşlarını çattı.

"Yok bir şey." Ayağa kalktım. "Gidelim".

Yirmi dakika sonra ofise yakın bir barda oturuyorduk. Siparişlerimizi vermiştik, ben maden suyu içiyordum.

"Bira içmiyor musun?" diye sordu Jameson.

"Hayır. Yapacak çok işim var." Elimi yüzümden geçirdim. "Döndüğümünden beri neredeyse hiçbir şey başaramadım."

Tristan suyundaki bir buz parçasını çiğneyerek gülümsedi. “Tatil resmen sona erdi. Gerçek dünyaya geri döndün, ha?”

“Sorun iş de değil; Hayden. Paparazziler ona cehennem azabı çektiriyor, ayrıca o buranın havasından nefret ediyor.”

“Hava mı?” Tristan kaşlarını çatı.

“Son zamanlarda burası çok kasvetli. O buraya geldiğinden beri güneşi görmek özel bir olay haline geldi.” Omuz silktim. “Buna alışıp uyum sağlayacağını düşünmeye devam ediyorum... ama aramızda kalsın, alışacağından pek emin değilim.”

“Taşraya mı taşınacaksın?” diye sordu Jameson.

“Hayır. Siktir et o fikri.” Yüzümü buruşturdum. “Şehri seviyorum. Şehir dışında olmaktan nefret ediyorum ve ayrıca ondan bir şey yapmadan önce bana üç ay vermesini istemiştım. Hayatımın belli dönemlerinde bir şehirde yaşamam gereken zamanlar olacak ve burası bile olmayabilir. Her yerde olabilir. Neyi kabul ettiğini bilmesi gerekiyor. Taşınmak için onca zahmete katlanıp sonra da bu işin yürümemesini istemiyorum.”

İkisinin de kaşları çatılırken birbirlerine baktılar.

“Ne?” diye çıkıştım.

“Üç aylık deneme süresi onun mu?” Tristan kaşlarını çatı. “Yoksa senin mi?”

“Sanırım ikimizin de ama Londra’da uzun saatler çalışmam gereken süre bu kadar. Ondan sonra uzun vadede ne yapacağımızı tartışabiliriz ama şu aşamada, Elliot da uzaktayken bundan kaçmanın bir yolu yok.”

“Ve bir de önümüzdeki iki hafta sonu var,” diye ekledi Jameson.

“Önümüzdeki iki hafta sonu ne var ki?” Kaşlarımı çatı.

“Paris ekibi eğitim için önümüzdeki hafta şehirde olacak ve ondan sonraki hafta da Almanyada bir konferansımız var. Yani teknik olarak yirmi bir gün boyunca evde bir gün bile izin yapamayacaksın.”

SON ŞANS

Burun kemiğimi sıktım. “Siktir. Sana bağımlı olan birine sahip olmak cidden bir kâbus.”

“Ona bir köpek yavrusu al.” Jameson omzunu silkti.

“Bebek yapın.” Tristan içkisine doğru gülümsedi. “O zaman nerede yaşadığı bir yana... senin ölü ya da diri olman bile umurunda olmayacak kadar bitkin olacak.”

“Fena bir plan değil aslında.” Kıkırdadım.

“Ya da aletin düşüp düşmediği,” diye mırıldandı Jameson kuru bir sesle.

Tristan, “Gerçek bir hikâye,” diyerek katıldı.

“Siktir edin o zaman bunu.”

Öğle yemeğimiz geldiğinde bir süre sessizce yedik.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Jameson.

Omuz silktim. “Hiçbir şey. O iyi olacak ama güneş bir dakikalığına da olsa yüzünü gösterse çok yardımcı olurdu.”

Telefonum mesaj sesiyle bipledi. Hans’tandı.

Merhaba Bay Miles,
Haddimi aşıyor muyum emin değilim.
Hayden’in kötü bir gün geçirdiğini
haber vermek istedim.

Kaşlarımı çatarak cevap yazdım.

Sana bunu söyleten ne?

Yanıt olarak bir fotoğraf geldi. Hayden’in parkta çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çimlerin üzerinde oturuyordu. Kızarmış yüzünden gözyaşları akıyordu. O kadar kaybolmuş ve kederli görünüyordu ki.

Aşık olduğum mutlu Hayden’a hiç benzemiyordu...

Hüznü görüntüden dahi hissediliyordu, ona bakarken boğazıma bir yumru oturdu.

Ayağa kalktım. “Gitmem gerek.”

“Sorun ne?” İkisinin de kaşları çatılmıştı.

Telefonumu kaldırıp onlara gösterdiğim fotoğrafa bakarken yüzleri asıldı. “Siktir...” diye fısıldadı Tristan. “Bu hiç de iyi görünmüyor.”

“Cidden mi?” Peçetemi tiksintiyle masaya fırlattım. “Görüşürüz, sizi sonra ararım.”

Restorandan hışımla çıktım ve Hans’ı aradım.

“Merhaba, Bay Miles.”

“Neredesiniz?”

HAYDEN

Oturmuş boşluğa bakıyordum. Parktaki bank sertti, soğuktu ve imkânsız kararlarla doluydu.

Kalbimde bir ağırlık vardı ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Her gün mutlu olmaya kararlı bir şekilde kalkıyordum.

Öğle yemeğine kadarsa gözyaşları içinde kalıyordum... ve ben ağlayan bir kız değildim.

Daha önce ağlamak için bir nedenim hiç olmamıştı ve şimdi de olduğundan emin değildim.

Aşkımızla ilgili her şey kristal berraklığındaydı ama yine de pek çok yönden darmadağın ve karmaşıktı.

Her şeyi berbat etmiştim ve aptalca olan şeydu ki bunu o zaman da biliyordum ama drama kraliçesi gibi davranıp kavgaya neden olmak istememiştim. Ancak olmalıydım. Kendimi savunmak için daha çok mücadele etmeliydim.

Geriye dönüp baktığımda anlıyordum ki Christopher Londra’ya yalnız gelmeliydi, büyük bir şehirde yaşamamanın patlamaya hazır baskısına atlamadan önce ikimizin de çevremize alışmasına izin vermeliydik.

SON ŞANS

Her şey çok hızlı gelişmişti. En başından beri her şey ya hep ya hiç şeklinde önüme atılmıştı.

Öngörü muhteşem bir şeydi.

Keşke...

Christopher gerçekte kim olduğunu bana araba yanaşmadan bir dakika önce söylemişti çünkü şoförün önünde olay çıkarmayacağımı biliyordu.

O anda bu durum pek hoşuma gitmemişti ama görmezden gelmiştim çünkü anonim kalmak istemesinin nedenini anlıyordum, özellikle de basın gece gündüz peşimdeyken. Gerçeklerden neden uzaklaşmak istediğini anlıyor ve bunu yaptığı için ona saygı duyuyordum. Artık onu tanıdığımdan, yaptığı şeyi yapmak için çok cesur olmak gerektiğini biliyordum.

Onu kendisi için seven birini bulmak istemişti. Görev tamamlandı: onu seviyordum.

Her şeyimle.

Peki ya benim seçimlerim... onların artık bir önemi var mıydı?

Her şeyi planlamıştım ve şimdi umutlarım ve hayallerim öylece... yok olmuştu.

Christopher hayatımın aşkıydı -ruh ikizi olayından bahsediyorum- ancak onunla birlikte olmak için olduğum kişiden vazgeçmem gerektiğini biliyordum.

Onun benimle olmak için taşınması da... olduğu kişiden vazgeçmesi demekti.

Lanet olası bir kazanan yoktu. Birimizin, diğerinin mutlu olması için her şeyini kaybetmesi gerekiyordu.

Ve bu ben olmak istiyordum. Onun böyle acı çekmesini istemiyordum... ama bu düşündüğümünden daha zordu.

Daha yalnız.

Gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum.

Eğer gerçek ben olmak istiyorsam, o zaman bir şehirde yaşa-

maya devam edemezdim. Christopher’la bir hayat istiyorsam, kalmalıydım.

Birini diğerine tercih etmek zorunda olmam adil değildi.

İkisini de kaybedemezdim.

Gözyaşlarım yavaşça yüzümden akıyordu.

Christopher’m sesi arkamdan, “Hey, bebeğim,” dedi.

İrkilerek döndüm.

“Her şey yolunda mı?”

Diğer tarafa dönerek hızla gözlerimi sildim. Kahretsin, burada olduğumu nereden biliyordu? “Evet.”

Yanıma oturup gözlerini parka dikti. “Neler oluyor?”

“Hiç.” Gözyaşlarımı saklamaya çalıştım. “Ben iyiyim.”

Tek kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirdim. “Yapma.”

Sessizliğe gömüldüğümüzde söyleyecek doğru şeyi bulmak için beynimi yokladım.

“Hayden... benimle konuşman gerek... benimle konuşmazsan bunu düzeltemem.”

Dürüst ol.

“Sanırım birkaç haftalığına Amerika’daki evime gideceğim,” dedim usulca.

“Ne?” Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Sen çok meşgulsün ve benim... biraz temiz havaya ihtiyacım var... ve...”

Gözlerini benimkilere dikti.

Korktuğum kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendimi zorladım. “Zorlanıyorum... ve şehir hayatının bana göre olduğundan pek emin değilim.”

“Benim hayatım şehirde, Hayden,” diye cevap verdi sert bir şekilde.

Gözlerim yaşardı. “Biliyorum.”

SON ŞANS

“Üç ay deneyeceğini söylemiştin.”

“Söylediğimi biliyorum.”

“Daha sadece haftalar oldu. Tabii ki henüz tamamen alışmadın. Biraz zaman ver. Kabulleneneceksin.”

Kabullenmek mi?

Anlamıyordu.

“Kabullenmek istemiyorum, Christopher,” diye çıkıştım hüsrarla. “Uzun vadeli düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu koşullarda bir aile kurmamın imkânı yok.”

“Bu da ne anlama geliyor?” diye bağırdı öfkeyle.

Omuz silktim.

“Omzunu mu silkiyorsun?” diye tersledi. “Bana burada bir aile kurmak istemediğini söylüyorsun, sonra da omuz silkerek mi cevap veriyorsun? Daha lanet olası iki dakikadır buradasın, Hayden.”

“Sinirlenme.”

“Nasıl sinirlenmem?” Sesini yükseltti. “Bu koşullar Londra’daki en iyi koşulların da en iyisi. Bir şoförün ve koruman var, kırk milyonluk bir çatı katında yaşıyorsun, ne istersen yapabiliyorsun ve hâlâ kahrolası yeterli değil mi?”

“Âşık olduğum temizlikçiye sahip değilim, değil mi?” diye ters bir şekilde karşılık verdim. “Senin bu işkolik versiyonundan nefret ediyorum. Seninle şimdiki halinde tanışsaydım birlikte bile olmazdık.”

Oturduğu yerde arkasına yaslanarak bana alaycı bir şekilde gülmüsedti. “Ve işte geldi.”

“Neymiş o gelen?”

“Bunu yüzüme vurmanın ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

Öfkem artmaya başlıyordu. “Peki bu konuyu açma iznim yok mu? Senin için konu kapandı ve ne yani, bitti mi? Bu ilişki böyle mi yürüyor? Ya dediğimi yaparsın ya da çekip gidersin.”

“Şirinlik taslama, Hayden. Bundan hoşlanmıyorum.”

“Efendim!” Adrenalim tüm vücudumda dolaşmaya başladı. “Senin tarafından hayal kırıklığına uğratıldığımı hissettiğim için özür dilemeyeceğim. Bana on iki ay boyunca yalan söyleyerek tüm bunları kendi başına sen açtın, o yüzden sakın orada oturup sanki sorunlu olan benmişim gibi yaptıklarını savunmaya kalkma.”

Gözlerini devirince kan beynime sıçradı.

“Bir süreliğine eve, çiftliğe gidiyorum.”

“Hayır. Gitmiyorsun,” diye çıkıştı.

“Hayır, gitmiyorsun da ne demek?”

“Bana üç ay deneyeceğini söyledin ve kahretsin, o üç ayı bana vereceksin. Sadece kötü bir gün geçiriyorsun. Ne zaman sıkık bir kötü gün geçersen eve, annenle babanın yanına mı koşacaksın?”

İnanılır gibi değil.

“Söylediğim hiçbir şeyi dinlemediğinin kanıtı,” diye bağırdım.

“Eğer eve, o çiftliğe gidersen, işte o zaman biter,” diye bağırdı.

“Ne?” Yüzümü buruşturdum. “Bu da ne demek şimdi?” diyerek patladım.

“Ne söylediysem o.” Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Şehirde yaşamak zorundayım. Bu pazarlığa açık değil. Eğer doğru düzgün bir şans vermemeyi seçersen, o zaman...” Ellerini yenilgiyle yukarı kaldırdı. “Hiçbir anlamı yok. Uzun mesafeli bir ilişki yaşamayacağım. Yürümez.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü sekse ihtiyacım var!” diye bağırdı.

Şok içinde geriye çekilerek sessiz kaldım.

Vay canına...

Gerçek, bir yük treni gibi bana çarptığı zaman kalbim parçalara ayrıldı.

Bunu gerçekten çözemeyecektik. Boğazıma bir yumru oturdu.

SON ŞANS

“Eğer seks senin için benim mutluluğumdan daha önemliyse... o zaman sanırım... bu gerçekten veda.”

Gözlerini devirdi. “Bu kadar dramatik olma, Hayden. Ne demek istediğimi anladın.”

“Evet, anladım.” Ayağa kalktım. “Evime gidiyorum.”

“Senin evin *burası*.” Öfkeyle ayağa kalktı.

Gözlerimi devirdim. “Sadece birkaç hafta için. Şu anda dramatik olan kim acaba?”

“Gitmiyorsun.”

“Bana eve gitme iznim olmadığını söyleyemezsin, Christopher. Buna müsaade etmeyeceğim.”

“Üç ay deneyeceğini söylemiştin.”

“Birkaç haftalığına eve gitmek istiyorum. Büyük bir mesele olmamalı.”

“Hayır. Burada kal ve bu işi birlikte halledelim. Evini her özlediğinde beni zor durumda bırakmanı kabul etmeyeceğim. Beni terk edersen, bu iş biter.”

Ne sikim oluyordu?

Buna inanamıyordum. Seks yapmadan yaşamaktansa ayrılma-mızı mı tercih ediyordu?

Ah...

Silueti bulanıklaştı.

“Sen de kimsin?” diye fısıldadım gözyaşlarıyla.

“Ben seni seven adamım.”

“Bundan emin misin?”

Nefes almak için çabalarken göğsü inip kalktı.

“Gidiyorum.”

“O zaman...” Omuz silkti. “Bu bir veda.”

Gözlerim onunkileri araştırdı. “Öylece mi?”

“Bunu uzatamam. Eğer çabalamadan beni şimdi terk ediyor-

san, her zaman çabalamadan terk edeceksin demektir. Şehirden asla taşmamam, Hayden. Ben öyle biri değilim.”

Olamaz.

Gerçekten bitiyordu... Kalbim göğsümde sıkışmaya başladı.

Birbirimize bakıyorduk, çok yakındık ama aramızda milyonlarca kilometre vardı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Belli ki yeterince değil.” Yürüyerek uzaklaştı.

“Beni uğurlamak için eve gelmeyecek misin?” diye seslendim arkasından.

“Hayır.” Tekrar bana doğru döndüğünde soğuk gözleri benimkilerle buluştu. “Güle güle, Hayden.” Parkın içinde gözden kaybolduğunda iliklerime kadar şok olmuş halde banka geri oturdum.

Şah mat.

Son eşyalarımı da yatağın üzerinde açık duran bavuluma koyarak yatak odasına bakındım.

Burayı son görüşüm mü olacaktı?

Olamazdı...

Hayır. Bunu atlatacaktık. Atlatacağımızı biliyordum. Birbirimizi ayrılamayacak kadar çok seviyorduk. Telefonumdaki saate göz attım: 18.20.

Neredeydi?

Uçuşumu ayarladığımda Christopher’a mesaj atmış ve ona gideceğim saati söylemiştim. Beni uğurlamak için eve gelmeyeceğini duymak istemiyordum.

Gitmeden önce bir süre daha burada kalabileceğimi, daha iyi bir plan yapıp gelecek hafta falan gidebileceğimi biliyordum ama o önümüzdeki üç hafta boyunca çalışırken bu dairede bir gün daha tek başıma kalmak kaldırabileceğim bir şey değildi. Ayrıca, seks

SON ŞANS

yok yorumunu yüzüme vurduğu için ona kızgındım. Bunu sadece beni şok etmek için söylediğini biliyordum.

İşe yaramıştı. Şok etmişti... ama iyi anlamda değil.

Aksine, kendi mutluluğumun peşinden gitme konusunda daha kararlı olmamı sağlamıştı. Kavga ederken ben ona asla böyle bir şey söylemezdim. Bu kadar alçalmış olması beni şaşırtmıştı. Aslında, dürüst olmak gerekirse şaşırmamıştım. Christopher'ın beni, istediği şeyi yapmam için yönlendirmek gibi bir huyu vardı. Bu defa yanlış yolu seçmişti... Korkutma taktikleriyle sindirilmeyecektim. Başka biriyle yatmak istiyorsa, buyursun yatsındı.

Parçaları toplamak için ben burada olmayacaktım.

Alt kattan, "Huysuz," diye seslendiğini duydum.

Eve geldi.

Neredeyse koşarak aşağı indiğimde onu mutfakta buldum. İki kadehe şarap dolduruyordu. Onu gördüğümde kalbim göğsümde takla attı. Üzerine tam oturan lacivert takım elbisesi ve bembeyaz gömleğiyle erkeksi mükemmelliğin somut örneği idi.

"Selam." Umutla gülümsedim.

"Selam." Yanağını öptü ve bana şarap kadehini uzattı. "Konuşmamız gerek."

Elimi tutup beni oturma odasına götürünce kanepeye oturduk. Boğazımdaki gergin yumruyu geçirmek için yutkundum. Bunun o an olduğunu, geleceğimizi tartıştığımız an olduğunu biliyordum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Burada ne zamandır mutsuzsun?"

"Seninle mutsuz değilim..."

"Soruya cevap ver, Hayden," diye yanıt verdi dümdüz bir sesle.

Dürüst ol.

"Neredeyse en başından beri."

Tek kaşını kaldırıp şarabını yudumladı.

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, senden ve ilişkimizden mutsuz değilim. Seni seviyorum, her şeyden daha çok."

“Taşrada yaşamaktan daha çok değil ama.”

İncinmiş.

“Chris, ben sadece...” Ne diyeceğimden emin olmayarak tereddüt ettim. Tüm gerçekleri bilmem gerekiyordu. “Kalıcı evinin nerede olacağını düşünüyorsun?” diye sordum. “Uzun vadede, mesela çocuklarının nerede büyüyeceklerini düşünüyorsun?”

“Londra ve New York arasında.”

“Apartman dairelerinde mi?”

“Evet, dairelerim çoğu müstakil evden daha büyük, Hayden.”

“Biliyorum.” Başımı salladım. “Doğru, öyleler. Ve her zaman Miles Medya için mi çalışacaksın?”

“Elbette çalışacağım, bu benim ailemin işi. Şirketi asla bırakmayacağım.”

“Ah.” Şarabımı yudumladım, buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Geleceğine kesin karar verilmişti.

“Mükemmel bir dünyada, sen kendini nerede yaşarken görüyorsun?” diye sordu.

Gözlerim onunkileri araştırdı. Bunu söylemek istemiyordum çünkü bir kez söylersem geri alamazdım.

“Lütfen dürüst ol, Haze,” dedi usulca.

“Toprakta.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum.” Omzumu silktim. “Ailemin çiftliği olması şart değil ama benzer bir şey. Eninde sonunda kendi hayvancılık işimi kurmak istiyorum. Yaptığım, sevdiğim iş bu ve bunu çok özlüyorum.”

Gözlerinde parlayan acıyı gördüm.

“Sen... hiç bir çiftlikte yaşamayı düşünür müsün?” diye sordum çekinerek. “Kendini taşrada yaşarken hayal edebiliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki dener misin?”

SON ŞANS

“Anlamı yok. Bundan nefret edeceğimi zaten biliyorum.”

Birbirimize bakarken bir farkındalık oluşmaya başlamıştı.

“Şehrin nesinden nefret ediyorsun?” diye sordu.

“Her şeyinden.”

“Ayrıntı ver.”

“Kirlilik, insanlar, keşmekeş, paparazziler. Çok gürültülü ve abartılı. Burada kendimmişim gibi hissetmiyorum.” Elini tuttum. “Ve umutsuzca öyle hissetmek istiyorum çünkü seni seviyorum ama burada olmak için olduğum kişiden vazgeçmem gerektiğini zaten biliyorum.”

Kederli gözleri benimkilerle buluştu.

“Ve belki de bunu yapmalıyım...” Omzumu silktim. “Ben sadece...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti. “Bunu yapmanı istemiyorum.” Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Sen olduğun gibi mükemmel-sin. Hiçbir şeyi değiştirme.”

Gözlerim doldu ve bir damla yaş kaçıp yanağımdan aşağı yuvarlandı. Başparmağıyla onu sildi.

“Bu bizim için ne anlama geliyor, Chris?” diye fısıldadım.

Burun delikleri titreşti. “Bu gitmene izin vermem gerektiği anlamına geliyor.”

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımdaki yumru acıyordu.

Beni usulca öptü. “Senden olmadığın biri olmanı isteyemem, Hayden. Çünkü ben olduğum kişiyi değiştiremeyeceğimden eminim.

Olamaz.

“Ama seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Gözleri yaşlarla doldu. “Ve ben de seni her zaman seveceğim.”

Beni kollarına alıp sıkıca sarıldığında baraj yıkıldı, omzuna yaslanıp ağlamaya başladım.

“Ama nasıl... olur da birbirine bu kadar âşık iki insan bir ilişkiyi yürütemez?” dedim hıçkırıklarımın arasından.

“Çünkü peri masalları gerçek değildir.”

Daha çok ağlamaya başladım. “Böyle söyleme.”

“İçten içe bunu hep biliyordum.”

Kollarından çıktım. “Buna inanmıyorum.” Paniklemeye başlamıştım. Gerçekten veda ediyordu. “Hayır. Kalacağım. Bunu çözeceğiz. Bunu yapabiliriz,” dedim aceleyle. “Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, Hayden. Çözemeyeceğiz.” Ayağa kalktı. “Eşyalarını al. Seni havaalanına götüreceğim. Benim yüzümden bir dakika daha mutsuz olmayacaksın. Babana sana göz kulak olacağıma dair söz verdim ve şimdi bunu yapacağım.”

“Gitmek istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Ama kalmak da istemiyorsun.”

Yüksek sesle ağladığım sırada odadan çıkıp iki dakika sonra bavulumla geri döndü. “Hadi.”

Gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum. “Ama birbirimizi seviyoruz.”

“Ne yazık ki, bu sevginin yeterli olmadığı durumlardan biri.”

Kalbim sıkıştı. *Olamaz.*

“Eşyalarını al.” Bavulumu kapıya kadar çekerek fuayeye çıktı. El çantamı ve almak istediğim her şeyi ararken hıçkırarak dairenin içinde dolaştım.

İşin en kötü yanı, içten içe onun haklı olduğunu biliyordum.

Ben gitmeliydim, o ise kalmalıydı.

Güzel daireye son bir kez daha baktım. Bana her zaman çok soğuk gelmişti ve hoş karşılanmadığımı hissettirmişti... ve artık nedenini biliyordum.

Burası evim değildi.

Yüzümü buruşturup daha çok ağladım. Ön kapıdan çıkarak asansöre bindim.

SON ŞANS

Christopher ciddiye ve doğruca önüne bakıyordu. Hıçkırıklarımın hafif sesleri eşliğinde zemin kata indik. Bavulumu arabaya götürüp bagaja koydu ve direksiyona geçti.

Elimi kucağına koyup ara sıra parmak uçlarımı öpmek için kaldırırken havaalanına kadar yol boyunca ağladım.

Havaalanına vardığımızda arabayı park etmek yerine yolcu indirme park alanına çekti. “İçeri gelmiyor musun?” diye sordum fısıldayarak.

Gözleri yaşlarla doldu. “Gelemem...”

“Bebğim...” Hıçkırarak ağladım.

“Yapma.” Aceleyle arabadan indiğinde bu işin bir an önce bitmesini istediğini anladım. Bagajı açarak bavulumu çıkardı.

Birbirimize baktık. Aramızda kalp kırıklığı ve hüzünden oluşan bir okyanus vardı.

“Oraya vardığımda seni arayayım mı?” diye fısıldadım.

“Arama.”

Kaşlarımı çattım.

“Bunun kesin bir ayrılık olması gerek.”

Ah.

Beni kollarına aldı ve ikimiz de gözyaşları içinde caddede durup birbirimize sarıldık.

“Seni her zaman seveceğim,” diye fısıldadı.

“Seni seviyorum.” Ona sımsıkı sarıldım.

Bu son olamaz.

Sanki dayanamıyormuş gibi aceleyle kollarımdan çıktı, arabaya binerek arkasına bakmadan trafiğe çıktı.

Kaldırımında durdum, bulanıklaşan gözlerimle spor arabanın yoldan kaybolmasını izledim. “Hoşça kal, aşkım.”

29. BÖLÜM

Zaman çok hızlı geçiyordu... kalbinizin kanadığı zamanlar dışında.

O zaman her an, her nefes, her acı dolu saat sonsuzluk gibi geliyordu.

Christopher beni havaalanına bıraktığından beri üç hafta geçmişti.

Dünyam yıkıldığından beri.

Size iyileştiğimi ve doğru yolda olduğumu söylemeyi çok istedim ama yapamazdım.

Çünkü artık güneş ışığı yoktu.

Bedenim burada, Amerika'da yaşıyordu; kalbimse Londra'da... onunla birlikteydi.

Sürekli onu düşünüyordum, öyle ki sağlıksız bir hal almıştı.

Kendine bakıp bakmadığından, yemek yiyip yemediğinden ve fazla çalışıp çalışmadığından endişe ediyordum... ki zaten öyle yaptığını biliyordum.

Kendimi bundan kurtarmam gerektiğini biliyordum ama kalbinizi nasıl kapatırdınız ki?

Bir düğmesi var mıydı? Varsa söyleyin çünkü onu bulmam gerekiyordu.

SON ŞANS

Traktörü sürerken yeşil otlaklara bakıyordum. Şafak vaktiydi. Güneş ufukta yeni bir gün için yükseliyordu.

Buraya ait olduğumu bilsem de her gün benim için karanlıktı. İçimden gelen bir karanlıktı.

İşin en kötü yanı ise tüm bu deneyimin beni değiştirmiş olmasıydı. Artık evde, çiftlikte bile mutlu değildim. Sanki istediğimi sandığım her şey merkezden sapmıştı. Olduğumu sandığım her şey yanlıştı.

Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Londra'da bir hayat kurmak istemediğimi biliyordum... ama burada olma düşüncesine de katlanamıyordum. Belki de yeni bir yere gitmeli, yeni bir başlangıç yapmalıyım ama nereye gidecektim?

Onsuz her yer bir trajediydi.

Bundan geri dönmenin bir yolu olmadığını biliyordum. Olan olmuştu.

O bir şehir çocuğuydu, bense bir taşra kıızıyım.

Birlikte olamamamızın nedeni hâlâ geçerliydi. Hiçbir şey değişmemişti.

Kalbim hâlâ çok kırıktı.

CHRISTOPHER

Neredeyse kaynar sıcaklıkta su başımın üzerinden akıyordu. Eğer burada yeterince uzun süre kalırsam, su sonunda temiz akacaktı.

Bu kalp kırıklığından arınmam gerekiyordu.

Duvara yaslanırken ellerim fayansların üzerindeydi ve tüm zamanların en dip seviyesine vurmuştum.

Saat sabahın üçüydü ve yeni bir karanlık çökmüştü.

Pişmanlık.

Bir de bununla birlikte kim olduğuma dair derin bir anlayış gelmişti.

Kim olmadığımı dair.

Alnımı fayanslara dayadım. Aklım tatlı Hayden'ıma kaydı.

Şu anda neredeydi?

Sonunda kendimi duştan dışarı sürükleyerek belime bir havlu sardım. Aşağı indim ve dinlemek istediğim şarkıya gelene kadar Spotify listemi gözden geçirdim.

Son zamanlarda sürekli bu şarkıyı dinliyordum. Sadece bir an için... kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, sanki beni mutlu olduğum anılara yaklaşıyordu.

Ona yaklaşıyordu.

Çalmaya başlayınca dinlemek için kanepeye uzandım. Bu Hayden'ın marşıydı. Yüzde yüz onun için yazılmıştı.

Ve Beyoncé'nin "Halo" şarkısının akıldan çıkmayan sözleri eşliğinde... kendime acımaya koyuldum.

"Yani... burada söylediğim şey..." Beyaz tahtayı gösterdim. "Tahminin çok yanlış olduğu."

Kurul masasındaki on çift göz beni izliyordu.

Masanın üzerindeki telefonum titreşince isme göz attım. *O mu?* Tristan.

Görmezden geldim.

Sunuma devam ettim. "Bu hesap tablosunda," Kumandayı ekrana tutarak olmam gereken yere doğru ilerlettim.

Masadaki telefonum yeniden titreşince bir kere daha isme baktım. *Bu defa o mu?*

Elliot.

Siktir git. Neden hepsi bu sabah beni arıyordu? Meşguldüm burada.

SON ŞANS

Konuşmaya devam ettim, beş dakika sonra telefonum yine titreşti.

Jameson.

Ha?

Tanrı aşkına, beni rahat bırakın, şerefsizler. Çok önemli bir şeyin ortasındayım.

“Son yılların trendlerine bakarsanız,” Bir grafiği gösterdiğim sırada kapı çalındı.

“İçeri gel.”

Elouise içeri girdi. “Christopher, Jameson ikinci hatta. Acil bir durum olduğunu söyledi.”

Kaşlarımı çattım.

“Aramaya ofisinden cevap vermeni istedi.”

“Hımm.” Masadakilere baktım. “Özür dilerim. Buna cevap vermem gerek. On dakikalık bir çay molası verelim.”

“Elbette,” diye cevap verdiler.

Dışarı çıkıp koridorda hışımlla ilerledim. Lanet olsun... bu saçmalık için vaktim yoktu.

“Evet,” diyerek cevapladım.

Jameson’ın sesi, “*Ferrara News*, dördünce sayfa,” diye gürledi.

“Ne?”

Bilgisayarımdan gazeteyi açarak koltuğuma çöktüm.

Yarım sayfalık bir fotoğraf çıktı.

Christopher Miles, Bayan Sıradan’ın Kalbini bir Süper Model için Kırdı

Hayden’in parkta çekilmiş kocaman bir fotoğrafı vardı. Parktaki bankta yanında oturuyordum. O ağlıyordu, bense kızgın görünüyordum. Fotoğrafın yanında da arkadaşlarımdan biriyle çıkan model Amira Conrad’la benim fotoğrafım vardı. Geçen gün öğle

yemeğinde bir restoranın barında karşılaşmıştık. Fotoğrafta kolu-
mu ona dolamıştım, tam da ona merhaba öpücüğü verdiğim anda
çekilmişti. Ben ona gülümsüyordum, o da bana gülümsüyordu.
Birbirimize tamamen âşık görünüyorduk.

Kan beynime sıçradı.

“Benimle taşak mı geçiyorsun?” diye fısıldadım öfkeyle.

“Hayden’den haber var mı?” diye sordu Jameson.

“Hayır.”

“Bu gerçekten iyi görünmüyor.”

“Cidden mi?” diye patladım. “Güle güle.” Telefonu kapatarak
cep telefonumu elime aldım. Parmağım Hayden’in adının üzerin-
de gezindi... gazeteyi görmeyebilirdi bile... ve sonra... kalbim
tekledi.

Görseydi bile fark etmezdi.

Biz diye bir şey kalmamıştı.

Beni istemiyordu... hayatımı da.

Bir gün hayatıma devam etmek zorunda *kalacaktım*, o da öyle.
Taşralı bir hödüğün ona benim veremediğim hayatı verebileceği
düşüncesi kalbimi burktu... keşke verebilseydim.

Onu büyük bir çiftlikte, bir sürü vahşi ve kaygısız çocukla ya-
şarken ve mutlu olurken hayal edince hüznle gülümsedim. Onun
için bunu istiyordum. İsteddiği her şeye sahip olmasını istiyordum.
Mutlu olmayı hak ediyordu.

Telefonumu bıraktım.

Bakışlarım pencereye ve aşağıda uğuldayan Londra’ya kaydı.
O, milyonlarca depresif kilometre uzaktaydı.

İnterkom çaldı.

“Evet.”

“Geri dönecek misin?” diye sordu Elouise.

Siktir... toplantı.

“Yoldayım.”

SON ŞANS

Masamda oturmuş, pencereden dışarı bakıyordum. İnsanlar konuşuyor, gelip gidiyor, bir şeyler oluyordu ama benim aklım milyonlarca kilometre ötedeydi.

Ondaydı.

Her zaman ondaydı.

Altı hafta uzun bir süreydi. Fazla uzundu.

İyiye gitmiyordu, daha da kötüye gidiyordu. Boynumda kurtulamadığım, gitgide sıkılaştan bir ilmek vardı. Mutlu olduğum tek an Eddie'yle konuştuğum zamanlardı ama bir haftadır ona ulaşamıyordum ve endişelenmeye başlamıştım. Telefonu neden doğrudan telesekretere düşüyordu?

Saatime göz attım. Bir dahaki sefer ne zaman çalışacağını öğrenmek için pansiyonu arayabilirdim. Müdür Howard'ı arayacaktım.

Google'da numarayı aradım ve numarayı çevirerek volta atmaya başladım.

"Merhaba, Barselona Backpackers."

"Merhaba, Howard'la görüşebilir miyim, lütfen?"

"Bir dakika." Hattın dâhili bir numaraya bağlandığını duydum.

"Alo, ben Howard."

"Howard," diye cevap verdim. "Ben Christo."

"Selam." Güldü. "Nasılsın, dostum?"

"İyi, iyi. Sen nasılsın?"

"Aynı tas, aynı hamam. Burada her şey yolunda."

"Dinle, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Eddie'ye ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu çalmıyor bile."

"Ah evet... çalındı."

"Ah." Kalbim sıkıştı. Ne kadar üzüleceğini biliyordum. "Ne olduğunu merak ediyordum. Onu arayıp mesaj atıp durdum ama cevap gelmedi."

“Mesaj atmanın anlamı yok,” diye cevap verdi kayıtsızca.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ee... Eddie okuyamıyor.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Okuma yazması yok. Bunu biliyorsun.”

“Bu çok saçma,” diye çıkıştım. “Elbette var.”

“Christo... onun evsiz olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ne?” diye fısıldadım. “Ciddi misin sen?”

“Evet,” diye cevap verdi gelişigüzel bir şekilde. “Gerçekten. O bir yetim.”

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

“İki ebeveyni de... ölmüş mü?” Nefesim kesildi.

“Babası o doğmadan önce çekip gitmiş, annesi de o sekiz yaşındayken bir araba kazasında ölmüş. Hayatta kalan bir büyükannesi, büyükbabası, teyzesi ya da amcası yok. Bir süre koruyucu aile sisteminde kalmış ama pislik insanların yanma verilince sonunda kaçıp gitmiş.”

Dehşete düşmüş bir şekilde sessizleşerek masanın başındaki sandalyeye çöktüm.

“Ama nerede uyuyor?” diye fısıldadım boğazımdaki yumruyla.

“Pansiyonun köşesindeki terk edilmiş bir evde.”

Ayağa kalktım. “Nerede?”

“Pansiyonun hemen arkasında kalıyor. Tahtalarla kapatılmış. Gözden kaçırılmazsın.”

Şoktan konuşamayarak hatta kaldım.

Yüce Tanrım.

“Aradığımı ona söyleme, olur mu?”

“Evet, tamam.”

“Bir dahaki sefere ne zaman çalışıyor?”

“Yarın akşam.”

“Teşekkürler.” Telefonu kapatıp dehşet içinde duvara baktım.

SON ŞANS

Bu da neydi böyle?

Barselona

Uber kaldırıma yanaştığında şoföre, “Beni burada indirin,” dedim.

Bir uçağa hiç bu kadar çabuk binmemiştim. Burada ne yaptığımı bilmiyordum ama gelmek zorundaydım.

Onu görmeliydim.

Köşeyi döndüğümde eski, terk edilmiş evi gördüm.

Duygularla dolup taştım; bu kadar güzel bir çocuğun nasıl böyle korkunç bir hayatı olabilirdi ve bana bu konuda tek kelime bile etmezdi? En iyi arkadaşlar olduğumuzu sanıyordum.

Anlamıyordum.

Bir hareketlilik görünce eğilerek bir çalının arkasına saklandım. Eddie’nin evden çıkmasını ve sanki dünyada hiçbir derdi tasası yokmuş gibi sokakta yürümesini izledim. Çok cesur ve metanetliydi.

Zavallı çocuk.

Köşeden kaybolana kadar bekledikten sonra terk edilmiş eve doğru ilerledim. Harap haldeydi ve zar zor ayakta duruyordu. İki katlıydı, dışarıdan bir merdivenle çıkılıyordu. Ön kapılar ve pencereler tahtalarla kapatılmıştı, bu yüzden arka tarafa doğru yürüdüm ve eski, kırık bir kapı gördüm.

UZAK DURUN TEHLİKELİ KİMYASALLAR

Kapıyı tereddütle açtığımda derin, yüksek sesle bir gıcırtı çıktı. İçeri göz attım.

Karanlık.

“Merhaba...” diye seslendim.

Sessizlik.

“Orada kimse var mı?”

Telefonumdaki feneri açtım ve kapıyı itip içeri girdim. Zemin kırık döküktü, kararmış ve küflüydü. Duvarlara delikler açılmıştı ve her yer grafitiyle kaplıydı.

Midem burkuldu.

Feneri etrafa tuttum. Nerede uyuyordu?

Görmem lazımdı.

Bütün odaları aradım. Düşündüğümünden daha kötüydü.

Çok daha kötüydü.

Görüşüm bulanıklaşınca görebilmek için gözlerimi sildim. Arka tarafta bir odaya varıp içeri göz attığımda kalbim parçalandı.

Yerde uyku tulumuyla birlikte tek bir yatak vardı.

Yanına gidip etrafa bakındım. Ona gönderdiğim tüm kartpostallar ödül gibi duvara iğnelenmişti. Hayden’in şeffaf kaplanmış bir fotoğrafı stratejik bir şekilde ortalarına iliştirilmişti.

Gözyaşlarımın arasından, “Eddie,” diye fısıldadım. “Benim zavallı, zavallı Eddie’m.”

Onu burada, küflü karanlıkta uyurken gözümde canlandırdım.

Yapayalnız.

Ona bakacak ve güvende hissettirecek kimse olmadan.

Yüzümü buruşturdum. Durumun gerçekliği çok hassas ve gerçektir.

Yıkıcı derecede üzücüydü.

Hayden’in fotoğrafını çıkardım; gülümsüyor, çok mutlu ve kaygısız görünüyordu. Kalbim sıkışınca yüksek sesle hıçkırdım.

Eddie de onu özliyor.

“Kim var orada?” diye bağırın Eddie’nin sesi geldi.

Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi sildim. “Benim,” diye seslendim.

SON ŞANS

“Kim?”

“Christo.”

Kapıyı iterek açtığında yüzü asıldı. Elimde değildi, yüzüm göz-yaşlarıyla buruştu.

“Yapma...” dedi tükürür gibi. “Burada ne işin var?”

“Senin için geri geldim.”

Kaşlarını çattı.

“Ve sana hayatım üzerine yemin ederim,” diye fısıldadım göz-yaşlarımın arasından. “Bir daha asla yalnız olmayacaksın.”

30. BÖLÜM

Gözleri benimkileri araştırdı.

Kendimi toparlayarak, “Eşyalarını topla,” dedim.

“Neden?”

“Benimle geliyorsun.”

“Nereye?”

“Londra’ya.”

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarını çatı.

“Seni eve götürmeye geldim.”

“Ben evdeyim.”

“Burası senin kahrolası evin değil,” dedim tükürür gibi. “Senin yerin benim yanımda... en azından büyüye kadar.”

“Hazen nerede?”

Burun deliklerim titredi, başarısızlığımı itiraf ederken boğazımdaki yumru acıdı. “Ayrıldık.” Utanç içinde başımı eğdim.

“Ah...” Bir adım öne gelerek elini omzuma koydu. “Sorun değil,” dedi usulca ve hafifçe omzuma vurdu. “Her şey yoluna girecek.”

Bu hareketi, dengemi daha da bozdu. Böyle bir zamanda bile nasıl beni rahatlatmaya çalışıyordu?

Çünkü o Eddie...

“Hadi dostum, buradan defolup gidelim,” dedim apar topar.

Kafası tamamen karışmış bir şekilde bana baktı.

SON ŞANS

“Senden gelip benimle yaşamamı istiyorum. Bunu yapmak ister misin? Sana göz kulak olacağım... seni güvende tutacağım.”

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve sonra kendini durdurur gibi kapattı.

“Söyle,” dedim ona.

“Senin gibi biri neden onunla yaşamamı ister ki?”

Silueti bulanıklaştı. “Çünkü... seni çok özledim.”

Gözleri irileşti. “Öyle mi?”

“Evet, seni pislik, özledim,” diye tersledim. “Sen de beni özlemiş olsan iyi edersin.”

Gülümsemesini gizlemek için altdudağını ısırды.

“Hadi, eşyalarını topla.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Henüz bilmiyorum. Bir çaresine bakacağız.” Ellerimi yenilgiyle yukarı kaldırdım. “Bu kartpostalları istiyor musun?” Birinin iğnesini çıkardım.

Bana baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm. Hayatmda kaç kez hayal kırıklığına uğratılmıştı?

“İstedğin zaman Barselona’ya geri gelebilirsin... söz veriyorum. Seni kendim getireceğim.”

Kıpırdamadan durarak odaya bakındı. “Uyku tulumumu getirebilir miyim?”

Boğazım yumruyla neredeyse tıkanacak gibi olunca başımı sallayarak onayladım.

Söyleyecek sözüm yoktu.

“Bu kartpostalları istiyor musun?” diye sordum.

“Evet, lütfen.”

İğnelerini sökmeye başladım.

“Gaz ocağımı da getirebilir miyim?” diye sordu ürkekçe.

Arkam ona dönük bir şekilde yüzümü buruşturdum. Gözyaşlarım durmuyordu. “Evet.”

“Peki ya el fenerimi?”

“Hı-hı... ne istersen getir.”

Beni öldürüyor.

Hayatını titizlikle toparlamasını bekledim. Benim ıvır zıvır olduğunu düşündüğüm şeylere o paha biçilmez hazinelermiş gibi davranıyordu. Sabırla bekledim ve siktir...

Tüm ters köşelerin de ters köşesiydi. Bunlar nasıl yaşıyordu?

Birkaç poşet, küçük bir gazlı kamp ocağı ve top haline getirilmiş bir uyku tulumuyla kapıya doğru yürürken Eddie durarak etrafına bakındı.

Bu anı daha az dramatik hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilemeden bekledim ama söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Bu lanet olası dramatikti.

Gözyaşlarım... onlar da dramatikti ama denesem bile onları durduramıyordum.

Son birkaç haftadır duygularım doruk noktasma ulaşmıştı ve kendimi tamamen bunalmış, kontrolden çıkmış hissediyordum.

Eddie başını kaldırıp bana baktı. “Neden ağlıyorsun?”

“Gözüme bir şey kaçtı.” Utanarak omzumu silktim. “Hazır mısınız?”

Başını sallayınca ön tarafa doğru yürüdük. Ben bir Uber çağırıırken o da eşyalarıyla birlikte betonun üzerinde oturup bekliyordu.

Hızlıca rezervasyon sitesine girerek kendi kendime, “Otel rezervasyonu yapmam gerek,” diye mırıldandım.

“Pansiyonda kalmıyor musun?”

“O kahrolası pansiyonda kalmayacaksın,” dedim nefesim kesilerek. “İmkânı yok.”

“Ama bu akşam çalışmak zorundayım.”

“Hayır.” Web sitede gezinmeye devam ettim. “Oraya bir daha asla gitmeyeceksin.”

“Christo, bu akşam çalışmam gerek. Onları yarı yolda bırakmayacağım.”

SON ŞANS

“Hayır, dedim.”

“Siktiğimin işine gideceğim,” dedi sertçe.

Ses tonundan rahatsız olarak başımı kaldırdım. “Bu bana ilk ve son kez küfredişin, anladın mı?”

Başını öne eğince bir süre sessizce durduk.

Burada ne yapıyordum? Tamamen boyumu aşan bir durumdaydım. Bana güvenmeden onu zorlarsam, kaçıp gidecekti.

Kahretsin... bu çocuğa da iyi iş ahlakına da lanet olsun. “Peki. Sen çalışabilesin diye pansiyonda kalacağız. Ama özel oda tutacağız ve ellerinde yoksa otele gideceğiz.”

“Tamam.” Bir süre orada oflayıp puflayarak oturdu.

“Bize oda bulmaları için pansiyonu arayacağım, tamam mı?”

Tavırlı bir şekilde omzunu silkti.

Pansiyonu aradığımda neyse ki iki lüks, banyolu odaları müsaitti. Oraya vardığımızda anahtarları aldım. Merdivenlerden en üst kata çıktık.

Odanın kapısını açarken, “Burası bizimki,” dedim.

Gözleri kocaman oldu. “Burada mı kalacağız?”

“Hı-hı.”

Sessizce yanımda durarak hayranlıkla her bir ayrıntıyı inceledi.

“Öğretmenlik yaptığın okul çok havalı olmalı.”

“Ah... evet.” İrkildim. “O konuda... Ben öğretmen değilim.”

Araya girdi. “Biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Sen bir temizlikçisin.”

İnanılır gibi değil.

“Ailemin gazete çıkaran bir şirketi var.”

Kaşlarını çattı.

“Ben biraz...” Omuz silktim. “Varlıklıyım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Para konusunda endişelenmene gerek yok.”

Bu kavramı anlamlandıramayarak bana boş boş baktı.

“Göreceksin.” Gülümsedim. “Bu yatak odasında uyuyabilirsin.”

Gözleri soru sorar gibi bana kaydı. “Sen nerede uyuyacaksın?”

“Koridorun sonundaki odada.”

“Ah.” Parmaklarını kıvrırken her şeyin tamamen ağır geldiğini anlayabiliyordum.

“Pasaportun var mı?”

Başını iki yana salladı.

“Doğum belgen var mı?”

“O da ne?”

Siktir.

“Sorun değil. Bir yolunu bulacağız.” Saatime göz attım. “İşe gitmek için hazırlanmalısın. Bir saat içinde başlayacaksın.”

Başıyla onayladı.

Banyosuna girerek duşu açtım. “Burası senin banyon.”

“Burayı kullanmaya iznimiz olduğuna emin misin? Başımız belaya girmeyecek, değil mi?”

Bu çocuğu seviyorum.

Gülümsedim. “Evet, dostum, eminim. Odaların parasını ödedim. Sorun yok.”

“Tamam.” Tamamen kaybolmuş gibi etrafına bakınırken parmaklarını kıvrıyordu.

“Burada bir havlu var.” Ona havluyu uzattım. “İstersen işe inmeden önce duş alabilirsin.”

“Tamam.”

“Küçük şişelerdeki sabunları ve şampuanı kullan. Ben dışarıda bekleyeceğim.” Kapıya doğru yürüdüm.

“Christo,” diye seslendi.

Arkamı döndüm.

“Bana göz kulak olmana gerek yok. Ben iyiyim. Sırf arkadaşız

SON ŞANS

diye beni de yanında götürmek zorunda değilsin. İşler böyle yürümüyor.”

“Biliyorum.” Ne diyeceğimi bilemeden yatağa oturdum ve yanma vurdum. O da yavaşça oturdu. “Burada tamamıyla iyi olacağını biliyorum. Tek başına çok cesur ve güçlüsün.” Bunu nasıl doğru ifade edeceğimi düşünürken odaya bakındım. “Ama sanki birbirimize aitmişiz gibi hissediyorum... anlıyor musun?”

Gözleri benimkilere dikildi.

“Hem... kim bilir?” Omzumu silktim. “Belki de tanışmamızı annen ayarlamıştır.”

Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu.

“Ve aslında bir çocukla ne halt ettiğimi bilmiyorum... bu yüzden bana karşı sabırlı ol, tamam mı?”

Sessiz kaldı.

Elini dizine koydum. “Bu işi birlikte çözeceğiz... sen ve ben.”

Dizindeki elime baktı ve yavaşça elini benimkinin üzerine koydu.

İlk kez birbirimize dokunuyoruz.

Bu an hassas ve duygusaldı, ikimizin de hayatında bir dönüm noktasıydı.

Boğazımdaki yumru geri gelirken o da utanarak gözlerini sildi.

“Neyse.” Ayağa kalktım. “Ben seni ülkeden nasıl çıkaracağımı düşünürken senin de gidip bardaki o sikiklere servis yapman lazım.”

“Nasıl oluyor da sen sikik diyebiliyorsun ama ben diyemiyorum?”

“Çünkü ben ebeveynim, sense çocuk.”

Sözlerim aramızda yankılanırken gözleri benimkileri araştırdı...

Ben ebeveynim, sense çocuk.

Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçerken o anda hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladım.

İkimiz için de.

31. BÖLÜM

HAYDEN

Uzaktan bir karganın sesi geldi, ruhuma söylenen huzurlu bir şarkı gibiydi.

Taşraya ait olduğum konusunda hiç şüphe yoktu. Buraya dönüşüm yaşam tarzımı ne kadar sevdiğimi daha da pekiştirmişti.

Keşke...

Bu sallanan sandalye en iyi arkadaşım olmuştu.

İşler çığırından çıktığında, ki bu çoğu zaman oluyordu, sallanmak aklımı başıma getiriyordu. Tıpkı bir bebek gibi, kendimi daha iyi hissedene kadar beni rahatlatıyordu. Ağır çekimde, güneş batarken altın rengi yumuşak ışınları dağın üzerinde kayboldu.

Onsuz altı hafta.

Bir öpücük, bir sarılma, özel bir şaka... aşk olmadan.

Bazı günler uçup giderken, diğer günlerde zor nefes alabiliyormuşum gibi hissediyordum.

Hayata zar zor tutunuyordum.

Numarayı çevirerek bekledim. Ses kaydı cevap verdi.

Aradığınız cep telefonu kapalıdır.

“Neredesin Eddie?”

Endişelenmeye başlıyordum. Birkaç haftadır ondan haber ala-

SON ŞANS

mamıştım. Sırayla birbirimizi arıyorduk ve sıra ondaydı... ama aramamıştı, şimdi de cevap vermiyordu.

Bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. Aramalarının ne kadar güvenilir olduğuna göre neredeyse saatimi dakikasına kadar ayarlayabilirdim.

İyi olduğunu umuyordum.

O iyi. Fazla düşünmeyi bırak.

Karanlık çökerken dık meltem üzerime doğru eserek saçlarımı yüzüme savurdu ve milyonlarca güzel anıyı aklıma getirdi. Güzel Christopher'ımı düşününce gülümsedim. Ona âşık olduğum için bir an bile pişmanlık duymuyordum çünkü artık cennette olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum, sadece bir süreliğine de olsa... o benimken.

Sallanan sandalyemde arkama yaslandım, gecenin içinde rahatlarırken örme battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim.

Keşke...

On Gün Sonra

Uçak Barselona'ya indiğinde pencereden pistin hızla geçişini izledim. Eddie'ye ulaşamamıştım ve gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Telefonuna cevap verememesinin mutlaka makul bir mazereti olduğunu biliyordum ama onu kontrol etmeden rahat edemeyecektim.

Ayrıca şehir dışına çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Çiftlik beni klostrofobik hissettiriyordu.

Dürüst olmak gerekirse şu anda nerede olmam gerektiğini bilmiyordum. Her yer yanlış hissettiriyordu ve uzaklığın bana biraz netlik kazandıracağını umuyordum.

Henüz tekrar çalışmaya başlamamıştım. Ne zaman bir işe girecek olsam bir şey beni engelliyordu ve bu çok saçmaydı çünkü gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu. Yirmi altı yaşındaydım ve bir işim bile yoktu.

Of...

Kendime karşı nazik olmaya çalışıyordum. Bu kalp kırıklığını atlattığımda her şeyin farklı olacağına emindim.

Uçaktan inip valizimi aldım ve pansiyona gitmek için bir Uber'e bindim; araba kaldırıma yanaştığında hayretle camdan dışarı baktığımda milyonlarca güzel anı zihnime akın etti.

İşte burasıydı...

Tanıştığımız pansiyon.

Şoför düşüncelerimi bölerek arabadan indiğinde ben de çekingen bir şekilde dışarı çıktım.

Bu yerin bu kadar çok duyguyu geri getirmesini beklemiyordum.

“Buyurun, bayan.” Şoför valizimi kaldırıma bıraktı.

“Teşekkür ederim.”

“İyi geceler.”

“Size de.”

Arabaya binip uzaklaştığında ben de orada durup pansiyon binasına baktım. Şu anda içeri girmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Burada olmak yaşadığım tüm iyileşme sürecini geriye mi döndürecekti? Çok kötüydü...

Kapanışa ihtiyacım vardı. *Gir işte içeri.*

Valizimi içeri çekerek resepsiyona yaklaştım. Saat 22'den biraz önceydi ve resepsiyonun birazdan kapanacağını biliyordum. Bankoda kimse yoktu. “Merhaba,” diye seslendim.

Bar bölümünden gelen müziği ve kahkaha seslerini duyunca gülümsedim. Buralarda hiçbir şey değişmemişti.

Arka ofisten bir kadın, “Geliyorum,” diye seslendi.

Sabırla bekledim ve sonunda kadın görüş alanıma girdi. “Ku-

SON ŞANS

suru bakma, telefundaydım.” Gülümsedi. Burada yeniydi, onu daha önce görmemiştim.

“Sorun değil. Hayden Whitmore adına bir rezervasyonum var.”

“Elbette.” Bilgisayarına yazdı. “Tamam, bir haftalığına özel odada kalacaksın, değil mi?”

“Evet.”

Anahtarları ve diğer şeyleri taramaya devam ederken, ben de tanıdık ortama bakındım. Buranın beni daha iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim.

“Aslında, mümkünse rezervasyonu iki haftaya uzatabilir miyiz?” diye sordum.

“Bir bakayım.” Yeniden bir şeyler yazdı. “Evet, mümkün.” Anahtarımı uzattı. “Daha önce bizimle kaldın mı?”

“Evet.” Gülümsedim.

“Harika. En üst kattasın, oda numarası 209. Koridorun arka tarafındaki merdivenleri kullan. Asansör bozuk.”

O lanet asansör buraya geldiğim ilk yılda da hiç çalışmamıştı.

“Teşekkür ederim. Eddie’nin bu akşam barda çalışıp çalışmadığını biliyor musun?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok, üzgünüm,” diye cevap verdi. “Çok meşguldüm. Dışarı bile çıkmadım.”

“Tamam, teşekkürler.”

Koridorda ilerleyip çantamı merdivenden iki kat yukarı çıkarırken kendi kendime gülümsedim. Sırt çantalı gezginler pansiyonundaki hizmetten şikâyet edemezdim çünkü hiç yoktu.

Koridorda ağır ağır ilerleyerek odamı buldum ve kapıyı açtım. Çift kişilik bir yatak, bir komodin ve üzerinde ayna olan bir lavabo vardı. Temiz ve düzenliydi. Keşke banyolu odalardan biri müsaait olsaydı. Neyse. Sorun olmayacaktı. “Burası gayet iyi.” Çantamı yere bırakıp yüzümü yıkadım ve saçlarımı yukarıdan bir atkuyruğu yaptım.

Üzerime serin tutacak, yazlık bir elbise geçirip aşağıdaki bara indim.

Müziğin sesi yüksekti ve insanlar dans ediyordu. Avluya parti ışıkları asılmıştı, ortalık gümbür gümbürdü.

“Selam, bebeğim.” Adamın biri beni bir aşağı bir yukarı süzerek gülümsedi. “Nereye gidiyorsun?”

“Merhaba.” Sahte bir gülümsemeyle Eddie’yi arayarak yürümeye devam ettim. *Iyy... seninle hiçbir yere.* Kalabalığı yararak geçtikten sonra onu gördüm. Büyük bir gruba servis yapıyordu. Başını kaldırdığında yüzü aydınlandı ve hiç vakit kaybetmeden barın arkasından koşup beni yakaladı ve neredeyse beni yere deviriyordu. “Hazen.” Bana sımsıkı sarıldı. “Geri döndün.”

Güldüm. “Tabii ki geri döndüm. Çok endişelendim. Telefonuna neden cevap vermiyorsun?”

Yüzü asıldı. “Çalındı.”

“Ah... bebeğim.” Ne kadar hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. “Sorun değil. Yakında bir tane daha alırsın.” Kocaman olmuştu. “On santim uzadın mı sen?” Güldüm.

“Birazcık.”

Onu biraz kendimden uzaklaştırarak baştan aşağı inceledim. “Tanrıya şükür ki iyisin.”

Bana şapşal şapşal gülümsüyordu. Artık benden daha uzundu.

“Nasıl da yakışıklısın.” Gururla gülümsedim.

Kolunu bana dolayarak beni kendisine yaklaştırdı. “Burada mı kalacaksın?”

“Evet. Sen işine dön, sonra görüşürüz.”

Beni barın ucundaki tabureye çekerken, “Gitmiyorsun, değil mi? Barda otur, sana bir içki getireyim,” dedi umutla.

“Tamam.” Gülümseyerek tabureye çöktüm.

Eddie barın arkasına koşup bana bir içki hazırladı ve önüme koydu. “Teşekkür ederim.”

SON ŞANS

“İşim birde bitiyor,” dedi.

“Birden çok önce yatmış olacağım, kanka.”

Bana şapşal gibi gülümsedi.

“Ne?”

“Bana kanka dedin.”

Bu çocuğun tatlılığına bayılıyordum. “Elbette sana kanka dedim. Sen kankamsın.”

Gülerek servis yapmaya devam etti. İçkimi alıp bir yudum aldım. Başımı kaldırdığımdaysa Christopher’la göz göze geldim. Barın diğer ucunda oturuyordu.

Ne?

Birbirimize bakarken bana yavaş, seksi gülümsemesini gönderdi.

Kalbim sanki ağır çekimdeymiş gibi göğsümde takla attı. Ayağa kalkarak bana doğru yürüdü.

“Huysuz.” Usulca gülümsedi.

“Merhaba.”

Eğilip bana sarıldığında gözlerimi kapatıp onun güçlü omzuna yaslandım. Tıraş losyonu etrafımı sardı.

Onu özledim.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Eddie’ye ulaşamayınca endişelendim. Ya sen?”

“Ben de öyle.”

Aramıza bu güzel aşinalık hissi girerken birbirimize baktık. Tabureleri işaret ettim. “Otur ve benimle bir içki iç.”

“Tamam.” Tabureyi çekince ikimiz de oturduk. Sinirlerim midemde dans ediyordu.

Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Dünyanın öteki ucunda birbirimize rastlama şansımız neydi?

“Nasılsın?”

“İyiyim,” diye yalan söyledim. “Ya sen?”

Omzunu silkti. “Daha iyi günlerim olmuştu.”

Ah...

Gözlerim onunkileri araştırırken, ona sarılıp onu sevdiğimi haykırmak ve beni geri alması için yalvarmak istiyordum.

“Buraya ne zaman geldin?” diye sordum.

“Bir hafta önce.”

Kaşlarımı çattım. Aptallık derecesinde meşgul olduğunu sanıyordum?

“Eddie’nin yetim olduğunu ve sokaklarda yaşadığını öğrendim.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“O yapayalnızmış, Huysuz.”

Birine servis yaparken mutlu bir şekilde gülümseyen Eddie’ye bakınca yüzüm asıldı. “Ailesi neredeymiş?”

“Babasını hiç tanımamış, annesi de o sekiz yaşındayken ölmüş. Hayatta olan akrabası yok. Koruyucu aile sistemindeymiş ama pislik insanların yanına verilince on bir yaşındayken kaçmış.”

“Ciddi misin sen?”

Üzüntüyle başını salladı.

“Tanrım, zavallı Eddie.”

“Okuması yazması yok,” dedi usulca.

Gözlerim yaşlarla doldu.

“Onu yanımda eve götüreceğim.”

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarımı çattım. Onun uzun vadeli geleceğiyle ilgili kararları bana danışmadan mı alıyordu?

Çünkü biz ayrıldık.

“Gelip benimle Londra’da yaşayacak.” Omzunu silkti. “Tabii onu ülke dışına çıkarabilirsem.”

Kafam karmakarışık bir halde ona bakakaldım.

“Pasaportu ya da doğum belgesi yok. Arkadaşım Sebastian Garcia bana yardım ediyor. Hani şu senin de tanıştığın?”

SON ŞANS

Öylece ona bakıyordum, söylediklerinden o kadar etkilenmiştim ki tutarlı bir cümle bile kuramıyordum. “Hayır?”

“Julian Masters’la birlikte Yunanistan’daki yattaydı.”

Ah... çok yakışıklı olan.

Salağa yatarak, “Koyu renk saçları olan mı?” diye sordum.

“Evet o. Londra’da bir politikacı ve İspanyol kökenli. Bürokrasi işlerinde bana yardımcı oluyor.”

“Christopher...” Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken durakladım. “Onu İspanya’dan götüremezsin. Burası onun evi.”

“Öyle mi?” diye cevap verdi kızgın bir ses tonuyla. “İssız bir evde tek başına, yerde lekeli bir şilte üzerinde uyuyordu. Su tesisatı yok, elektrik yok. Hiçbir şey yok. Duvara benim gönderdiğim kartpostalları iğnelemiş, ortalarına da senin fotoğrafını. Sahip olduğu tek şey resmen biziz, Hayden ve onu burada bırakamam. Bırakmayacağım.”

Barda bir grup crkeçe servis yapan Eddie’ye göz attığımda duygularıma yenik düştüm. Yutkunmaya çalışırken boğazımdaki yumru acıdı.

Zavallı Eddie.

“On sekiz, on dokuz yaşına gelip de kendi başına bir ev kiralayabilecek yaşa gelene kadar bile olsa,” dedi yumuşak bir şekilde. “Okuma yazma öğrenmesi için onu okula gönderebilirim, böylece en azından bir şansı olur.”

Başımı sallayarak dinlerken sessiz kaldım.

Bu durum için söylenecek hiçbir kelime yoktu. Tamamen şoka girmiş durumdaydım.

Christopher’m gözleri benimkilerle buluştu. “Ne düşünüyorsunuz?”

İçkimi yudumlarken omzunu silktim. “Bunun kendi geleceğin için ne anlama geldiğini gerçekten düşündün mü? Bir çocuk çok büyük bir sorumluluk, Christopher.”

“Biliyorum.” Burun kemiğini sıktı. “Ama ne yapmam gerekiyor, Huysuz?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

“Bütün bunlar hakkında o ne düşünüyor?”

Omzunu silkti. “Benimle geleceği için heyecanlı görünüyor. Yani... diğer seçeneği ne ki? Yerde uyurken her gün şerefsizin birinin telefonunu çalacağından korkmak mı?”

Siktir.

Yapayalnız olmayı hayal bile edemiyordum. Onun için ne kadar da korkutucu olmalıydı. Christopher’ın silueti bulanıklaşınca hızla gözlerimdeki yaşları sildim.

Christopher dümdüz karşıya bakıyordu. Omuzlarında dünyanın tüm yükünü taşıyormuş gibi görünüyordu... ve gerçekten de taşıdığını artık biliyordum.

“Sen çok iyi bir adamsın, Christopher.”

Gözleri benimkilere dikildiğinde aramızdaki hava çatırdadı. Yavaşça uzanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Seni görmek çok güzel, Huysuz.”

Hayatımda birine hiç bu kadar sarılma ihtiyacı duymamıştım. Ve sarılamıyordum.

Kalbim daha hızlı atıyordu ve aşırı bilgi yüklemesi yaşıyordum. Her şey farklıydı ama hiçbir şey de değişmemişti. Berbat durumumuz hâlâ aynıydı ama şimdi daha da karmaşıktı.

İşin içinde bir çocuk var.

Aniden ayağa kalktım. “Gitsem iyi olacak.”

“Ne, nereye?” Şaşırmış görünüyor.

“Yatmaya. Ben... çok yorgunum.”

“Burada mı kalıyorsun?” Kaşlarını çattı.

“Evet.”

“Ben de.” Bana hafifçe gülümsedi. “Yarın görüşürüz, o zaman?”

SON ŞANS

“Tamam, hoşça kal,” dedim aceleyle. Şu anda ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Eddie’yle göz göze gelince ona bir öpücük gönderip odama çıktım. Kapıdan içeri dalarak volta atmaya başladım.

Şimdi ne olacaktı?

CHRISTOPHER

Karanlıkta kumların üzerinde uzanıyordum. Uzaktan parti sesleri geliyordu. Sahil sessiz ve ıssızdı. Aklımdan milyonlarca şey geçiyordu.

Bu akşam onu görmek...

Hayden’a dokunmamak, onu kollarıma alıp ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylememek doğal değildi.

Aşka hiç inanmamıştım. Sadece yalnız insanların ihtiyaç duyduklarını söyledikleri bir fantezi olduğunu düşünürdüm. Birine ona verdiğim kadar değer vermenin mümkün olacağını düşünmezdim. Birlikte olamayacağımızı, aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyordum ama onu kanlı canlı görmek bir yara açmıştı... kalbim sahip olamayacağı şey için ağrıyordu.

Kollarında bir an daha.

Bu akşam bardaki hali gözümün önüne geldi; öyle kopuk, bildiğim o sıcak ve nazik Hayden’dan öyle uzaktı ki.

Yedi hafta geçmek bilmemişti ama bu akşam onu görünce sanki o hiç gitmemiş gibi hissetmiştim.

Her şey aynıydı, hatta belki de daha güçlüydü.

Tamamen boku yemiş durumdaydım.

Aya baktım. Birçok gece Hayden’la bu sahilde uzanmış, gelecek hakkında hayaller kurmuştuk. Şimdi geriye dönüp baktığımda

T. L. SWAN

fark ediyordum ki ben dinlerken tüm hayalleri o kuruyordu. Ben kaderimi zaten biliyordum... sadece o zaman belli etmiyordum. Keşke kendime ve ona karşı dürüst olsaydım, o zaman ikimizi de bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdim.

Öngörü harika bir şeydi.

Keşke...

HAYDEN

Kafeteryaya yeni bir amaç duygusuyla girdim. İyi bir gece uykusu mucizeler yaratmıştı. Dün akşam Christopher bana Eddie ile ilgili planlarını anlattığında çok kaba davranmıştım. Hiç destekleyici değildim ama kendimi savunmam gerekirse, tam bir şok içindeydim.

Christopher'ın Eddie'yi yanına alması beklediğim en son şeydi ama bütün gece düşündükten sonra buna şaşırmamıştım. Christopher tanıdığım en büyük kalbe sahip kişiydi.

Tabii ki onu yanına alırdı. Ona bayılıyordu. Hem haklıydı da: onu burada tek başına bırakamazdı.

Arka masada oturan Christopher'ı gördüm. Telefonla konuşurken bana el salladı.

Pekâlâ...

Daha iyi bir insan olmaya kararlı bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim ve yanına gidip oturdum.

Christopher telefonun diğer ucundaki kişiyi dinlerken gülümsüyordu. "Tamam." Dinledi. "Ve bunu hızlandırmanın hiçbir yolu yok?"

Kaşlarını çatarak elini yüzünde gezdirdi. "Siktir..."

Bir sorun mu vardı? "Neler oluyor?" dedim dudaklarımı kıpırdatıp.

SON ŞANS

Gözlerini devirdi. “Teşekkür ederim, minnettarım.” Yeniden dinledi. “O zaman senden haber bekleyeceğim, tamam mı?”

Sessizce oturarak dinledim.

“Tamam, teşekkürler.” Telefonu kapatarak derin bir iç çekti.

“Sorun ne?”

“Bir iyi, bir de kötü haberim var.”

“Önce iyi.”

“Eddie’ye evsiz bir çocuk olarak değil de bir çalışan olarak kefil olursam onu ülke dışına çıkarabileceğim.”

“Tamam, bu iyi.” Gülümsedim. “Kötü haber ne?”

“Evrak işlerini organize etmek birkaç hafta sürecek.”

“Bu neden sorun olsun ki?”

“İşe geri dönmek zorundayım. Başka yolu yok. Toplantı üstüne toplantım var ve tekrar iptal edemem ama onu da burada yalnız bırakamam. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.”

“Ah...” Bir an düşündüm. “Ben burada onunla kalabilirim.”

Christopher kaşlarını çatı.

“Evet, neden olmasın?” Omuz silktim. “Hiçbir şey için geri dönmek zorunda değilim. Ben burada onunla kalırım, ikiniz de çalışmaya devam edersiniz, sonra evraklar hazır olduğunda geri gelip onu alırsın.”

“Bunu benim için yapar mısınız?”

“Elbette senin için bunu yaparım. Senin için her şeyi yaparım, Christopher.”

“Gerçekten mi?”

“Sen benim en iyi arkadaşımsın.” Gülümsedim.

Yüzü düştü. “Beni arkadaş olarak mı görüyorsun artık?”

“Bebeğim...” Elimi masada onun elinin üzerine koyarken omuz silktim. “Arkadaş olarak başladık ve her zaman arkadaş olacağız.”

“Ama peki ya...”

“Durumumuz değişmedi ve birbirimize ne kadar değer verir-

sek verelim...” Kelimeleri sesli olarak söylemek istemediğim için sesim kesildi.

“Haklısın,” diyerek kabul etti. “Biz asla yürütemeyiz. Bunu biliyorum.”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana sorunumuz için bir çözüm olduğunu söylemesini umuyordum.

Hiçbir şey değişmedi.

Konuyu değiştirmek için, “Peki ne zaman gideceksin?” diye sordum.

“Yarın.”

“Ah.”

Gözlerini benimkilere dikti.

“Bu kadar çabuk mu?”

“Evet.”

Sönmüş bir şekilde başımı salladım. “Tamam.”

“Sana kalman için güzel bir daire bulacağım.”

“Hayır, burada iyiyiz. Eddie o zaman çalışabilir ve onun için çok farklı olmamış olur.”

“Emin misin?”

“Evet, elbette.” Gülümsedim. “Sen Londra’ya dön ve yapman gerekeni yap. Biz iyi olacağız.”

Artık hayat planlarımın umurumda olmadığını haykırmak istiyordum. İçlerinde o da olduğu sürece idare edebilirdim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Kendim etmişim, şimdi de kendim bulacaktım.

“Onun için elimden geldiğince çabuk döneceğim.”

Onun için.

“Tamam.” Zorlukla gülümsedim. “Onu yanına aldığın için çok şanslı bir çocuk.”

“Şanslı olan benim.”

Birbirimize baktık ve...

SON ŞANS

Of...

Kalbim bu güzel adam için acıyordu.

Eddie bir Rock yıldızı gibi restorana girince Christopher gülümseyerek ona el salladı. "Eddie, adamım."

"Merhaba, Hazen." Gülümseyerek yanıma oturdu.

"Günaydın, kanka." Alnındaki saçları geriye çekerken gülümsedim. Bana gülümsediğinde kalbim eridi. Bu çocuğu gerçekten seviyordum.

Christopher, "Haberler iyi," dedi. "Gelip benimle kalman için gerekli belgeleri hazırlıyorlar."

Eddie'nin gözleri heyecanla irileşti. "Öyle mi?"

"Evet." Christopher tebessüm etti. "Ama... bu biraz zaman alacak."

"Ne kadar zaman?"

"Birkaç hafta ve benim yapmam gereken işler var, bu yüzden Londra'ya geri döneceğim."

Eddie'nin yüzü asıldı.

"Ama Hazen ben dönene kadar seninle kalacak."

Eddie'nin gözleri onay için bana döndü.

"Sorun olur mu?" Gülümsedim.

Gülümsemesini gizlemek için altdudağını ısırды. "Peki sonra bizimle Londra'ya gelecek misin?" diye sordu umutla.

Christopher, "Hazen Londra'da yaşamıyor," diye benim yerime cevap verdi. "Taşrada yaşıyor."

"Ah." Eddie bu cevabı düşünürken kaşlarını çattı.

"Christopher yokken seninle çok eğleneceğiz." Onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedim.

Başını salladığında Christopher'ın geri dönmeyeceğini düşünerek gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Senin için geri gelecek, Eddie, söz veriyorum."

Eddie'nin gözleri benimkileri araştırdıktan sonra Christopher'a döndü.

“Elbette senin için geri döneceğim. Sana söyledim, biz birbirimize aitiz,” dedi Christopher.

Ah bu acıttı...

Boğazıma bir yumru oturunca kendimi aptal durumuna düşürmeden sandalyemi aceleyle geri ittim. “Bugün yapacak işlerim var. İkinizle sonra görüşür müyüz?” Ayağa kalktım.

“Tamam.” Eddie mutlulukla gülümsüyordu. “Görüşürüz.”

“Hoşça kalın.” Restorandan çıkıp caddede pansiyona doğru yürüdüm.

Aslında yapacak hiçbir şeyim yoktu ama Christopher Miles’in yakınlarında kalamayacağımı biliyordum. Durmak yoktu, devam edecektim.

Güçlü kalmalıydim.

Gece 11’de ortak banyoya girdim. Birkaç duş doluydu ama neyse ki içerisi makul derecede boştu.

Pansiyon barından bir saat önce ayrılmıştım.

Onun etrafında olmak zordu, özellikle de bana bakmazken. Kaderin en yavaş, en acı verici türünün acısını çekiyordum.

Eşyalarımı lavaboya bırakarak uzun uzun aynaya baktım. Tanınmaz, üzgün bir yüz bana bakıyordu.

Onu kaybetmiştim.

Derin bir nefes vererek kabine girdim ve musluğu açtım. Havlumu kancaya asıp soyundum. Bir adım attım ve başımı sıcak suyun altına soktum. Kendimi daha iyi hissetmek için saçlarımı yıkayacaktım.

Makyaj çantamı almak için sudan çıktım ama rafta değildi.

“Neler oluyor?” Onu getirmiştim. Getirdiğimi biliyordum.

Kahretsin, onu lavabonun üzerinde bırakmıştım. Havlumu etrafıma sararak kabinin kapısını açtığım anda Christopher’la yüz

SON ŞANS

yüze geldim. Belindeki beyaz havlu dışında çıplaktı. Güneşten bronzlaşmıştı ve kaslıydı. Geniş göğsü dizlerimin bağını çözdü.

Kendimi durduramadan sesli bir nefes aldım. “N-ne yapıyor-sun?” diye kekeledim.

“Duş alıyorum.” Gözleri vücudumdan aşağı doğru inip tekrar gözlerime döndüğünde arzuyla parlıyordu.

Hava bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Sonraki an üzerimdeydi. Beni duvara çarptı ve saçlarımı avuçlayarak gözlerim onunkilerle buluşabilsin diye başımı geriye çekti. “Beni becermen gerek.”

Aramızdaki hava çatırdıyordu.

“Biliyorum.”

Dudakları benimkileri kavradığında yüzümü onunkine doğru eğdim. Öpücük vahşi ve çılgıncaydı, bastırılmış duygularla doluydu.

Çoğunlukla birbirimize yaşattıklarımız yüzünden de nefretle...

Beni kabinin içine itti, kapıyı çarparak kapattıktan sonra vücudumu duvara bastırdı.

Hayatımız buna bağlıymış gibi öpüşmeye başladık. Aşırı duygusal yüklenmeyle kontrolümüzü kaybettiğimizde dişlerimiz çarpıştı.

Havlusunu çekip attığında büyük ereksiyonu serbest kaldı. Bacaklarının arasında ağır bir şekilde duruyordu ve onu bana bastırışını hissettiğimde inledim.

Evettttt!

Beni kaldırarak bacaklarımı iki yana açtı ve sonra aletini dibinden tutup tek bir keskin hareketle içime girdi.

“İşte bu...” diye fısıldadı.

Bedenim ona uyum sağlamak için esnerken birbirimize baktık. *Ah... onu o kadar çok özledim ki.*

Yavaşça dışarı çıkıp tekrar derinlere kayd. Bunu birkaç kez

yaptıktan sonra kontrolünü kaybedip beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başladı.

Öfkeli bir şekilde.

Islak tenlerimizin birbirine çarpma sesi banyoda yankılanırken yıldızları görüyordum.

Beni ele geçirirken her şeyi tüketiyordu: dişleri boynumu ısıyor, elleri kıcımı kavıyor, aleti derin ve sert giriş çıkışlarla beni iyice esnetiyordu.

Ancak tehlikede olan kalbimdi... göğsümde serbest düşüşe geçmişti, suyla birlikte kanalizasyondan akıp gidiyordu.

Beni tanımıyormuş gibi beceriyordu, sanki yabancıymışız gibi.

Belki de öyleydik.

Kendini içimde sabitlediğinde bedenimin derinliklerine boşalmasının kanıtı olan seğirmeyi hissettim ve gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. Benden önce asla boşalmazdı... daha önce bunu bir kez bile yapmamıştı.

Gerçekten artık umurunda değildi.

Bana baktığında gözyaşlarımı gördü. Kederli gözleri benimkileri araştırdı.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı.

İçimden çekilip aceleyle kabinden çıktı. Duşunun açıldığını duyduğumda sessizce ağlamaya başladım.

Tek başıma.

Yıkanarak benden kurtuluyordu... son kez.

32. BÖLÜM

Uber'i beklerken pansiyonun önünde duruyorduk. Eddie mutlu bir şekilde gevezelik ederken Christopher'la ben garip bir şekilde dikiliyorduk.

O yüzüme bile bakmazken benim tek yapabildiğim anlık bir duygu yakalamayı umarak onun güzel yüzüne bakmaktı.

Herhangi bir duygu kabulümdü.

Dün geceki anlık akıl tutulması, kalbimdeki kesiği yeniden açmıştı ve kan kaybediyordum, acil kan nakline ihtiyacım vardı.

Araba yanaşınca Christopher, Eddie'yi kucaklayarak, "Hazen'a göz kulak ol," dedi. "Birkaç hafta içinde senin için geri döneceğim ve sonra Londra'daki yeni hayatımıza başlayabiliriz."

Eddie gururla koruyucusuna gülümsedi. "Tamam."

Christopher'm gözleri benimkileri bulduğunda bir hüznün dalgası yük treni gibi çarptı. Bana sarıldığında yanak yanağa durduk.

Gitme...

Birbirimize sarıldık, ikimiz de veda etmek istemiyor ama etmek zorunda olduğumuzu biliyorduk.

Kollarımdan çıkarak geri adım attı. "Gitmem gerek."

Zorlukla gülümsedim. "İyi yolculuklar."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Sana ihtiyacım var.

“Tamam.”

Eddie’nin saçlarını karıştırdı. “Yakında görüşürüz, ufaklık.”

Hafifçe el sallayarak Uber’e bindiğinde araba trafiğe çıktı.

Eddie’yle birlikte arabanın uzaklaşarak gözden kayboluşunu izledik. Kalbim yerde ağlayan bir su birikintisine dönüşüyordu.

Eddie hiç etkilenmemiş bir halde bana döndü. “Sahile gitmek ister misin?”

Onun mükemmel masumiyetine gülümsedim. “Elbette.”

CHRISTOPHER

Masamda oturmuş boşluğa bakıyordum.

Kendimi hiç bu kadar alçalmış hissetmemiştim.

Sadece sevdiğim kadını kaybetmekle kalmamıştım... onu seks için kullanmıştım ve o bunu biliyordu.

Yapmak zorundaydım. Elimde değildi. Bunu bitirebilmek için duygularımı ayrı tutmak zorundaydım.

O anda onun bedenine ihtiyacım vardı ve ona ihtiyaç duymaya dayanamıyordum.

O gece duşta birbirimizin kalbini kırmıyormuşuz gibi davranmam daha iyiydi.

Birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmamız daha iyiydi.

Peki neden bu kadar kötü hissettiriyordu?

Sanki tüm dünyam sona eriyormuş gibi.

Onu kaybettiğim için pişmandım. Onu sadece becerdiğim için daha çok pişmandım.

Ben Hayden Whitmore’la sevişirdim, ne eksik ne fazla.

Neden o yola girmiştik, bilmiyordum.

SON ŞANS

Belki de artık bozulmuştum? Belki de sıradan seks sonsuza dek mahvolmuştu?

Bana bakış şekli, gözlerindeki kalp kırıklığı gözümün önüne gelip duruyordu.

Biliyordu. O anda herhangi biri olabileceğini biliyordu.

Bunu sadece kırık kalbimi korumak için yapmıştım.

İşe yaramamıştı...

Bu şekilde kalmasına izin veremezdim. Bu kadar soğuk olduğum için özür dilemeliydim.

Suçluluk duygusu beni öldürüyordu.

Numarasını çevirdim ve çalarken gözlerimi kapattım.

“Merhaba...” diyerek cevapladı.

Boğazımda bir yumru oluşurken sesinin beni bu kadar etkileyebilmesine şaşırarak hatta kaldım. Sonunda, “Merhaba, Hayden,” dedim zorlukla.

Bir şey söylememi bekleyerek sessiz kaldı.

“Hayz.” Söylemek istediklerimi ifade etmeye çalıştım. “Özür dilemek için aradım.”

“Ne için?”

“O gece duştaki davranışım için.”

Sessizlik...

“Ben sadece...” Görüşüm yaşlarla bulanıklaştı. “Seni dışarıda bırakmak zorundaydım.”

“Neden?”

“Çünkü kalbimi kırdığın için sana kızgınım.”

“Chris...” dedi usulca.

“Berbat hissediyorum ve bunun için kendimi affedemiyorum. Bizim böyle olmadığımızı biliyorum. Sen bunu hak etmedin.”

“Sorun değil,” diye fısıldadığında ağladığını anladım.

“Ben sadece...” Yüzümü buruşturdum. “Sadece seni özlüyorum...”

“Biliyorum, bebeğim. Ben de seni özlüyorum.”

Bu hiçbir şeye yardımcı olmuyordu. “Kapatmam gerek,” dedim aceleyle.

“Christopher...”

“Hoşça kal.” Sözüünü kestikten sonra telefonu kapattım.

Başımı ellerimin arasına aldım. *Yıkım*, hislerimi anlatmanın yakınından bile geçmiyordu.

HAYDEN

Kahvaltı masasında oturmuş kahvemi yudumlarken Eddie de bana dün geceki bar vardiyasını tüm ayrıntılarıyla anlatıyordu. “Sonra diğer adam buzları fırlattı ve bu da başka bir kavga başlattı.” Büyük ve ayrıntılı hikâyesini anlatmaya devam etti.

Dinlerken gülümsüyordum. Onun ne kadar geveze olduğunu hiç fark etmemiştim ya da belki de birlikte daha çok vakit geçirdiğimiz için daha yeni fark ediyordum.

Christopher gittiğinden beri iki hafta olmuştu ve Eddie’yle baş-baş değerli zaman geçirmek çok güzeldi.

Saatime göz attım. Christopher birazdan onu arayacaktı. Her sabah arıyor ve konuşmalarının sonunda benimle konuşmak istediğini söylüyordu.

Onunla yaptığım beş dakikalık konuşma tüm günümü güzelleştiriyordu.

Önemli hiçbir şey konuşmadığımız sohbetler benim için her şey demekti.

Saatle kurulmuş gibi telefonum çalmaya başladığında *Christopher* adı ekranımı aydınlattı. Telefonu Eddie’ye uzatınca o da kocaman gülümseyerek cevap verdi. “Merhaba, Christo.”

Konuşmalarını izledim. Eddie kocaman şapşal sırıtışıyla konu-

SON ŞANS

şurken çok hareketliydi. Christopher onun gününü de güzelleştiriyordu.

Sabırla oturdum ve son yirmi dört saatte yaptıklarını konuşmalarını dinledim.

Benim sıram.

Christopher gevezelik ederken Eddie de gülümseyerek dinliyordu.

Benim sıram.

Telefonu elinden kapmamak için elimden geleni yapıyordum.

“Bugün mü?” dedi Eddie. “Meyve pazarına gideceğiz, sonra Hazen bir elbise almak istiyor, sanırım onu ben götürmek zorunda kalacağım.” Sanki bu bir zahmetmiş gibi gözlerini devirdi.

Gülümsedim. Gerçek şuydu ki normal olan her şeyi yapmayı seviyordu. Birlikte yaptığımız her şey onun için eğlenceliydi.

Eddie telefonu indirdi. “Christopher beyaz elbise almak yok, diyor.”

Güldüm. “Ona okumalarımızdan bahset,” dedim dudaklarımı kıpırdatıp.

“Ah, evet.” Eddie heyecanla gülümsedi. “Hayden’la okuma derslerine başladık. Bana öğretiyor.”

Christopher’ın sesinin yükseldiğini duydum. Bundan hoşlanmıştı.

“Ve birkaç kalem aldık, plajda resim yapıyoruz,” dedi gururla.

Onu dinlerken gülümsüyordum.

“Ve Hayden bana birkaç küçük çocuk kitabı aldı.” Gözlerini devirdi. “Bebek hayvanlar, arabalar falan hakkında.”

“Onları çoktan ezberledin bile,” dedim ona. “En baştan başlamak zorundayız, unuttun mu?”

Konuştukça konuştular ve kahretsin, *sıra bendeydi.*

Nihayet Eddie telefonu bana uzattı. “Seninle konuşmak istiyor.”

Kalbim göğsümde takla attı. “Merhaba.”

“Selam, Huysuz.” Sesi derin ve seksiydi. Anında içimi ısıtıp tüylerimi diken diken etti. “Nasılsın?”

Artık iyiyim.

“İyiyim, ya sen?”

“Ben de iyiyim.”

Sanki söyleyecek milyonlarca şeyimiz varmış gibi hatta bekledik... ama onları söyleyemedik.

“Günün nasıldı?” diye sordum.

“Meşgul. Yapabildiğim kadar çok şey yapmaya çalışıyorum ki Eddie geldiğinde programımı temizleyebileyim.”

“Bu iyi bir fikir.”

“Bugün elçilikle konuştum. Görünüşe göre iki hafta daha sürecektir.”

“Ah.”

“Sorun olur mu?”

“Bizi... onu görmek için hafta sonu buraya gelebilir misin?” diye düzelterek sordum.

Siktir.

“Gelemem, bebeğim. Çalışmak zorundayım.”

Bebeğim.

“Elbette.” Söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalışarak hatta kaldım. “Dışarı çıkıyor musun?” diye sordum gergin bir şekilde.

“Sen gittiğinden beri çıkmadım.”

“Çıkmadın mı?” dedim fısıldayarak.

“Dışarıda istediğim hiçbir şey yok.”

Gülümsedim. Biraz daha konuştuk. Artık konuştuğumuzda aramızda dönüp duran bir sihir vardı.

Seksten daha derin, aşktan daha özeldi. Bizim bile kavrayamadığımız bir anlayıştı.

SON ŞANS

“Benim adıma bunu yaptığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, Huysuz,” dedi usulca. “Belki Eddie’yle birlikte bir gün gelip seni çiftlikte ziyaret ederiz, ne dersin?”

“Bunu çok isterim.”

Kalbim sıkıştı... Bir ziyaretten çok daha fazlasını istiyordum.

“Bırakayım da kapat,” diye cevap verdim.

“Hayır, k-kapatma,” diye kekeleydi kendini tutamadan. “Yani... tabii, tamam.”

“İstersen beni bu akşam arayabilirsin?” Omzumu silktim.

“Gerçekten mi?”

“Hı-hı. Yani, Eddie çalışıyor... ama... konuşmak istersen ya da... herhangi bir şey.”

“Seni bu akşam arayacağım.”

Umutla gülümsedim. “Görüşürüz.”

“Hoşça kal.”

İkimiz de hatta beklerken vedalaşmamızda iki kelime eksikti.

Umutsuzca duymak istediğim iki kelime.

“Bu akşam konuşuruz,” dedi sonunda.

“Hoşça kal.” Telefonu kapattığımda Eddie gözlerini devirdi.

“Ne?”

“Neden onunla her konuştuğunda şu suratı yapıyorsun?”

“Hangi suratı?”

“Şu vıcık vıcık duygusal suratı?”

“Öyle bir şey yapmıyorum,” dedim sinirle.

“Yapıyorsun.”

“Kahvaltını bitir.” Yemeğini işaret ettim. “Daha boyama yapacağız.”

Komodindeki telefonum çalmaya başladı.

Christopher

Yemin ederim artık onun bir hayranı gibiydim. Telefonumun onun adıyla aydınlandığını görmek bile beni aşırı heyecanlandırıyordu. “Merhaba,” diyerek cevap verdim.

“Merhaba...” Tanıdık ve seksi sesi tüylerimi diken diken etti. “Kızımın günü nasıl geçti?”

Onun kızı.

Gülümsemem neredeyse yüzümü ikiye bölecekti. “İyiymiş. Şimdi daha iyi.”

Bir şeyler değişmişti ve bunun ne olduğunu tam olarak söyleyemezdim çünkü uğursuzluk getirmek istemiyordum. Tek bildiğim, gece geç saatlerde yaptığımız aramaların daha yumuşak, daha samimi hale geldiği idi.

Hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk ancak yine de her şey hakkında konuşuyorduk. Bir kez bile ilişkimiz ya da nerede durduğumuz hakkında konuşmamıştık ama asıl mesele konuşuyor olmamızdı.

Her gün.

Sabahları Eddie’yi arıyor ve benimle kısa bir süre konuşuyordu ama sonra gece geç saatlerde beni aradığında saatlerce sohbet ediyorduk.

Bizi özlüyordum.

Ve tekrar denemek istiyordum. Geçen sefer nasıl bittiğiyle ilgili çok fazla pişmanlığım vardı. Kalmalıydım. Daha çok çabalamalıydım. İlişkimizin sona ermesi benim hatamış gibi hissediyordum ama bu konuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu konuyu Christopher’ın açmasını umsam da açmıyordu. Birbirimizi sevdiğimiz gerçeği hiçbir zaman sorun olmamıştı.

Ancak demografik durumumuz hâlâ aynıydı. O şehir hayatını

SON ŞANS

seviyordu, bense taşrayı. Bunu nasıl aşacağımızı bilmiyordum. Bu çok büyük bir sorundu. Yani işe yarayıp yaramayacağından emin değildim.

Ya da onun denemek isteyip istemediğinden.

Ancak Eddie'ye olan bağlılığı, zaten bildiğim bir şeyi kesinleştirmişti.

O aradığım kişi.

Christopher Miles çok özel bir insandı ve bırakın playboy bir milyarderi, sokakta yaşayan evsiz bir çocuğu evlat edinmek için elini taşın altına koyacak başka bir erkek tanı mıyordum. Bu onun tüm hayatını değiştirecekti ve bunu umursamıyordu. Çok özveriliydi.

Şefkatli ve cesurdu.

Mesele şuydu ki geleceğimizi çok net görebiliyordum... üçümüzü birden.

Mükemmeldi.

Sadece oraya nasıl varacağımı bulmam gerekiyordu.

"Eddie'nin hangi okula gideceğini düşünüyordum," dedi.

"Okulun o kadar da iyi bir seçenek olduğundan emin değilim," diye cevap verdim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çocuklar çok acımasızdır, Chris. Okuma yazma bilmiyor. Ona sataşacaklar ve üst kademe bir okula göndermenin onu başarısızlığa sürükleyeceğini düşünüyorum."

"Ama öğrenmek zorunda, Huysuz. Okula gitmemelik edemez."

"Asla gitmesin demiyorum. İlk başta demek istiyorum. Bence bir süre evde eğitim görmeli."

"Ama nasıl arkadaş edinecek?"

"Arkadaşa ihtiyacı yok, bir aileye ihtiyacı var. Arkadaşlar daha sonra gelecektir ama bu erken dönemde korunmaya ihtiyacı var. Yeterince şey yaşadı."

“Hımm, belki de...” Düşünüyordu.

“Ben...” Tepkisinden korkarak duraksadım. “Bir süreliğine gelip yardım edebilirim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kalıp Eddie konusunda sana yardım edebilirim.”

“Eddie için buraya taşınmanı istemiyorum, Hayden. Eğer buraya taşınacaksan bu benim için olmalı.”

Gözlerimi kapattım. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Siktir.

Söyle işte...

“Christopher... Daha fazla çabalamadığım için pişmanım,” diye fısıldadım. “Haklıydın. Kalıp seninle birlikte yürütmeye çalışmalıydım. Kendimi büyük bir başarısızlık gibi hissediyorum.”

Sessiz kaldı.

“Her şeyi mahvetmişim gibi hissediyorum ve bunu nasıl düzeltceğimi bilmiyorum.”

“Hayır, bebeğim,” dedi usulca. “Benim hatamdı. Seni çok fazla zorladım.”

“Zorlamadın. Sen her şeyi doğru yaptın.”

“Söylemeye çalıştığın ne?” diye sordu.

“Bir şans daha istediğimi söylüyorum.” Kalbim göğsümde çarparken tepkisinden endişeleniyordum. “Diyorum ki...” Omuz silktim. “Alışmak için daha çok çalışacağım ve daire harika olacak. Oraya alışacağım.”

“Alışmak zorunda kalmanı istemiyorum.”

“Sensizliğe *alışamıyorum*,” diye fısıldadım.

“Haze...” dedi usulca. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum. “Çok üzgünüm.”

“Tatlım, üzgün olan benim.”

“Yani... geri gelebilir miyim?” diye fısıldadım umutla.

“Elbette geri gelebilirsin. Seni seviyorum, bunu biliyorsun.”

SON ŞANS

İçim rahatlarken yüksek sesle hıçkırdım. "Seni seviyorum."

"Şimdi birlikte olabilmemiz için şu vizeyi halletmemiz gerekiyor."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. "Üçümüz."

"Evet." Gülümsedi. "Üçümüz."

Son Derece Uzun Dört Hafta Sonra

Uçak piste indiğinde Eddie heyecanla pencereden dışarı bakarak gülümsedi. Ben de heyecanımı zor zapt ediyordum.

Onu görecekim.

Christopher'la aramızdaki her şey artık farklıydı. Sanki savaşta siperde beraberdik de şimdi diğer taraftan çıkıyor gibiydik. Kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum ve bu da çok şey ifade ediyordu çünkü biz her zaman yakın olmuştuk.

Onun Londra'da beklemesine ve Eddie'yi eve benim getirme karar vermiştik. Sırf eve birlikte uçakla dönmek için oraya kadar gelmesinin bir anlamı yoktu. Eddie'nin yerleşmesine yardım etmek için biraz izin alabilmek amacıyla çok yoğun çalışmıştı.

Uçak pistte durduğunda herkes yavaşça inerken biz bekledik. Öğleden sonra erken bir saatti. Havaalanına doğru hareket ettik. Eddie'nin aklı başından gitmek üzereydi, çok heyecanlıydı.

Christopher kapıda bekliyordu. Eddie'yi görünce kahkaha atarak onu kucaklamak için koştu. Orada durup sabırla bekledim.

Benim sıram.

Bana dönerek yavaş, seksi bir şekilde gülümsediğinde midem takla attı.

Bu bakışı biliyordum.

"Selam, Huysuz."

"Selam."

Beni kollarına aldı ve yüzümü ellerinin arasında tutarak beni usulca öptü. “Hadi, sizi eve götürelim.”

Ev.

Bizi havaalanından çıkarıp otoparka yönlendirdi. “Uçuş nasıldı?” diye sordu Eddie’ye.

“Çok harikaydı. Bir de yukarıdan görmelisin,” dedi soluk soluğa.

Christopher gülerek dinliyordu. Eddie’nin heyecanı bulaşıcıydı.

“Hans nerede?” diye sordum etrafa bakınırken.

“Ben sürdüm.”

“Sen mi sürdün?”

“Hı-hı.” Anahtarı kaldırınca siyah bir cipin kilidi açılırken ışıkları yanıp söndü.

“Bu kimin arabası?” Göz gezdirirken kaşlarımı çattım.

“Eddie burada olduğuna göre artık makul bir araba almamın zamanı geldi diye düşündüm.”

Eddie’nin gözleri irileşirken yüzü heyecandan neredeyse ikiye ayrılacaktı.

“Ah.” Gülümsedim. “Etkilendim.”

Christopher ona, “Arka koltuğa, ufaklık,” dedi. Eddie arabaya binince ben de ön koltuğa geçtim ve trafiğe çıktık.

Eddie arka koltuktan, “Uçak kalkarken ne kadar hızlı gitti, görmeliydin,” dedi heyecandan nefes nefese kalarak.

Christopher gülümsedi. Gözleri dikiz aynasına kayarak onun heyecanlı yüzünü izledi. “Öyle mi?”

“Ve yemek de verdiler.” Dakikada bir milyon kilometre hızla konuşmaya devam etti.

“Ne yedin?” diye sordu Christopher.

“Tavuklu bir şey ve sonra da tatlı. Tatlının adı neydi, Hazen?”

“Çikolatalı brownie.”

SON ŞANS

“Evet, o ve o kadar güzeldi ki Hazen’inkini de yedim çünkü o zaten toktu. Bir de limonata içtim, sonra bayan sıcak havlu dağıttı ve onunla ne yapıldığını bilmiyordum ama bilmiyorsan diye söylüyorum, yüzünü yıkıyorsun.”

Christopher dinlerken kıkırdadı.

Eddie konuşmaya ve Christopher’a uçuşla ilgili her küçük ayrıntıyı anlatmaya devam ederken ben de pencereden dışarı bakarak gülümsüyordum.

Bugün mutlu bir gündü.

Bir saat sonra hâlâ yolda olunca kafam karışmış bir şekilde etrafa baktım. “Neredeyiz?”

“Burası arka yol. Bu akşam şehirde çok trafik var.”

“Ah, tamam.” Eddie’nin Christopher’ın gösterişli dairesini gördüğündeki yüz ifadesini hayal ederek gülümsedim. Tüm bunların ona ne kadar yabancı geldiğini hayal bile edemiyordum. Tabii bunu asla anlayamazdınız. O kadar heyecanlıydı ki hiç susmuyordu.

Otoyoldan çıkarak bir köy yoluna girdik. “Burası cidden arka yolmuş.” Etrafa bakınırken kaşlarımı çattım.

“Bir arkadaşıma uğrayıp ondan bir şey alacağım. Buralarda yaşıyor.”

“Ne alacaksın?”

“Oğulları var ve Eddie için bir şeyler verecek. Daha önce uğrayıp onları alacak vaktim olmadı. Çabuk olacağım.”

“Ah, tamam.”

Tuhaf.

Bir araba yoluna girdiğimizde kapının yanındaki direkte asılı olan tabelayı gördüm.

SIKTIĞIMIN, HİÇBİR YERİ

Ne?

Soru sorar gibi Christopher'a bakınca bana seksi bir şekilde göz kırparak gülümsedi.

"Arkadaşın mülküne 'Siktiğimin, Hiçbir Yeri' adını mı vermiş?" Kaşlarımı çattım.

"Hı-hı."

Kaşlarım kendiliğinden yukarı kalktı. "Artık... her şeyi gördüm."

Christopher kıkırdadı ve yola devam ettik. Güneş dağların üzerinden yeni batıyordu ve tek görebildiğim kilometrelerce uzanan yemyeşil tepelerdi.

"Vay canına, burası çok güzel."

Yola odaklanan Christopher, "Öyle, değil mi?" dedi kayıtsız bir şekilde.

Sürdük, sürdük, sürdük. Bu tüm zamanların en uzun araba yoluydu. "Mülkü ne kadar büyüklükte?" diye sordum. "Kocaman olsa gerek."

Christopher omzunu silkti. "Bilmiyorum, muhtemelen birkaç yüz dönüm."

"Hımm."

Tepeden yukarı çıktığımızda eski bir eve giden kocaman, güzel bir ağaç sırası gördük. Park edilmiş birkaç araba vardı ve ön merdivenlerde bir adam oturuyordu.

Christopher pencereden el sallayıp korna çaldığında adam da el salladı.

Eddie'yle ben arabamız büyük dairesel garaj yoluna yanaştığında dışarı baktık.

"İnecek misiniz?" diye sordu Christopher.

"Şey..." Gözlerim Eddie'ninkilerle buluştu. "Tamam."

Çekinerek dışarı çıktığımızda adam ön basamaklardan aşağı inerek, "Selam, Hayden," diye seslendi.

Kaşlarımı çattım. Onu tanıyor muydum? Bize doğru yürü-

SON ŞANS

düğünde Christopher'ın kardeşi Elliot olduğunu gördüm. "Ah, selam." Gülümsedim. Bu doğruydu: o bir kır evinde yaşıyordu. "Nasılsın?"

Yanağımı öptü. "Seni görmek çok güzel."

Christopher Eddie'yi tanıştırdı. "Bu Eduardo. Bu da kardeşim Elliot."

"Selam, dostum." Elliot, Eddie'nin elini sıktı.

"Çiftliğin çok güzel," dedim coşkuyla.

"Öyle, değil mi?" Elliot gülümsedi. Heyecanlanmış gibi ayak parmaklarının ucuna kalktı. "Eddie, sana ahırda bir şey göstermek istiyorum."

Eddie'nin gözleri soru sorarcasına bana kaydığında Christopher güven verici bir şekilde sırtını sıvazladı. "Sorun yok. Elliot'la git."

Elliot uzaklaşırken Eddie de tereddütle onu takip etti. Uzaklaşmalarını izledim.

"Sana göstermek istediğim bir şey var, Huysuz." Christopher elimi tutarak beni evin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Eski, yıpranmış ve uhrevi bir havası vardı.

"Tanrım, bu ev çok güzel." Gülümsedim.

Christopher kapıyı açtığında ağzım açık kaldı. Oda çiçeklerle doluydu ve her yerde yanan mumlar vardı. Gözlerim soru sorarcasına Christopher'a kaydı.

İri, seksi gözleri benimkilerle buluşurken ellerimi tuttu. "Bir şeyin farkına vardım, Huysuz."

"Neymiş o?" diye fısıldarken kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu.

"Nerede yaşadığım önemli değil çünkü benim evim *sensin*. Seninle olduğum sürece mutlu olacağım."

Ah...

Beni usulca öptükten sonra dudakları dudaklarımda üzerinde oyalandı.

“Bu çiftliği senin için aldım.”

“Ne?” Etrafıma bakınırken gözlerim büyüdü. “Aldın mı?”

Dizinin üstüne çöktü ve bir yüzük kutusu çıkararak açtı.

“Hayden Whitmore, sen bana birini tüm kalbimle nasıl seveceğimi öğrettin. Mutlu olmak için elmas olmam gerektiğini sanıyordum ama sen bana kömür olmanın sorun olmadığını gösterdin ve beni olduğum gibi sevdin. Başka bir şey olmama ihtiyacın yoktu. Ben yeterliydim. Seninle yaşlanmak, seni hayatım boyunca sevmek ve korumak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Kalbim kabardı. *Bu gerçekten yaşanıyor mu?*

“Londra’ya işe gidip geleceğim ve biliyorum, burası aile çiftliğin değil ama...”

“Evet,” deyip sözünü keserek yanında dizlerimin üzerine çöktüm. “Evet. Evet, evet.” Güldüm. “Seninle evleneceğim.” Öpüşmemiz yumuşak ve içtendi, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziyordu.

Mükemmeldi.

Elmas yüzüğü parmağıma geçirdi. Altın bir tektaş pırlantaydı. Geleneksel ve kusursuzdu.

“Ama sen bir çiftlikte yaşamak istemiyorsun,” diye fısıldadım.

“Sensiz yaşayamam. Siktiğimin, Hiçbir Yeri bizim uzlaşmamız.”

Öpüşürken kıkırdadım. “Çiftliğimizin adını Siktiğimin, Hiçbir Yeri koymuyoruz, Christopher.”

“Neden olmasın?” Beni tekrar öptü. “Burada pek çok seks olacağını umuyorum.”

Bir kahkaha patlattım. “Seni aptal.”

Christopher’ın dudakları boynuma indi ve beni geri geri kanepeye doğru götürdü. “Onlar dönmeden önce yaklaşık sekiz dakikamız var.”

Kıkırdadıktan sonra etrafa bakındım. “Elliot, Eddie’yi nereye götürdü bu arada?”

SON ŞANS

“Yürüyüş yapmaya, hayır dersin diye.”

Kıkırdadım. Sanki böyle bir şeyin olması mümkünmüş gibi. Boynumu ısırırken ona sımsıkı sarıldım. “Seni çok seviyorum.”

Verandadan bir çarpma sesi geldi ve ardından Elliot’la Eddie ön kapıdan koşarak içeri girdi. Kapıyı arkalarından çarparak kapattılar. Hayalet görmüş gibi nefes nefese kalmışlardı.

“Sorun ne?”

Birbirlerine baktılar. “Hiçbir şey.”

“Neden kapıdan içeri öyle koştunuz?” Christopher kaşlarını çattı.

Elliot omuzlarını dikleştirdi. “Bir nedeni yok. Sadece... kutlamalara katılmak istedik.”

“On dakika demiştim.” Christopher gözlerini irileştirdi.

“Sana on beş dakika verdim.” Elliot da gözlerini irileştirdi.

“İki dakika gibi geldi,” dedi Christopher.

“Neyse, nasıl gitti?” Elliot’ın gözleri ikimizin üzerinde gezindi. Suratımda şapşal bir sırıtmayla elimi uzattım.

Christopher, “Hayden’la ben evleniyoruz,” diye duyurdu gururla.

Eddie’nin gözleri kocaman olurken Elliot yüksek sesle güldü. “Bunun için Tanrıya şükürler olsun!” Hızla bana doğru gelerek beni kucakladı. “Tebrikler.” Christopher’ın elini sıktı. “Seni yaşlı köpek, seni.”

“Yaşlı köpek mi?” dedi Christopher dudaklarını kıpırdatıp. “Cidden mi?”

Elliot omuz silkti. “Kafamdayken iyi gelmişti. Tebrik ederim. Yerleşmeniz için küçük ailenizi baş başa bırakayım.”

Küçük aileniz.

“Teşekkür ederim.” Eddie’ye bakmaya geldiği için minnettar olarak gülümsedim.

“Kutlamak için bu hafta sonu benim evimde akşam yemeği yiyelim,” dedi o da gülümseyerek.

“Kulağa hoş geliyor.” Kolumu Eddie’ye doladığımda o da hayranlıkla bana baktı.

Elliot kapıyı açarak tereddütle karanlığa doğru baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Christopher.

“Hiç,” dedi Elliot. “Sadece... etrafa bakıyorum.”

“Ne için?”

Elliot ellerini uzatıp gözlerini irileştirdi. “Bir şeyler.”

“Ne gibi şeyler?” Christopher kaşlarını çattı.

Eddie, “Çalılardan gelen bir hırlama duyduk,” dedi.

Christopher’ın gözleri kocaman oldu. “Ne tür bir hırlama?”

“Büyüktü,” diye cevap verdi Eddie. “Kocamandı.”

“K-kocaman bir hırlama da ne demek?” Christopher kekeledi.

“Nasıl yani, ayı gibi mi?”

“Kurt gibi.”

“Kurt mu?” dedi nefesi kesilerek.

Bir kahkaha patlattım. “Ciddi misiniz? Birleşik Krallık’ta hiç kurt yoktur,” dedim alayla.

“Bundan emin misin?” diye soran Elliot ellerini kalçalarına koydu. “Kulağa oldukça kurt gibi geliyordu.”

“Hı-hı.” Eddie başıyla onayladı. “Gerçekten.”

“Hımm, oldukça eminim.” Google’dan bakmak için telefonumu çıkardım.

“Neyse,” diye cevap verdi Elliot. “Christopher, benimle arabama kadar yürü.”

“Ne... ben mi?” Christopher dehşet içinde göğsünü işaret etti. “Neden ben de ölmek zorundayım? Lanet arabaya kadar kendin yürü. Sen artık kocaman bir çiftlik çocuğusun. Hallet şunu.”

Gözlerimi devirdim. “Aman Tanrım, siz çocuklar acınacak haldesiniz. İş yerinde her gün en büyük pisliklerle uğraşıyorsunuz

SON ŞANS

ama yine de küçük bir kurttan mı korkuyorsunuz?” Hızla ön kapıdan dışarı çıktım. “Hadi o zaman.”

Arabasına doğru yürürken Elliot beni takip etti. “Burada biraz ışığa ihtiyacınız var. Çok karanlık,” diyerek kendini haklı çıkarmaya çalıştı.

Eve doğru baktığımda Christopher’la Eddie’nin hayatlarından endişe ediyormuş gibi kapı pervazından baktıklarını gördüm.

Kıkırdadığımda Elliot da güldü.

Yanağımı öperken, “Bu iki pısırikla burada yaşarken iyi şanslar,” dedi.

“Teşekkürler.” El sallayarak onu uğurladım ve arabasının uzaklaşmasını izledim.

Gülümsememek için altdudağımı ısırarak çalılara doğru yürüdüm.

Christopher, “Ne yapıyorsun sen?” diye seslendi.

“Bir şeyleri kontrol ediyorum sadece.”

“Yarın hava aydınlandığında kontrol edersin,” diye seslendi.

Çalıların arasına girdim. Elliot haklıydı, burası zifiri karanlıktı.

“Hayden...” diye seslendi Christopher. “Bu kadın orada ne halt ediyor?” diye sorduğunu duydum Eddie’ye.

Eddie, “Bu hiç iyi değil,” diye cevap verdi.

Yüksek sesle gülmemek için ağzımı kapattım.

“Hayden...” diye bir daha seslendi Christopher. “Bu hiç komik değil...”

“Siktir, öldü bence,” dedi Eddie.

“Siktir deme,” diye cevap verdi Christopher. “Hayden...”

Elime doğru kıkırdadım.

“Hayden!” diye bağırdı.

“Git de bul onu,” diye çıkıştı Eddie.

“Ben mi? Neden ben gitmek zorundayım? Sert olan sensin sözde. Kahrolası sokakta yaşamıyor muydun sen?”

“Ebeveynin sen olduğunu söylemiştin,” diye karşılık verdi Eddie.

“Ve onu bulduğumda, o lanet kıcını pataklayacağım.” Öfkeyle ön basamaklardan indiğini duydum. “Hayden...”

Çalıların arasından baktığımda silah olarak bir süpürge taşıdığını görünce kahkaha atmamak için yüzümü buruşturdum.

Gittikçe yaklaşıyordu.

“Hayden...”

Tam yanıma gelene kadar bekledim ve sanki bir şey kovalıyormuş gibi çılgık atarak dışarı fırladım ve yanından son sürat geçtim.

Eve doğru fırlarken, “Ahhhhhhh,” diye çılgık atıyordu.

Kapıda bekleyen Eddie de, “Ahhhh,” diye bağıırıyordu.

Christopher beni geçip eve doğru koştu. Bu hayatımda gördüğüm en komik şeydi. O kadar çok gülüyordum ki merdivenlere yığıldım.

Kafasını kapıdan dışarı uzatan Christopher şakamdan hiç etkilenmemiş bir şekilde bana ters ters baktı. “Yarın bir kurt alıp seni parça parça ona yedireceğim.”

Kapıyı çarparak kapattığında basamaklara oturup karanlığa doğru baktım. Ağaçlara vuran rüzgârı ve yakındaki ormandan gelen hayvanların seslerini duyabiliyordum. Uzaktan bir derenin şırıltısı geliyordu.

Huzurlu ve dingindi. Daha önce hiç hissetmediğim bir sakinlik hissi üzerime çöktü.

Evimdeyim.

CHRISTOPHER

“Bunlar da kıyafetlerin. Sana ne alacağımdan emin olamadım, bu yüzden en azını aldım. İhtiyacın olan başka şeyler için birlikte alışverişe gidebiliriz.”

SON ŞANS

Ben ona yeni yatak odasını gösterirken Eddie sessizce yatağında oturuyordu.

“Ve bu duvarın arkasında nihayetinde bir banyo olacak ama henüz bitmedi. Evin biraz tadilata ihtiyacı var.”

Telaşımı izlerken bana gülümsüyordu.

Büyük bir gün olmuştu. Uzun bir uçak yolculuğu yapmış, nişanlanmamı izlemiş, Hayden’in neredeyse bir kurt tarafından yendiğini görmüştü.

“İyi misin, dostum?” diye sordum. “Çok sessizsin.”

Başını salladığında duygusallaştığını anlayabiliyordum.

“Umarım burayı seversin. Kurt falan yok... sanmıyorum?” Omuz silktim. “En azından olmadığını umuyorum.”

Sessiz kalınca yanına oturdum.

“Sorun ne?”

Gözleri benimkileri araştırdı. “Peki ya...” Cümleyi bitirmeden kendini durdurdu.

Ona baktığımda sevdiği her şeyi kaybetmiş ve korkan küçük bir çocuk gördüm.

“Ya bu iş yürümezse mi?” diye bitirdim.

Başını salladı.

“Yürüyecek.”

“Nereden biliyorsun?”

Bir an düşündüm. “Biliyor musun, Eddie, bu konu hakkında bir süredir düşünüyordum ve bir sonuca vardım.”

“Neymiş o?”

“Aile sadece içine doğduğun aile değildir. Sana daha önce birbirimize ait olduğumuzu hissettiğimi ve bir sebepten dolayı tanıştığımızı söylemiştim.”

Gözleri benimkileri araştırmaya devam etti.

“Hayden’la konuşuyorduk... ve eğer senin için de uygunsa, seni evlat edinmek istiyoruz. Ne zaman istersen seninle İspanya’ya

döneriz ama seni Hayden’la benim ailemde istiyorum. Üçümüzün. Ve bir gün umarım başka çocuklarımız olduğunda senin de kardeşlerin olacak.”

Bana bakarken bir gelecek hayal ettiğini görebiliyordum.

“Kolay olmayacak ve birbirimizi delirteceğimiz günler de gelecek ama oğlum olmanı istiyorum.”

Gözleri yaşlarla doldu.

“Bunu ister misin?” diye sordum usulca.

“Çok isterim.” Başını salladığında onu kucaklayıp sımsıkı sarıldım.

“Teşekkür ederim, Christo,” diye fısıldadı omzuma doğru.
“Çok teşekkür ederim.”

Ona sarılırken gülümsedim. “Bana baba de.”

SON

TEŞEKKÜR

Teşekkür etmem gereken milyonlarca insan var. Sayfadaysa asla yeterince yer yok.

Güzel anneme, yazdığım her şeyi milyonlarca kez okuduğun için teşekkür ederim. Sen en iyi beta okuyucu, en iyi anne ve en iyi arkadaşsın.

SWAN HQ'yu yöneten en harika asistan Kelly'ye, her şeyin bu kadar sorunsuz yürümesi adına yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Muhteşem beta ekibim ve arkadaşlarım, Lisa, Rena, Nadia, Rachel, Nicole ve Amanda'ya, bana katlandığınız için teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum.

İnanılmaz ekibim Lindsey Faber ve Victoria Oundjian'a.

Yayınlamam için böylesine harika bir platform sağlayan Amazon'a.

Muhteşem kız çetem, Swan Squad'a, bana internet dünyasında takılmak ve eğlenmek için güvenli bir yer sağladığınız için teşekkür ederim. Siz gerçekten en iyi arkadaşlarsınız.

Cygnets kızlarıma, siz vermeye devam eden bir nimetsiniz. Beni her gün şaşırtıyorsunuz.

Aileme, benim işkolik hallerime katlandıkları için teşekkür ederim. Bir gün sahilde iki saatten daha uzun süre oturacağız, söz veriyorum.

Hepinizi çok seviyorum.

Xoxoxo

Ve size!

Muhteşem okuyucularıma.

Hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz. Kitaplarımı aldığınız için size olan minnettarlığımı ifade edecek yeterli kelime yok. Tüm kalbimle,

TEŞEKKÜR EDERİM XOX

YAZAR HAKKINDA

T. L. Swan ciddi yazma heyecanının bağımlısı olmuş durumda ve yazmadığı bir zamanı hayal edemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte kendi sonsuza kadar mutlu hayatına devam ettiği Sydney, Avustralya'da ikamet ediyor.

